

JUSTIN SCOTT
VULPE

i

Traducere: VIRGINIA BOJA

Editura LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-46-5

FROST LINE

Copyright © 1998 by Justin Scott Toate drepturile asupra
ediției în limba română sînt rezervate Editurii LIDER - București

Tiparul executat sub comanda nr. 80 403

Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria „< ORESI”
București România

Imaginați-vă un fermier din New England cu fața stacojie, obrații scofilciți, părul sur, umerii lați și osoși, brațele ca sîrma împletită. Năvălește în curtea din față, pavată cu piatră belgiană, a vecinului, pune frâna și oprește scrișnind camioneta lui veche de douăzeci de ani, mîncată de rugină și cu pneurile uzate, par- cînd-o în rînd cu șirul de alte mașini Range Rover. Pe bancheta din spate se zărește o pușcă.

Richard Butler n-are mare lucru pe lumea asta în afară de pămînt. Cedrii îi năpădesc terenurile. Din cînd în cînd mai face bani aruncînd în aer pămîntul pietros pentru cineva surprins să găsească granit acolo unde avea de gînd să construiască o pivniță și vînzînd lemne de foc atunci cînd avea timp să le taie. Cînd asociația veteranilor de război îi trimite cecul lunar, zice în glumă că singurul fel în care un crescător de vite își poate cîștiga existența este să se lase împușcat pentru patrie.

Vecinul este un om de stat celebru - Henry King, „Silver Fox”* - care și-a rupt dinții lui diplomatici negociînd un lung și sîngeros sfîrșit al războiului din Vietnam. Retras din serviciul public, King face milioane în calitate de consilier pentru guvern și corporații internaționale.

Terenurile lor se intersectează ca fisurile din ceramică. King 1-a botezat pe-al său „Fox Trot” și 1-a împrejmuît cu gard de sîrmă electricat. Hectarele aride ale domnului Butler cuprind culmea Morris Mountain și se întind între pietre de hotar marcate cu o jumătate de secol înainte de revoluția americană.

Urcă treptele de marmură, ignoră capul de vulpe din bronz ce ține loc de sonerie și bate cu pumnul în ușă. Nici el și nici majordomul lui King în ținută de dimineață nu știu ce să facă unul cu altul. Dar cînd Henry King apare grăbit în foaier, domnul Butler urlă:

- Să-ți iei conductele de pe pămîntul meu!
- E numai temporar, începe King împăciuitor. Cît să-mi umplu lacul cu apă. King își zice că n-are rost să fie politicoș cu un vecin ostil care cîștigă într-un an cît el într-o zi și omul de stat din el răbufnește: Și cum nu e tocmai pămîntul tău, eu zic să ai răbdare...
- Dacă mai pui piciorul pe pămîntul meu, te dau în judecată.

Lui King sîngele îi întunecă obrazul și amintirea unei înfringeri usturătoare la judecătoria locală îi apare proaspătă în minte.

- Dă-1 afară!

Majordomul ezită, neștiind sigur dacă ochii fermierului ard de furie sau demență. În camionetă are o pușcă.

* Vulpea de argint (engl.).

*

Și aici intru eu.

Cu toate că, exact în momentul în care dușmănia dintre ei se cimenta, eu eram cocoțat sus, în ulmul de pe strada principală, încercînd să salvez mîța de la casa de rugăciuni care se înțepenise acolo unde crengile încep să se subțieze.

O voce de-ajuns de puternică să-și cheme prietenii din două state de la granița dintre ele tună dinspre pămîntul înghețat:

- Salut, Ben! Ghici cine a ieșit de la Somers?

Somers, închisoarea statului Connecticut.

Acolo jos, departe, auditoriul meu se dublase: lui Alison Mealy, o slăbănoagă de unsprezece ani dîrdîind în canadiana de căpătat, cea care mă determinase să mă lansez în această întreprindere de caritate, i se alăturase Scooter MacKay, proprietar, editor și redactor de mîna întîii la Newbury Clarion. Mare cît un urs, Scooter își adusese Nikon-ul - să fie la-ndemînă în caz că mă prăbușesc.

O pală de vînt făcu să fluture steagul de pe Church Hill. Creanga mea începu să se clatine. Am întins o mînă înmănușată înspre pisică, un ghemotoc vărgat care aducea cu o față de masă murdară.

- Mă auzi? Ghici cine a ieșit de la Somers?

Familia lui Scooter era proprietara ziarului încă de la inventarea linotipului. Săptămînalul le aducea o sumă impresionantă, dar nu prea multe ocazii să uimească orașul cu știri senzaționale.

- Dicky Butler.

- De unde mama dracului știi?

Nu e treaba lui Scooter.

Reticența mea provocă urlate explicative:

- Curtea de Apel a respins acuzația de intenție de a vinde bunurile furate. Și pentru cea de atac a stat destul în arest.

- Asta s-o spui celor atacați.

Dicky Butler era un scandalagiu tară leac. Avea o doagă- două sărite și'asta tăcea din el un tip violent. Dar timpit nu era, iar acuzația de posesie se clătina de la bun început. Polițistul Oliver Moody a tras sfori la Curtea Supremă cu o îndîrjire care l-ar fi tăcut pe Stalin să încrunte din sprîncene. Și juriul n-a putut să nu țină cont de reputația lui Dicky - bătaș notoriu care învinețește ochii cetățenilor nevinovați din Newbury, bătînd străzile între două arestări, și a hotărît că, o dată Dicky Butler pus după gratii, Connecticut ar fi un stat mai sigur.

Pisica scupă. M-am prelăcut că vreau să o trag de coadă și cînd toanta a dat să se ferească, am înșfacat-o de pe creangă și am băgat-o în sacoșa de spălătorie pe care mi-o legasem de curea.

Urlet de claxoane. Scrișnet de frîne. Surprins, am alunecat de pe creangă în timp ce o caravană în viteză de mașini Range Rover forța duba Hopkins Septic să iasă de pe carosabil. Gașca de ticăloși aroganți de pe proprietatea lui Henry King de la Morris Mountain. Am rămas în viață agățat de o altă creangă, în poziția ursului leneș.

- Să n-o scapi, țipă Alison în timp ce Nikon-ul pornea să bîzîic harnic.

Văzut cu capul în jos, de la înălțimea ulmului, Newbury arăta ca o miniatură Currier sau Ives New England de pe broșa bunicii: biserici cu acoperiș de șindrilă înșirate în jurul celui mai înalt catarg pentru steaguri din Connecticut; case confortabile în stil colonial; conace albe ca zăpada; o hardughie de magazin universal vopsit în roșu; clădirea solidă a băncii; și mm

mâna. Toate învăluite în lumina neiertătoare de martie. Nimeni nu îndrăznește deocamdată să dezvelească rododendronii bine în iășurați pentru iarnă, dar boarea galbenă de pe paj își îi avertiza pe amatorii de case de țară să se grăbească să cumpere dacă nu vor să riște să-și petreacă vara la oraș. Așa că, dacă în loc să mă aflu într-un pom, aș 11 fost la mine în birou, aș fi răspuns acum la telefon cu mari speranțe că e rost de cîștig: „Agenția imobiliară Benjamin Abbott”:

Am coborît în patru labe pînă la o furcă mai prietenoasă. Scooter, care acceptase ideea că a pierdut ocazia de a face fotografia iernii, strigă:

- Tatăl lui Dicky zice că vor să intenteze proces pentru arest nejustificat.

- Vrei să ții de scară?

Din creangă-n creangă, apoi pe scara mobilă, aveam zîmbetul pregătit cînd Scooter mi-a imortalizat aterizarea: AGENT DE VÎNZĂRI IMOBILIARE SALVEAZĂ O PISICĂ - genul de titlu de prima pagină care gonește cumpărătorii.

Alison a extras din geantă animalul care s-a eschivat din îmbrățișarea ei consolatoare și a zbughit-o în șosea drept sub roțile unei furgonete, a supraviețuit nu%se știe cum și s-a refugiat într-alt copac din curtea din față a mătușii mele Connie.

îmi tremurau genunchii.

- Ce-a zis Ollie?
- Ceva ce n-aș putea să public. Cum că dacă Dicky mai calcă pe bec o să-i smulgă capul.
- Ar fi interesant.

Dicky e genul Joe Frazier: îi saltă adrenalina cînd e pocnit. Și polițistului Moody îi face mare plăcere să provoace durere.

- M-am gîndit că vrei să știi, a spus Scooter. După care l-a apucat jena și s-a uitat în altă parte.

- Mulțumesc. Mulțumesc mult.

Cînd aveam doisprezece ani, Dicky și cu mine am hălăduit împreună toată vara, vara aceea dinainte ca Scooter și cu mine să fim înscriși la liceul din Newbury, iar Dicky să fie trimis la Școala de Corecție Manșon în Cheshire. Nu prea ne-am mai văzut de-atunci.

Cu excepția momentului în care am ieșit din Penitenciarul Leavenworth - am ispășit trei ani pentru păcatele unei cariere mai mult decît meteorice pe Wall Street - cînd Dicky a trecut pe la mine cu o navetă de bere să vadă cum mă adaptez la viața orașului natal. Așa că îi datoram omului o vizită.

Șoapta de sufieure a lui Scooter se auzi pînă la prăjina steagului:

- Am auzit că Alison vrea o pisică.

-De fapt, vrea un cîine. Numai că n-o să aibă un cîine, pentru că o să latre toată ziua cît mama ei e la lucru și ea la școală. I-am tăcut cu ochiul lui Alison. îmi răspunse dînd din mîinile ei subțiri ca sîrma. Și nici pisică nu-i trebuie, pentru că mama ei este alergică.

Locuiesc amîndouă în apartamentul de deasupra șopronului meu de cînd le-am găsit pe Route 7 făcînd autostopul, două suflete fără adăpost. Printr-o logică ce-mi depășește puterea de înțelegere, mi se cerea acum să iau și un animal pe lîngă casă.

- Naomi este iar gravidă. Să-ți păstrez un pisoi?
-Trimite-mi toată progenitura. Știu o rețetă mongolă de stufat...

Scooter mi-a spus la revedere. Am dus scara la loc în șopron. Alison s-a ținut de coada mea în casă. Am pregătit cîte o cană de cidru de mere fierbinte pentru fiecare, cu care ne-am retras în biroul meu de pe veranda din față.

- O pisică e bună pentru că mănîncă resturi.
- Am o groapă pentru compost.
- Ești singur în casa asta mare și goală.

I-am amintit copilului că, deși casa Abbott - stil georgian colonial cu jaluzele negre ca cerneala și șindrila albă ca zăpada - ar putea adăposti vechile ocne din Newbury, este relativ modestă în comparație cu conacul în stil federal al mătușii Connie de peste drum și cu reședințele în stilul renașterii grecești și al celui de-al doilea imperiu pe care îmbogățitii peste noapte le-au ridicat aici în secolul nouăsprezece.

Și nici goală n-are cum să ți se pară, așa cum geme de mobile pe care neamul Abbott cel stringător nu s-a îndurat niciodată să le arunce. Dar cum i-aș fi putut explica prietenei mele prepubere că, în caz că m-aș simți singur, nu cu o pisică sper să-mi alin solitudinea, ci cu o ființă umană caldă și feminină? (Speranțe care se vor spulbera mai târziu.)

Telefonul sună, tăindu-mi scurt încercarea de a căuta eufemisme - la timp pentru a mă opri să cad într-o nebinevenită stare de reflecție morbidă.

- Agenția imobiliară Benjamin Abbtft.
- Domnule Abbott, se auzi vocea unei femei obișnuite să dea ordine, Henry King dorește să treceți pe la Fox Trot.

Mi-am dat jos picioarele de pe birou.

Henry King băga bani serioși în casa bătrînului Zarega, pe care o renovase, reconstruise și îmbunătățise. Auzisem că e în negocieri cu vecinii în privința pămîntului, că vrea să cumpere „cît vezi cu ochii", vorba bogătașilor din New England.

King nu era din Connecticut. Nici pe departe, în ciuda elocinței și a lecțiilor de polo. Umplîndu-se însă de bani într-o carieră diplomatică pusă în slujba candidaților republicani, acest fiu de docher educat la Harvard și-a croit singur drumul în lumea bună.

Fotografia aeriană a zonei pe 1 care o aveam arăta existența a câtorva pășuni neutilizate și loturi de pădure care ar fi putut face obiectul vânzării. Numai că cel mai apetisant lot de o sută de acri aparținea, nimănui altcuiva, decît tatălui lui Dicky Butler.

Intuiția îmi spunea că asta e ceea ce își dorește King. Îmi 5 mai spunea și că domnul Butler nu va vinde. Și totuși, fermierii obosesc și ei. Ani de zile s-a zbatut de unul singur, iară o nevastă care să aducă un venit sigur dintr-o slujbă cu jumătate de normă, tară copii care să-1 ajute, cu Dicky mai mult în pușcărie și cîștigînd pe dracu' cînd era afară. Poate că pentru el ar fi o soluție să vîndă. Caz în care eu m-aș alege cu un comision frumuseț. E-adevărat că de la un cumpărător cu care n-aș fi mîndru să fac afaceri.

Nu-mi plac foștii angajați în serviciul public care-și rotunjesc pensia pe seama cunoștințelor obținute pe socoteala contribuabililor. Această practică le depreciază tagma și le strîmbă judecata în favoarea viitorilor lor binefăcători. În condiții normale, i-aș fi spus lui Henry King să apeleze la concurență.

Numai că, să spun drept, eram în mare nevoie de o afacere serioasă. Ceea ce se întîmpla pe Wall Street îmi redusese numărul de clienți la jumătate. Cei care mai au încă o slujbă nu mai cheltuiesc cum obișnuiau în anii '80. Ofertele mele de case de țară aveau toate forța de atracție a unui ris de veau printre cotlete.

Am cîntărit posibilitatea unui tîrg avantajos pentru domnul Butler. Mi-am reamintit faptul că mă interesează mai mult negocierea în sine decît banii - ignorind amintirea vremurilor în care mă scăldam în ape tulburi. Mi-am spus că trebuie să arunc o privire de curiozitate la casa lui King, despre care se zvonea că rivalizează cu a lui Kublai Han.

- Domnul King are invitați la masă. Vă așteptăm la douăsprezece.

Alison se uita la mine cu ochii ei mari în alertă.

-Așteptați o clipă, vă rog. Am acoperit receptorul. Mama ta e la lucru?

-Mda.

- Da, nu „mda”.

În zilele de școală, doamna Mealy face curățenie în case. Sîmbăta, le ajută pe cucoanele din centru să pregătească dineurile.

- Ai ton în frigider. Invită-le pe Dora și pe Patty la prinz. Dora și Patty erau capo și consiglieriai găștii de bicicliste de pe Main Street pentru care Alison e capo di tutti i capi.

S-a lăsat mai adînc în scaun și a început să studieze cu mare atenție modelul covorului oriental uzat.

- Nu vorbesc cu ele... ne-am certat.

- Convoacă o conferință de pace. Aveți iaurt la desert.

- Nu pot. S-au dus să călărească pe calul lui Patty. Cu mama lui Patty.

»

Nu sînt un om violent, dar dacă părinții lui Patty ar fi intrat atunci pe ușă, i-aș fi luat la bătaie. Alison avea și așa destule probleme cu un tată bețiv, bătauș - departe acum de ea, la ordinele mele, pînă cînd pacea în lume va fi instalată, iar el se va trezi din beție - și cu fiica terorizată a unui fermier sărac drept mamă. Frustrare provocată de niște parveniți era exact ce-i lipsea.

- Du-te, Ben. Eu mă uit la televizor.

- Mă tem că sînt prins. Am să ajung după prinz, i-am spus doamnei de la telefon.

-Domnul King a insistat să veniți la masă.

- Vă rog să-i transmiteți părerile mele de rău. Am să vin la două.

-La unu și jumătate.

O luptătoare la puncte.

-Bine, fie unu și jumătate, doamna...?

- Julia Devlin. Am să las numele dumneavoastră la portar, domnule Abbott.

Am închis gîndindu-mă: portar? în Newbury și porțile erau considerate cam pretențioase, mult mai potrivite pentru orașele de navetiști ariviști de tipul Greenwich.

Alison grăi:

-o groapă de compost nu ți se cuibărește în poală.

- Dacă domnul King o să-mi ofere vreodată o plimbare la Washington DC cu elicopterul lui personal, n-am să fiu nevoit să-i spun „îmi pare rău, domnu' King, dar trebuie să merg acasă să dau de mîncare pisicii".

-Am să-i dau eu de mîncare.

-Și dacă ai repetiție cu formația? Sau întârzii la cursul de cașculatoare? Până ajunge unul dintre noi acasă, totul o să fie bun de pus la compost.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și am mâncat sandvișuri cu ton, murături de la mătușa Connie cu pâine și unt, timp în care le-am bîrfit un-pic pe Dora și Patty. N-a ajutat cine știe ce.

Casa portarului de pe proprietatea lui Henry King arăta ca o stație englezească de tramvai - o construcție modernă de piatră, cu acoperișul în două ape și cu geamuri incasabile. Poarta de fier suficient de solidă pentru a ține afară o locomotivă era păzită de Albert și Dennis Chevalley, verii mei tineri și violenți din ramura nefericită a familiei.

Auzisem că Henry King îi angajase inițial pentru a arunca în aer cioturi de copaci, asta pînă cînd vreun cîrcotaș de la guvern s-a trezit să afirme că argumentul „tata și tataie au aruncat în aer rădăcini totdeauna” nu’i califica automat pe băieți drept pirotehnicieni autorizați. Mai ales cu explozibil împrumutat de la o autostradă în construcție. Chiar și așa, se vede treaba că au fost avansați ca portari cu normă întregă la Fox Trot: lîngă poartă era parcată o camionetă Chevrolet cu inscripția FOX TROT pe ușă; băieții erau și ei gătiți cu țeale de la L.L. Bean, primele din viața lor: cămăși de flanelă „Scotish tartan”.

Dennis s-a îndreptat greoi spre poartă. Albert ținea o planșetă care în laba lui mare și păroasă părea o carte de joc. Erau bruneți cu ochii negri ca toți cei din neamul Chevalley, de dimensiuni mijlocii pentru standardele clanului (enorme). Albert avea o inteligență tipică, fapt care făcea din găsirea pantofilor în fiecare dimineață o adevărată întreprindere. Dennis putea fi ceva mai complex.

- Salut, băieți, am spus eu. Faină mașină!

-Numele?

-Poftim?

%

- Cum te cheamă?

- Albert, știi foarte bine cum mă cheamă. Ești vărul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

- Avem ordine. Trebe să-ntrebăm pe toată lumea. Și să verificăm dacă e pe listă.

Legenda spune că neamul Chevalley a întemeiat cartierul francez din Newbury cam pe vremea Revoluției, primul venit fiind descris în chip variat, fie ca dezertor din armata franceză, fie servitor fugit ori vînător de animale cu blană venit dinspre golful Hudson. De fapt, clanul Chevalley e la fel de vechi în Newbury ca și clanul Abbott. Arhivele orașului localizează un Anton „Chevalieru în prima pușcărie din Newbury. Acuzația era de deranjare a liniștii publice și de-atunci nu s-a schimbat mare lucru. Frații, verii și nepoții mamei mele sînt excelenți companioni în scandalurile din cîrciumi, la vînătoare de cerbi în afara sezonului și în întrecerile de tras de sfoară. Femeile lor învață să copuleze de mici.

M-am uitat lung la el. Albert s-a holbat și el.

Dennis s-a urnit mai aproape. Dennis părea la fel de tîmpit ca Albert. Dar e mereu la pîndă, cu ochi meschini și ocupați, ca un porc ce așteaptă ca cineva să se apropie îndeajuns ca să-1 mănînce.

- Chestie de securitate, mi-a explicat.

Securitate era din belșug: detectori de mișcare care declanșează reflectoare, senzori laser între stîlpii porții, un gard din șapte șiruri de sîrmă electrificată pornit de unde se terminau zidurile. Bașca un platou sensibil la presiune care se pierdea la curbă în pîlcul de copaci ce nu lăsa să se vadă casa. Pe acoperișul casei portarului, o cameră de luat vederi ținea drumul sub observație.

* * ,

- N-am de gînd să vă spun cum mă cheamă.

- Atunci nu te lăsăm să intri.

Am pus mina pe celular.

- Dacă nu deschideți poarta, îl sun pe vărul nostru comun Pinkerton Chevalley să vină cu macaraua lui cea nouă. (Macaraua „nouă” era un Peterbuilt model 1973 conceput pentru a depana camioane cu două remorci împotmolite în șanțuri adînci.) O să smulgem afurisita asta de poartă din țîțîni, o s-o tîrîm pe alee și o să-i spunem domnului King că tu și cu Dennis sînteți de vină.

Vărul Pink e un Chevalley de dimensiuni normale, adică foarte mare, la ale cărui standarde de dezorganizare și norme de comportament asocial Albert și Dennis nu puteau decît visa Moartea fratelui său 1-a lăsat la conducerea Chevalley Enterprises, adică șapte hale de reparații, două mașini pentru depanat și o duzină de

șoferi și mecanici. Mult pentru un individ care acționează din impuls, chestie care-i face fitilul cel scurt și mai scurt.

Eu de asemenea, sînt recunoscut ca iute la mînie, reputație stabilită cu ocazia unei încăierări juvenile în care a fost implicată mașina de poliție a lui Moody, împreună cu un foarte lung lanț de drujbă.

- Haide, rnă, Ben, zi-ne cum te cheamă.
- Benjamin Constantine Abbott al III-lea. ~

I-am ajutat să ortografieze Constantine, ca piratul specializat în negoțul cu porțelanuri chinezești care a îmbogățit ramura familiei din care se trage mătușa Connie. M-am procopsit cu numele pentru că, de două secole, latura modestă • a familiei Abbott speră să reușească numindu-și copiii după rudele bogate. (Nu există nici o dovadă ca vreo para să fi trecut vreodată de la un Abbott la altul prin această manevră, iar Connie își va lăsa considerabila avere pentru opere de caritate.)

Poarta s-a urnit pe mașinăria silențioasă.

- Pentru ce atîta securitate?

Albert arată printr-o mișcare a capului păros de minotaur

^ *

spre Ierma Butler, ascunsă de munte.

- Bătrînul Butler face probleme.
- Ce fel de probleme?
- Ca-ntre vecini, spuse Dennis.

Cînd le-am cerut să intre în detalii, frații s-au luminat la față și au declarat cu mîndrie că nu au voie să vorbească musafirilor. Pentru așa purtare i-aș fi angajat pînă și eu.

- Nu vâ băgați prea tare, am spus. Dicky a ieșit.

Răspunsul lor la avertismentul meu a fost pur Chevalley: rînjete largi cu dinți plombați, bucuroși de perspectiva unei bătai sîngeroase.

Am trecut de poartă cu mașina și am intrat pe proprietatea Fox Trot, pe pămîntul pe care nu-l mai văzusem de la doisprezece ani, cînd m-am furișat peste gard împreună cu Dicky Butler.

Henry King s-a privatizat după ce gașca lui Bush 1-a dat afară pe motiv că a vorbit de rău despre bufoneriile lor internaționale. Faptul că și-a criticat în mod public șeful mi se părea o neghiobie din partea unui-diplomat într-atît de abil încît fusese supranumit Silver Fox. Că a avut dreptate nu i-a fost de nici un folos, așa că Vulpea s-a găsit în situația de a rămîne pe dinafară - dezastru pe care 1-a transformat într-un avantaj remarcabil atunci cînd dezmembrarea Uniunii Sovietice a deschis calea afacerilor americane către jumătate din planetă.

Pentru directorii nervoși, King Incorporated oferă relații la vîrf și ocheade spre o lume adeseori deconcertantă și întotdeauna înfricoșătoare. Cînd GM* a vrut să acapareze iarăși piața japoneză, l-au angajat pe Henry King consilier în probleme japoneze, probleme cu care el era la curent din moment ce Toyota îl angajase tot pe el pentru chestiuni britanice

* General Motors.

și așa mai departe... Ziarul The Economist se jură că pungașul cîștigă douăzeci de milioane pe an.

Mai adăugați discursuri săptămînale a cîte cincisprezece miare bucata la avantajele de a fi scutit de taxe pentru mici bucurii ca un elicopter și o casă în Georgetown, acestea fiind trecute prin Institutul (nonprofit) Henry King pentru Geopolitică, și individul acumulează o grămadă de bani. Din care mare parte pare să-i cheltuiască pe construcții.

Proprietatea lui semăna cu o zonă în război. Alea urma aceeași buclă elegantă de dinainte ca pămîntul acesta să capete un nume și dispărea departe, pe pajiște și într-o pădurice deasă. Pajiștea fusese însă extinsă, distrugînd cîtiva acri de copaci. Cratere se iveau acolo unde cei doi Chevalley dinamitaseră cioturile și arăta ca și cum armata Kaiser-ului indignată facusc foc de baraj ca să țină piept trupelor îndărătnice ale Țarului.

În pilcul de pădure se produsese modificări mai subtile, unde chirurgii pădurii tăiaseră și subțiaseră. Arbuștii sălbatici fuseseră smulși, iar ramurile uscate ale stejarilor roșii îndepărtate. O pădure îngrijită nu era o priveriște obișnuită în Newbury, iar după părerea mea era un pic cam prea îngrijită, ca o versiune pe CD-Rom a pădurii Sherwood a lui Robin Hood. Dar am fost nevoit să admir

privești concepute spre a pune în valoare speciemenle deosebit de frumoase. Fagul și arțarul ieșeau în relief în noul spațiu curățat.

Ieșind dintr-o curbă, m-am trezit în fața a noi dovezi de securitate. Serioase de data asta. O barieră de tricoane bloca drumul - țepușe de oțel înalte de treizeci de centimetri și ascuțite ca briciul care mi-ar fi făcut cauciucurile hamburger, dacă n-aș fi oprit în fața cutiei unui difuzor unde m-am abținut să nu comand o bere și cartofi prăjiți.

-Ben Abbott.

- Treceți, mi-a spus cutia.

Tricoanele s-au scufundat în macadam.

Am trecut.

Brazi de Canada începeau să-și facă apariția în pădure, din ce în ce mai deși, pînă cînd formară un zid impenetrabil care se deschise brusc, lăsînd la vedere o priveliște lungă către clădirea principală care te lovea în ochi ca un bulgăre de zăpadă.

Am oprit mașina ca să mă uit. Casa cea nouă, am înțeles în sfîrșit, era o clădire monumentală din piatră și stuc, construită în stilul neoclasic pe care New York Times 1-a botezat „avangarda corintică”.

Patru coloane suportau un fronton masiv deasupra intrării principale ce se înălța pe două etaje. Ferestrele medievale se arcuiau eroic. Coșuri maiestuoase dominau acoperișul elegant mansardat. Nu era urît. Era prea multă ordine și simetrie, prea multe detalii executate cu precizie. Arăta ca și cum uși bancher ceruse arhitecților să-i construiască ceva solid în jurul unei grămezi de bani.

Clădirea originală, casa de țară a domnului Zarega construită în 1920, acoperită cu șindrilă și cu verandă de jur- împrejur, casă ce păruse atît de mare și încăpătoare ochilor mei de adolescent, se zărea pipernicită la o^oarecare distantă. Și aici se construia, iar amîndouă clădirile erau înconjurate de noroi uscat în care erau înfipite macarale de construcție. Poteci de scînduri se întretăiau în noroiul carc se lichefia în soarele de după-amiază. N-am recunoscut pe nici unul dintrfe muncitorii care înotau în el, din moment ce compania de construcții angajată de King era din Long Island Sound, undeva pe coastă mai jos.

Terminaseră parcul pentru mașini. Am parcat lîngă grămada de mașini Range Rover, am tropăit pe piatra de pavaj Și am urcat

treptele impresionante de marmură. Soneria a cîntato melodie ragtime pe care mătușa Connie a identificat-o mai tîrziu, la cererea mea, ca fiind compusă de Harry Fox, șeful de formație care a inventat fox trot-ul p_ vremea cînd ea era doar o fetiță.

Majordomul lui King purta o haină cu coadă de rîndunică și o grimasă dureroasă. M-a băgat repede în casă, unde era cald și uscat. Poate că a văzut în mine un suflet înțelegător sau poate că avusese o zi rea, dar s-a pornit să tremure demonstrativ și mi-a spus:

- Așa-i la țară, nelăsînd nici un dubiu asupra preferințelor lui. Bine-ați venit, domnule Abbott. Vă conduc la doamna și la ceilalți. ^

Henry King și paisprezece musafiri mai erau încă la masă în veranda încălzită cu vedere la văile dinspre vest. Majordomul mi-a arătat un scaun gol, oarecum spre coada m'csei, între un individ cam de vîrsta mea, care mi s-a părut cunoscut, și o femeie cu părul ca pana corbului, care mi s-a părut îneîntătoare.

King, scund și cu umeri lați, s-a ridicat zîbind fermecător. M-a salutat cu o voce joasă, puternică și, dacă era cumva iritat că n-am venit pe cît de repede-mi ceruse domnișoara Devlin, nimic nu lăsau să se vadă sprîncenele stufoase care-i umbreau ochii strălucitori și adînciți în orbite. Totul în ținuta lui părea să sugereze că un prinz splendid era pe cale să se îmbunătățească prin prezența mea.

- La timp pentru cafea, domnule Abbott. Să vă prezint.

Soția lui, o blondă foarte frumoasă care fusese

(realizatoarea unui talk-show de televiziune din Washington, îmi zîmbi din capul mesei. Vecinii ei, o șleahță de tipi ceva mai tineri, genul Harvard-Yale, păreau să fie angajați de-ai Institutului King. King ținea pe lîngă el persoanele de vază.

La dreapta lui era fostul secretar de stat Bertram Wills, a cărui familie din Connecticut năpădisese Ministerul de Externe de cînd cu afacerea XYZ. Pînă și biografii mai prietenoși căzuseră de acord că Henry King îl stîrsește în timpul negocierilor cu Chinezul Roșu.

La stînga lui King ședea Josh Wiggins, un gentleman frumos și curtenitor care și-ar fi putut tatua liniștit pe frunte director de departament CIA". Un alt pensionat înainte de vreme, dacă nu mă-nșel, probabil unul dintre cei ce fuseseră puși să plătească greșeala de a nu fi observat că Aldrich Ames conducea un Jaguar cu plăcuțe de înmatriculare KGB.

Fostul diplomat Wills și fostul spion Wiggins ar fi putut fi gemeni: uscățivi, patricieni bine îmbrăcați, croiți după binecunoscutul tipar din New England, fețe lungi cu oase fine, păr de culoarea nisipului (încărunțit grațios la temple) și ochi albaștri pătrunzători. Aveau amîndoi mîinile mari ale celui ce și-a petrecut o viață la călărie, pe terenul de tenis sau pe iaht. Amîndoi, asprimea amabilă ce vine din timpul liber petrecut activ la aer. Dar acolo unde ministrul Wills era tot numai amabilitate demnă, Josh Wiggins părea un tip care prinsese gustul forței brute: Wills era o sabie de paradă, iar Wiggins o sabie de abordaj - metafora ce ar putea fi înșelătoare, pentru că bănuiesc că nici unul dintre ei nu era omul în care să te încrezi pe o alee întunecoasă. Departe, la coada mesei, la capătul dinspre doamna King, era un reporter de la The New Republic care arăta bucuros că fusese invitat. Gașca de la Institutul King îl înconjurase precum pisoii laptele vărsat.

Chiar în fața mea ședea un congressman din Connecticut m plină ascensiune, a cărui carieră o urmăream cu interes. L-am întrebat ce mai face tatăl său, cel care îmi dăduse recomandarea senatorială pentru Academia Navală din An- napolis. O luminiță pe care-o cunoșteam prea bine s-a aprins în ochii congressmanului cînd și-a amintit de naufragiul carierei financiare a sublocotenentului de marină Abbott.

Individul ce mi se păruse cunoscut s-a dovedit a fi Gerald Wills, fiul ministrului Beri, un genealogist bîrlilor, surprinzător de snob pentru vîrsta lui.

Femeia cu părul ca pana corbului care arăta încîntător era Julia Devlin. M-a întrebat dacă vreau desert. Ceilalți terminaseră, așa că am zis că vreau doar cafea.

Grăbit să o plasez pe Julia Dev lin pe o scară de la cald la rece în materie de frumusețe, am hotărît că era genul frumusețe glacială. Mi-am imaginat-o pe spinarea calului în urmă cu cinci sute de ani: aide de camp a unui grande de Spania, tatăl ei, armata lor hărțuindu-i pe mauri - m-au inspirat probabil sprîncenele ei negre.

O vestă drăguță de catifea îi strîngea pieptul. Bluza albă îi accentua ușoara nuanță măslinie a pielii pe care simțeam o dorință foarte puternică s-o explorez.

- Domnule Abbott! mi s-a adresat King peste masă. Ce părere aveți despre alegerile în comitetul municipal?

Fețe fle ce se încruntaseră pînă acum asupra sorții popoarelor se întoarseră spre mine.

- Vicky McLachlan e cel mai bun președinte pe care l-am avut vreodată Newbury, am răspuns.

- Mai bun decît tatăl tău? m-a întrebat Gerald Wills.

- Era o treabă mai ușoară pe vremea tatei.

- De ce? a întrebat King. Sprîncenele i se ridicaseră precum cortina de la Radio City Music Hall și cînd s-a uitat la mine inteligența ce radia din ochii lui era aproape orbitoare. Mi s-a spus că tatăl dumneavoastră e răspunzător pentru această frumoasă stradă principală.

I se spusese pe jumătate. Demult, în anii '50, cînd bunicul meu mai era încă președintele comitetului municipal, comitetul lui bine ales a dovedit o previziune remarcabilă interzicînd dezvoltarea comercială a centrului istoric din Newbury. În '60. cînd a crescut presiunea populației, tata era la conducere. Comitetul lui a limitat de data asta extinderea construcțiilor moderne undeva în afara razei vizuale. Așa se face că avem cel mai frumos oraș din nord-vestul statului, nestrîcat de prezența stațiilor de benzină, metrou sau McDonald's.

- Cînd tata era în serviciul public, avea vreme să se concentreze asupra problemelor locale pentru că guvernul federal își mai onora încă responsabilitățile.

- L-am întîlnit pe contracandidatul domnișoarei McLachlan în magazinul lui de băuturi. Mi-a promis că mă scutește de impozitul pe proprietate. Asta-l face categoric favoritul meu.

Fostul ministru Wills își puse mîna manichiurată în capul pieptului și ricană, fără să-și miște vizibil buzele sau fălcile.

- Foarte amuzant, Henry. Foarte amuzant.

- Veniturile celor care votează au scăzut, am spus eu. Li

se pare că singura modalitate de a pune un ban deoparte e scăderea impozitelor. Nepopularul nostru^ domn Ribbentrop știe asta și face promisiuni pe care nu le-ar putea ține.

King ridică o sprînceană stufoasă sură în semn că a apreciat remarca și îmi făcu un semn prietenesc-amenințător cu degetul.

- Mă întreb dacă nu sînteți victima unei prejudecăți, domnule Abbott. Păi n-am auzit eu că dumneavoastră și președintele sînteți „împreună”?

Mi s-a părut că se bagă unde nu-i fierbe oala. Dar se băgase zîmbind. Așa că i-am răspuns, curios să știu cît de bine mă verificase și de ce:

- N-am eu norocul ăsta. Sîntem doar prieteni.

Nu mai eram de mult ceea ce mătușa Connie, născută în alte timpuri, numea „prieteni burii”.

Wiggins, tipul de la CIA, care de la venirea mea dovedise un Scotch și ceruse altul, lansă părerea că americanii sînt sătui pînă-ngîț de guvernanți și că în majoritatea țărilor pe care le vizitase - chiar așa a spus, „vizitat” -, puși în asemenea situații, oamenii ar fi dat loc la secțiile de poliție.

Domnul King schimbă abil subiectul, iar tînărul Gerald Wills mi se adresă pe un ton scăzut:

- Totdeauna m-am întrebat ce-a spus mătușa ta Constance cînd tatăl tău s-a căsătorit cu o Chevalley.

Părea să nu-și dea seama că un suflet mai puțin caritabil l-ar fi putut pofti afară pentru o asemenea remarcă ce-mi amintea cu brutalitate că mama este exponenta ramurii rele a familiei. În fond, sînt recunoscător părinților mei pentru puntea pe care au aruncat-o între cartierul francez și strada principală. Cel mai necugetat act al vieții sobre a tatălui meu, combinat cu supunerea timidă a mamei mele mi-a îngăduit mie să am acces peste tot. Văduvă după jumătate de veac, mama a fugit înapoi în Frenchtown.

Chestie care mi-a adus aminte de mama lui Patty, care a exclus-o pe Alison. M-am hotărît atunci și acolo s-o instig pe mătușa Connie împotriva femeii: o invitație la ceai rivnită și neobținută, o prelegere pe un ton politicos și rece asupra obligațiilor care se nasc din privilegii.

King mi se adresă încă o dată:

- Ce părere aveți despre Fox Trot, domnule Abbott?
- Uluitoare schimbări.
- Ați văzut-o și înainte?
- O dată. Cu mulți ani în urmă, cînd eram copil. ,
- A, l-ați cunoscut pe bătrînul Zarega?

-Nu. Era un om retras. Am sărit gardul, cu încă un băiat. Muream să aruncăm o privire.

- La ce vă așteptați?

- Probabil să șterpelească ceva, mîrîi fostul spion.

- Cînd eram mic, noi, băieții, credeam cu sfințenie că domnul Zarega - pe care nici unul dintre noi nu-l văzuse vreodată - are șapte Cadillac-uri de diferite culori, cîte unul pentru fiecare zi a săptămînii.

- Le-ați văzut?

- Am văzut ceva și mai și.

-Ce?

- Avea un urs.

Julia Devlin îmi aruncă o privire.

- Un urs?

- Un pui de urs. Hoinărea peste tot ca și cînd el ar, fost proprietarul. Demola casa. Dar foarte afectuos. Mi-a strins mîna.

- Un urs foarte politicos, spuse Julia, remarcă ce mi-a trezit alte amintiri și m-a făcut să spun:

- Am impresia că l-ai citit pe scriitorul meu favorit.

- Patrick O'Brien! Nu-i așa că-l extraordinar? Încerc să-l fac pe Henry să se-apuce de Mașter&nd Commander, dare atît de ocupat...

Se apleca înspre mine, cu ochii strălucitori, cînd în partea cealaltă a mesei, printre exclamații, la adresa ursului, lucrurile luară o altă turnură. King, roșu la față, ridicase vocea la majordom.

- Dacă vreau cafea într-o ceașcă murdară, am să-ți cer cafea într-o ceașcă murdară. Du-te la bucătărie și adu-mi una curată.

Se lăsase o tăcere adîncă. Majordomul, un bărbat înalt, se uita fix în jos la Henry King și timp de o secundă a părut că amenință să-l atace fizic. Am simțit-o pe Julia Devlin cum se încordează lîngă mine, tensionată ca și cum ar fi fost gata să sară peste masă în apărarea lui King.

King contracara amenințarea cu un bătaios:

- Aștept.

Majordomul luă ceașca despre care este vorba și se îndreptă bătos spre ușă. Unde bătu din călcîie și îi făcu o plecăciune rigidă doamnei King, cu ochii fixați în podea.

-O rog pe doamna să mă ierte, spuse el și ridică privirea spre Henry King. Domnule. Slujba asta puteți s-o luați și să vă spălați cu ea pe cap.

King se trezi în situația nu tocmai rezonabilă de a țipa la spatele majordomului său. Julia Devlin se destinse. Iar Gerald Wills se spală de toate păcatele murmurînd:

- Al treilea majordom anul ăsta, și nu sîntem decît în martie.

Cînd King tăcu într-un tîrziu, vorbi nevastă-sa: * - Of, Henry.

King se întoarse spre ea.

- Tu l-ai angajat!.

Doamna King coborî privirea și aruncă o otheadă aproape imperceptibilă spre Bertram Wills. O clipă am crezut că o să-i vină în ajutor. În loc de asta, mîna îi căzu iarăși într-o parte și încercă sări consoleze pe King cu o glumă strecurată printre fălcile strînse:

-E greu să găsești un majordom care să fie erou în fața stăpînului său, Henry.

King se holbă la el ca o maimuță care tocmai a reușit să iasă din cușcă. După care se întoarse către mine.

- Domnule Abbott. Vreți să mă urmați în bibliotecă? Avem ceva de discutat.

De asta venisem, așa că am ieșit din încăpere în urma lui oprindu-mă să-i mulțumesc doamnei King pentru cafea. Mi-a oferit mîna ei foarte fină și un zîmbet dureros în ochii albaștri. Am sperat la un zîmbet mai fericit de la Julia Devlin, dar era ocupată să-1 străpungă cu privirea pe tipul de la New Republic. El îi zîmbea cu zîmbetul scriitorului-personaj principal al propriei povești, zîmbet care se stinse pe măsură ce Julia avansa în ceea ce părea o lecție severă despre condițiile esențiale pe care trebuie să le îndeplinească un jurnalist pentru a fi invitat și a doua oară la Fox Trot.

King aștepta în hol.

- Să mergem, Abbott.

- Cred că am să mă întorc ceva mai tîrziu.

- De ce?

- Sînteți puțin necăjit și m-ați trecut din rangul de domnul Abbott la Abbott. Am o întîlnire, oricum. Ce-ar fi să ne întîlnim iarăși pe la patru, cînd toată lumea va fi calmă?

King m-a surprins cu un hohot de rîs.

- Mi s-a spus că ești cam ciufut.

- Cine-a spus că sînt ciufut?
- Hai să stăm de vorbă. Am să fiu mai atent. Vrei ceva de băut?

- Cam devreme pentru mine. %

- Mda, și pentru mine.

Discutînd așa, am străbătut un hol larg și am ajuns în biblioteca cu adevărat minunată.

- Sînt nebun după încăperea asta, mi-a spus. Ți place?

- Cred că e singura pe care o văd și care merită să spui: »Vreți să mă urmați în bibliotecă?"

Am admirat-o cîteva minute, cu un King mîndru lîngă mine, care mă făcea atent la detalii.

- Extraordinar, am spus. Arată ca și cum ar fi aici de sute de ani.

- A fost în casa dinainte trei sute de ani.

- Cărțile sau mobilierul?

King zîmbi, vizibil încîntat de casa lui. Fericirea lui era atît de deschisă, că era molipsitoare și m-am pomenit că individul începe să-mi placă mai mult decît m-aș fi așteptat.

- Mobilierul e englezesc. Cărțile sînt ale mele, de cînd am absolvit.

Era prima oară cînd auzeam de absolvenți care să aibă cărți legate-n piele.

- Îndrumătorul meu de teză mi-a lăsat-o moștenire.

Citisem asta undeva. King publicase teza aceea înainte

de a-și lua titlul de doctor. L-a tăcut faimos și i-a atras un nou mentor, un milionar texan îmbogățit din petrol, a cărui ambiție era să ajungă să se plimbe pe coridoarele puterii și să cultive tineretul. Mă întrebam dacă King îi mai răspunde încă la telefon. Fostul secretar de stat și fostul spion pe care-i văzusem la masa de prinz aveau expresiile de lingăi ale acelor musafiri permanenți pe care cei foarte bogați îi țin pe lîngă casă pentru propriul amuzament.

- Ia loc.

Ne-am așezat fiecare la cîte un capăt al unui divan din piele verde cu ciucuri. King îndreptă un dispozitiv cu infraroșii către cămin și flăcările învăluiră buștenii de mestecăn stivuiți pe grătar.

- Știi de ce te-am chemat?

- Bănuiesc că vrei să cumperi ceva pămînt.

-Nu.

M-a cuprins un freamăt ușor. Să-i spunem lăcomie. Dacă Henry King vrea să vîndă Fox Trot, comisionul i-ar asigura unui om modest adăpost și mijloace de transport pînă în secolul următor. Așteptă. N-am spus nimic. În caz că vinde, practic începusem deja să-mi negociez procentul. Dacă am învățat ceva pe Wall Street, asta este cînd să tac.

— nu ești curios? m-a întrebat.

- Păi, dacă nu cumperi, atunci vinzi. Altminteri de ce ai invita un agent de tranzacții imobiliare la prinz?

- Nu vînd. Și nu cumpăr. Cel puțin deocamdată.

întotdeauna am la îndemîină un zîmbet afabil pentru a-mi ascunde dezamăgirea.

-Atunci să-mi dai un telefon cînd te hotărăști. Pînă atunci, dacă vrei o evaluare aproximativă, aș îi încîntat să arunc o privire și să-ți spun o cifră. Gratis, bineînțeles.

Oferta mea de evaluare gratuită era mai sinceră decît zîmbetul care a însoțit-o. îmi doream să-i văd proprietatea mai îndeaproape. Și poate că, o dată hotărît să cumpere sau să vîndă, s-ar gîndi mai ușor la mine. S-a dovedit că mă cunoștea deja bine, sau cel puțin așa credea.

- Am o problemă, mi-a spus. Din cîte am auzit, ai putea să mă ajuți.

- O grămadă de lucruri ai auzit despre mine. Ce-ai mai auzit?

- Am auzit că tu - cum să mă exprim - rezolvi probleme.

- Asta este ce-am auzit eu despre tine.

- Eu rezolv probleme internaționale. Am auzit că tu rezolvi probleme locale.

-N-ai auzit bine, am spus. Eu vînd case și terenuri.

- îi aduci laolaltă pe cumpărători și pe vînzători.

-Treabă normală pentru un broker, am replicat accentuând pe „normală”.

King îmi oferi un zîmbet indulgent.

- Un broker are de-a face cu marfa pe care o oferă. Pe cînd tu îi cunoști pe toți cei pe care merită să-i cunoști în Newbury - așa am auzit.

- Se spune că ai probleme cu vecinul. Despre asta-i vorba?

-Fermierul ăsta bătrîn și țicnit îmi stă ca un ghimpe-n coastă.

- Așa-s vecinii. Sînt mai răi decît rudele, de ei nu poți să scapi.

- Mă amenință. îmi subminează sentimentul de securitate în propria-mi casă. Vreau să înceteze.

-în primul rind, dacă domnul Butler este cel despre care vorbim...

- El este.

-în primul rind, „fermierul ăsta bătrîn și țicnit” e mai tînăr decît tine. L-a conceput pe Dicky cînd s-a întors rănit din Vietnam, la optsprezece ani, asta înseamnă că e abia trecut de cincizeci, cu toate că n-ai zice cînd îl vezi. în al doilea rind, să nu crezi că-i țicnit cît nu l-ai văzut încă pe fiu-său.

-Așa am auzit. Din fericire, l-au închis și au aruncat cheia.

- Tocmai au găsit-o. Curtea de Apel i-a anulat condamnarea.

- De ce?

-Se pare că legea a fost mai puternică decît ceea ce părăsise o idee bună la un moment dat. Probabil că e deja acasă.

- Iisuse Hristoase!

- Așa că e momentul cel mai propice pentru a vă rezolva disputa. Care-i problema?

Spre surprinderea mea, King părea descumpănit. îmi ocolea privirea. Am înțeles brusc ce punea la cale.

- OK. Am priceput. Vrei să-i cumperi ferma, nu-i așa?

- îmi taie proprietatea. Vechile hotare sînt foarte ciudate. Intră chiar în mijlocul terenului meu.

-Și ți-ai zis că ai să poți negocia direct cu el, fiindu-ți vecin. ^

-N-am vrut să fac economie la comision. Banii nu contează pentru mine. Abbott, cum să te fac să înțelegi?

Recunosc că a fost o chestiune de ego. M-am gîndit că omul care a reușit să-i aducă pe Reagan și Deng la masa tratativelor e în stare să convingă un fermier bătrîn și tîmpit să-i vîndă ferma.

- Mă simt nevoit să repet, domnul Butler nu e bătrîn. Războiul l-o fi smintit, dar niciodată nu mi s-a părut tîmpit.

- Nu mi-ar fi trecut prin cap într-un milion de ani că o să am nevoie de un agent imobiliar. Ce dracu!, am cumpărat casa asta direct de la executorul testamentar al lui Zarcga.

- Ira Roth.

King tresări.

- După felul cum spui „Ira Roth”, vrei să dai de înțeles că am plătit prea mult?

-Ai plătit prețul de pe piață, i-am spus cu tot tactul de care e capabil un broker. Prețul plătit pentru Fox Trot era de notorietate publică. Ira era un avocat strălucit, specializat în procese penale. Însă prețul pe care l-a obținut pentru moștenitorii domnului Zarega sugerează că și-a greșit chemarea. Sau poate că Henry King spune adevărul când pretinde că banii nu înseamnă nimic pentru el. Deși știu din experiență că indivizii care afirmă că nu-i interesează banii sînt cei care nu vor să admită că îi interesează chiar foarte mult. »

- N-am ajuns la nici un rezultat cu Butler. Mai rău, i-a intrat în cap că l-am insultat. M-a amenințat că mă împușcă dacă pun piciorul pe pămîntul lui.

-Ai tăcut-o?

- Ce să fac?

- Să pui piciorul pe pămîntul lui.

- Am pus să se repare un gard de-al lui. Îi scăpaseră vacile.

- Oamenii de pe la noi sînt foarte sensibili în legătură cu hotarele.

- Și eu sînt sensibil în legătură cu hotarele proprietății. Îi înțeleg. Nu voiam decît să ajut.

- Vacile au făcut stricăciuni?

- Ar fi făcut dacă grădinile ar fi fost aranjate. Aduc muște. Muștele se țin după cireadă. Anul trecut în august nu se putea sta afară.

- De-asta s-au inventat verandele închise cu geamuri.

King deveni mai puțin binevoitor.

-Domnule Abbott, n-am muncit o viață-ntreagă ca să fiu prins în capcană în spatele ușilor în propria-mi casă.

- Și care-ar fi rolul meu?

-Sînt conștient că mi-am pus bețe-n roate cu oferta de a-i cumpăra ferma. Ești liber să încerci în calitate de agent de tranzacții imobiliare, dar nu-mi pun mari speranțe în asta.

- Așa mi se pare.

- Vreau să te înțelegi cu omul.

-De ce nu-1 ignori? N-ați fi primirvecini care nu-și vorbesc.

- Vreau vacile alea departe de casa mea.

- Cît de aproape sînt?

-Suficient de aproape ca tăunii să mă muște pe mine și pe musafirii mei. Vara trecută un prinț din Arabia Saudită a plecat de la mine cu o umflătură de mărimea unei mingi de tenis.

-Pot să văd un plan al terenului?

Îl avea la-ndemîină, întins pe o masă antică de biliard în sala de jocuri. Prins cu o agrafă de el era un contract de arendă de o pagină, legalizat în 1985.

- Vezi care-i problema?

Harta arăta ceva ce nu era vizibil pe fotografiile mele aeriene: domnul Zarega îi arendase domnului Butler o pășune pentru un dolar pe an pînă la moartea lui Butler.

- Nu sînt avocat, dar hîrtia asta mi se pare în regulă. Concizia contractului era întrecută doar de precizia lui.

- Nici măcar nu-i pămîntul lui.

- Practic, este.

Pășunea era lungă și îngustă și tăia Fox Trot ca un cuțit, în zilele cînd vacile sînt pe ea și își pun în capul lor colectiv să se îngrămădească la capătul de jos, se pierd cîtiva tăuni în aerul rarefiat de la Fox Trot. Tăuni cu dinții ascuțiți pe crupa de vacă.

-Nu înțeleg cum de Zarega s-a învoit să facă un asemenea contract, a spus King.

- Erau prieteni.

King izbucni într-un rîs disprețuitor, care amintea într-un mod neplăcut de ceea ce fusese înainte de transformarea radicală de acum cincizeci de ani.

- Un macaronar din Bronx și un țărănoi din Connecticut?

Disprețul lui părea real, treabă care m-a deranjat, drept care i-am spus:

- Ni se spune în mod tradițional „yankei de baltă”. Totuși, ca toate poreclele, cu timpul s-a transformat într-un fel de compliment.

%

- Îmi mențin afirmația, replică King pe un ton de gheață, iar tu știi ce-am vrut să spun.

-Ai scăpat esențialul. A fost o prietenie adevărată. Domnul Zarega a fost un adevărat pustnic și era foarte, foarte bătrîn. Domnul Butler a avut problemele lui după Vietnam. Cumva s-au apropiat. Și

după cîte ştiu eu, cînd bătrînul s-a îmbolnăvit, domnul Butler a fost lîngă el zi de zi.

- Avocaţii mei mi-au spus că nu pot ataca contractul.

- A fost încheiat de Ira Roth.

-Mă simt ca un idiot. Era aici, negru pe alb, dar n-arti m realizat distanţele cu adevărat pînă de curînd. Sînt băiat de la 1 oraş.

Am văzut contracte şi mai ciudate. Cînd oamenii obişnuiţi vor să-şi ipotecheze casa, bancherii cer analize minuţioase ■ ale titlului de proprietate. Cînd cumperi cu bani gheaţă, trebuie 1 să-ţi porţi singur de grijă.

-Casa domnului Zarega era mai departe de gard, i-am I spus. Oricum, n-or să fie prea des pe păşunea asta. N-au ce 1 paşte.

- Şi eusâ sper că n-o să-şi mîne vacile încoace în zilele J în care am clienţi? N-am să pot folosi afurisita de piscină. Ce I să fac, să-mi închid piscina cu geamuri? Dar terenul de tenis? 1

N-am avut ce să-i răspund în afară de:

- Unde-i fermă de animale sînt şi muşte.

- Te angajez să discuţi cu Butler. Eşti de-al locului. Poate 1 pe tine vrea să te asculte.

- Cine ți-a spus că sînt ciufut?

- Nu pot să-mi dau sursele în vileag, mi-a răspuns 1 zîmbind.

- De ce ai întrebat?

- Haide să ne punem de acord, domnule Abbott. înţelegi că e vorba de o chestiune foarte serioasă?

- înţelegi că te afli angajat într-un conflict clasic sat- ^ oraş? Ai aici o proprietate încîntătoare, gard în gard cu o fermă de vaci. Ai plătit pentru asta nişte bani pe care-i cîştigi în altă parte. Domnul Butler îşi cîştigă banii aici. Eşti nou venit. El e a treia generaţie. Aş putea continua, dar cred că m-ai înţeles.

- Tocmai de-aia am de gînd să angajez cea mai calificată persoană pentru a rezolva problema în numele meu. Asta nu e de competenţa avocaţilor. Am nevoie de Un arbitru local.

Tu ești arbitrul local - nu mă întrerupe. Mai mult decât atât, ai lucrat ca detectiv particular - nu mă întrerupe. Știu că n-ai autorizație și nici nu-mi pasă. Ceea ce mă interesează e că ți-ai învățat meseria în serviciul de contrainformații al marinei.

- E o treabă mult mai potrivită pentru un psihiatru.
- Cel la care îmi trimit angajații îmi ia o sută cincizeci de dolari pe oră. E destul?

Se știe că afacerile mele imobiliare nu erau tocmai înfloritoare în acel martie. Deși, cum am învățat pe pielea mea despre efemeritatea piețelor financiare - pe care am ilustrat-o în anii '80, fiind atunci un mult prea tânăr și mult prea bine plătit rechin de pe Wall Street -, mi-am diversificat afacerile și am epuizat spațiile comerciale din Newbury, pe care le-am închiriat noului val de oameni de afaceri născuți dintre cei concediați. Așa că nu eram în situația să mor de foame, deocamdată.

Numai că Oldsmobil-ul îmbătrânea, visam să înlocuiesc robotul telefonic al tatălui meu cu un voice-mail-pager și dacă nu aplicam curînd un strat proaspăt de vopsea peste mai susmenționata șindrila albă ca zăpada va trebui să folosesc cuvîntul „sărăcăcios” în indicațiile pe care le dau clienților care vor să-mi găsească adresa, pînă acum^ioar: „Casa în stil georgian de lîngă catargul steagului”.

Mă lot minunam cum de o zbîrcise diplomatul King în această afacere, cînd mi-a adus aminte că nu e un prostănac:

- Uite ce-ți propun, Abbott. Nu numai că te alegi cu o sumă grasă dacă faci pace, dar mai ai și comisionul tău pentru orice bucată de pămînt pe care-1 convingi să mi-o vîndă.

- Și dacă-1 conving să-ți vîndă contractul de arendă?

- Cumpăr contractul și fiecare afurisit de acru pe care vrea să-1 vîndă.

Am încuviințat dînd din cap, tentat să încep negocierile pentru teren.

King continua să batăcîmpii:

-Ii cumpăr și afurisita lui de casă. Ce mama dracu', îj cumpăr un munte pe care să se mute.

- Vrei să spui că te oferi să-i cumperi altă fermă?

- Cu condiția să fie în partea cealaltă a orașului.

-Mă duc să vorbesc cu el, am spus, dar nu spera prea mult. Am fost doar prieten cu băiatul lui.

- Ai fost prieten cu criminalul ăla?

M-am făcut că n-aud și am spus:

-Am remarcat cam multă securitate la poartă. A fost vreun incident despre care ar trebui să știi?

- Azi de dimineață. Butler a intrat în curte cu o pușcă.

- L-ai chemat pe polițistul Moody?

-Păi, n-a îndreptat-o către nimeni.

- Vrei să spui c-o avea în mașină.

- În spate. Foarte la vedere, nu puteai să n-o remarci.

-Nu e singurul om din oraș care are pușcă în mașină. Nu înseamnă nimic, e ca și cum ai purta șapcă.

- Mi s-a părut foarte amenințător. Mi-a speriat personalul. Ce făceam dacă aveam clienți când s-a năpustit scrișnind din roți pe alee?

- Cum a trecut de poartă și de tricoane?

-Poarta era larg deschisă și eram pregătit să primesc musafiri. Bun, vreau să faci ceva înainte ca cineva s-o pățească.

- De cc-a venit?

- Striga să nu mai pun piciorul pe pământul lui.

- Chestia aia cu gardul?

-Ăă... ezită King.

-Te rog, i-am spus. Nu pot să stau de vorbă cu el dacă nu știu ce se petrece.

li

— Vreau să construiesc un lac - aici, stai să-ți arăt. Dădu la o parte planul proprietății lăsând să se vadă un peisaj în care era proiectat un lac de douăzeci de acri ce urma să fie format prin ridicarea unui baraj de mărime considerabilă peste un rîușor ce izvoră de pe terenul lui Butler, de pe pășunea arendată, și curgea în cascade prin pilcurile de pădure.

- Fantastic, am spus.

În mijloc se etala o insulă cu un pavilion de vară în stilul avangardei corintice. Te puteai imagina vîslind spre ea în lumina lunii, cu o sticlă de Moet și domnișoara Devlin alături.

- O să fie un baraj al dracului de adevărat.

- O să fie cel mai mare baraj din ținut, întări King. Numai că inginerii mei au fost nevoiți să devieze cursul pentru a putea lucra. Să-1 treacă temporar printr-o conductă, pe aici.

„Aici” însemna pe terenul ținut în arendă de domnul» Butler. M-am întors la planul proprietății și am urmărit liniile topografice.

- Știi că ai fi putut să nu te complici și să treci conducta pe aici. Am arătat spre o albie secată de torent de pe proprietatea lui.

-Inginerii mei...

- Mai e ceva ce ar trebui să știi? %

- Nu. Asta-i cam tot ce știi și eu. Du-te și ascultă și versiunea lui. M-a luat prietenește de cot și m-a condus spre ieșirea din bibliotecă. Nu știi unde naiba ți-e haina, acum, că majordomul a plecat.

- Trebuie să fie o debara lângă ușa.

- Da. Uite ceva ce o să te amuze. A luat o casetă video 1 dintr-un raft ce conținea un șir de astfel de casete și s-a iscălit Pe ea. Tocmai mi-au lăcut un film biografic. Au fost buni cu mine. Și destul de corecți, de cele mai multe ori.

N-am știut ce să-i spun în afară de mulțumesc, după care am pornit în căutarea hainei mele de iarnă. Am căutat-o și pe Julia Devlin, cu privirea, în drum spre mașină. Dar cireada de Range Rover migrase spre casa cea veche, unde King Incorporated își instalase birourile.

Mă întrebam dacă domnul Butler ar fi în stare să-1 facă pe King atât de nefericit încât să vîndă Fox Trot. Comisionul l-ar bate de departe pe cel obținut în calitate de diplomat amator. Numai că m-ar scoate vinovat pentru eșuarea negocierilor de pace și s-ar duce la concurență pentru vânzare.

Conducînd pe alee, la ieșirea din codrul Shervvood, am văzut Ford-ul ruginit al domnului Butler parcat pieziș lângă poartă. În apropiere, Dennis Chevalley îl folosea drept sac de box pe un tip pe care Albert îl ținea într-o îmbrățișare fermă.

Am accelerat și am început să claxonez. Domnul Butler nu era omul care să se încaiere cu puștani de douăzeci de ani. Apropiindu-mă, am văzut că nu pe domnul Butler îl băteau băieții Chevalley. Era Dicky, proaspăt ieșit din pușcărie, cu capul ras pe care părul începuse să mijească roșu și țepos ca o miriște. Își pierduse jacheta în încăierare și i se vedeau brațele goale înnegrite de tatuaje.

în timpul cît mi-a luat să opresc mașina și să mă dau jos strigînd, s-a produs o răsturnare radicală de situație. Dicky Butler și-a aruncat capul înainte și înapoi, prinzînd bărbia lui Albert. Albert s-a clătinat și a dat drumul brațelor lui Dicky din strînsoare. Dicky 1-a dovedit cu un cot în stomac după care s-a năpustit spre Dennis ca un buldozer.

Dicky Butler era cam cu jumătate de cap mai scund decît băieții Chevalley. Dar era robust și iute ca fulgerul. Pentru fiecare pumn pe care reușea să-1 dea, Dennis încasa doi în figură. Cel înalt își planta solid picioarele în pămînt cînd lovea. Picioarele lui Dicky se mișcau ca pistoanele - sus-jos-sus-jos - dublînd puterea fiecărei lovituri și ferindif-și corpul ca argintul viu.

Albert scoase un urlet de război și se năpusti spre spatele lui Dicky. Dicky se răsuci spre el zîmbind și-i plasă o dreaptă al cărei impact Albert îl mări prin faptul că alergase direct în ea. Înainte ca Albert să cadă la pămînt, Dicky se roti din nou și-i sparse nasul lui Dennis cu un pîrîit pe care l-am auzit de la douăzeci de pași.

Poarta era închisă. Am găsit o ușă pentru pietoni în structura de metal.

Dicky se întoarse spre mine. Ochii aprinși căutau spre °oua amenințare în timp ce-1 țineau sub observație pe Dennis

care venea spre el scuipînd sînge și pe Albert care se zvîrcolea pe pămînt. Înainte să parcurg distanța dintre noi, se îndreptă lateral spre Dennis care se apropia furișat și-1 trînti la pămînt, după care îi plasă un șut în burtă lui Albert.

-Dă-te la o parte, Ben. Nu te băga.

- Nu pot. Sintern rude.

Dicky se puse iarăși în poziție de luptă, cu stîngu-n față, cu dreapta pe lîngă corp.

- în plus, am spus eu, ai cîștigat.

- N-am terminat cu ăștia.

-S-a terminat.

-Dă-te la o parte.

M-am retras în așa fel încît să nu mă audă frații, pentru a nu-1 obliga pe Dicky să-și apere onoarea.

-Pot să te bat, Dicky. Ești obosit.

M-a cîntărit din ochi. Era într-adevăr obosit. Și nimeni nu pune la podea doi Chevalley și iese neatins din treaba asta. Se îndoise puțin spre stînga, acolo unde Dennis plasase cîteva lovituri pe care avea să le simtă săptămîni de zile. Speram că-i merge mintea ca pe vremuri. Nu se temea de mine, nu se temea de nimeni, dar nu-i plăcea să piardă.

Mi-am păstrat brațele relaxate și tonul de conversație.

- Felicitări pentru eliberare. Tocmai voiam să trec să te văd.

- Ce vorbești?

- Am în mașină o sticlă de vin roșu. Îi plăcea mult vinul roșu. Se vedea pe față - pielea lui albă de irlandez era brăzdată de vinișoare roșii ca a unui bărbat mult mai în vîrstă.

- Ce vorbești? zise el într-un tîrziu. Vedeam cum focul din ochi i se stinge pe măsură ce începea să focalizeze mai larg. S-au oprit asupra mașinii mele de dincolo de poarta lui King de parcă era un ostatic. Aha, încă mai ai Olds-ul.

- Pink mi-1 ține-n viață. Reparațiile nu mă costă mai mult decît dac-aș închiria un BMW nou-nouț.

Ochii lui Dicky prinseră o mișcare. Dennis încerca să se ridice.

-Stai acolo, i-am spus eu. Trage-ți răsuflarea. M-am adresat apoi lui Dicky: Mă iei în mașina ta?

Dicky aruncă o privire asupra carnagiului, ca și când avea să-i ducă dorul. În stîrșit, în timp ce Dennis se întindea pe spate ținîndu-se cu mîinile de față, ridică din umeri și se îndreaptă spre mașina mea.

- Mă duc s-aduc vinul.

Se întoarse cu sticla la subsuoară și își deschise fermoarul.

- Ce dracu' face? se interesă Dennis.

- Vă aduce aminte cine a cîștigat.

- El a sărit la noi.

- Mda. Am văzut. Unii oameni n-au pic de maniere.

Dicky umblă la fermoar și urină pe poarta fasonată a lui

King ca un lup care-și marchează teritoriul.

-Fiu de...

I-am recomandat vărului meu să-și țină gura.

Dicky Butler luase acum drept țintă camioneta Chevrolet strălucitoare a lui King. Dennis încercă să se ridice. Nu l-am lăsat.

Dicky a marcat Chevrolet-ul, și-a tras fermoarul și s-a dus la propria'camionetă. Dennis îi călca pe urme, cu ochii în flăcări. Nasul spart îi dădea un aer plîngăcios ca al unui om bătrîn și necăjit.

- Mă duc să-mi iau pușca și-1 împușc.

- Dacă faci asta, ajungi în pușcărie și mama ta o să fie tare nefericită. Ești în stare să conduci?

- Încotro?

- La urgență. Să-ți bandajeze nasul.

-Trebuie să păzesc poarta.

-Albert se trezește. Poate să păzească el poarta. Ia mașina mea. Nu-ți faoe griji, poți să-i spui domnului King că te-ai împiedicat de o buturugă.

M-am uitat la ochii lui Albert, să fiu sigur că focalizează

A

la unison. Apoi m-am urcat în camioneta lui Dicky. Călcă pe ambreiaj, împrôșcîndu-i cu noroi mașina lui King, și se înscris pe șosea.

- De la ce v-ați luat?

- Ticălosul de vecin îl sîcîie pe bătrînu'.

I-aș fi dat mai multă crezare în materie de grijă filială dacă n-aș fi știut în ce 1-a băgat pe taică-său în ultimii douăzeci de ani.

-Am vrut să vorbesc cu el. Verii tăi au încercat să mă oprească.

-Își făceau datoria.

- I-am concediat.

Din nas i se prelingea o dîră de sînge și am întins mîna cu batista.

- Uite. Îți curge sînge.

Dicky tresări ca mușcat de șarpe.

- Nu mă atinge!

-Ușurel... ușurel. Sîngerezi. Nu vreau decît să-ți dau o batistă. Aici. Am întins iar batista. A luat-o cu precauție și și-a tamponat nasul. Abia atunci am realizat că poartă mănuși din piele de căprioară și că le avusese tot timpul.

Conducea repede și forța- bătrîna mașină tăind serpentinele ce-și croiau drum în sus, pe munte, derapînd pe roțile din.spate, alunecînd cu cauciucurile pe suprafața noroioasă a pămîntului înghețat. O lună de asemenea tratament și tatăl lui va avea nevoie de o mașină nouă, pe care nu și-o putea permite.

— Ce i-a făcut vecinul tatălui tău?

- încearcă să-1 forțeze să plece de pe pămîntul nostru. Îl hărțuiește cu avocați. Zice că dacă nu vinde, tata o s-ajungă sâ stea în cort. Bogătaș împutit!

-Ce voiai să-i spui?

- Uite ce-am de gînd să-i spun: lasă-1 în pace pe bătrînu' că vezi pe dracu ".

- Dicky, dacă ameninți un tip cu banii lui, avocații o să fie pe tine ca muștele. Înainte să-ți dai seama ce se-ntîmplă, o să te trezești iar după gratii.

- Hei, n-am ieșit condiționat. Sînt la fel de curat ca și tine. N-au ce să-mi facă.

- Dicky, am insistat eu pe un ton ferm, am lucrat pe Wall Street. Îi cunosc pe oamenii ăștia. Cumpără tot ce vor. Au ce să-ți facă.

- Și ție ce-ți pasă?

- King mi-a cerut să stau de vorbă cu tatăl tău. Nu vrea să continue scandalul și bănuiesc că nici voi doi, nu-i așa?

- Rahat, omule, mie mi-e totuna. Dar bătrînu' nu vrea decît să fie lăsat în pace. Cere prea mult? Omu' vrea numai să-și plătească impozitele și să fie lăsat în pace.

- E în urmă?

- În urma cui?

- Cu impozitele pe teren, e în urmă?

- întrebă-1 pe el.

Henry King o să strîngă șuruburile dacă prinde de veste.

- Nu-i cîstit, continuă Dicky. Nu-i cîstit ca un om bătrîn să fie hărțuit în felul ăsta. Mai ales unul care a luptat pentru țară.

Pe unii dintre cei mai înflăcărați patrioți i-am întîlnit în închisoare. Am detectat în vocea lui Dicky și o notă stranie și neașteptată de compasiune.

-Tata a suferit, Ben. Prin ce-am trecut tu și cu mine e nimic în comparație cu rahatul pe care 1-a văzut el în Vietnam. Nici măcar nu ne putem imagina prin ce-a trecut. Înțelegi ce vreau să spun?

- Știu ce vrei să spui. Numai că e prima oară cînd te aud vorbind așa.

- Mda, înainte nu m-am gîndit. Acum văd o grămadă de lucruri altfel

Aveam impresia că urma să-mi spună că a devenit credincios. Se întîmplă. O dată ajunși după gratii, oamenii îl găsesc pe Dumnezeu.

- Ben, ce porcării i-am tăcut lui tata săracu'. Am dat vina pe el cînd mama s-a cărat... Cine știe de ce dracu' o fi plecat.

Acum mă întrebam dacă psihiatrul închisorii pusese mîna pe el. Dar nu era nici asta.

-Nici măcar nu știu ce gîndesc femeile fericite, spuse el. Cine poate să știe ce vor alea triste?

Răspunsurile mele se limitau la niște mormăituri abia auzite. Destul pentru el să revină la problema tatălui său.

-Mă gîndesc că mama trebuie să fi fost una din cele triste, nu crezi?

-O femeie care-și părăsește copilul nu poate să fie fericită.

-îți dai seama că tata m-a crescut de unul singur?

Am ieșit din pădurea sălbatică ce îmbrățișa drumul. A

călcăt frîna. Mașina s-a oprit pe o ridicătură de pămînt de pe care puteam vedea casa și hambarul măcinat de vreme ale fermei Butler. O seînteie de umor îi luminează fața:

-Sigur, i-a dat și statul o mîna de ajutor.

-Dicky, mi se pare că te-ai schimbat.

A oprit motorul. Am stat tăcuți o vreme, uitîndu-ne la peisajul monoton de iamnă al unei ferme din Connecticut. Dacă reodată m-am întrebă de ce se mută fermierii la oraș, aveam dovada vie înaintea mea. Noroi peste tot. Vaci amărîte îngrămădite pe pășunea fără iarba. Clădiri șubrede împrăștiat ca resturile provenite din prăbușirea unui avion gigantic. -Am SIDA, Ben.

_ Poftim? Vorbise atît de încet încît speram că n-am înțeles bine.

-Am SIDA.

- Of, Iisuse... îmi pare rău. Cum adică? Ești HIV pozitiv? Sau...

- Pozitiv. Sînt pe ducă.

- S-a declanșat?

- Nu. Nu încă.

- Tot e ceva. Mai ai timp.

- Poate să fie mîine. Poate să fie la anu'.

- La anu' poate se va găsi un tratament. Au reușit deja să încetinească procesul. Nu-i așa?

- Mă simt ca și cum aș fi înghițit un ceas deșteptător. Aștept să mă trezească... scoală-te și crăpi, tîmpitule.

Nu l-am întrebă cum a luat-o. Știam amîndoi ce ocazii îi oferă pușcăria. Sau poate s-a pricopsit cu ani în urmă, între două condamnări. Oricum, era treaba lui. Dar era totuși ceva care mă privea. Pe mine și întregul cîraș.

- Ai tresărit cînd ți-am întins batista. Știi că se transmite prin sînge.

- Mda, știu.

- Nu mai poți s-o ții așa cu bătaile, Dicky. E ca și cînd ai împușca oameni.

A ridicat mîinile înmănușate.

- Nu sînt un afurisit de asasin, Ben.

: - Mda, și dacă ne-am fi luat la bătaie și mi-aș fi zdrobit mîna în dinții tăi? Am început să tremur la asemenea gînd. Iisuse Hristoase, Dicky. M-ai speriat al dracului.

- Să știi că nimeni n-a reușit să mă pocnească peste dinți, Sînt prea rapid. Așa de bine m-au școlit în Cheshire că aș fi putut să lupt la profesioniști.

M-am uitat lung la el. Eram furios. Și speriat de el ca pericol potențial.

- Dicky, te-au învățat un joc de picioare al dracului de bun. Ai și o stingă foarte rapidă. Dennis Chevalley n-avea nici o șansă. Dar dac-ar fi să te bați cu un boxer adevărat, ți-ai pierde un dinte ori de cîte ori lovești cu dreapta.

- Așa crezi?

- Nu cred, o știu. Și l-ai omori pe nenorocit. Nu-i de-ajuns că ai mînuși. Ești o armă. Trebuie să te lași de bătaie.

- Ho, că n-am început eu. Mă duceam doar să-i spun fiului de cățea s-o lase mai ușor cu bătrînu'.

- Gîndește-te că bătaia e ca băutura și că tu ești alcoolic. Renunță.

- Să-mi iau mai bine o gagică? Și s-o omor pe ea?

- Poți să-ți iei și mai multe. Numai nu te culca cu săraca femeie.

Dicky ridică din umeri.

- M-am obișnuit să fac sex fără să intru. Aș putea să mă prefac doar că sînt înăuntru... Zîmbi iarăși, cu mai puțin umor de data asta. Viața e o curvă.

Am fost nevoit să-i dau dreptate.

-Și după aia o să mor.

Ne-am mai uitat în gol o vreme și într-un tîrziu l-am întrebat:

- I-ai spus lui taică-tu?

-încă nu.

Vacile începuseră să se deplaseze înspre staul.

-Uite-1 că vine.

Dicky coborî geamul, se aplecă spre oglinda retrovizoare crăpată și începu să-și șteargă sîngele de pe față.

4

Domnul Butler - niciodată nu i-am putut spune pe numele de botez, nici acum, cînd am ajuns la maturitate - ieși călcînd apăsător din

hambar cu o legătură de fin pe umăr. Nu puteam să-i disting fața de-acolo de unde stăteam cu Dicky în mașină, dar oricine din Newbury l-ar fi recunoscut după părul lung ce-i flutura în soare.

Vacile se îngrămădiră în jurul lui, cu răsuflările albe în aerul rece. %

- Vrei să-i dai o mână de ajutor?
- Nu în noroiul ăla. Dicky ridică una din cizmele de cow- boy în chip de explicație.

O namilă de câine galben mergea greoi la picioarele domnului Butler. Era DaNang, ultimul din cei trei câini de vânătoare pe care-i botezase după numele localităților în care fusese rănit în război.

- Cît de bătrîn e DaNang? l-am întrebat pe Dicky.
- Bătrîn.

Terminase să se șteargă pe față.

-Să nu-i spui lui tata ce s-a întâmplat.

- Ai un cucui în cap.

Îl inspecta. Răsărea din părul țepos acolo unde-1 izbise pe Albert cu capul și promitea apariția unui corn de rinocer.

-Rahat.

- Spune-i că te-ai lovit când ai dat să ieși din mașină. Dicky îndesă batista mea însîngerată în buzunar și porni motorul. Băgă mașina în viteză și se uită la mine întrebător.

-N-ai decît să spui cui vrei. De la mine n-o să afle nimeni, i-am spus.

- Mulțumesc.

- Fă-mi un serviciu. Ultimul lucru de care tu și taică-tu aveți nevoie este un război cu Henry King. Mă lași pe mine să descurc socotelile?

Dicky analiză oferta.

- Numai să nu-1 caftești, Ben. N-am de gînd să las pe nimeni să se ocupe de asta în locul meu.

I-am promis și am intrat în curtea fermei. Domnul Butler tocmai desfăcea legătura de fin cu un clește pentru sîrmă. Îl împrăstie cu cîțiva bobîrnaci profesionali înspre vacile care strîngeau cercul și ieși din staul. Operația de curățare pe care o efectuase Dicky nu 1-a păcălit nici o secundă. I s-a lungit fața cînd a văzut cucuiul.

- Bună ziua, domnule Butler, i-am spus eu și i-am întins mîna. Nu știi dacă mă mai țineți minte. Ben Abbott.

-Te știi. Am auzit că ai preluat afacerea lui taică-tu. Mi-a luat mîna în palma lui bătătorită și mi-a strîns-o politicos, fără să-1 piardă din ochi pe Dicky.

- Ce te uiți? Întrebă Dicky.

- Ce-ai pățit la cap?

- M-am lovit în mașina ta.

L-am văzut cum vrea din tot sufletul să creadă. Și poate - ar fi reușit dacă nasul lui Dicky nu și-ar fi ales tocmai acel moment să sîngereze.

__ Ești acasă de trei ore și te-ai și încăierat.

__ Pentru tine am făcut-o.

— Pentru mine? Dacă vrei să faci ceva pentru mine străduiește-te să nu intri iar la pușcărie înainte de procesul pentru arestare abuzivă. Crezi că dacă intri iar după gratii îți ușurezi cauza?

- Spune-i, Ben, mă îndemnă Dicky.

În mod normal, nu mă amestec în certurile de familie. Să te bagi în așa ceva e o ocazie nemaipomenită de a-ți face dușmani un clan întreg. Dar Henry King mă împinsese de-a dreptul în afacerea asta. Totuși, dacă n-aveam încotro și trebuia să-mi ignor intuiția, puteam măcar să-mi acopăr spatele. Așa că am zis:

- Dicky, du-te de-aici. Lasă-mă să discut cu tatăl tău.

Dicky a luat sticla din mașină și s-a îndreptat spre casă.

Taică-său părea ușor uimit de faptul că băiatul lui nu m-a pocnit fiindcă i-am ordonat ce să facă.

- Să vă explic, am început eu.

S-a uitat după Dicky pînă cînd ușa de la bucătărie s-a închis în urma lui. După care mi-a aruncat o privire lungă.

- Hai, să nu stăm aici în vînt, mi-a spus și m-a condus în hambar. În peretele deschis, cu fața la ocolul vitelor, era un scaun pliant strimb și uzat. S-a lăsat să cadă în el și mi-a indicat cu mîna un scaun ruginit de tractor sudat pe o găleată de mulș vacile. L-am tras mai aproape și m-am așezat lîngă el, astfel că puteam să supraveghem animalele și să ne și privim.

- Care-i treaba? m-a întrebat. S-a aplecat să-și curețe ghetele de paiele ce se lipiseră de noroiul de pe tălpi și părul lung i-a acoperit chipul. Ne uitam înspre vest, cu fața la soare. Lumina făcea ca părul sur să pară aproape argintiu. Dar cînd a ridicat capul, aceeași lumină s-a dovedit a fi crudă, lăsînd să se vadă anii grei. Mustața era cenușie și riduri adînci îi brăzdau pielea din jurul nasului de vultur. Ochii erau posomorîți. *

- Ce s-a întîmplat de trebuie să-mi spui tu, și nu Dicky?

- Nu are legătură cu Dicky. Cel puțin nu direct.

- Cu cine s-a bătut?

- Cu Dennis și Albert Chevalley.

- Ăștia de lucrează pentru King.

- Voia să vorbească cu King. Au încercat să-l împiedice.

- Pui de cătea.

- Sînt doi copii tîmpiți. Au făcut ce li s-a spus.

Umerii i se încovoiază.

-Ben, nu vreau să am necazuri cu alde Chevalley. Am destule de tras cu ticălosul ăsta de peste deal.

-Vă garantez că n-or să spună nimănui că un ins mai scund decît ei i-a bătut, simultan, de le-au mers fulgii.

Domnul Butler zîmbi.

-Da, cred că ai dreptate.

-Așa că nu asta e problema, am continuat. Problema este King.

-Și tu ce treabă ai?

-M-a rugat să intervin.

- Să intervii?*

- Să fac pace.

- De ce pe tine?

- Să mă ia dracu' dacă știu, domnule Butler. Eu credeam că vrea să discutăm afaceri imobiliare. În loc de asta, i-a intrat în cap că sînt un fel de arbitru local.

Butler zîmbi din nou.

__ Poate a auzit cum l-ai găsit pe săracu' unchiu' Pete.

__ Nu era chiar pierdut.

- Polițiștii nu reușeau să-1 găsească.

- Eu aveam mai mult timp decît ei.

Familia Butler - impresionați peste măsură de stagiur meu la conlrainformații în marină - m-a angajat să dau de urma unui bătrîn aiurit de-al lor care dispăruse.

- Fusesse deja găsit, i-am amintit domnului Butler, care era înrudit pe departe cu unchiul Pete. L-a găsit o chelneriță din New Milford.

- Am auzit că s-au logodit, spuse domnul Butler.

- Nu m-ar mira.

- Se pare că există speranță pentru noi toți.

-Oricum...

- Oricum, tot nu văd care-i treaba ta aici.

- Hei. pot să-mi fac treaba cu condiția ca ambele părți să vrea. l-am promis lui King că-1 ajut. Vă interesează? Sau vreți să vă luptați în continuare?

- Eu nu mă lupt. El se luptă. Eu n-aveam nici o treabă pînă cînd ticălosul a început să facă pe nebunul.

- Ce vreți să spuneți?

- Pun pariu că a pretins că nu și-a dat Seama ce înseamnă contractul de arendă - zice că nu și-a dat seama cît de aproape era pășunea de casă - pentru că e băiat de la oraș. Așa-i?

- Așa mi-a spus.

- Prostii. Știa foarte bine. Doar că și-a închipuit că mă dovedește cu avocații. Că mă spulberă. La dracu cu tîmpitul de țăran.

- Ei bine, acum și-a dat seama că s-a înșelat. Cred că se simte ca un idiot. N-ar fi prima oară cînd unul de la oraș o scrîntește.

- Se uită la mine și văd în ochii lui că dac-aș dispărea de pe fața pămîntului ar fi un om fericit. Da' n-am să dispar. Aici e casa mea. E casa familiei mele de cînd a cumpărat-o bunicul

Familia Butler din Newbury venise din Bridgeport după "primul război mondial.

- Și cînd am să mor, o să fie casa lui Dicky - lasă, știu ce gîndești. Crezi că Dicky o să vîndă la moartea mea. Ei bine, e treaba lui. Mort, n-o să-mi mai pese. Deocamdată nici nu mor și nici nu plec nicăieri. Am de gînd să-mi duc viața aici. Și poți să-i spui fiului de cățea de colo că tocmai mi-am lăcut analizele și n-am nici pe dracu'. Mi-au spus că o s-apuc nouăzeci de ani pe picioare.

- Felicitări.

- Să ți-o spun p-a dreaptă - ce dracu', sînt mai tînar cu douăzeci de ani ca unchiu' Pete. Poate-mi găsesc și eu o chelneriță. N-ar fi rău să am o femeie la fermă... am fost singur atîta timp. Nu ești însurat, așa-i?

-Nu.

- De ce nu?

- Se pare că am prostul obicei de a mă îndrăgosti de femeia nepotrivită.

- Mie-mi spui. Sfinte Sisoe, mama lui Dicky era o bucătică... Știi, Ben, dacă puiul de cățea ar fi venit la mine și ar fi vorbit ca de la bărbat la bărbat, ca de la vecin la vecin, făceam noi ceva cu arenda aia - ce dracu', nu l-aș fi scuipat în ochi. Dar el și-a trimis afurisiții de avocați. L-am pus pe DaNang pe ei. După aia a trimis o pereche de birocrați - nesuferiți, unu' Bert Wills din Middlebury și nu mai știu care împruțit de scria CIA pe el au venit și mi-au cîntat cum că contractul n-ar fi bun. Ira Roth a scris contractu' ăla. Nici

dracu' nu poate să-1 atace.

Domnul Butler îl aprecia pe Ira pentru că demult, cînd încă își mai ^cea speranțe că Dicky o să se îndrepte, Ira spulberase în două rînduri acuzațiile care i se aduceau.

— Wills, și p-ălălalt cum îl cheamă?

— Wiggins?

— Așa, Wiggins. M-au tratat ca pe-un gunoi. Și dacă aș fi fost un prost cum mă credeau? M-ar fi speriat de mama focului și aș fi renunțat la ce-i al meu.

— Cum a fost cu arenda? Bucățica aia de pămînt are o formă tare ciudată.

— Nu eu am vrut. Nebunul bătrîn de Zarega a insistat.

— De ce?

— A, habar n-am. îi murise ursul. Și-acuma voia să țină vaci.

— A murit ursul? .

— Sigur c-a murit. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Așa că am arendat bucata aia, am pus gard și mînam cîteva într-acolo. Bătrînul Zarega se tîra în baston, se apleca peste gard și se uita la ele ore-n șir. Era un bătrîn cumsecade, îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai din timp. Dar în primii zece ani după ce-am venit acasă eram cam ținut. Trăiam ca un pustnic. *

— Nu știu dac-am înțeles bine, dar mi se pare că nu v-ar deranja dacă i-ați ceda contractul lui King.

— Vrei comision?

— Așa îmi cîștig existența, domnule Butler. Dumneata din fermă. Eu din tranzacții imobiliare.

— Sper că-ți merg afacerile mai bine decît mie.

— Nu e cel mai bun an din viața mea.

— Slavă Domnului că am pensia de veteran. Singurul fel în care un crescător de vite își poate cîștiga existența e să se lase împușcat pentru patrie. Știi că oamenii dau mai mult pe o sticlă de apă Perrier decît pe un litru de lapte?

— Știu că oamenii trimit afurisiți de avocați cînd ar trebui să trimită agenți imobiliari.

— Prostii. Trebuia să vină el. Dar nu, el a fost mereu cel care i-a pus pe alții să-i facă treburile murdare...

Ciuli urechea, încordîndu-se dintr-o dată. O secundă mai tîrziu am auzit și eu zgomotul puternic al unui elicopter. Se apropia și se

auzea din ce în ce mai tare, pînă cînd lemnăria începu să se zgîlție, urlă deasupra acoperișului și se îndreptă tunînd spre Fox Trot.

Domnul Butler rămase țeapăn, cu mîinile strînse în pumni, cu mușchii gîtului încordați și jucîndu-i sub piele. Cînd zgomotul s-a stins complet, a vorbit pe un ton rece și amar:

- Se folosește de tine, Ben. Te credeam mai deștept. '

Elicopterul omorise ceea ce fusese o conversație din ce în ce mai cordială. DaNang săltase capul lui uriaș și mă privea întrebător. Am pus eu întrebarea, pentru amîndoi:

- Ce vreți să spuneți?

- Nu te-au învățat istorie la Annapolis?

- Istorie? Ba da, cîte ceva. Mai mult navală.

- Ben. eu personal știu cinci inși care n-ar fi morți acuma dacă puiul ăsta de cățea n-ar fi trăit pe picior mare la Paris. Douăzeci de mii dintre ai noștri ar mai trăi și-acuma.

- Vă referiți la Vietnam? •

- Da, la Vietnam, dezertor nenorocit ce ești!

Se descărcase. Își uriașe acuzația. Cîinele se ridicase și se apropiase de domnul Butler. Mușchii pieptului îi zvîcneau amenințător.

Mi-am mișcat picioarele în așa fel încît să fiu în stare să mă urnesc rapid și m-am străduit să-mi păstrez tonul calm.

— Aveam cinci ani, domnule Butler. Nu m-au mobilizat cntru că trebuia să merg la grădiniță.

Și-a aranjat mustața cu degetele lui îngroșate de muncă. După care a expirat un oftat care a rămas suspendat în aer ca un balon din benzile desenate.

— a, da. Mda, trebuie că m-am gîndit la altcineva. Ești de-o vîrstă cu Dicky, nu-i așa?

- Da, domnule Butler.

- De multe ori mă gîndesc la el ca la un copil. Dar voi, băieți, nu mai sînteți copii.

- Nu, domnule.

- Nu prea mai știu pe ce lume sînt. Uneori nu știu în ce an sîntem.

- Bunicul din partea mamei avea o fermă în Frenchtown. Spunea că anotimpurile contează mai mult ca anii, am,spus eu.

- Știi cîte ceva despre război?

- Nu prea multe.

Domnul Butler rămăsese cu ochii la vacile care dovediseră grămada de fin. DaNang se așezase la picioarele stăpînului său. Cînd porni iar să vorbească, vocea lui scăzută suna aproape normal, aproape profesoral, cu afirmații măsurate

-King l-a sfătuit pe Nixon. Cine crezi că a clocii o tîmpenie ca asta: „N-am de gînd să fiu primul președinte american care pierde un război”? Pierdusem deja. Johnson o știa. Afurisitul de McNammara o știa și ei. O știam pînă și noi, răcanii. Eu eram genist. De-aia am voie să umblu cu explozibil. Vrei să știi ce aruncam în aer acolo în Vietnam? Turnuri de comunicații. Turnuri le noastre de comunicații. Cînd comuniștii au început să cîștige teren, le-au lăsat în picioare, gîndindu-se să le folosească după ce cîștigă. King și Kissinger au făcut carieră la negocierile de pace de la Paris. Erau pe prima pagină a ziarelor. King îl încuraja pe Kissinger în fanteziile lui: știi tu, politica lor de secol nouăsprezece, cu soldați de plumb. Cum îi ziceau? I-au găsit și un nume răsunător. 'Real politics. Ceva de genul ăsta. Sfinte Sisoe Ben, era vorba de carne și sînge de optsprezece ani. Nu eram soldați de jucărie. Nici noi și nici săracii galbeni.

Și ca să fie sigur că am priceput bine care-i legătura dintre războiul din Vietnam și contractul de arendă, adăugă:

-Așa că, atunci cînd Henry King își trimite avocații, lacheii și agenții imobiliari la mine-n deal, face exact ce a făcut totdeauna: îi tratează pe oameni @a pe soldați de jucărie. Spune-i c-am zis nu, Ben. Spune-i că nu, nu-i vînd contractul. Spune-i că n-am de gînd să vînd un acru de teren măcar. Spune-i că nu-i dau voie să-și întindă conductele pe pămîntul meu. Și mai spune-i lui Henry King să nu mă mai urmărească, altfel în curînd am să-1 urmăresc și eu.

- Cum așa, să nu vă mai urmărească?
- Și-a pus oamenii să mă spioneze.
- Spioneze?
- Mă supraveghează. Sînt la cîmp și mă trezesc cu senzația aia stranie pe care-o aveam în război că cineva te urmărește prin cătare.
- Să vă urmărească? Dar pentru ce?
- Am văzut soarele reflectat în binoclu, sau în lunetă.
- Cine vă urmărește?
- Putea să fie o pușcă cu lunetă.

- Domnule Butler, dacă cineva v-ar fi urmărit cu o armă cu lunetă aici, între dealuri, ați fi fost mort, nu credeți?

- Dacă o să fiu găsit cu capul țândări, o să-ți aduci aminte ce ți-am spus.

— Chiar ați văzut oameni pe terenul dumneavoastră?

- îmi ascultă telefonul. Se aude declicul.

— Liniile telefonice sînt destul de vechi aici, sus, am spus Am și eu declicuri, pe strada principală. Liniile astea trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Domnule Butler, cred că se pun două întrebări. Cine sînt „ei” și de ce vă urmăresc „ei” și vă ascultă telefonul?

— Încearcă să mă sperie.

- Ca să vă determine să vindeți contractul?

- Spune-i lui Henry King că Armata Statelor Unite 1-a învățat pe acest soldat de jucărie să demoleze. Spune-i că dacă-mi mai face necazuri, îi arunc în aer barajul și fac din lacul lui frumos un crater ca pe lună.

I-am spus pe un ton cît am putut de blînd și conciliant:

- Domnule Butler, n-am să repet ceea ce mi-ați spus și cred că nici dumneavoastră n-ar trebui s-o mai spuneți. E o amenințare serioasă.

- Ieși afară de pe pămîntul meu.

S-a ridicat strîngînd pumnii. DaNang s-a ridicat și el hotărît în patru labe, amenințător ca un bătrîn campion la categoria grea angajat să păstreze ordinea la discotecă pe băutură și bacșiș. »

Ținuta dreaptă de școlăriță, ochii strălucitori și părul alb, des și buclat o făceau pe mătușa Connie să pară mult mai tînără decît era. În zilele ei bune n-ai fi zis că a apucat să-1 cunoască pe președintele Woodrow Wilson*, cînd a fost în excursie cu școala la Casa Albă. Cu care ocazie 1-a întrebat cum crede că are să-și țină promisiunea făcută în campania electorală de a nu amesteca America în primul război mondial

* Președinte al Statelor Unite între anii 1913 și 1921.

din moment ce vasele americane aprovizionau Marea Britanic insulă înconjurată de submarinele germane. (Opt luni mai tîrziu s-a dus voluntar soră de campanie în tranșee.)

Am invitat-o să vedem împreună biografia lui Henry Kii^ nădăjduind de la ea o perspectivă istorică din care să știu cum să-1 iau. Filmul mi s-a părut tăcut cublîndețe și cu inten ' de a-i tăce

reclamă, ocolind cu abilitate scăderile omului Acțiunile care scosese în stradă o parte semnificativă a populației în urmă cu douăzeci și cinci de ani erau calificate drept „controversate”.

Nu trecuseră nici cinci minute de la început, că mătu Connie a înțepenit ca un uliu pe marginea scaunului. Și la prima imagine care arăta cum au fost arse steagurile pe stră ' n-a mai putut să se abțină:

- Cum îndrăznesc să pună la îndoială patriotismul protestatarilor!

King și-a petrecut primii ani ai carierei în umbră. încă tânăr pe timpul războiului din Vietnam, era tot timpul umăr la umăr cu Kissinger, Haldeman, Erlichman și Nixon, cu figura lui luminoasă atentă, cu trupul echilibrat ca al unui atlet. După război însă, gata, a ieșit în față; acum chipurile lacome se vedeau în spatele lui. Bineînțeles că între timp, a spus mătușa Connie zîmbind, foștii lui mentori ajunseseră fie în închisoare, fie în dizgrație.

Cînd republicanii au plecat cu coada între picioare, King s-a aranjat cu administrația Carter, pînă cînd i-a lăsat baltă și a demisionat public - un act. fățarnic, spune Connie - cînd cu criza ostaticilor din Iran, la timp pentru a se alătura găștii lui Reagan. Atunci a început să se vadă că sînt mulți bani la mijloc: costume pe comandă, avioane pentru uzul personal.

Tot cam pe-atunci, vocea lui aspră cu accent de Brook- lyn a căpătat accentul ușor englezesc al tipilor de pe Wall Street, parașutați în

i în birourile din Londra. De asemenea, vorbea

• rar Probabil pentru că se concentra asupra noului ac- 111 J— oct* îl facea să sune foarte important, ca și cum.

cent, dar asta
remarca mătușa mea acid, profesorul lui de dicție i-ar fi pictat
La vremea cînd președintele Bush și-a luat în primire

laringelecu gravitas.

permisul de intrare la Casa Albă, transformarea studentului bursier era completă. Henry King vorbea la fel de sigur și de înțelept ca un profesor de la Harvard care publică regulat și este înzestrat cu o avere imensă și cu prieteni sus-puși.

King Incorporated a țintit sus și curînd a început să se bucure de toate privilegiile unui om foarte important - avioane particulare,

elicoptere particulare, etaje întregi la cele mai bune hoteluri - combinate cu toate curtoaziile datorate unui om de stat -, saluturi militare în țările Lumii a Treia, prânzuri la palat, dineuri prezidențiale.

- Ai remarcat-o pe bruneta aceea tânără? m-a întrebat Connie.

- Julia Devlin. Am cunoscut-o la el acasă.

- Are ceva ciudat.

- Are ea ceva, într-adevăr. Dar n-aș putea să spun că e ciudat.

»

Plăcerile unui trăgător de sfori la scară internațională includeau servitori, turme de ajutoare, plus o delicioasă protejată/asistentă personală. De când începuse să facă afaceri pe cont propriu, Julia Devlin călătorea cu el peste tot de parc-ar fi fost concubina împăratului. *

- Ce părere ai? am întrebat-o pe Connie când banda s-a terminat.

- Dacă s-a ajuns acolo încît unui individ vulgar, egoist și trădător al intereselor publice i se face o biografie re :rențioasă pentru televiziune, atunci asta nu mai e țară, e internul, mi-a

spus ea și a plecat acasă țară să-mi mulțumească pentru vizionare. *

Am învățat cum să-1 iau? Greu de spus. A doua jumătate a filmului, care ridica în slăvi contribuția lui King Incomo. rated la progresul și pacea mondială, arăta un om înconjurat de admiratori convinși că numai stînd lîngă el, o parte din imensa lui putere și înțelepciune ar trece asupra lor.

Oamenii atît de curtați își pierd simțul umorului. Singurul fel în care poți să negociezi cu ei e să posezi ceva ce-și doresc : foarte tare și se tem că nu-ți pot fura. Domnul Butler nu se bucura de o atare poziție, dezavantaj de care nu era conștient. Lucru care-1 situa pe „arbitrul” local între ciocan și nicovală, i

Henry King mi-a declarat că e surprins să mă vadă atît de curînd. Am spus „Nu, mulțumesc” la oferta de cidru fierț, dar el a insistat. Era tăcut după rețeta regelui Norvegiei.

Asta se întîmpla a doua zi după-amiaza tîrziu, cu 1 perspectiva unei nopți reci. Biblioteca lui era splendid luminată 1 de soarele palid și de focul portocaliu-a prins al lemnului de 1 măr. Josh

Wiggens, tipul de la CIA, a venit cu cidrul, din care 1 părea să tot guste încă de la prînz, că de-abia a băgat de 1 seamă cînd King 1-a concediat sub pretext că nu-știu-cine de J la Washington așteaptă să fie sunat.

Julia Devlirîa strecurat capul pe ușă. I-am zîmbit. Mi-a a zîmbit și ea și i s-a adresat lui King:

- Scuze, să stau cu voi?

- Ți-am spus că nu! a repezit-o King.

A închis ușa cu o față inexpressivă.

Rămăși singuri în sfîrșit, așezați comod pe canapea, a | repetat:

_ Te-ai întors repede. _ N-a mers bine.

- De ce?

I-am relatat conversația mea cu Butler, mai puțin referințele la Vietnam cu teoria că o parte din vină i-ar reveni lui King» pentru că oricum, în caz că nu, n-ar fi înțeles un cuvînt din ce-a spus Butler.

S-a dovedit că nu a înțeles nimic nici din ce-am spus eu.

Furios, a lăsat deoparte tonul de profesor la Harvard și am început să înțeleg cu cine are Julia de-a face.

- Ce mama dracului i-ai spus?

- I-am spus, am repetat răbdător și mult mai politicos decît o meritau manierele lui, că mi-ai cerut să intervin și să încerc să vă împac.

- Și contractul? s-a interesat el tăios. ■>

- Așa cum ți-am spus adineauri, vestea bună e că nu ține cu adevărat la pășune. A luat-o în arendă numai ca să-i facă pe plac lui Zarega.

- Și ce naiba voia să facă Zarega cu un dolar pe an?

- Domnul Zarega dorea să se uite la vaci.

- îți bați joc de mine?

- Cînd ursul domnului Zarega a murit*i-am explicat eu, a vrut să aibă animale aproape. Domnul Butler i-a promis că o să mîne cîteva vaci pe pășune.

- Sînt ușă-n ușă cu un azil de nebuni.

Am zîmbit sperînd să se dovedească totuși că are simțul umorului. Dar King nu mi-a întors zîmbetul. În schimb, m-a străpuns cu privirea aia a lui scăpărînd de inteligență.

- Trebuie să mai fie ceva. Nu mi-ai spus tot.

«h - Vietnam. E veteran de război. Te crede răspunzător. - | -
Nu e singurul care a suferit în Vietnam.

- Te învinuiește pentru toți cei care au avut de suferit
King a oftat.

-Nu eu am început războiul din Vietnam. S-a ridicat s-a dus
spre un raft, plimbându-și mîna peste cotoarele cărților Dar pe raftul
ăsta sînt optzeci de volume care mă blamea^ pentru Vietnam. Și
prietenii mei de la edituri m-au avertizat; că revizionişti abia au
început să tulbure apele. Decizii pe care le-am luat cu moartea în
suflet acum douăzeci și cinci de ani - și care mă mai frămîntă și-
acum - au ajuns sâ îmbogățească o grămadă de publicişti. Așa că,
spune-mi, Ben, din moment ce toți acești profesori și reporteri și
memorialişti și istorici refuză să creadă că, atunci ,cînd Statele Unite
au bombardat nordul, inamicul a venit la masa tratativelor și a plecat
de cum am oprit bombardamentul, cum să-1 convingi" pe fermierul
de vizavi că am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să opresc măcelul?

- Nu știi ce să-ți răspund. Tot ce știu e că el a trăit-o pe pielea
lui și că n-are de gînd să-și revizuiască părerea.

-Sute de mii de oameni s-au întors la casele lor și au dus o
viață normală. Ei nu privesc în urmă. Ce are el atît de special?

- El nu e sute de mii. E doar un individ.

King s-a întors și s-a așezat greoi pe canapea.

-Să fie asta pedeapsa mea? Ce să fac, să mă așez pe | spate și să
desfac genunchii?

- Să te așezi pe spate e suficient.

-Nu e drept, spuse el. Și eu mi-am servit patria. Cum am putut
mai bine.

-Uite ce e, eu aveam cinci ani. Nu vă pot judeca, nici pe unul,
nici pe celălalt. Știu doar că o să fiți vecini de-acum înainte. Poate,
cîndva, o să vă chinuiți împreună la un pahar. Kins nu parca prea
convins.

_ șîiacum? mă întrebă. Care-i următoarea mișcare?

_ Ți-am spus. Stai liniștit. Lasă-1 să se potolească.

- Și cît mama dracului o să dureze? Vreau să am lacul gata
pînă la vară. Vreau să-mi duc musafirii acolo. Fă ceva.

M-am ridicat să plec.

- Cu cît te hotărăști mai devreme să încetezi cu presiunile, cu
atît mai bine. Sfatul meu e să-1 lași în pace. Fără avocați. Fără alte

oferte. Lasă-1 o vreme... Și spune-i pilotului de pe elicopter să găsească un alt traseu. Aproape că ajunseseam să ne înțelegem când am crezut că se prăbușește pe hambar.

- Și vrei să te plătesc pentru așa un sfat?

- Nu. Nu m-am achitat de sarcină.

-- Fără doar și poate. Și presupun că te aștepți să apelez din nou la tine când s-o calma?

" - Și-a pus câinele pe mine, domnule King. E semn clar că nu vrea să mă mai vadă.

- Dacă afurisitul ăla de câine se-arată prin preajmă, pun să-1 împuște.

M-am aplecat spre el și l-am silit să mă privească în ochi.

- Dacă-i împuști câinele, o să ai de-a face cu mine.

- Cu tine?

»

- Și îți mai dau un sfat.

- Ține-1 pentru tine.

- Domnul Butler ți-e vecin. N-o să plece nicăieri. Orice, numai nu-1 călca pe nervi pe fiul lui.

- Am oameni care se pot ocupa de fiul lui.

- N-aș miza pe asta.

- Nu mă refer la cretinii ăia de veri ai tăi.

Așadar, camera de la poartă înregistrase bătaia.

- Tot n-aș miza pe asta. Autoritățile din Connecticut au încercat și n-au reușit vreme de treizeci de ani.

King se străduia să aibă ultimul cuvânt.

- Oamenii mei lucrează după alte reguli. SI Prin „oamenii” lui presupun că înțelegea ciomăgari

angajați cu ziua de spionul lui la pensie. Ori poate că fostul consilier în probleme de securitate națională beneficia de protecția serviciului secret.

^ 1

- Diplomatie cu alte metode?

- Fiecare război are învingătorul lui, domnule Abbott.' Am plecat acasă dorindu-mi să fi făcut o treabă mai bună.1

În simbăta următoare am primit un telefon de la doamna King, care mi-a vorbit pe un ton agitat. Abia înțelegeam ce spune din cauza zgomotului de drujbă.

- Domnule Abbott, Ben, poți să vii pînă aici? Henry e foarte supărat. Fermierul ne taie copacii.

- Dacă vorbești de afară de la un telefon mobil, intră în casă și închide ușa, i-am spus. »

Huruitul s-a terminat cu un zgomot de ușă trîntită.

- Acum mă auzi?

- Mult mai bine. E pe terenul arendat?

- Henry și-a ieșit din minți. Mă tem că...

- Unde-i Josh Wiggins?

- S-a dus la cumpărături cu băieții Chevalley. k - La cumpărături?

- Pentru salopete de lucru de primăvară.

Merita să vezi una ca asta: patricianul șef al securității ntînîndu-i pe ăia doi prin magazine.

- Și Julia Devlin?

- E la Londra.

- Fiul domnului Butler e cu el?

- Nu-1 văd.

Roagă-te să nu fie, mi-am zis în sinea mea.

- Vino, te rog. Ne taie copacii cei frumoși.

- Vin în douăzeci de minute. Deschide poarta și...

- Henry, nu! țipă ea.

Am fugit la mașină și am ajuns la Fox Trot într-un sfert de oră. Am găsit poarta deschisă și tricoanele ascunse în macadam. Parcul de mașini era gol, ferestrele de la birouri întunecate și muncitorii plecați în week-end.

Am sărit din mașină și m-am repezit alunecînd prin noroi spre locul de unde se auzea drujba asurzitoare a domnului Butler. S-a auzit un pîrîit ascuțit și, în timp ce înconjuram casa, un triumfător „Cadeeee!”.

Am văzut un plop superb, înalt și drept ca un catarg, a cărui siluetă începuse să se clatine. S-a înclinat, la început încetișor. După care, cîștigînd viteză, a căzut într-un freamăt aproape neauzit de ramuri fără frunze și a lovit pămîntul cu o bufnitură impresionantă.

King, îmbrăcat în haină de vînătoare, venea alergînd spre mine. Era roșu la față de mînie și indignare.

-Oprește-1!

- Am să încerc.

în vocea lui se ghicea supărarea neprefăcută.

- Aveam patru copaci frumoși aici, pe colț. Puteai să te adăpostești între ei ca într-o catedrală.

Bănuiam că dacă DaNang n-ar fi stat de pază, ar fi sărit gardul și ar fi încercat să-1 oprească pe Butler cu mâinile goale. Numai că uriașul câine galben stătea de pază atent, cu urechile pe spate. Domnul Butler se așezase pe trunchiul căzut și își ascutea nonșalant lanțul drujbei cu o pilă.

_ închide curentul în gard, i-am cerut lui King.

El strigă la doamna King, care pomi în fugă spre casă și găsi întrerupătorul.

- Gata.

Am trecut peste sîrmă. DaNang era cu ochii pe mine.

_ Spune-i să stea liniștit, domnule Butler, am spus.

Butler ridică privirea:

-Șezi!

DaNang s-a așezat nu tocmai convins pe picioarele de dinapoi, ca o capcană gigantică de șoareci gata să sară.

- Ce vrei, Ben?

- Doamna King^m-a chemat. Sînt foarte supărați din cauza copacilor.

- Nu sînt copacii lor.

- Știu asta. De ce-i tai?

- Pawloski îmi dă opt cenți pe piciorul cub.

- Șaizeci de dolari un copac?

- Pentru plop. Pentru stejarii ăia de colo îmi dă în jur de-o sută.

-Glumești.

- Sînt d-ăia cu lemn bun pentru furnir.

Mie mi se păreau stejari din cei mai obișnuiți.

- Lasă-mă să-i vînd lui King, i-am spus.

- Și-ce să faci cu ei?

- Îți dă banii și-i lasă în picioare.

-Nț, mai bine-i vînd lui Pawloski.

- Mai gîndește-te, așa ești scutit de transport.

S-a gîndit o vreme. Să vinzi lemne e muncă de-ți rupe spatele, mai ales cînd n-ai pentru transport decît un tractor făcut pentru treburi ușoare de fermă. Și dacă i-ar fi spus lui Pawloski să-și trimită

camionul cu remorcă, prețul ar fi scăzut 51 mai mult. În plus, nici un yankeu demn de acest nume nu strimbă din nas când e vorba de stors bani de la unul de la oraș.

- Da' King trebuie să-mi dea mai mult.

-Lasă-mă un minut. Să văd ce pot să fac.

M-amtlus înapoi la gard, am escaladat șirurile de sîrmă și-am vorbit cu King. Diplomatul de carieră s-a apucat să negocieze cu mine pînă cînd l-am întrebat direct:

- Ți-ai pierdut mințile?

Într-un țirziu, m-am întors cu raportul la domnul Butler.

- S-a dus să-și ia carnetul de cecuri.

King a ieșit din casă călcînd apăsător, a traversat pajiștea și a trecut peste gardul ce-i despărțea pămîntul de pășunea arendată de domnul Butler. I-a întins cecul acestuia, dar cînd fermierul a dat să pună mîna pe el, King l-a smucit înapoi.

- Ce garanție am că nu te-apuci să-i tai imediat cum mă întorc cu spatele?

Domnul Butler s-a uitat la el timp îndelungat, în vreme ce eu încercam să născocesc ceva pentru a îndulci insulta, înainte să-mi vină vreo idee, a pus mîna pe drujbă:

-Garanție? Ai fi avut cuvîntul meu de onoare, fiu de cățea ce ești!

Întinse mîna după căștile de protecție.

- Așteaptă! țipă King. Ce faci?

- Tai lemne.

- Distrugi copacii ăștia minunați!

- Zi mulțumesc că nu dau cu Agent Orange.

-Poftim?

-Sau cu napalm.

- Ești nebun?

- Nt. Stau bine cu capul. Și cu memoria la fel. Își acoperi urechile și începu să tragă de curea de pornire.

-Stai puțin. Am făcut un tîrg.

Butler s-a înfipt în spatele trunchiului gros al altui plop. Din cei patru din pîlcul inițial, cei trei rămași încă în picioare erau o priveliște impresionantă. A ridicat drujbă și a marcat trunchiul pentru a-i da direcția în care să cadă.

King a fugit după el și 1-a apucat de umăr. Butler s-a întors, cu furia întipărită pe față, plus încă ceva, parcă un fel de nebunie. M-am îndreptat spre ei, gândindu-mă: Mamă, nu vreau să mă bag în așa ceva.

- Pleacă de lângă el, Henry.

L-am apucat pe Henry King și am încercat să-1 fac să lase din mână cămașa lui Butler. Sub picioare aveam un covor de noroi și rumeguș de la primul copac tăiat pe care alunecam toți trei. Domnul Butler era cu drujba în mână, agitînd-o.

O drujbă, pentru cei neinițiați, constă dintr-un lanț care se rotește în jurul unei bare de metal acționat printr-un motor. Lanțul are la fiecare trei-patru centimetri niște dinți încovoiați ascuțiți. Poți să te tai urît de tot în el chiar cînd motorul e oprit. O dată pornit, lanțul e un cerc de lame care se rotesc. Un chirurg plastic mi-a spus odată că „nu prea am din ce să te fac la loc” și mi-a recomandat călduros să port o cască de motociclist și un scut pentru față.

Am reușit să-1 împing pe King la o parte. Nu mi-am dat seama dacă Butler alunecase sau țintise deliberat figura lui King. Problema mea era că, împingîndu-1 pe King, drujba se învîrtea acum în fața mea.

Nu era genul de armă pe care să poți s-o oprești cu mîna.

Butler a încercat să-și oprească mișcarea mîinii.

Dar King e cel care m-a salvat, din greșeală sau nu, mîinzînd mîna înmănușată între noi. Strigătul lui s-a amestecat cu țipătul nevesti-sii.

Am căzut amîndoi la pămînt. Butler a oprit motorul și tăcerea care s-a lăsat dintr-o dată era aproape tangibilă.

King se uita fără să-i vină să creadă la vîrfurile degetelor mînușii sfișiate. Încet, cu frică, și-a tras-o de pe mîna.

- O, Doamne, plîngea doamna King, apropiindu-se cu teamă. Am crezut că o să văd sînge. Însă dinții lanțului, în mod miraculos, trăsese ră mînușa de pe degete și tăiaseră numai materialul. O singură picătură de sînge strălucea în vîrfurile arătătorului.

Domnul Butler izbucni în rîs. Pe frunte, venele i se vedeau pulsînd.

-Ești un nenorocit norocos.

Fața lui King era albă ca zăpada.

- Ai încercat să-mi tai mîna.

- Ai încercat să pui mîna pe un lanț de drujbă, i-o întoarse Butler. Tîmpitule!

- Te dau în judecată.
- Ieși afară de pe pămîntul meu.
- E pămîntul meu.
- Ieși afară de pe pămîntul meu.

-F...

- DaNang!

- Tu, du-te de-aici, am intervenit eu, apucîndu-1 pe King cu o mînă fermă pe după umeri și conducîndu-1 în direcția gardului. Exact înclipa în care Josh Wiggins străbătea pajiștea alergînd și sărea gardul cu o ușurință remarcabilă pentru un om de vîrsta lui. Pistolul automat pe care-1 ținea în mînă nu părea să-1 încurce.

- Cheamă cîinele, a strigat la Butler, sau îl împușc.

Minunat. Trecuserăm de la drujbe la arme de foc.

Am reușit să-1 strecur pe King printre sîrmele din gard.

- Ești bun să lași ăla deoparte înainte să rănești pe cineva?

Wiggins nu s_a comp"cat cu vorbe. Fară avertisment și - - să scape cîinele din priviri, mi-a pus pistolul la tîmplă ca dnd ar fi vrut să scape de o muscă. C Eram încă iritat de amenințarea cu drujba și-mi pierdusem

din dispoziția binevoitoare.

^ L-am prins de braț, i-am luat pistolul și l-am aruncat pe spate A sărit în sus ca și cînd ar.fi căzut pe o trambulină și m-a aruncat pe mine pe spate. Lucru care m-a surprins, dar nu pînă într-atît încît să nu ajung primul la armă. Am luat-o de pe iarbă și am aruncat-o cît am putut de departe, pe pajiștea lui King.

Wiggins se apropia de mine mișcîndu-se cu agilitate, tot numai picioare și mîini lungi.

-Nu te prosti, i-am spus. Ai pete de iarbă pe costumul tău bun, iar pe mine o să mă doară oasele o săptămînă. E evident că sîntem amîndoi în stare să ne facem rău unul altuia.

N-aveam nici o îndoială. Nenorocitul nici măcar nu gîtîia prea tare.

Avea ochii reci. King i-a strigat ceva. Wiggins a ezitat, apoi a scăpat un zgomot care ar fi putut să fie luat drept rîs.

- Te descurci cu cîinele ăla?
- Mă descurc cu Butler. Tu ai grijă de King.

După care m-am întors la Butler.

- Vă simțiți bine?
- Sigur că mă simt bine.

Sub piele, venele arătau ca șerpilor. Mă temeam să nu facă un atac.

-Unde-i Dicky?

- A ieșit cu vreo vagaboandă.
- Puteți să mergeți singur acasă?
- Sigur.

- N-arătați prea bine.
-Mă simt bine... Ar fi trebuit să iau afurisiții ăia def bani. Am fost prost.

- Vorbesc cu el când se potolește.

-Nu.

- Aveți nevoie de bani.
- Cine n-are? Aruncă o privire peste gard la Henry King l care se uita și el, și, încăpățînat, puse mîna iar pe drujbă. J

- Stați puțin! Știți păduricea aia a dumneavoastră, de pe culme? Aia sălbatică. Lăsați-mă să încerc s-o vînd.

- Nu vînd pămînt.
- E-n sălbăticie, ce dracu'. Nici nu tăiați copacii, nici nu ; lucrați pămîntul.

-Cît?

- Puteți să luați optzeci de mii.

-Nu știu ce să zic, Ben. Vin oameni de la oraș care țin încep să se plîngă ba de zgomotul de tractor, ba de î îngrășămintele; iar cu King am probleme, de ambele părți.

-Păi nu arați aproape de lotul ăla. Și de tăiat lemne, | maximum de două ori pe an.

- Optzeci de mii?
- Absolut. în afară de comision.

Buzele i se mișcau. Nu-i convenea. Dar era o soluție la îndemînă pentru o groază de probleme. Se uită iar cu coada ochiului peste gard, unde se vedea King tîrîndu-și picioarele ; spre casă.

- Jură că-mi aduci oameni cumsecade. Care să mă lase-n pace.

Cei la care mă gîndeam să vînd terenul de la Butler erau ;; o pereche de avocați ce locuiau într-un apartament la bloc I pentru

care dăduseră prea mult. Lucru care-i făcea să se ^ gîndească să se
extindă. Voiau cu adevărat să construiască o

. la tară și cînd i-am dus să vadă terenul sîmbăla următoare
s!au arătat destul de încîntați.

Neauzind nimic de la ei pînă miercuri, am intrat în panică. I
am căutat la telefon. Am aflat că vorbiseră cu niște rechini din
construcții care le cereau o sută șazece de dolari pentru piciorul
pătrat de construcție de calitate și că voiau să se răzgîndească,
preferind să-și facă vacanțele în vile închiriate în Tuscany.

-E mult prea mare chiria, am spus eu. Ascultați-mă, m-am
interesat și eu. De ce nu vă gîndiți la o casă în două părți? Una e
partea funcțională - dormitoare, debarale, antreu, birouri, bucătărie
și garaj. Cealaltă e specială: cameră de zi încîntătoare și dormitor
principal fabulos.

- Nu ne permitem s-o construim.

-Construiți camera de zi și dormitorul principal, iar pentru
celelalte atașați o cabană de lemn. Cu treizeci de dolari piciorul
pătrat pentru cabană, se poate face o casă de lemn frumoasă și solidă
care se deschide într-o cameră de zi din sticlă. Și cu baie placată cu
marmură, am adăugat eu pe nerăsuflăte, ținînd cont că amîndoi erau
obișnuiți cu hoteluri de cinci stele.

Cînd sînt bun, sînt bun, așa că a mers!-am făcut așa de fericiți
încît, brusc, s-au îngrozit ca nu cumva altcineva să vină și să le sufle
terenul de sub nas și s-au repezit cu mașina de la New York în
aceeași seară, imediat după lucru, să-mi aducă un aconto. Am urcat
imediat la Morris Mountain, în ciuda orei tîrzii, să pun personal
cecul în mîna bătătorită a lui Butler.

Dicky nu era acasă. Domnul Butler stătea în prag, cu
televizorul urlînd în spatele lui.

'- Felicitări. V-am adus un aconto pentru terenul ăla de care
am vorbit.

- M-am răzgîndit. Nu vînd.

- Dar mi-ați spus că aveți nevoie de bani.

- Stai să vedem ce se mai întîmplă cu procesul pentru
arestare abuzivă.

-Dar...

- Te-am prevenit, Ben. Nu vînd pămînt.

- Domnule Butler, mi-am dat cuvîntul clienților.

- De unde știi că nu e King în spatele lor?

-Poftim?

■ - Poate că King îi plătește ca să-mi fure pământul.

- în parcele de doi acri? am ripostat eu furios. La preț de teren de construcții? O să-i ia zece ani și când o să termine o să fiți cel mai bogat om din Newbury.

Domnul Butler mi-a dat un răspuns care mi-a adus aminte că o fi el nebun, dar prost nu e.

- La patruzeci de mii acru îl costă mai puțin de cinci milioane de dolari. Pe care-i are, Ben. O să tot cumpere cu bucățica pînă mă cumpără cu totul.

- Domnule Butler, vă jur, sînt oameni obișnuiți - o pereche de avocați care vor să-și facă o casă pentru week-end.

- Avocați? Avocați care lucrează pentru King! Mi-a trîntit ușa în față și a oprit televizorul.

Primăvara a venit și a stăruit, caldă și neobișnuit de secetoasă, o primăvară senzuală care a șters definitiv amintirea iernii. O primăvară minunată pentru a te îndrăgosti și, să fi avut un dram de minte, aș fi lăsat în urmă trecutul și așa aș fi făcut.

Vara a mers mai bine, deși nu de la început.

În ciuda eforturilor noastre susținute de a preveni populația cu drept de vot că Steve LaFrance candidează numai din lăcomie, Vicky era pe locul doi în cursa electorală. Avea toate avantajele de partea ei, o carieră frumoasă, cîste de nezduncinat, plus aspectul atrăgător. Numai că Steve se bucura de suportul pe gratis al realizatorilor de emisiuni pentru radio și televiziune care știau că etalarea unui simț al umorului deosebit poate convinge un electorat îngrijorat că tăierea bugetului pentru educație, pentru hrana și adăpostul copiilor străzii și pentru protecția mediului nu era un punct de vedere tocmai îngust, egoist și corupt.

Apoi, într-o bună zi, Vicky m-a rugat s-o conduc pînă la Hartford, capitala statului, unde trebuia să ia prînzul cu unH tip important de la Departamentul Transporturilor al statului I Connecticut. Dumnezeu știe ce s-a petrecut la restaurant 1

5 'Jb

destul să sptin că vinul a curs în valuri, iar Vicky a adormit cu I capul în poala mea tot drumul pînă acasă.

Nu mult după aceea, utilaje galbene au pornit să repaveze 1 Main Street și kilometri întregi din Route 7 cu un asfalt fin ca f fundul de copil. Caravane de dubițe au fost trimise la supermaket și în patru zile fiecare bărbat, femeie sau copil din oraș a ajuns în posesia unei perechi de rollere.

Mîinile scrîntite și încurcăturile de perechi au fost din abundență și pe bătrînul doctor Greenan îl bătea gîndul să se întoarcă la Yale ca să se specializeze în fracturi. Populația cu lJ drept de vot era însă fericită, așa că Vicky, care n-a mai făcut mare lucru în restul campaniei, 1-a determinat pe Steve LaFrance să rămîna mai departe în magazinul lui de spirtoase, unde putea să asculte la talk-show-uri după pofta inimii. Sau cum frumos a spus mătușa Connie, „Slavă Domnului, pentru binele copiilor noștri, ca să nu mai vorbim de ambiția Victoriei de a ajunge guvernator în Connecticut”.

încă o împlinire fericită a fost comisionul pe care l-am încasat la vînzarea lui Yankee Drover Inn. Puteam s-o trimit astfel în vacanță pe Alison într-o tabără de călărie. în naivitatea mea, am crezut chiar că am terminat cu dezbaterea pentru pisică.

în cele două rînduri cînd m-am întîlnit cu Dicky Butler, venise în oraș cu comisioane pentru tatăl său. Părea sănătos: pielea bronzată sugera că-și ajută tatăl la treburile fermei. Numai mînușile din piele de căprioară care-i atîrnau din buzunar îmi aminteau de faptul că începuse numărătoarea

m

ă Se ținea deoparte de companie și nu căuta bucluc.

^buclucul 1-a găsit pe el.

Niște derbedei de liceu au sărit la el pe singura alee din raș _ o scurtătură între magazinul universal și parcaretea teatrului -, sperînd să-și facă un nume și pierzînd în schimb cîțiva dinți.

Politistul Moody le-a presat pe victime să depună plîngere. Tim Hali 1-a apărut pe Dicky la audierea din Plainfield, dinainte de proces. Ollie și-a pregătut cazul cu mare atenție. Mult prea mare.

Tim, pregătut de Ira Roth, i-a cerut lui Ollie să clarifice datele la care au avut loc incidentele. După care, arătîndu-și uimirea față de faptul că Dicky a atacat patru oameni într-o singură zi, a vrut să știe ora exactă pentru fiecare incident în parte. Judecătorul i-a terminat treaba, remarcînd acid Că un * juriu rezonabil ar trebui să ajungă la concluzia că un om atacat de alți patru are dreptul să se apere. După care onorabilul jude s-a minunat cu voce tare dacă nu cumva procesul intentat de Dicky polițistului Moody n-o fi influențat cumva felul în care s-a făcut investigația.

Pe patru iulie, un motociclist din Derby pe nume J.J. Topkis s-a luat de Dicky în taverna La Mesteacănul Alb. Wide Greg, proprietar, a depus mărturie că Dicky a fost un adevărat gentleman și a plătit cu bani gheață pentru geamul prin care 1-a aruncat pe motociclist, care era oricum în atenția poliției, și n-a pierdut vremea cu reclamații. Cei de față spun că polițistul Moody și-a început investigația la orele mici ale dimineții, cînd Wide Greg era prea ocupat cu tăiatul lemnului ca să ofere prea multe informații.

Chiar și-așa, Ollie a pornit pe urmele lui Dicky.

A

Intr-o noapte, tîrziu, mă întorceam acasă pe Morrisville

Road de la cina în casa de țară a Ritei Long, o tânără văduvă care ateriza când și când de la New York sau Hong Kong să-mi ciupească corzile inimii ca o cântăreață la heavy-metal bass 1 când am văzut luminile roșii-albastre ale mașinii lui Ollie I străpungînd noaptea. Am încetinit să arunc o privire. În fața luminilor de poziție ale echipajului de poliție era prinsă o f. camionetă bătrînă Ford care semăna cu cea a tatălui lui Dicky. 1

Ollie și-a extras cei un metru nouăzeci din mașină, cu ol mîna pe tocul armei și în cealaltă cu o lanternă Mag lungă, cu I cinci baterii halogen pe care se știe că uneori o confundă cu i bastonul de polițist. Distras de lumina de la propria-i mașină 8 sau orbit de furie, nu mi-a observat farurile. Cu o mișcare I agilă, a smucit ușa de la camionetă, 1-a apucat pe Dicky de I cămașă și l-a azvîrlit în mijlocul drumului. O sticlă de vin a I căzut după el și s-a tăcut zob de asfalt.

Dicky era beat. Polițistul Moody l-a lăsat să se ridice pe_ | jumătate în genunchi înainte de a-i da un șut. Și-1 pregătea pe al doilea când am aprins farurile lungi - mișcare la fel de timpită ca aceea de a-1 întrerupe pe un lup de la cină.

Ollie mi-a făcut semn furios să-mi văd de drum. Am] oprit mașina, am aprins lumina din cabină să-i arăt că nu sînt] om rău, mi-am pus ambele mîini pe volan la vedere și-am închis un ochi ca să nu mă orbească lanterna.

- Mișcă-teJ mi-a strigat.

Am oprit motorul.

S-a apropiat și a recunoscut Olds-ul.

- Pleacă dracului de-aici, Ben.

-E beat. Nu se poate apăra.

-Dispari!

-Sînt martor.

- La ce?

_ y\i luat la bătaie un cetățean neînarniat. Sînt martor.

- Îți mai spun o dată, pleacă dracului de-aici!

-Nu pot să fac asta, Ollie.

Legai amîndoi cu cătușe pe bancheta din spate a echipai11^11' lui Ollie, acuzați de conducere în stare de ebrietate (Dicky) și de obstrucționare a justiției (eu) am profitat de ocazie să vorbim cu voce scăzută despre problemele tatălui lui Dicky cu Henry King.

Furtuni de hîrtii s-au abătut asupra fermei Butler grație echipei de juriști de la King Inc. O vreme, Ira Roth a descurcat ițele, dar acum era ocupat cu un proces de crimă.

Mai rău decît hîrțiile era elicopterul.

- Puiul de cățea tot bîzîie pe lîngă casă, mi-a spus Dicky.

- Vrei să spui că atunci cînd pleacă? •>

-Zboară chiar pe deasupra casei. Știi cum sună asta pentru tata? Ca și cum s-ar fi întors în Vietnam. S-a sculat noaptea trecută strigînd că nu știu ce trăgători o s-arunce-n aer ușa și o să-1 omoare din greșeală.

- Se-ntîmplă des?

- Prea des. E la capătul răbdării, spuse Dicky. Are fitilul lung tata, dar chestia cu elicopterul l-a dA gata.

- Încă mai crede că este supravegheat?

Dicky s-a uitat la mine, iar figura i-a devenit brusc vizibilă în lumina de la bordul mașinii lui Ollie.

-Nimeni nu-1 supraveghează.

- Mă întrebam... și cu telefonul ascultat? -

- Poate că bătrînu' e puțin prea suspicios, știi ce vreau să spun. Nu e vina lui, e din cauza felului cum îl tratează fiul ăla de cățea.

- Tăceți acolo, în spate! mîrîi Ollie.

-Du-te-n mă-ta, a replicat Dicky, chestie mai stupid^ decît ceea ce făcusem eu punîndu-mă cu un polițist pe un drum întunecos. Fără ca măcar să încetinească, Ollie a biciuit aerul cu lanterna într-un cerc larg spre spate. L-a izbit ne Dicky în cap și m-am trezit cu lentilele, bateriile, becul halo. gen și cu Dicky grămadă la mine-n poală. I-am căutat pulsul.

Ollie a condus trei kilometri în tăcere. A vorbit într-un tîrziu:

- V-a cam pierit graiul, pușcăriașilor.

- Ollie, cred că l-ai omorîL

-Prostii.

Dar a oprit mașina, a aprins luminile și a aruncat o privire. Dicky s-a mișcat. Ollie l-a plesnit peste față. Dicky a încercat să se ferească, amețit. O umflătură purpurie uriașă radia de pe un obraz.

- Vezi umflătura asta, Ollie?

-încă un argument la noul proces pentru atac intentat bătrînului Dicky.

- Ollie, îți fac o ofertă și ți-o fac o singură dată. Ne duci înapoi la mașinile noastre. Retragi acuzațiile și n-o să facem plîngere. Dar dacă ne duci la Plainfield, poți să te aștepți la un proces de un an de zile.

Ollie are ochi de reptilă - ferestre murdare spre un suflet negru -, dar atunci cînd ești în război cu un caraliu din Newbury merită să-ți aduci aminte că reptilele au prosperat mult și bine pe această planetă.

- Mă ameninți, Ben?

- Te ameninț și încă serios, am întărit. S-ar putea să câștigi, dar ai să petreci o grămadă de timp în arest preventiv.

Aproape că-i puteam vedea înfiorarea provocată de gîndul zilelor de arest.

Sergentul meu o să mă susțină pînă la capăt în fața a doi recidiviști-

/sj să-1 vezi tu pe „recidivistul” ăsta, aici de față, pus la stum și cravată și zîmbind către jurați. În plus, după un

enao scandal, o să te mai acopere sergentul ăla al tău și data viitoare? Și să nu uităm de procesul pe care ți l-a intentat Dicky.

Reptila clipi în cele din urmă.

Norocul a dat și peste Henry Kitig.

Primăvara aridă a făcut ca săpatul lacului să fie floare la ureche. După care, pe la mijlocul lui iulie, imediat după ce terminaseră de turnat barajul, Newbury a fost inundat cu o săptămîină de ploaie care i-a salvat pe fermieri și a umplut groapa de douăzeci de acri a lui King pînă-n buză. Făcea să sărbătorești o asemenea izbîndă și în prima săptămîină din august invitațiile tipărite i-au adunat pe toți cei care erau „cineva” la botezul lacului „Vixen” - Vulpoaica.

M-a mirat faptul că am primit și eu una. Trebuie să mă fi aflat pe lista „familiilor de vază din Newbury”, pentru că pe cea a serviciilor deosebite cu siguranță nu eram după ce o dădusem în bară cu însărcinarea de a face pace cu „bătrînul fermier țicnit”. Am fost mirat, dar bucuros. «N-o mai văzusem din martie pe Julia Devlin și singura dată cînd am reușit să născocesc o scuză ca să trec pe la Fox Trot, ea tocmai plecase cu King în elicopter.

La următorul ceai de joi după-amiază am întrebat-o pe mătușa Connie dacă nu vrea s-o duc cu mașina la petrecere.

- Eu nu merg.

Eram ascunși - ca în fiecare săptămână de cînd aveam opt ani - în alcovul format de bovindoul din sufrageria ei. O briză caldă înfiora perdelele fine și aducea parfumul din gradina de trandafiri.

-N-ai nevoie de o poftire. Poți să vii cu mine.

- O poftire? a repetat ea cu o sclipire combativă în ochi
Ochii ei sînt limpezi ca sticla, dar de un albastru de stîncă
atunci cînd se pregătește să atace, adică mai tot timpul, j

- Mă întreb, spuse ea, ce fel de oameni sînt aceia care folosesc un substantiv acolo unde există un verb perfect potrivit. Să găsesc unul în propria mea familie mi se pare mirare.

-Am avut impresia că ești pornită pe el pentru că n-ai primit invitație.

Manierele, purtarea și standardele lui Connie sînt expresia vie a acelei bune creșteri care a pierdut mult teren de cînd primul război mondial a transformat republica noastră într-o superputere. În plus, posedă o anume bunătate înăscută, ceea ce ea ar numi la o altă persoană decență creștină. Dar nimic n-o poate obliga să suporte bucuros prostia. Mai ales pe nepoții tîmpiți care uită că atunci cînd oameni ca Henry King încearcă să se facă acceptați de societatea din Connecticut ar face mult mai bine s-o curteze pe mătușa Connie.

-Bineînțeles că am primit o invitație.

-Dacă nu vrei să stai prea mult în soare, te conduc acasă cînd dorești. Cu toate că, din cîte am văzut eu, te poți aștepta la tot confortul, inclusiv umbră răcoroasă pentru cei din generația sensibilă.

Am sperat la un alt zîmbet. Dar nu mai avea chef de jocuri de cuvinte și devenise brusc al naibii de serioasă. 1

-Nu merg la petrecerea lui Henry King.

-De ce nu? Am văzut la el oameni pe care-i cunoști. Wills tînărul a adus vorba despre tine.

-Măgarul ăla!

-De ce nu vrei să mergi?

pentru același motiv pentru care nici un american deținere de minte mai lungă de două săptămîni n-ar putea să se ducă. Nici măcar banda aia îngrozitoare n-a putut trîci unde faptul că intrigile, trădarea și aroganța lui Henry King costat viața a mii de soldați americani și Dumnezeu știe

cîți vietnamezi.

— Ai vorbit cu domnul Butler.

Sînt peste o sută de Butleri în Newbury, dar ea iubește orașul așa așa cum o fetiță își iubește casa de păpuși și știa cu precizie la care Butler mă refer.

- Fermierul Butler a fost rănit de trei ori în Vietnam. Dacă nu cumva i-au lacut creierul terci - sau este în mod patologic indulgent - mă aștept din partea lui să simtă nevoia să-i tragă un pumn în față noului său vecin.

Ar fi trebuit să vorbesc cu ea înainte să mă duc acolo în martie trecut în loc să calc în străchini.

- Știi, King mi-a spus deschis care sînt sentimentele lui față de război și...

Pomeții lui Connie prinseră culoare.

- în cel mai bun caz, a fost în aceeași măsură lipsit de contactul cu realitatea ca sovieticii în Afghanistan. în cel mai rău caz, a fost animat de setea de putere.

- Ei bine, admite că are îndoieli...

- Știe să se pună într-o lumină bună, Benjamin. Nu te lăsa prostit. A știut să vadă cu mult înaintea competitorilor săi că puterea pe care comunicațiile moderne o iau din mîna guvernului va cădea în mîinile unor particulari care vorbesc în numele președintelui. El a fost gata la primire.

- Nu zic că am încredere în tot ce-mi spune și nici nu știu mare lucru despre război, dar cred sincer - relativ vorbind...

- Cred că doctorul Johnson e cel care a spus că „dacă-i vine -la masă un tip de o moralitate îndoielnică, număr lingurile”.

Am mai încercat o dată în dimineața petrecerii. Am găsit-o citind Times în grădina ei de modă veche și am întrebat-o dacă nu cumva s-a mai deschis la minte în privința lui Henry! King.

.- Dacă-aș fi într-atît de deschisă la minte, mi-ar cădea creierul din țeastă.

- Atunci să te întreb altceva. Vrei să nu mă duc nici eu?

- Nu pot să iau o asemenea decizie în locul tău.

-Dar ai prefera?

Connie a rămas pe gînduri o vreme. într-un tîrziu, mi-a declarat:

- Du-te. Când copiii ajung să se lupte cu bătrînii, se-ntîmplă ca în Bosnia.

N-a mers pînă acolo încît să-mi ureze distracție plăcută, deși a fost de acord că King are noroc de o zi cu adevărat minunată. Presiunea în aer ajunsese la valori canadiene sub cerul albastru strălucitor, iar lumina era atît de pură că fiecare pictor din stat și-ar fi dorit să fie un Constable*.

Am lăsat în părăsire Olds-ul în hambar și am pornit motorul Fiat-ului Spider 2000 model 1979 pe care mama mi-l lăsase cînd s-a mutat înapoi la ferma ei. Bolidul, copie italiană reușită a omologului englez de curse, fusese cadoul tatei pentru ea. Numai că mama era prea timidă pentru a conduce ceva așa de bătător la ochi prin Newbury. Așa că mașina era în stare grozavă, cu motorul aproape nou. Cu umbrele copacilor ondulîndu-se întunecat pe acoperișul ei frumos, am

* John Constable, 1776-1837, pictor englez.

transportat într-o splendoare corespunzătoare la botezul Jacului de la Fox Trot.

Julia Devlin a fost prima persoană cu care am dat ochi.

gra la poartă cu o listă de invitați în mînă și arborase un zîmbet de petrecere care tăcea o primă impresie infinit mai bună decît băieții Chevalley.

Arăta extraordinar în bluza lără mîneci. Brațele ei lungi ușor musculoase erau bronzate de soarele verii. O fustă imprimată îi cădea pînă la sandale. Materialul diafan, despicat pînă la genunchi, se lipea de picioarele la fel de frumoase ca brațele și m-am trezit că nădăjduiesc la o petrecere de felul celor unde toată lumea se dezbracă și înoată în lac.

- Frumoasă mașină, m-a salutat ea.

- Mă bucur să te revăd, am salutat-o eu. Mi-a zîmbit de bun venit:

-Sînteți domnul... Ah, minunat.

- Benn Abbott, am ajutat-o eu. Proprietăți imobiliare. Ne-am cunoscut în martie.

- Desigur. Țineți aleea drept înainte. Veți găsi un valet în parcare.

- O să stai aici înțepenită toată ziua?

- Nu sînt înțepenită. Trebuie să-i întîlhpîn pe invitați.

- Să-ți aduc un pahar cu șampanie după ce vine toată lumea?
- -Ce drăguț. Dar mă tem că or să tot vină de-a lungul întregii după-amieze. Petrecere frumoasă, spuse ea și, după ce caută cu ochii pe listă, adăugă, domnule Abbott. Expresia „înțepenită" nu fusese apreciată, separe. Lacul lui Henry King - vizibil de când drumul ieșea din P'lcu împietrit de pădure - era destul de mare pentru a fi a'bastru. Era o priveliște surprinzătoare, care îți abătea atenția

de la casa cea nouă, împlînzindu-i structura și atenuînd cumva dimensiunile enorme. Încă un argument pe capacitatea peisagiștilor de a scoate din foc castanele pu de arhitecți.

Un balon gigantic roșu-aprins plana pe deasupra casei! priponit de un tambur în parcare. Am aflat de la băieții (}J liceu care parcau mașinile că era menit să arate oaspeților domnului King peisajul proaspăt desăvîrșit de la Fox Trot. o vulpe ridicată pe picioarele din spate împodobește nacela. |

-Ben!

Am ridicat privirea.

Președinta Comitetului municipal din Newbury era aplecată peste coșul împletit, agițînd o sticlă de șampanie, pe care, cînd ochii noștri s-au întîlnit, a dus-o la gură. Nu mai eram „împreună” - vorba lui Henry King - mulțumită ezitărilor mele și atitudinii ei mai puțin tolerante din ultimul timp, așa că gestul tandru cu sticla de șampanie era un mesaj care spunea: oftică-te.

- Lasă-ți părul desfăcut.

Părul lui Vicky era tăcut să fie liber, valuri de bucle ce se ondulau și îi încadrau trăsăturile delicate ca o ramă de tablou barocă sculptată în lemn de castan. Dar Tim Halls, avocatul meu și curtezanul dintotdeauna al lui Vicky, era cel care dădea instrucțiuni operatorilor de la sol. Omul de la parîmă a dat jos balonul de pe cer și m-am urcat în coș. Tim a asigurat-o pe Vicky, înconjurînd-o cu brațul. Arzătorul a pornit, iar noi am început să ne ridicăm ușor spre cerul albastru de deasupra acoperișului de ardezie al casei.

Fox Trot rămăsese sub noi, cu geometria strictă a casei și grădinilor în contrast cu fermele și pădurile risipite din jur și cu țărmul capricios al lacului. Partea dinspre nord a lacului coperită cu gazon, terenul dinspre sud fiind lăsat fusese atonul proaspăt al barajului din capătul îndepărtat în P3 ;ncă peste deversor se arcuia un pod care părea să sîlăluC^ltat din Central Park de hoți întreprinzători. " °Era aproape al dracului de perfect. Singura scăpare, dacă , nurni scăpare - iar acei care cred că arta trebuie să se p ceva ja voia sorții ar putea-o privi mult mai binevoitor decît cîrcotașii - era pășunea lungă și îngustă care, să folosesc ruvinele lui King, tăia pajiștile îngrijite ca un cuțit. Un cuțit rugini1 din acela de

care se folosește domnul Butler la depanat frigidere vechi sau cauciucuri de tractor.

Căutîndu-mi din ochi gazdele, am dat peste prieteni din Newbury - Scooter și Eleanor MacKay, Ira Roth, Al și Babs Bell și alți membri ai clubului de țară, toți cu un aer de decență uluire - și diverși bogătași din New York, inclusiv doi foști colegi de pe Wall Street, care păreau speriați să nu le cer o slujbă.

Bertram Wills, ex-ministrul, m-a salutat cu un gest vag. Se învîrtea în jurul doamnei King, arătînd a mare om de stat în costumul splendid de zi. Cînd Al Bell, al cărui strămoș omonim a intrat în înalta societate după ce a inventat telefonul, a întrebant dacă nu cumva King a negociat vremea bună cu Papa, Wills l-a apucat de braț și a ris în felul lui, pe înfundate, „Foarte amuzant, Al, foarte amuzant”.

Cîinele de pază al lui King, ex-CIA, era și el acolo, mormăind în colțul gurii ordine pentru chelneri. Lumina soarelui nu îl avantaja pe Josh Wiggins: alcoolul îi buhăise trăsăturile fin cizelate. Am dat din cap spre el și nu m-a surprins cî m-a privit de sus.

Am fost surprins însă la vederea frumosului majordomo pe care King îl concediasse în martie trecut.

-Bine-ai venit înapoi, Jenkins.

I-am întins mîna. Mi-a răspuns cu plecăciunea lui rigijl

- Mulțumesc, domnule Abbott.

Pentru organizare fusese angajată o firmă de cateriu* așa că Jenkins era morocănos ca un general care-și pu\$S nădejdea în colonei.

-Sînt puțin surprins să te văd aici. îți făcusei și o ieșijl memorabilă.

»

Jenkins s-a îmbățosat cu o demnitate țifnoasă.

- Doamna a insistat să mă întorc. Aruncă o privii reverențioasă către „doamna”, care zbura cu grație de la ur, musafir la altul, și îi tăcu semn unui chelner să-mi umplj paharul.

Am urcat pe terasa cea mai de sus, unde se afla King înconjurat de oaspeți. Arăta obosit din cauza cearcănelor și cumva prea îmbrăcat în costumul albastru. Mi s-a păru! nervos. Ochii îi alergau în toate părțile, ca un agent imobiliar grăbit să evalueze casa. Paharul de șampanie, plin cu apă minerală, i-a scăpat din mînă. Un

chelner agil l-a prins și i l-a întins cu grație, ca să fie bălăcărit mai apoi pentru stropul vărsat pe mîneca diplomatului.

King își amintea de mine, chiar dacă nu cu drag. Salutul lui, o întrebare cu dublu sens despre starea sănătății mătușii Connie, mi-a arătat limpede că datoram invitația singelui ei albastru. Dar era o zi mult prea fericită pentru ca prezența mea să o poată știrbi. Lacul Vixen încununa o viață de muncă. Nici o cheltuială n-a fost prea mare și nici un act de generozitate n-a fost trecut cu vederea.

Servitorii erau legiune și serveau hors d'oeuvres în cantități ce ar fi satis tăcut-o pe Ecaterina cea Mare și de o calitate ce ar fi încîntat-o pe Maria Antoaneta. Dacă ploile nu i-ar fi umplut lacul, s-ar fi putut umple cu risipa ^ IU ipanie' rîuri de Veuve Clicquot -nici vorbă de Moët la

^C ^Țrot - erau turnate cu larghețe de personalul ce servea ^oterasă' alte rîuri staționau strategic pe marginea aleilor la . - î«franiere în eventualitatea că vreunui musafir rătăcit

umbra, inirapic,

în pădurice sau m giauma . ^{TM} ^ uiu^

Dar nu vreau să sugerez că ochiul meu de sudist s-a simțî1 ofensat de atîta ostentație, căci atît în alegerea șampaniei, a felurilor minunate de mîncare, cît și în ideea cu balonul simțeam mai mult generozitate decît nevoia de a epata.

Doamna King s-a dovedit la rîndul ei generoasă prczentîndu-mă prietenilor săi, inclusiv soției ambasadorului britanic, pe care o admirasem de la distanță. Înaltă și subțire, avea părul argintiu și privirea unei femei care știe să se bucure de viață.

Cred că ne-am surprins unul pe altul. Amîndoi citiserăm Trollope în vara aceea - The Way WeLive Now -, eu la prima lectură, Fiona la a treia. Avea copii pe cale să meargă la universitate și cînd a venit vorba despre Alison, am discutat despre cai. Din cînd în cînd, verifica dacă ambasadorul este ocupat și fericit.

- - O cunoști pe tînăra cu care stă de vorbă soțul meu?

- Vicky McLachlan. Președintele Comitetului municipal din orașul nostru. Vrei să ți-o prezint?

- Nu, nu. Pare mulțumită.

Topită era un cuvînt mai potrivit, dar topit eram și eu, aȘa că nu eu eram cel mai în măsură să vorbesc.

Henry King dădea buzna periodic, cu alți musafiri după el. Părea să-1 deranjeze că-i monopolizasem un star guest și Ptnă la urmă s-a interesat:

- Lady Fiona, a reușit domnul Abbott să vă vîndă o casă?
a spus el acentuînd mîndru euvîntul „lady” pe care ea j rugase să-1 ignor.

- Și de ce mă rog ar fi făcut una ca asta? l-a întrebat rece.

- Nu V-a spus că e agent imobiliar?

- Bineînțeles că nu..

Dar King s-a dovedit insistent și bun în jocul de-a manierele și puterea și a tîrît după el personaj după personaj pentru a fi prezentat. Subtextul - am început eu să pricep - avea de-a face cu un patent britanic pentru un motor ceramic. Englezii ar fi vrut să construiască fabricile la ei, în Marca Britanie, dar cu bani japonezi.

Conștient acum că pentru soția ambasadorului petrecerea era una de lucru, am încercat să-mi fac ieșirea pentru a-i lăsa loc unui industriaș din Osaka, întovărașit de o publicistă din New York al cărei nume era sinonim cu lăcomia anilor '80. Fiona m-a oprit cu o mîna pe braț și cu un zîmbet care îmi spunea că eram liber să plec dacă țin să-mi petrec restul după- amiezei alături de niște femei obișnuite.

Tunetul unpi combine Diesel l-a întrerupt pe King în momentul în care ne prezenta încă un industriaș.

-r Ia te uită! exclamă publicista.

Tractorul roșu strălucitor venea neabătut pe fișia de pășune arendată de Zarega lui Butler. Domnul Butler era la volan, îmbrăcat cu salopetă albastră și un tricou murdar, cu părul său lung fluturând în vînt. Remorca era plină cu nutreț proaspăt.

- Fermierul nostru, a explicat Henry King cu o voce entuziastă, contrazisă de zîmbetul subțire.

La apropierea lui Butler, precedat de un miros greu de furaje, King s-a apropiat de gard, făcîndu-i semne cu mîna:

-Noroc, vecine.

Butler n-a ridicat privirea. A oprit mașina, a ridicat bena remorcă pentru a descărca nutrețul, a suflat de trei ori Aprilie jn

corn și a pornit duduind înapoi la deal. Pu ____ Q Henry, e atât de pitoresc, a îngăimat publicista.

Avea dreptate. Tractorul era roșu ca creioanele de -dinită, părul lui Butler lung ca al unui agricultor din secolul trecut salopeta lui albastră ca fondul stelelor de pe steagul nostru. Mirosul mașinii și al furajelor era mai puțin pitoresc, însă briza reușea cumva să-1 împrăștie.

- Nu suport tăunii, a șoptit Fiona, și mă îndoiesc că amicul Henry are la îndemână ceva insecticid. Fată de la țară, din Essex, soția ambadorului britanic văzuse ce avea să vină cu mult înaintea lui King.

- Am eu în mașină, i-am spus. Dacă vrei...

- Repede.

Am ocolit iute casa și am găsit Fiat-ul mamei mele

înghesuit între niște mașini Mercedes și Land Rover, plictisit ca o contesă italiană la o petrecere de club suburban. Am luat spray-ul de Off pe care-1 țin în compartimentul pentru mănuși pentru cazurile în care am de străbătut mlaștinile și i-am dat Fionei în palmă și pe degete pentru a-și putea unge fața. După care mi-am dat și eu pe mâini, pe față și puțin pe păr.

Privirile ni s-au întâlnit. Eram bine protejați acum - chiar prea bine pentru o invazie minoră de tăuni, ar fi putut spune un observator plin de prejudecăți cum ar fi soțul ei - cu o excepție majoră pe care nici unul dintre noi nu eram dispuși să o ignorăm: băusem destulă șampanie pentru a răspunde provocării din privirea ei cu un:

-îmi dai voie?

- Te rog. Și și-a ridicat fusta.

Am îngenuncheat și i-am dat cu spray. A protestat că e rece, spre amuzamentul băieților de la parcare care păreau să creadă că vreau să profit de*situație. I-am spus să se întoarcă apoi încă o dată, și după un timp a fost nevoită să-mi spu^j

- Cred că ajunge.

M-am ridicat nu tocmai convins și ne-am întors (j petrecere.*Am ajuns pe terasă la timp ca s-o auzim pe femej»| care credea că fermierul Butler e pitoresc exclamînd:

-Priviți! Vaci!

Domnul Butler le mîna pe poarta de la capătul de sus al pășunii. Ar fi putut să nu se complice. În mod normal, vacile s-ar fi apropiat încet, urmîndu-și conducătoarele care testau iarba. Acum, însă, mirosul sau vederea nutrețului le aducea de-a lungul pășunii în pas de trupă de cavalerie.

Vicky o cotise spre noi, măsurînd-o pe soția ambasadorului ca pe o candidată la păruială. M-am apropiat repede de ea și i-am frecat obrazul cu mîna. .11

- Ce faci?

- Tăunii, am spus eu, inspectînd-o din ochi. Uite, dă-ți cu niște Off. Dă-i și lui Tim, pare vulnerabil.

Vicky scutură tubul cu un aer incredul.

- Mă mir c-a mai rămas. Portjartierul ei mustește.

-Ciorapii.

-Poftim?

1|

- N-are portjartier.

- N-ar trebui să fii îngăduit printre adulți.

- Ambasadorul pare să te placă.

- Am discutat despre rădăcinile englezești ale guvernului din New England.

- Eu să nu fiu îngăduit printre adulți? Benedict Arnold* i-a cîntat aceeași melodie lui Betsy Ross**.

* General american care a trădat cauza Războiului de Independență.

** Creatoarea drapelului american.

ci și colo pe terasă, conversația încetase, iar musafirii aerul pe cînd un roi de muște testau ființele umane. O tlălcaU cîre minoră, nebăgată în scamă la început, chiar atunci

o doamnă cu umerii dezgoliți s-a adăpostit înăuntru, C1 tă de o turmă întreagă de domni. Numai atunci cînd "ndustriașul din Osaka s-a năpustit spre parcare, apăsînd o ' eă cu gheață pe umflătura de pe obraz, Henry King a început să urle la cei de la caterer.

Am dat peste cap încă un pahar de șampanie și am admirat oglinda lacului Vixen. Fiona a venit mai aproape și s-a interesat:

- Crezi că bătrînul fermier a facut-o intenționat?

- Categoric.

- Săracul Henry, a spus ea. Are un dar anume pentru antagonisme. Asta ce mai e?

Pălise îngrozitor. Simțisem și eu ceva, un tunet ce venea din pământ, ca unda de șoc a unei explozii îndepărtate.

Fiona a aruncat o privire înspăimântată spre soțul ei, a văzut că totul e în regulă și a râs nervos:

- Pentru o clipă am crezut că ne-am întors la Beirut. Doamne, ferește! Uită-te!

Un jet de apă se ridica din baraj. %

Deversorul de beton începuse să tremure ca și când ar fi fost tăcut din gelatină. Încet, maiestuos, a alunecat în cascadă. Valuri înspumate au urmat, țîșnind prin spărtură, o nouă cădere înfricoșătoare de apă neținută în friu de zidul de beton. Apa curgea vijelios, acoperind malurile expuse acum, în lipsa deversorului de beton distrus, și se rostogolea murdară spre v»lea de dedesubt.

Explozia a gonit vacile de pe pășune și musafirii lui Henry;; King pe terasă, de unde priveau totul cu neîncredere. Într-un interval de timp incredibil de scurt, apa a dispărut, iar lacul Vixen părea o găleată goală, cu câteva băltoace'de noroi rămase pe fund în care trăgeau să moară cîțiva pești.

Imensa transformare la care asistaserăm, cantitățile copioase de șampanie deja băută plus o poantă excelentă pe tema cămila-în-deșert au provocat risete și privirile furioase ale lui Henry King au fost întîmpinate cu chicoteli isterice. Ca la un semn, toată lumea a avut nemaipomenita idee să coboare pentru a putea vedea scena mai de aproape.

Au fost înșfăcate sticlele din mîinile chelnerițelor și vreo patruzeci-cincizeci dintre noi am pornit-o în formație peste pajiștea liberă acum de muștele pe care vacile le luaseră cu ele. Șampania lucrase, așa că m-am trezit zburdînd între un Tim Hali grăbit, care mormăia în barbă „săracu' domnu' King"

și o Vicky McLachlan amețită într-un mod seducător, care se ea în mine cu șoldurile ei ferme și sînii dulci, tot împin& . -

U cotind apoi a scuza.

C <; npania mi-a adus și o revelație: Vicky era cea mai . j-ictenă a mea de pe lumea asta și eu mă purtasem cu kUna în nrost. Cum gîndul începuse să-mi provoace o durere scutită în pîntece, am început să mă rog ca Tim să dispară în dintre nenumăratele

băltoace-cu noroi de pe fundul lacului. 4m aruncat o privire înapoi, spre casă, și l-am văzut pe Henry King care striga ceva într-un celular - chema probabil poliția - și rezista personalului care încerca să-l convingă să intre în casă. Fiona și ambasadorul tocmai dispăreau în direcția mașinilor, flancați de șoferul în uniformă și de un tânăr britanic cu aspect amenințător, cu mâna în geanta de pe umăr.

Mi-am dat seama că e un bodyguard SAS și m-am simțit prost pentru o clipă, văzînd explozia prin ochii unor oameni care fuseseră ținte la Beirut sau Belfast.

Uitîndu-mă a doua oară am văzut-o pe Julia Devlin alături de King, vorbind precipitat, ducîndu-1 în casă și dînd ordine în stînga și în dreapta pentru a asigura protecția doamnei King, care rătăcea pe pajiște ca în transă. Nu-mi trecuse o secundă prin cap că ne-ar paște și alte pericole. Încă de cînd simțisem pămîntul clătînîndu-se sub picioare, m-am gîndit că domnul Butler, sătul de șicane avocățești și de elicoptere care-i zburau pe deasupra capului, a aruncat în aer barajului lui King exact așa cum amenințase.

(Îndul la un atac terorist m-a trezit din beție și am simțit cum mi se strînge pielea capului în timp ce ocoleam bancurile de noroi în drum spre barajul distrus, spart în blocuri mari de beton ce se țineau unul de altul prin barele de oțel care alcătuiau armătura. Apoi Vicky a dat iarăși peste mine și m-am Wors în Newbury, unde certurile erau floare la ureche. - Doamna ambasador a plecat, mi-a șoptit ea.

- Și domnul ambasador la fel.

-Spune-mi ce să fac cu Tim.

- Mă depășește, am spus eu prostește și am regretaiJ mult timp după aia.

Vicky și-a aruncat pantofii și a pășit în nămol. 9

- Ce faci? a strigat-o Tim. O să te tai la picioare.

- Vreau să văd. Cine vine cu mine?

Sus, în casă, storiurile de oțel erau trase cu întîrzierel închizînd-o ca pe un buncăr. Elicea elicopterului pornise, pe drum se vedea limuzina Daimler a ambasadorului balansîndu-se la curbe ca mașinile îngreuiate de blindaj și sticlă incasabilă.

Mi-am scos pantofii și șosetele și mi-am suflecat pantalonii. Vicky mi-a dat sticla ei.

- Haide, Tim. Fricosule! Tim a zis că o să ne tăiem la picioare.

-S-ar putea să aibă dreptate, i-am spus.

- Dar e ridicol. Înainte să fie nămol, aici a fost iarbă. N-avem în ce să ne tăiem.

De fapt, erau chestii care ieșeau la iveală din noroi, inclusiv o creangă groasă ciudată care aducea a ceva cunoscut. Am vrut să mă apropiu ca să văd mai bine.

-Au!

Am prins-o pe Vicky înainte să se întindă în noroi.

- Ai pățit ceva?

-Da. Mă doare.

-Poți să mergi?

-Pot să sar.

-Te duc eu.

Vicky e o povară în adevăratul înțeles al cuvântului, o povară foarte ușoară de altfel. Și o povară de amintiri intime- Am ridicat-o cu ușurință și m-am întors spre locul unde stătea

Oricine cu jumătate de creier ar fi văzut în noi doi
sljU >jumai că lacul dispărut capta încă atenția tuturor.

'n ocQt-o Tim e un bărbat destul de bine făcut, dar în
r.am Pasd __ ^

Lȃtele lui părea să atarne greu.

' __ Unde te duci? m-au întrebat.

__ Ani văzut ceva. Mă întorc imediat.

Vîntul aducea semnalul sirenei mașinii lui Trooper care se apropia. Mi-am croit iarăși drum prin noroiul ce se scursese din lac și am căutat forma aceea ciudată care-mi atrăsese atenția atunci cînd Vicky se tăia la picior. Am zărit-o iarăși, o rădăcină murdară sau o creangă îndoită care semăna cu o cizmă.

Apropiindu-mă, mi-am dat seama de ce. Era o cizmă, una arătoasă de cow-boy, abia distingîndu-s'e sub crusta de noroi. Avea în ea un picior. Am tras. Piciorul a ieșit mult prea ușor. După care am văzut o mîină în mînușă din piele de căprioară la vreo doi metri jumate distanță și mi-am dat seama că lucrurile stau mult mai prost decît arată.

M -am dat înapoi clătîndu-mă, grăbit să mă uit în altă parte. La pomii verzi, la cerul albastru, la prietenii care rătăceau pe pajiște. La orice altceva în afară de oroarea de la picioarele mele.

Sus, la orizont, se zărea ferma lui Butler. Cu silueta profilată pe cerul de un albastru crud, l-am văzut pe domnul Butler așezat pe combina lui, uitîndu-se. Era departe, dar soarele strălucea cu putere, reflectat în tractorul roșu și în părul lui ce flutura în vînt.

Dacă aș fi luat mai în serios însărcinarea de împăciuire a lui King, dacă m-aș mai fi dus la Butler încă o dată, aș fi putut oare să previn toate astea?

Sirena poliției se auzea urlînd.

Aș fi vrut ca altcineva dintre cei aproape cincizeci de oameni care stăteau cu ochii țintă la nenorocire să-i spună omului că fiul lui e mort. Deși mi se întorcea stomacul pe dos, m-am obligat să mai arunc o privire. Poate că dacă-i dau suficiente detalii, n-o să mai țină să vadă și singur.

•U1 se crăpase ca o coajă de ou. Unele bucăți de aveau marginile arse. Se vedea unde fusese centrul cîlcîlt. ' ,,,,,>5 harelnr de otel frînte ca si cum ceva foarte

■nloziei i

- fi strîns între falei. Dar tot ce mai puteam să văd ^ Dicky erau piciorul din cizmă și mîna înmănușată.

datorită barelor de oțel frînte ca și cum ceva foarte mare le-ar umneze'u știe unde era restul - îngropat adînc în noroi sau L de curent pe cursul apei.

Departe se auzeau claxoanele exuberante ale echipajelor de pompieri din Newbury - tineri, bărbați și femei, exultînd pe mașinile lor puternice - a căror sarcină nu era acum de invidiat.

Ollie a ajuns primul. Fordul lui gri metalizat a înconjurat casa, s-a legănat pe pajiște cu luminile aprinse, cu sirena care alunga bețivanii din cale.

M-am zbatut să ies din noroi călcînd pe propriile-mi urme, m-am așezat pe iarbă lîngă o baltă, mi-am spălat nofiul de pe picioare și mi-am pus șosetele și pantofii. îmi tremurau mîinile și simțeam că mi-e rău.

Ollie s-a apropiat în viteză exact când m-am ridicat în picioare.

-Ce făceai aici?

- A murit Dicky Butler.

Timp de o secundă, polițistul s-a destîîls. Umerii lui lați s-au lăsat în jos, iar furia care părea să fie baza perpetuă a structurii feței sale s-a topit, lăsînd o expresie de blîndețe aproape binevoitoare. Adio, proces de arestare abuzivă.

- Ești sigur?

- A fost aruncat în aer, făcut bucăți.

-Ai atins ceva?

-Numai cizma.

- N-ai învățat că trebuie să-ți ții labele departe de locul unei crime?

I-am repetat cuvintele care îl făcuseră odată pe Ollie lovească pe Dicky cu lanterna, i-am întors spatele și-am ple Cei de față tăcuseră, înțelegînd că se petrecuse ceva îngrop Vicky s-a apropiat șchiopătînd:

-Ce s-a întîmplat?

- Dicky Butler s-a aruncat în aer.

- Doamne, Dumnezeuule!

- Trebuie să-i spun domnului Butler. Am măsurat terenu] și pădurea căutînd un drum spre ferma lui Butler pentru misiunea mea macabră.

- Vrei să vin cu tine?

Vicky nu copilărise în Newbury și am întreat-o:

- Cît de bine îl cunoști?

- Am discutat despre impozite.

- Mai bine nu. Te caut mai tîrziu.

- |

Am luat-o peste cîmp, apoi prin pădure, am urcat o panta, sperînd într-un fel că domnul Butler a plecat de acasă între timp. N-am avut norocul ăsta. Combina era exact acolo unde o zărisem. DaNang era întins la umbra ei. Domnul Butler se uita la mine zîmbind ca un indian care privește cum ard căruțele pionierilor.

- Ce mama dracului s-a întîmplat? m-a întreat prevenitor.

Mi-am ținut răsufarea. De pe pămîntul lui Butler, dezastrul părea spectaculos, fundul lacului cafeniu-deschis,! pămîntul de mai jos spălat de apa scăpată din stăvilar.

- Ce s-a întâmplat?

Mă părăsise curajul. M-am uitat dincolo de el, incapabil să rostesc cuvintele ce aveau să-i schimbe viața.

Dincolo de creasta care domina proprietatea lui King' ferma Butler se întindea pe un deal mai domol. Dacă în zi^ aceea murdară și cenușie de martie văzusem alături de Dicky w

I ierii se mută la oraș, în după-amiaza asta splendidă dCCniust am înțeles decerămîn.

3 pjo[cjeie domnului Butler se unduiau galben-portoealii rnoacii care împodobeau pereții de piatră ai dealurilor

în \lft* *   IA   A ..

u licăriri de un verde-intunecat. Arțani din zare aruncau aru aSupra casei. Casa era tare departe, dar mi s-a părut "roaspăt zugrăvită. Și casa, și hambarul. P _ Ați zugrăvit hambarul?

-Mda. Dicky s-a apucat de treabă. Acuma zugrăvește casa.

Numă așteptam la așa ceva și lucrurile au devenit și mai complicate.

Domnul Butler mă privea cu o expresie ușor mirată. Pășunea de pe dealul de alături era pătată cu alb. Peisajul era aproape scoțian.

’
-Nu știam că creșteți oi.

-Ei, ar fi trebuit să vînd mieii, da' i-am ținut. Mă scapă de tufișuri și de buruieni. Iar DaNang îi iubește, așa-i, DaNang? Hei, tu, oițele sînt prietenele tale, nu?... Așadar, care-i treaba, Ben?

- Se pare că Dicky a aruncat în aer barajul lui King.

- Dicky? Păi el habar n-are de explozibili. La ce se întîmplase, era evident.

- Domnule Butler, mă tem... S-a uitat la mine cu asprime.

-De ce dați vina pe Dicky? Nu știe să umble cu dinamită, ^u știe să umble cu explozibile pe bază de plastic. Habar n-are de distribuitorii de aprindere.

-îmi pare rău, domnule Butler. Singur s-a aruncat în aer.

- Imposibil.

-Poate i-a explodat mai devreme.

-îți spun că Dicky nu e în stare să pună dinamită

Am tăcut. N-aveam ce altceva să-i spun. într-un tîrJ

m-a întrebat:

- Vrei să spui că l-ai văzut pe Dicky mort?

-îmi pare rău...

- Of, Hristoase! Bîjbîia după cheia de contact. Tract începu să duduie.

-Domnule Butler, nu vă duceți acolo.

- Băiatul meu...

- Nu trebuie să vedeți. Credeți-mă, nu vreți să vedeți *

Și-a aruncat capul pe spate, cu o mișcare bruscă. An crezut că l-am convins să nu se ducă acolo jos. Însă mi-am dat seama ce se întîmplase de fapt, că auzise ceva. Un hurui- aproape stins. În ochi i se aprinsese o sclipire sălbatică. J

- Iisuse Hristoase, ce se-ntîmplă?

I se încordaseră toți mușchii și părea gata să se arunce sub tractor.

-Nu e decît un elicopter, domnule Butler. Vedeți? I-am arătat punctul care se mărea venind dinspre nord-est.

A aruncat o căutătură piezișă pe cer, a văzut ceva ce părea că l-a liniștit și s-a așezat la loc, lăsîndu-se să cadă greu pe scaunul tractorului, strîngîndu-și brațele pe lîngă trup. Apoi s-a uitat în pămînt, acolo unde Dickyzăcea starimat în bucăți DaNang a început să urle. Domnul Butler s-a aplecat și i-a mîngîiat urechile.

Elicopterul s-a lăsat pe pajiștea de lîngă fostul lac. De unde ne aflam, puteam să vedem însemnele de pe fața laterală, litere mari, albe: ATA. Alcool, Tutun și Arme de foc, brigada federală de geniu. Domnul Butler se uita cu ochi lipsiți de expresie la agenții care alergau de colo-colo în impermeabili-' galbene. Nu părea să fi băgat în seamă un al doilea elicot<^ marcat FBI, care se apropiase bîzîind dinspre vest, împrăștiind fernei care se apucaseră să marcheze perimetrul și

bărtfacă Pe oasPeîi' King să P'ece la ^ocul exPloziei sâ~' j ,p irte decît reușise Ollie să-i convingă. Dar cînd un al nialj a a apărut din senin, elicopter de luptă tară însemne, a

murmurat:

- CIA? Tîmpiții dracului, cred că-i vorba de teroriști! Bucuros că am ocazia să-i mut gîndul de la Dicky, am

remarcat:

_ Mda, în fond, a fost șeful consiliului de securitate. _ - Puiul de cățea crede că e așa de grozav încît numai teroriștii internaționali îl pot atinge.

- Păi, fiecare cu rolul lui: ATA pentru explozie, FBI pentru atac antiguvernamental, CIA pentru o posibilă implicație a spionilor.

Domnul Butler m-a măsurat ca și cum aș fi fost secretarul de presă al președintelui Nixon. În fond, bineînțeles că bombardarea barajului lui King era de competența poliției statului Connecticut. Dar asta numai după ce o căruță de bani de la buget vor fi cheltuiți pentru a se dovedi că Dicky Butler n-a fost nici spion, nici asasin, nici profesionist în bombe.

- Ești sigur că era Dicky?

- Da, domnule. Îmi pare rău. » Și-a frecat fața cu mîna lui bătătorită.

- Ben, lasă-mă singur, te rog.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Du-te, atît.

- Să trec deseară pe-aici? -Nu.

A pornit iar tractorul și 1-a întors, cu DaNang năpustin- du-se de sub roți.

- Mulțumesc că ai venit să-mi spui. Ești un băiat bun, Ben.

S-a dus, cu capul plecat și cu DaNang alergînd în u[^] lui. Au tăiat peste lan și printr-o spărtură pentru vaci în zi(de piatră și au dispărut în direcția casei.

Am stat acolo o vreme, uitîndu-mă la activitatea de j(Fox Trot semăna cu o parcare în zi de tîrg. Patru echipaje de pompieri din Newbury erau acolo. Venise și ambulanța. p|Us o dubă de la urgența din Frenchtown. Pinkerton Chevalley și-a făcut și el apariția cu depanatorul lui Peterbilt, probabil cu gîndul că pînă la sfîrșitul zilei cineva va avea nevoie să fie scos din nămol.

Un al patrulea elicopter a aterizat lîngă casa lui King, i Fără însemne. M-am hotărît să mă întorc la baraj ca să arunc o privire.

Ajuns acolo, am văzut că agenții mai înalți în grad ai variatelor agenții federale ce coboriseră din cer erau adunați acum în casa lui Henry King. Cei de rînd, mai tineri, pierdeau vremea la locul crimei, marcat de Ollie cu bandă pînă la baraj, ușor de recunoscut fiecare după culoare. Cei de la ATA în galben, FBI în albastru, Serviciul

Secret în costume de jog- ging multicolore și CIA în blugi și cămăși de cow-boy.

Oliver Moody era în cenușiu și trebuie să recunosc că pentru un polițai de provincie tîmpit și sadic care își conducea oițele prin teroare polițistul din Newbury nu și-a făcut de rușine orașul. Ofițerii federali încercau cu toții să-i spună ce să facă. Ollie s-a bucurat de o carieră lungă, în care și-a menținut independența față de ofițerii superiori de la statul major al poliției, iar în al lui „să trăiți!” prompt se ghicea sensul ascuns.

„Să trăiți!” celor de la ATA: bună treabă ați făcut în Waco. „Să trăiți!” celor de la FBI: e cumva numele scurt pentru Feeb? „Să trăiți!” celor din Serviciul Secret: rușine pentru

A tele care își apără spatele ascunzându-se în dosul pfCȘt ' lor de la Casa Albă. „Să trăiți!” celor de la CIA: cum feți merg treburile în Guatemala?

o131 îl ajuta bătrînul doctor Greenan, care alerga peste tot în
• e lungi de cauciuc și într-o jachetă ponosită care văzuse ° uite veri. Steve le-a amintit agenților care îl băteau la cap in calitate de medic legist a.l districtului Plainfield, el era f la scena crimei pînă în momentul în care va ordona mutarea cadavrului, ceea ce se va întîmpla cu atît mai repede cu cît vor li ei mai drăguți să se dea la o parte din drum. Unui agent suficient de prost încît să pretindă jurisdicție asupra barajului pe motiv de securitate națională, doctorul Steve i-a spus:

-„Securitatea națională” locuiește acolo sus, în casa aia. Aicea, jos, e Connecticut. Și o să rămînă Connecticut pînă cînd vom reuși să-1 adunăm pe omul care a murit aici.

Mi s-a făcut brusc poftă de viață și am plecat în căutarea lui Vicky McLachlan. Mai văzusem moarte și altădată. în pușcărie. Și altădată, în armată. Dar nimic nu se compara cu rămășițele trupului lui Dicky. Toți ai mei erau îngropați la cimitir. Crescînd am început să înclin oarecum în favoarea crematoriului. Abia acum înțelegeam speranța mamei de a rămîne intactă.

I-am întreat pe cei doi scufundători de la ec-hipa de intervenție din Frenchtown - frații Meadows, în costume de neopren și cu aparatele de oxigen pe spate - dacă au văzut-o pe Vicky și mi-au spus că și ea a întreat de mine și că am s-o găesc în ambulanță.

Ollie m-a oprit la jumătatea drumului și mi-a ordonat să rămîn în perimetrul marcat de el.

- Ben, vreau o declarație. Ești primul care a găsit corpul?
- Sînt primul care a găsit piciorul.

A notat ce i-am spus.

- De unde ai știut că e Dicky Butler?
- I-am recunoscut cizma.
- E plină de noroi.
- Se vedea croiala. Erau cizme bune. Nu i-am spus lui Ollie, dar țineam minte că Dicky nu voia să le poarte prin noroi.

- Ai văzut numai cizma?
- Și mîna.
- De unde ai știut că era mîna lui?
- Am recunoscut mînușa. Din piele de căprioară.
- N-am văzut nici o mînușă. Ai găsit dreapta sau stînga?

N-aveam nici un chef să mă gîndesc la asta, dar memoria a funcționat.

- I-am găsit mîna dreaptă.
- Mda, a mea a fost stînga și n-avca mînușă.
- Mîna dreaptă avea mînușă. Iisuse, ce zăpăcit sînt, era să uit: du-te și spune-i lui Steve Greenan că Dicky era HIV pozitiv.

Un sentiment pe care îl vedeam pentru prima oară pe fața lui Ollie - frica - l-a cuprins pentru cîteva secunde. Încerca probabil să-și aducă aminte dacă Dicky sîngerase ultima oară cînd îl lovise.

- Stai aici! A luat-o la fugă prin noroi și i-a spus ceva lui Steve Greenan. Steve era destul de departe de noi.

Cînd s-a întors, l-am întrebat pe Ollie:

- Dicky e, nu-i așa?

Ollie a zîmbit.

- Mda, fără îndoială. Steve tocmai a găsit un tatuaj.
- Ofițer Moody! îl strigă un agent ATA.
- Da, să trăiți!
- Mai durează mult?

w

__ (^î't zice medicul legist, să trăiți!

__ N-o să mai avem lumină.

__ Yă trimitem lumină de la Plainfield, să trăiți!

S-a întors spre mine și, cu zîmbetul lui rezervat agenților federali, m-a întrebat confidențial, ca de la un yankeu din

Connecticut la altul: __

__ fi știai bine pe damblagiul.ăsta. Ai idee ce 1-a apucat să arunce în aer barajul domnului King?

-Nu, să trăiți!

Imediat după ce King o să spună despre conflict, mulți, foarte mulți ofițeri și detectivi vor veni la mine să-mi pună aceeași întrebare. Bineînțeles că o să răspund. Dar, din principiu și pentru că n-aveam nici cea mai mică dorință de a-1 ajuta să avanseze, nici de-al dracului nu țineam să-1 torn pe Dicky tocmai polițaiului Moody.

- Vă credeam prieteni.

- Ca niște recidiviști ce eram?

Falca lui Ollie s-a încleștat ca o capcană de oțel. înainte să apuce să mă amenințe, ochii lui au prins o mișcare și s-a întors furios spre un tip în verde care se strecurase pe sub banda de marcaj.

- Unde mama dracului te duci?

Tipul a fluturat nu știu ce autorizație.

- Departamentul de protecție a mediului. -Și?

- Aici a fost distrus un baraj, domnule ofițer. E de competența noastră.

Ollie a arătat cu degetul în direcția celor de la ATA, FBI, CIA și Serviciul Secret care se uitau toți la el și unul la altul.

- Stai la coadă.

- Ofițer Moody! chemă o voce clară și melodioasă. Ollie s'a întors rapid pe călcîie și a salutat o tînră frumoasă cu părul negru, scurt și cu ochi la fel de verzi ca mașina de patrulă a lui Ollie.

- Am asigurat scena crimei, doamnă, raportă el pe un ton rece și corect, plin de sfidare la adresa femeii or-o fițeri. I

Detectivui-sergent Marian Boyce m-a măsurat cu ochi critici.

- Atunci el ce caută în perimetru?

- El a găsit cadavrul.

- Ce cadavru? Mi s-a spus că e vorba de o explozie. {

- Ticălosul a omis să se care la timp. II cheamă Dicky Butler.
Tocmai ieșise de la Somers, în martie. Locuia sus, pe deal.

Sergeant Marian s-a întors spre mine.

- Vreun prieten de-al tău?

- Îl cunosc.

- Îmi închipui. Și tu ce taceai aici?

- Sînt invitat la petrecerea domnului King.

- Și ce căutai în noroi?

- O purtam pe brațe pe președinta Consiliului municipal.

Marian mi-a aruncat o privire ce spunea nu-te-juca-cu-mine, iar eu am adăugat:

- Se tăia se la picior. Eram cu ea în brațe cînd am observat piciorul lui Dicky.

Marian aruncă o privire spre noroi, apoi spre pantofii ei sport. Era îmbrăcată prost în sîmbăta aceea, cu blugi mulați și o cămașă de polo. Mai avea și o șapcă de base-ball și am bănuț că telefonul îi stricase o zi de odihnă alături de băiețelul ei.

- Mîlul nu e adînc, am spus eu, doar imediat sub baraj.

- Moody, l-ai interogat pe domnul Abbott?

- Da, doamnă.

- Cine e acolo, jos, doctorul Greenan?

- Da, doamnă.

— Spune-i, te rog, doctorului Greenan că vreau să stăm de vorbă cînd va avea timp.

Ollie a salutat și s-a îndreptat grăbit într-acolo.

— Despre ce e vorba? m-a întrebat Marian.

— O ceartă între vecini. King și tatăl lui Dicky aveau probleme.

- Ce fel de probleme?

- Aparent, era o chestie de pămînt. Un contract de arendă. De fapt, cred că era vorba despre Vietnam.

- Vietnam?

- King a fost pentru război. Domnul Butler a fost rănit atunci. De trei ori. Mai era și o chestie de bani - un tip cu bani contra unui fermier. Și mai era un aspect: un tip de la oraș contra unui fermier.

- Sper că discutăm despre Dicky Butler. ■>

- Fiul fermierului. Totuși, se mai calmase puțin.

- Sigur, acum e evident, a replicat Marian arătînd din cap spre dezastru. Cum se face că știi toate astea?

- King m-a rugat să mediez conflictul.

- Sper că te-a plătit în avans. Și-a scos șapca de base- ball și a adăugat: Mulțumesc pentru ajutor. Vreau să rămîi la dispoziția noastră, dar nu ne sta în drum. %

M-a condus spre banda de demarcație și a ridicat-o cît să pot trece pe sub ea. Aveam un trecut împreună, plăcut în cea mai mare parte. Și chiar în clipa aceea simțeam nevoia să mă agăț de ceva plăcut.

- Detectiv Boyce, pot să te întreb ceva?

-Ce?

- Ți-au plăcut florile?

-Ce flori?

- Trandafirii. Erau din grădina mea. Florile pe care ți le-am trimis cu un bilețel.

- Bilețelul prin care o rupeai cu mine.

- îmi pare rău... Sper că ți-au plăcut.

În timp ce vorbea cu mine, ochii lui Marian rătăceau peste zona devastată.

- M-am gîrîdit că florile sînt de la un tip care m-a iubit. Ei sînt cei care îmi trimit flori de obicei. Indivizii cu care ani ieșit. Le trimit după întîlnire. Bănuiesc că e modul lor de a spune că s-au simțit bine. Vreau să spun - nu sînt lesbiană, tu trebuie să știi - pentru Că au venit la întîlnire și s-au simțit bine și poate că speră să ne mai întîlnim?

- Trebuia să plec la New York.

-Aproape că te-am crezut.

- Ce vrei să spui?

- Polițistul de la circulație care te-a amendat pe autostrada 84 a crezut că mergi în zîgzag pentru că ești beat.

În tot statul nu erau mai mult de o mie de polițiști și detectivi. Marian, ca femeie-ofițer, își făcuse o grămadă de dușmani, dar cum se ridicase pe merit, încet-încet fusese acceptată de colegi. Așa că, a avea o legătură cu ea era ca și cum ai avea o legătură cu o femeie cu o grămadă de frați mai mari.

M-a lăsat o vreme să mă gîndesc ce altceva i-a mai spus patrula de circulație.

- Pasagera ta a găsit pînă la urmă lentila de contact pe care o pierduse laîine în poală?

- Pasagera mea era vechea mea prietenă Rita Long, care a trecut întîmplător prin oraş. O duceam la aeroport. Se întorcea în Hong Kong.

- Spre bucuria piloţilor.

Marian s-a dus la treaba ci la baraj, iar eu m-am îndreptat spre ambulanţă, unde Vicky aştepta în spate bălăbănind un picior bandajat, înconjurată de agenţi federali dornici să coopereze cu autorităţile locale. M-a privit cu răceală.

_ E mulţumită poliţia pentru ajutorul tău?

- Ce-ţi face piciorul?

O să-mi pună copci.

_ Steve e ocupat. Te duc la spital.

_ Nici nu mă gîndesc. Băieţii vor să mă ducă cu elicopterul.

Băieţii şi-au arătat dinţii. Am plecat înainte să se ia la bătaie pentru a decide al cui elicopter va efectua misiunea de salvare şi m-am îndreptat ameţit spre casă.

Jocul cu Marian nu mă ajutase cîtuşi de puţin. Mai mult, mă simţeam mai rău - lucru surprinzător. Nu ştiam de ce sînt atît de îndurerat pentru Dicky. Abia ne cunoşteam. Poate că ne apropiase neaşteptat de mult faptul că ne-am întîlnit într-un moment de cotitură a vieţii lui. Poate pentru că devenisem amîndoi străini în oraşul nostru, puşcăriaşi ce se ţin aproape, ca în mintea poliţistului Moody. Două uscături. Doi oameni-problemă. ' •

-Stai!

Un agent lipsit de umor din Serviciul Secret cu căşti de plastic pe urechi şi cu mîna pe o umflătură din scurta de vînt, îmi bloca drumul. Brusc, am simţit nevoia să mă duc acasă, l-am spus asta şi i-am explicat că maşina mea e în parcare în curtea din faţă, că sînt agent de vânzări imobiliare şi oaspete la petrecere, i-am dat cartea de vizită şi i-am garantat că dacă cineva vrea să stea de vorbă cu mine mă găseşte în casa albă în stil georgian de pe strada principală, a treia de la catargul steagului.

A repetat în microfon tot ce i-am spus. Am observat o sticlă de Veuve Clicquot ce avea să se irosească într-o frapieră, arn tras un gît lung şi am pus sticla sub braţ.

. Tipul s-a uitat lung la mine. L-am ignorat. Nu obișnuiesc să subtilizez de la petreceri, dar sticla era deschisă și știam al dracului de bine că în seara asta aveam nevoie de un ajutor ca să adorm.

Josh Wiggins, încruntat și treaz ca niciodată, a venit să mă escorteze în parcare. Nu s-a deranjat să ascundă pistolul înfipt la curea. -

- Îl cunoașteți, domnule? a întrebat tipul din Serviciul Secret.

- E inofensiv. Fostul ofițer CIA avea în mână lista cu invitați. Care-i mașina, domnule Abbott?

- Olds 85. Verde-deschis.

- Domnule Abbott, nu e nici un Olds 85 de culoare verde-deschis în parcare.

- Îmi cer scuze, e un Fiat 85 verde-închis.

S-au uitat la mine ca la un spion nazist care pretinde că Babe Ruth joacă pentru Dodgers.

- E mașina mamei. Am uitat că am împrumutat mașina mamei.

Wiggins m-a însoțit la Fiat, a verificat actele mașinii și a vorbit prin radio cu poarta să mă lase să ies. Sticla de la subsuoară mi-a atras din partea patricianului o privire condescendentă. I-am aruncat și eu una. Dacă, așa cum bănuiam, în responsabilitățile lui de musafir permanent intra și aceea a securității reședinței Fox Trot, atunci Josh Wiggins o scrîntise și o știam amîndoi.

Serviciul Secîret preluase paza porții. Frații Chevalley nu se vedeau nicăieri, și nici Julia Devlin.

Am coborît încet muntele, gîndindu-mă dacă să trec pe la domnul Butler - recunoscător că îmi ceruse să n-o fac - și la capriciile unei explozii care aruncă o mînușă de pe mîna unui om și o lasă la locul ei pe cealaltă.

Cifre rotunde: zece miliarde pfunzi de explozibil smfrdetonate în fiecare an, nouăzeci de procente în minerit, rămînînd astfel un miliard pentru construcții. ANFO - un amestec de azotat de amoniu și ulei combustibil, de notorietate de cînd cu explozia de la Oklahoma City - e de departe cel mai comun, fiind ieftin și sigur. Dar nu e indicat în condiții de umezeală. Așa că la Fox Trot onoarea a fost de partea unui gel, azotat de amoniu amestecat cu aluminiu sau TNT, ori a bunei și demodatei dinamite.

Chimiștii de la Alcool, Tutun și Arme de foc urmau să determine care dintre ele. Era un produs care se găsea în magazine, așadar urmele de exploziv puteau să poarte „etichete” - însemne de dimensiuni moleculare puse de fabrică pentru a putea urmări unde s-a vândut marfă și cine a cumpărat-o. Persoana respectivă s-ar putea aștepta ca vizitatori nepoliticoși în veste antiglonț să-i bată la ușă.

Toate astea le-am învățat la puțin timp după ce m-am trezit duminică cu o durere de cap îngrozitoare, trezit de soneria telefonului și de bubuituri în ușă. Telefonul era mai aproape. M-am uitat la ceas înainte să apuc receptorul. Era devreme.

- Biroul de afaceri imobiliare Benjamin Abbott.

* %

- Cu domnul Abbott.

- La telefon.

- Agentul special Cirillo, FBI.

- O clipă, bate cineva la ușă.

Mi-am pus blugii și cămașa pe care mi-am încheiat-o în

«

timp ce m-am repezit desculț la parter unde, la ușa din față, doi tipi cu mutră de polițai m-au anunțat că sînt de la Biroul de Alcool, Tutun și Arme de foc și că vor să stea de vorbă cu mine.

I-am invitat în casă, le-am spus că nu vorbesc cu nimeni înainte să fac cafeaua, i-am dus în bucătărie, am pus cafeaua la foc, am ridicat receptorul derivației și i-am spus FBI-ului că ATA a și ajuns și cum nu pot să-i las în casă nesupravegheați, am să vorbesc mai întâi cu ei și am să sun eu la FBI. Agentul special Cirillo a spus că o să vină personal în mai puțin de o oră. Și cam ăsta a fost programul meu pentru tot restul duminicii aceleia.

Henry King mă arătase cu degetul ca fiind negociatorul de pace local incapabil. Astfel că, după ce agenții federali au terminat cu Fox Trot, au trimis probele fizice la laboratoarele lor, agenții de prima mână înapoi la Washington și pe cei din eșalonul doi la poalele muntelui pentru a obține de la Benjamin Abbott al III-lea confirmarea asupra conflictului și ceva

lumină asupra subiectului Dicky Butler.

â • •

În problema pămîntului, le-am spus ce-i spuseseam și

sergentului Marian, mai puțin speculațiile mele asupra Vietnamului: ca sursă de conflict. Despre Dicky Butler am

vut și ma* Pu^'n S?US' ma* conta* Viața dosită a lui Dicky era Practic domeniul public. În plus, ei nu doreau altceva decât dovada că atacul fusese personal și nu politic, ca să poată raporta la Washington că fostul șef al Consiliului de securitate nu fusese atacat de milițiile de extremă dreapta, de radicalii de stînga sau de niște fanatici religioși străini. Nu

erau de blamat.

Serviciul Secret a apărut de cum au plecat cei de la FBI, doi indivizi mititei, încruntați și hiperactivi ca terierii lui Jack Russell. Le-am spus același lucru.

După care și-a făcut apariția poliția statului Connecticut, în persoana sergentului Marian și partenerului ei Arnie Bender, un detectiv scund și dur de la oraș. Mă ciocnisem cu el din cînd în cînd, ca și cu Marian, dar pe alte motive decât cele legate de cuplu. Amie părea gata să-mi dea casa cu s^su-n jos numai așa, din principiu.

Marian a vrut să știe de ce n-am rămas ieri la Fox Trot, cum îmi ceruse. Mi-am cerut iertare și i-am amintit că eram extrem de afectat de vederea corpului lui Dicky Butler făcut farîme. N-am obținut simpatie. Ce-aș putea să adaug la ceea ce-i spuseseam ieri despre cearta dintre diplomatul King și fermierul Butler?

%

Sincer sa fiu, nu-mi trecea nimic prin cap.

- Să-ți spun de ce mă interesează, explică Marian. M-am uitat cu Arnie prin dosarul lui Dicky. N-am găsit nimic din

A

care să reiasă că era un fiu iubitor. Înțelegeți, Ben? Copilul ăsta n-a adus decât necazuri. Din prima zi - în incubator.

- Și atunci, întrebă Arnie, cum se face că brusc se apucă sa arunce în aer un baraj numai ca să-i facă pe plac lui lată-său?

£»: ♦

- Nu pot decât să încerc să ghicesc, am răspuns, alertat ui sîrșit de o schimbare neplăcută în aer.

- Încearcă, mă îndemnă Marian.

- Așa cum l-am informat ieri pe ofițerul Moody, Dicky era HIV pozitiv. Îi era frică de SIDA, îi era frică de moarte Speriat poate

pentru prima oară în viața lui. Mai mult, avea treizeci și cinci ție ani și începea să îmbătrînească. De asemenea - cred că este important - pentru prima oară, de foarte multj ani, ieșise din închisoare necondiționat, fără nici o sentință deasupra capului. Liber să trăiască.

-Ce tot spui acolo? întrebă Bender.

- Ben vrea să spună că Dicky începuse să cugete, explică Marian. Nu-i așa, Ben?

- Exact Cred că încerca să se împace cu tatăl său. Și, după cîte am înțeles de la el, se gîndea să reconsidere relația lor. A zugarvit hambarul. Tocmai zugarvea casa. Nu știu ce să zic, poate că în sfișrit avea de gînd să se îndrepte.

- Crezi că bătrînul 1-a convins s-o facă?

Așadar, aici aveau de gînd să ajungă.

■

în timp ce agenții federali aranjau lucrurile cu securitatea națională, ofițerii locali se străduiau să pună acuzația în cîrca sârmanului Butler. în manieră conspirativă: „bătrînul 1-a convins s-o facă”; sau, ca accesoriu, dacă a ajutat. Și cum Dicky fusese omorît în explozie, accesoriu însemna părtaș la crimă.

Am sperat Că Marian și Arnîe pescuiesc doar în ape tulburi, că nu se gîndesc serios să transforme o tragedie stupidă într-un caz de omor. Nu era ușor să-1 înfunzi pe domnul Butler ca părtaș la crimă. Trebuia să se dovedească participarea lui, fie prin aprovizionarea lui Dicky cu explozibili, fie prin sfaturi pentru detonarea lor.

Nu m-aș fi temut atît pentru domnul Butler dacă n-ar fi fost doi dintre cei mai inteligenți detectivi din tot statul, cu o - rnmndamnârilor care i-ar fi impresionat și pe inchizitorii rata a cuu

spanioli-

_ Crezi că tatăl lui l-a pus s-o facă? m-a întreat ea din

oo Am două principii. Nu mint niciodată. Nu tom niciodată.

Așa că la ocazii ajung mă contrazic, și asta a fost una din ocazii-

_ De unde dracului să știu?

- Poate că ai auzit vreo amenințare.

Deși nu eram nici detectiv cu licență, nici avocat, simțeam nevoia să extind dreptul de confidențialitate client-avocat- detectiv

la domnul Butler, care avusese încredere în mine și-mi dezvăluisese problemele lui. Înainte să pună câinele pe mine.

- Ce fel de amenințare?

Bender s-a uitat la Marian:

- Minte.

- Deocamdată n-a spus nimic.

- Se pregătește să mintă.

- Mda. Cred că ai dreptate. Tonul lui Marian era amenințător.

-

- Ușa e pe-acolo. Să vă conduc, le-am spus.

- Cred că o să vorbească mai degrabă Ja sediu, i-a spus Bender lui Marian.

- De ce să se deranjeze, când poate să vorbească foarte bine în confortul propriei case?

- Voi doi, am spus eu, trebuie să vă hotărâți: unul dintre voi trebuie să fie polițistul cel bun.

- O să ai nevoie de o geantă cu ceva efecte, Ben, mi-a spus Bender.

- Periuță de dinți, aparat de ras, un prosop curat, a explicat Marian.

- Și numărul de telefon al avocatului meu.

- Poate că ai auzit amenințarea de care vorbeam în timp ce încercai să mediezi între Henry King și Butler-tatăl. Poate că Butler-tatăl a spus ceva de genul: „Dacă puiul de cățea nu se potolește, îi arunc în aer barajul”.

- Domnule Butler n-a aruncat barajul în aer.

- A făcut-o Dicky pentru el? Asta te întrebam.

- Știți tot atât cât știu și eu.

- L-a ajutat tatăl lui? Asta-i cealaltă întrebare.

- Toți agenții federali cu care am vorbit - și mi se pare că am vorbit cu toți, pînă la unul - păreau convinși că Dicky a făcut totul de capul lui.

- Asta e problema lor, a spus Arnîe. Problema ta e că, dacă domnul Butler recunoaște că l-ai auzit cînd a amenințat că aruncă în aer barajul lui King, o să pici de fraier. Și nu numai atît, dacă reușim să-l acuzăm de conspirație. Putem găsi loc și pentru cel căruia i-a împărțit planurile. Îți spune ceva delictul de omisiune de denunț?

- Da, dar aș vrea să-mi împrăpătezi puțin memoria.

- Asta e cînd omiți să raportezi că va avea loc un delict grav de care ai cunoștință.

- Las-o baltă, Arnie.

- Se bazează pe o veche lege englezească, a spus Marian, înainte te legau de patru cai și te sfîrtecau în patru. Noi o să te băgăm doar înapoi la zdup.

-Și poate că nu orice zdup, a adăugat Arnie, pentru că dacă se pornește o acuzație federală, putem să-i rugăm pe amicii noștri de la FBI să te bage înapoi la Leavenworth.

-Să știi, Ben, că omisiunea de denunț nu e singura ta problemă, spuse Marian. în conspirație un om a fost omorît. Dacă Butler ți-a spus ceva despre planurile lui, și tu poți fi acuzat ca pârtaș la crimă. Asta dacă nu ne ajuți chiar acum cu ceea ce știi.

— ^m de lucru. S-ar putea să am chiar vreun client dacă - luați mașina din fața casei mele. Cine vede mașina aia poate să aibă impresia greșită că poliția are un motiv întemeiat să fie aici.

Mîinile mari ale lui Marian s-au îndreptat spre buzunarul în care își ține cătușele.

- Arnie, a spus ea după o pauză care nu prevestea nimic bun, așteaptă-mă în mașină.

Bender s-a retras tără un cuvînt. .. - Uite-așa a plecat polițistul cel bun, am spus eu.

- Taci și ascultă. Vreau să-mi răspunzi la o singură întrebare. Sînt deplasată dacă mă gîndesc că tatăl e amestecat în afacerea asta? Fără glumă, Ben. Ceva îmi spune că da. Sînt nebună?

Era foarte serioasă. Ceea ce fusese între noi nu avea nici o legătură cu latura profesională a vieții ei și știam că își călcase pe inimă să-mi pună o asemenea întrebare. Mai știam că, din moment ce a spus „fără glumă, Ben”, aș face bine să am mare grijă în continuare.

- Marian, e normal să ai încredere în instinctul tău. Dar instinctul meu îmi spune că Dicky a făcut-o de unul singur.

- Pe ce te bazezi?

- Pe două lucruri: înclinația spre distrugere a lui Dicky și șocul domnului Butler cînd i-am spus că Dicky e mort.

1 - Asta-i tot?

- Pentru mine e suficient. Omul a rămas încremenit.

- De durere sau de surpriză?

- Amîndouă. Și-a pierdut fiul. Unicul copil.
- Nu putea să fie și teamă?
- Teamă de ce?
- De închisoare, pentru că și-a ucis copilul.

Sonerie de la intrare a împiedicat-o să-mi pună

Dumnezeu știe ce întrebare mai avea în cap. Am continuat însă:

- Vreau să-ți spun ceva ce mi-a spus domnul Butler.
- Ce anume?
- Dicky nu știa o iotă despre explozibili.

-Și? '

- Una e să pui niște dinamită sub o buturugă și să aprinzi fitilul, alta e să arunci în aer un baraj. Băieții de la ATA mi-au spus că treaba s-a făcut al dracului de profesionist.

- Ceea ce duce cu atît mai mult la domnul Butler, replică Marian. Tînărul Dicky a primit ajutor profesionist de la taică- său - un profesionist. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost în Forțele Speciale. Și este pirotehnician autorizat.

-îmi dau seama de implicație. Ți-am spus asta pentru că cei de la ATA se întrebă cine altcineva ar mai putea fi implicat.

-Ce să spun, să ne-apucăm acum să căutăm arabi prin Newbury.

- Dar miliția de extremă dreapta? am întrebato, sperînd să se scape cu ceva detalii, ceea ce a și făcut, clătînînd din cap:

- Cei de la contrainformații zic că nu e cazul.

- Nu se ascunde nimeni prin păduri?

- în pădurile din Newbury? Păi îi avem pe cei din familia Jervis, ocupați să fure tot ce e de furat. Plus verii tăi Chevalley, ocupați cu braconajul. Nici vorbă, nebunii din Connecticut sînt bande de stradă sau de pușcăriași, care nu-și fac veacul prin păduri. Lasă-mă-n pace, Ben. E o chestiune locală, știi foarte bine.

-Locală, da. Dar tatăl nu e implicat. Sonerie s-a auzit din nou. Așteaptă puțin, poate că am un client.

Era un tip în costum albastru și pălărie de cow-boy. Arăta rietenos și mi-a dat o carte de vizită. Un investigator cu P torizație în toată lumea asta. L-am invitat în birou. A măsurat-o apreciativ pe Marian. Marian i-a întors o căutătură care ar fi putut să fosilizeze un coleopter.

_ Detectiv Boyce, ți-1 prezint pe Bud Smyth, Smyth cu y, de la CIA.

Smyth a părut încurcat. Avea și de ce.

Marian s-a făcut că nu observă mâna întinsă.

- Ben, sună-mă dacă-ți mai aduci aminte ceva.

Am condus-o la ușă. Pe prag, am întrebat-o în șoaptă:

- Chiar vrei să-1 înfunzi pe amărîtul ăla sub acuzația de conspirație?

- Nu dacă pot să-1 acuz și de crimă.

Bud. Smyth se ținea pe lîngă biroul meu, citindu-mi corespondența. ■ 1

-Cemai faci, Ben?

- Domnule Smyth, pînă cînd vom fi prezentați unul altuia așa cum trebuie sau ne vom dovedi prieteni, propun să-mi spunei „domnul Abbott”.

- Ce mai faceți, domnule Abbott?

-Am avut prea multe discuții despre același subiect pentru o singură zi. Dar dumneavoastră, domnule Smyth, ce mai faceți?

-Mă întrebam ce mi-ați putea spune despre domnul Butler al dumneavoastră.

- Tînărul sau bătrînul?

- Decedatul.

-Dicky Butler a fost un spărgător de mare talent. A avut o stîngă cu care mulți dintre noi ne-am mîndri. Și un excelent joc de picioare. Sigur, avea o dreaptă leneșă, punctul lui slab.

-Arme?

-Nu era stilul lui. Bănuiesc că a mai învățat și altceva în pușcărie, dar a rămas un luptător cu pumnii.

-Dumneavoastră ați învățat și altceva în pușcărie, domnule Abbott?

- Marea diferență-dintre mine și Dicky era că eu nu am dreapta leneșă. Ceea ce am să vă demonstrez afară dacă nu vă alegeți cuvintele.

- E o amenințare?

-Da.

-Trebuie să vă avertizez că am boxat la Jocurile Olimpice. .

- Vreți să vă împrumut niște mănuși?

Mi s-a părut că Smyth vrea să schimbe subiectul. A fă- cut-o telefonul în locul lui.

- Afaceri imobiliare Benjamin Abbott.

O voce masculină joasă și catifelată, pe care n-o mai auzisem de cînd am tăcut armata, mi-a spus fără nici o introducere:

- în casa ta e un tip enervant.

Am simțit cum mi se îndreaptă umerii. Acolo, la contrainformații în marină, fusese unul dintre șefii care încercau să te învețe cum să ai o privire de ansamblu asupra situației și cum să te concentrezi simultan, pe puncte; genul care scoate untul din tine și despre care ajungi să înțelegi peste cinci ani ce noroc ai avut să lucrezi cu el. Astăzi, la peste zece ani de atunci, dacă mi-ar propune să particip la un asalt asupra iadului, probabil aș sări în costum de azbest fără să pun întrebări.

- Te scoate din minți.

-Da, domnule.

- L-ai provocat probabil la bătaie.

- Cam așa ceva, domnule. Da.

— Eu l-am trimis să stea de vorbă cu tine.

M-a sutprins. Chestia îl pune pe Bud Smyth într-o lumină infinit mai bună.

- E o problemă locală, domnule.

- Mă bucur să aud asta. Explică totul în detaliu tipului care te enervează și trimite-1 înapoi.

- Da, domnule.

Telefonul murise. Am pus receptorul în furcă, gîndindu-mă că cineva foarte, dar foarte sus, era îngrijorat de soarta lui Henry King.

- Căpitanul ți-a pus o vorbă bună, i-am spus lui Smyth.

- Amiralul. A fost avansat. Acum povestește-mi despre Butler bătrînul.

- L-am întîlnit pe domnul Butler de cîteva ori cînd eram mic. Cea mai lungă conversație am avut-o în martie treeut, cînd domnul King m-a însărcinat să vorbesc în numele lui, lucru pe care probabil că îl știi deja.

- Continuă.

- Am mai avut o discuție la o jumătate de oră după ce barajul a sărit în aer. Cînd i-am spus că Dicky e mort.

- Crezi că el 1-a pus pe Dicky s-o facă?

- După părerea mea, dacă domnul Butler voia ca barajul să sară-n aer, îl arunca singur. A făcut parte din Forțele Speciale în Vietnam.

Smyth dădu din cap nerăbdător. Bineînțeles că știa și asta.

- Și e pirotehnician autorizat. Putea s-o facă cu mîna lui dacă asta voia.

- Atunci?

- Atunci nu el 1-a pus pe Dicky. Și invers, dacă Dicky voia să arunce barajul în aer, nu avea nevoie de îndemnul lui taică-său.

- Așadar, crezi că Dicky a tăcut-o.

Mă pregăteam să încuviințez, să admit că așa se pare

Dar voiam să-mi lămuresc o întrebare, așa că am zis:

- Ceva mai devreme am stat de vorbă cu un agent ATa.

Smyth făcu-o grimasă.

- Zicea că explozia pare o treabă de profesionist.

- Eu am vorbit cu unul care mi-a spus că era o treabă pe care orice fermier o putea face.

- Agentul cu care am vorbit cu spune că problema nu e să dai foc, ci unde să pui explozibilul. Se pare că a fost bine plasat. Așa că, dacă nu era chiar așa de simplu, de unde putea să știe Dicky Butler?

- Asta mă întreb și eu.

- Tu ce crezi?

- Nu sînt plătit să cred, domnule Abbott.

- Nu ești plătit nici pentru operațiuni la domiciliu, i-am amintit măgarului încrezut.

- Henry King e o valoare americană de export. Siguranța lui acasă e o problemă de securitate națională. De-aia vreau să știu de unde a învățat Dicky Butler cum să-i arunce barajul în aer.

- Viața lui Dicky e o carte deschisă. Și-a petrecut-o în cea mai mare parte în închisoare. N-ar trebui să fie greu să i se urmărească mișcările. Și contactele. Mai bine ai vorbi cu gardienii lui decât cu un agent imobiliar.

-Amiralul zice că pot să am încredere în părerea ta.

- I-am spus deja părerea mea: e o problemă locală. O luptă pentru pământ care se înscrie perfect în tradiția yankee și care a scăpat de sub control. Spune-i că am să fac tot ce-mi stă în putere, dar sînt sigur că, în cazul în care din investigații nu reiese nimic nou - să zicem că ar fi fost detonat prin satelit -, Henry King și securitatea națională nu mai au a se teme de nimic în Newbury...

_ în afară de?

_ în afară de cazul în care domnului Butler nu-i intră-n cap că King e vinovat de moartea fiului său.

-Ticălosul!

. _ Pe de altă parte, am adăugat, King are pază bună.

- Care a tăcut minuni cînd cu lacul.

- Poate că Serviciul Secret ar trebui să lase aici vreo doi agenți pînă se calmează lucrurile.

Smyth mi-a aruncat o privire amuzată și pentru o clipă am avut impresia că vrea să-mi spună ceva important. N-a făcut decît să ridice din umeri:

- Ben, îți las un număr de telefon — în caz că se ivește ceva și vrei să-mi spui.

Mi-a întins mîna și s-a dus spre ușă:

- Aveți un orașel frumos.

- De unde îl cunoști pe amiral?

- Am fost unul din băieții lui. După promoția ta.

- Cum ai ajuns în spionaj?

- M-a ajutat o cunoștință.

Mi-a lăsat impresia că amiralul se apucase să-și infiltreze oamenii în CIA.

După-amiază târziu, în ciuda vizitatorilor mei, am reușit să vînd o casă. O căsuță încîntătoare în oraș, un cămin ideal pentru un cuplu tînăr de profesori la liceul din Newbury. I-am făcut fericiți și pe ei, pentru că se puteau duce pe jos la școală, . și pe vînzătoare, care se putea muta acum într-un complex pentru pensionari din Heritage Village. Fericit eram și eu și mulțumit să pot negocia un tîrg care să nu se sfîrșească cu scînteii.

Am terminat de scris actele și m-am dus pe jos să le pun la cutia poștală. Pe drumul spre casă, cu Alison Mealy care-mi dădea ture cu bicicleta, mi-a trecut prin cap că ea a ajuns la vîrsta la care Dicky Butler a fost internat la Manșon.

Am observat că mai erau încă mașini cu însemne guvernamentale în parcare din centru. Adunarea aducea cu mulțimea strînsă la o bere sîmbăta seara. Din difuzor se auzea Smashing Pumpkins. Pe ecranul uriaș al televizorului fără sonor se vedea cum Red Sox o încasează.

Agentii federali păreau prea ocupați să-și încerce norocul cu fetele din oraș pentru a mă opri să le mulțumesc că au încercat să obțină informații care să-i descurajeze pe sergenții Marian și Amie în încercarea lor de a-1 acuza pe domnul Butler. M-am uitat după Vicky, gîndindu-mă că zîmbetul ei ne-ar putea introduce pe amîndoi în mijlocul lor. Amicii mi-au spus că n-au văzut-o. În schimb am văzut-o eu, pe fereastră, în căsuța ei de lîngă biserică, luînd cina cu Tim la lumina luminărilor.

M-am așezat pe singurul scaun liber de la bar. Tipul din stînga mea stătea nas în nas cu prietena lui. La dreapta era Julia Devlin, dulce ca o pisică în lumina lunii.

Părul dat pe spate avea reflexe de onix și lumina un profil care ar fi putut revoluționa industria americană de construcții navale. Purta pantaloni negri mulați și o bluză neagră tară mîneci. Mușchii i se ghiceau sub pielea netedă. Își agățase tocurile ghetelor de bara de oțel a scaunului și bea Rolling Rock direct din sticlă.

- Bună, domnule Abbott. Îmi pare rău pentru prietenul dumitale. %

Nu voiam să vorbesc despre Dicky Butler. Așa că i-am spus:

- Mulțumesc. Nu era tocmai prietenul meu. Îmi pare rău pentru lacul tău.

-Nu era lacul meu.

- Pun pariu că chestia cu lacul nu 1-a făcut pe șeful tău mai ușor de suportat.

A ridicat din umeri.

- Pot să-ți ofer o bere rece? Fac cinste. Tocmai am vândut o casă.

- Felicitări. Sigur, mai vreau una. Mulțumesc.

Avea un ușor accent. Parcă din Brooklyn și nu tocmai. Din cauza unui ton domol pe care nu știam de unde să-1 iau.

-Eu vreau un burger, ți-e foame?

- Am mîncrft mai adineaurea, mulțumesc.

Am comandat o Rolling Rock pentru ea, o Red Stripe și un hamburger pentru mine. Am ciocnit cînd ni s-au adus sticlele și am întrebat-o:

- Cum a primit șeful tău dezastrul?

- E necăjit.

- Îmi închipui, cred că își iubește casa.

- Îmi pare rău pentru el. Aș fi preferat să fie furios. Cînd e furios știu cum să-1 iau.

Am întrebat-o de cînd lucrează pentru el. De șase ani.

- Cred că înghiți o grămadă de mizerii.

S-a supărat.

- Nu trebuie să iei în serios ce spune la mînie. Trăiește sub o presiune extraordinară. Muncește mult. Cei mai mulți din generația lui Henry au ieșit din arenă, dar el nu vrea să se oprească. Pentru cei care ajung să-1 cunoască, e om de înțeles.

Politica mea e să nu contrazic femeile frumoase pe care vreau să le cunosc îndeaproape. Dar există limite.

-Cînd mă gîndesc unde s-a ajuns cu cearta aia tîmpită, n-am nici un motiv să-1 văd pe Henry King ca pe un om de înțeles. Dacă ar fi fost așa, s-ar fi împăcat cu bătrînul Butler.

- Nu, a replicat ea cu înfrigurare. Nu-1 înțelegi. Pentru el, casa ecopilul lui. N-a avut copii. Să violezi Fox Trot e tot una cu a-1 ataca pe el în adîncul sufletul său. Iartă-mă, Ben, dar nu cred că ești în stare să-1 înțelegi. Deloc. E un om bun și cumsecade.

A luat o înghițitură din bere și s-a uitat lung și sumbru la sticlă.

M-am decis să uit de subiectul cu șeful ei bun și cumsecade.

- Incidentul i-a încurcat cumva afacerea cu motoarele

ceramice?

_ De unde știi?

_Ara auzit la petrecere. Bănuiesc că e ceva în stil mare. Mi-a zîmbit.

- Aud cumva nechezînd un armăsar de pe Wall Street?
- Nici vorbă. Numai că mi s-a părut important.
- S-ar putea să fie.
- N-a fost un moment propice pentru afaceri.
- E adevărat, n-a fost tocmai un week-end fericit. Dacă vrei să-î înțelegi, Ben, află că vederea lacului distrus i-a frînt inima.
- Se repară. Dar domnul Butler nu-1 mai poate învia pe băiatul lui.

- N-am spus că se compară. Nici Henry n-ar spune una ca asta. Și nu uita că nu e vina lui Henry.

- E dovedit?
- Ce să fie dovedit?
- Că Dicky a aruncat în aer barajul.
- Bineînțeles că el a facut-o.
- Vreau să spun, ancheta celor de la TBI a dovedit-o?
- Neoficial - rămîne între noi doi și becul ăsta - azi după-masă cei de la ATA au găsit o etichetă de la Pendleton Powder Company din Brookfield.

- S-au mișcat repede.
- Prioritate de gradul I sau cum naiba i-or fi zicînd.
- Domnul Butler a cumpărat-o?
- Am auzit că a semnat pentru ea.

Era rîndul meu să mă zgîiesc sumbru la sticla de bere. Sergenții Marian și Arnîe or să sară la chitanța de cumpărare ca lupii la mușchiul de vită.

- Și Dicky a furat-o? am întreb, cu speranța că domnul Butler n-a fost atît de tîmpit să arunce în aer barajul lui King cu dinamita de pe numele lui.

-Poate.

- Ce vrei să spui?

- Poate că ar trebui să schimbăm subiectul.

-Mă întreb doar dacă se bănuiește că Dicky a furat dinamita de la tatăl lui,

- Nu știu și nici nu mă interesează. Întinse mîna după poșetă.

-Iarlă-mă, am spus. Cred că te-ai săturat să tot auzi despre lucrurile astea.

- Îndeajuns pentru a vrea să beau o bere departe de Fox Trot.

- Am înțeles. Mai stai. Promit s-o las baltă.

Fluturat din mână. Într-un târziu, apucă sticla.

-... Care-i povestea ta?

- Povestea mea?

- Cine-i Ben Abbott?

-Nu mare lucru în plus față de ceea ce ai aflat la ordinele lui King.

- Pardon?

-în martie trecut. King mi-a spus că a auzit că sînt, citez, cam ciufut. Bănuiesc că citatul venea de la tine.

Julia Devlin îmi zîmbi șugubăț.

- Aha, asta era. Stai să mă gîndesc... Fiul președintelui Consiliului municipal dintr-un orașel de provincie, Annapo- lis, contraintormații în marină, Wall Street, penitenciarul Leavenworth, agent de vînzîri imobiliare în același orașel de provincie, amantul ocazional al actualului președinte al Consiliului municipal... Am uitat ceva?

- Da. De ce te-ai făcut că nu mă cunoști ieri la poartă?

_ Mi-a fost frica să nu te dai la mine.

_ Ar trebui să mă vezi cînd nu sînt așa de subtil.

_ Oho, ai fost subtil. Cel puțin mi-ai dat de gîndit.

_ Și dacă e adevărat?

_ N-am vrut să te încurajez.

- Inima ta e dăruită altcuiva?

îmi zîmbi din nou.

- Ai un fel frumos de a prezenta lucrurile.

- Oare?

- Să zicem că nu vreau ca bărbații să se dea la mine.

Nu era de mirare că se culca cu șeful ei. îi străluceau ochii de cîte ori îi pronunța numele.

Mi se aduse hamburgerul. Julia acceptă invitația mea la cartofi prăjiți și înmuie cîtiva în ketchup. Mai comandă un rînd de beri, măsură localul în oglindă și întrebă: ,

- E barul tău preferat?

- E la doi pași de casa mea. Pot să mă tîrăsc pînă acasă.

- Minunat. Ce nu-mi place mie la țară e că nu poți să conduci când bei.

- Camera mea de oaspeți îți stă la dispoziție. •r - Sigur.

- De unde ești? Ai crescut la oraș? %

- La New York? Nu. Părinții mei au divorțat. Am făcut naveta între New Orleans și Honduras.

New Orleans. Asta îi explica accentul și îmi întărea o teorie care îmi plăcuse întotdeauna - că faimosul accent din Brooklyn a fost adus de refugiații din New Orleans în timpul vreunei epidemii de friguri galbene.

- Mama e din New Orleans. Tata din Honduras.

-Devlin?

- Bunicul era irlandez.

- Asta zic și eu sînge amestecat. Tu cu cine semeni?

- Mai mult cu mama, cred. E franțuzoaică. Tata e aproape blond. De la el am moștenit ochii.

Eram de o subtilitate de speriat. Altminteri aș fi remarcat cu voce tare că a moștenit ce a fost mai frumos din ambele părți. Ochii albaștri ai lui tati. Părul negru ca pana corbului și nuanța măslinie a pielii de la mami. Și corpul minunat de la bunicu'?

- Pot să jur că sînt mîndri că lucrezi pentm Henry King.

- Tata e mîndru. Mama vrea să mă mărit. E de necrezut. Și-a petrecut toată viața așteptînd cecurile tatei și tot mai vrea să mă mărit. I-am spus că nici nu se pune problema, că n-am de gînd să depind de un bărbat.

-Și asta o scoate din minți.

- Cam așa ceva, crede că am atitudine critică față de ea.

Discuția despre părinții ei o făcea pe Julia să pară mai tînră decît cei aproape patruzeci de ani pe care-i dădeam eu și mi-am dat seama că cei cîțiva ani în plus se datorau manierelor și comportamentului ei, adaptate în funcție de cerințele funcției în slujba puternicei case King.

- Eu îi tot spun: „Mamă, vreau să-mi achit singură notele de plată”. Ea zice: „Viața nu înseamnă numai să achiți note de plată”. Dar mie îmi place să-mi achit notele de plată.

- îți place?

- Da! De două ori pe lună îmi rezerv timp numai pentru a-mi pune în ordine hîrțile de pe birou, pe categorii. Ar trebui să încerci.

E ca un ritual. Încui ușa și scot telefonul din priză. Și scriu cecurile cu stiloul meu favorit.

- Mont Blanc Meisterstuck?
- De unde știi ce stilou am?
- De pe caseta video.
- Poftim?
- Biografia lui Henry King.

_ A. da. Biografia. Regizorului i-a plăcut stiloul. Henry nii 1-a dat - de fapt a dat cîte unul la toată lumea.

_ E un obicei la el?

-De obicei, eu cumpăr cadouri pentru personal, dar stilourile le-a cumpărat singur. De-ai-a spun că îl am de la el, pentru că m-a surprins.

- Ții mult la el, nu-i așa?'

- De ce spui asta?

- Vorbești cu mult entuziasm despre el.

- E un om pentru care ajungi să muncești cu entuziasm. Nu-ți vine să crezi, dar ne simțim în centrul lucrurilor. Oamenii au încredere în el în chestiuni extrem de importante.

S-a uitat în oglinda de la bar, contemplînd miracolul.

- E ceva ce n-am reușit să înțeleg la Henry King. E cel mai mare diplomat din lume, un supraom de stat. Și totuși nu mi se pare foarte diplomat.

- Ce vrei să spui?

- Cînd mă gîndesc la un „diplomat”, am în minte mai degrabă un Bertram Wills.

- Bertram Wills?! explodă Julia dînd la iveală adevărata ierarhie de la Fox Trot. E un nimic.

- Că doar nu degeaba îl ține King pejîngă el!

Julia dădu înapoi, renunțînd la disprețul ei lațîș.

- Bert e bun pentru imagine. Cînd Henry nu poate apărea personal îl trimite pe el.

Pentru clienții de categoria a doua, evident.

-Păi tocmai asta spuneam și cu. Bertram Wills arată și se poartă ca un diplomat. Suplu, fermecător și modest. Nu ofensează niciodată. E „diplomat”. în vreme ce Henry...

- Henry King n-a fost un diplomat. El ținea sceptrul. -Poftim?

- A fost un luptător pentru că a înțeles cum trebuie condus imperiul american atotputernic. A fost un supraom de stat pentru că a știut că atunci cînd Henry King cobora din Air Force One vorbea în numele unei națiuni care putea trimite rachete nucleare în jumătate de oră... Cred că vorbesc prea mult.

Parcă vorbea perna lui Henry King.

- Ești în siguranță, am asigurat-o. Pentru mine, confidențele de pahar sînt sfinte. Spune-mi, dacă Bertram Wills servește imaginii, Josh Wiggins la ce e bun?

- Josh e consilier în probleme de securitate, a spus cu o răceală în glas din care se ghicea o rîcă personală.

- Doamna King mi s-a părut o persoană drăguță.

- Nu mă provoca.

- Ce naiba, bîrfa e una dintre cele mai mari plăceri.

- Bîrfa?

- Atunci confidențele de pahar?

- Iartă-mă un minut.

Se duse hotărîtă spre tonomat și petrecu ceva timp acolo. Se pricepea la asta. Melissa, cu trista ei Shriner 's Park era dintre cele mai vesele pe care le-a ales. Shawn Colvin a mai înveselit aerul cu Killing îhe Blues și One Cool Remove. Și în caz că Petrie și Callahan cu The Dimming of the Day nu reușesc să frîngă inimile tuturor, cîntecul în care Whitney Houston își ia adio de la Kevin Costner i-a tăcut pe bărbații taciturni să-și deschidă inimile în fața femeilor care tocmai se pregăteau să-i invite la culcare pe tîmpiți în camioanele lor.

- Chiar vrei să afli cîte ceva despre doamna King? întrebă Julia.

- Mi-a făcut impresie bună.

- Cum îți sună asta: dacă tu ai un post de televiziune și Henry King îți spune că nevastă-sa ia interviuri grozave, atunci găsești un loc pentru ea.

-E ceva între ea și Bertram Wills?

Julia se uită sever la mine.

__Nu-ți scapă nimic.

-Mi s-a părut că interceptez o privire adoratoare.

__ A lui Bert sau a ei?

__ A lui Bert. Ea a fost mai atentă. Mai puțin atunci cînd King a urlat la ea.

-Da, am băgat de seamă.

-King știe?

Ridicînd din umeri, Julia nu reuși să ascundă cît de încîntată e că Bert Wills s-a dat la nevasta iubitului ci.

Henry King și Julia Devlin.

Bertram Wills și doamna King.

Josh Wiggins și Dumnezeu-știe-cine.

N-aș putea spune că am fost surprins de permutările pasionale de la Fox Trot. King, singurul arivist din multi- menaj, părea să fi îmbrățișat - la fel de entuziast ca și jocul de polo și mania de a cumpăra pământ cît-vezi-cu-ochii - tradiția păturii WASP* ce se regăsește în biografii la o generație după ce actorii și-au primit răsplata pentru păcatele pămîntești. Păstrarea tradiției era înlesnită de oportunități care nu erau la îndemîna clasei mijlocii, cum ar fi călătoriile dese, proprietățile nenumărate și izolarea locuințelor. Nu era nevoie decît de bani și entuziasm.

Julia m-a ajutat să revin la subiectul precedent.

- În fond, shovv-ul ei de televiziune e o comoară. Sînt invitați oameni care ne pot fi utili. Nimeni nu îndrăznește să zică nu.

* White Anglo-Saxon Protestant, denumire cu nuanță peiorativă dată clasei dominante de minorități din Statele Unite; wasp înseamnă viespe în limba engleză.

-Mai este King chiar atît de puternic? Mi se pare că nu mai are sceptrul ăla în mîini. Nu e decît un consilier de afaceri ca oricare altul.

- Henry e mai puternic ca niciodată. Nu știu să fie cineva pe planetă care să-l refuze.

- Poate în Newbury.

- Dovada nebuniei din toată mizeria asta! Aici e la mina unui țicnit de lăptar care s-a nimerit să-i fie vecin.

- Came vinde, nu lapte. Nu mai vrea să facă afaceri cu lapte. E prea multă muncă, iar prqfitul e bătaie de joc. E al dracului de greu să te ocupi singur de lapte.

Julia măsură cu o uitătură dubioasă gîtul sticlei de bere.

- Dacă mai vrei una, oferta cu camera de oaspeți rămîne în picioare. De fapt, poți să vii și să pleci cînd vrei. Casa nu e niciodată încuiată.

-Ești încrezător.

- Ce poți să-mi furi? Ai deja un stilou nemaipomenit.

-Știi ce vreau să spun. Alarmă ai?.

-Asta-mi mai lipsea. Să mă trezesc cu Moody peste mine, cu pistolul în mînă, la fiecare alarmă falsă.

- Ai arme?

- Le țin încuiate în pivniță. Sînt copii în casă.

-Ai copii?

- Nu, nu. O fetiță locuiește cu mama ei în apartamentul de deasupra hambarului.

-în locul tău mi-aș lua măcar un cîine.

- Alison, fetița de care vorbeam, vrea o pisică.

- Nemaipomenită protecție. Sigur, mai vreau o bere.

Am comandat pentru amîndoi. Julia a insistat să fie trecute în contul ei.

A băut aproape jumătate. După care, brusc, a tăcut semn să i se facă nota.

_ Trebuie să fug. Mi-a făcut plăcere, Ben.

A lăsat un bacșiș generos și a pus cu grijă restul în geantă, mai puți" o monedă pe care o ținea în mînă.

_ Poți să conduci?

_ Desigur.

Arăta trează. S-a îndreptat spre ușă drept ca o săgeată. S-a oprit la tonomat, a strecurat moneda în fantă și a făcut selecția. A ieșit pe ușă înainte ca muzica să înceapă.

Bonnie Raitt.

Nobody's Girl.

Care, în ciuda sclipirii ce se declanșa în ochii ei la numele lui Henry King, mi-a sugerat că ar putea fi un semn promițător.

Bețișoarele de dinamită - am aflat din ancheta de la Plainfield - trebuie ținute într-un loc rece și întunecpș și întoarse cu regularitate. Ca sticlele de vin. Dacă nu sînt întoarse, nitroglicerina se depune la capătul materialului de umplutură și se scurge pe ambalaj. Ștergerea băltoacelor de nitroglicerină se face cel mai bine îmbrăcat în costum Kevlar, cu pieptar de ceramică și scuturi pentru vintre.

Domnul Butler a declarat, pe o voce joasă și abătută, că și le ține într-un beci special, ventilat, al cejpi mai îndepărtate dependințe și că le întoarce regulat. A recunoscut că adăpostul nu e întotdeauna încuiat, a explicat că locuiește singur în cea mai mare parte a timpului, pe vîrfurile muntelui Morris, că își părăsește rareori proprietatea și că are un cîine mare pentru a-i descuraja pe spărgători.

Jurații au dat ochii peste cap.

- Și totuși pretindeți că vi s-a furat dinamita, a ripostat medicul legist din Plainfield County care conducea ancheta.

- Cîinele e bătrîn de-acuma. Recunosc că trebuia s-o țin sub cheie.

Nu se răsese și nu-și schimbase hainele de multe zile, iar chipul lui îmbătrînise cu zece ani de la moartea lui Dicky. Medicul legist îl trata cu blîndețe, ca pe un om foarte bătrîn și am văzut că cei mai mulți dintre jurați nu suportau să-1 privească atunci cînd o lua razna spunînd că Newbury se schimbă și că nu poți să ai încredere în străinii care s-au mutat aici.

- Ați raportat furtul?

- M-au furat cu numai o zi înainte de explozia de la baraj. N-am știut decît după ce Ben Abbott a venit să-mi spună că Dicky a fost omorît și atunci m-am dus să verific. Ascunzătoarea era goală. Înainte să pot reclama, polițaii erau peste tot. Mi-au săltat licența, de parcă le era frică să nu mă duc să-mi mai cumpăr.

- De unde știți că a fost furată cu o zi înainte?

- Pentru că, a spus el ridicînd vocea, cu două zile înainte, adică joi după-masă, m-am dus și am întors-o. Așa cum v-am mai spus.

-Mai spuneți-ne o dată, vă rog.

- întotdeauna o întorc joia. Altfel uiți de ea și te pomenești că podeaua e toată o baltă de nitro'.

În sala de judecată frumos boltită din Plainfield, cu lambriuri încîntătoare și luminată cu vitralii, în spate. Marian Boyce și Arnie Bender luau notițe. Salutul meu prietenesc din cap mi-a atras din partea lui Arnie o căutătură rezervată vagabonzilor și din partea lui Marian una care ar fi putut să topească o stîncă.

Eu depusesem deja mărturie despre cum am găsit cadavrul și cum l-am văzut pe domnul Butler stînd pe tractor, sus pe deal. Dar o întreagă procesiune de agenți federali a confirmat ceea ce-mi spusese Julia Devlin la barul Yankee Drover: anume ca pentru explozie a fost folosită dinamita lui Butler. Un chimist de la ATF a declarat că au reușit să afle că dinamita provine de la Pendleton Powder din Danbury și a arătat niște hîrtii scoase pe computer care dovedeau că a fost cumpărată legal de domnul Butler.

Desigur, a recunoscut fermierul, locuia cu fiul lui încă din martie. Da, Dicky avea acces la pivniță. Dar Dicky n-avea habar cum se pregătește o încărcătură.

Marian și Arnie au zîmbit larg la auzul acestei declarații, însă zîmbetele le-au cam pierit cînd medicul legist a insistat, obligîndu-1 pe tată să admită că vruse să spună că el nu l-a învățat niciodată pe Dicky cum să pregătească o încărcătură. Detectivii Boyce și Bender aruncau priviri amenințătoare către medicul legist și, spre marea mea uimire și ușurare, am început să înțeleg că temeiul întregii anchete era să se constate că Dicky a acționat de unul singur.

Mulțimea de fumători care se strînsese pe treptele judecătorei la sfîrșitul anchetei vedea lucrurile în același fel și ei preziceau că jurații vor ajunge exact la concluzia pe care medicul legist s-a zbatut atît să le-o arate cu degetul. Au avut dreptate: juriul a hotărît că Dicky a aruncat în aer barajul de unul singur, cu dinamită furată de la tatăl său, și a recomandat ca, drept pedeapsă pentru neatenție* autorizația de pirotehnician a domnului Butler să fie suspendată.

Sala s-a golit iute după ultima lovitură de ciocănel - era o după-amiază splendidă de sfîrșit de august, potrivită pentru o partidă de golf sau de bere la pădure - și curînd toți spectatorii au plecat. Mai puțin eu, Marian și Arnie.

Domnul Butler a rămas liniștit, cu capul plecat, cu părul 'ung acoperindu-i fața. Nu părea să-și dea seama cît de norocos a fost. Probele găsite nu-i dăduseră procurorului statului Connecticut absolut nici un motiv să-l acuze de conspirație, cu atît mai puțin de a fi fost părtaș la crimă. Dar în suferința lui încă mai refuza să creadă că Dicky a murit accidental.

- încă nu s-a terminat! a strigat el.

Marian a rjotat cuvintele lui în carnețel, iar Amie a replicat ca un ecou:

- Cu siguranță că nu.

Își reveniseră frumos din dezamăgirea de mai înainte și s-au uitat după el cum iese ca o furtună, cu expresii plictisite de copoi răbdători și vulturi experimentați.

Eram în bucătărie, servind-o cu lapte și plăcintă cu piersici pe Alison Mealy, drăguță ca o moștenitoare a lui Saturday Evening Post în costumul de călărie demodat pe care îl găsisese mătușă-mea Connie în pod și care mirosea puternic a cal.

- Ia uite, Ben. Își scosese cizmele și își ridicase pantalonii de călărie ca să-mi arate petele roșii pe care le avea între genunchi.

- Ce-s alea?

- Învăț să țin genunchii strânși, așa cum trebuie, a răspuns ea mândră. Hei, a venit cineva.

- Hei e pentru cai, i-am spus eu în manieră în care mi-o spunea și mie Connie când aveam unsprezece ani. Cine e?

-Domnul Butler. O, mamă, DaNang e cu el. Uită-te! E uriaș.

Butler a coborât din mașină și a bătut la ușă.

- Am ceva de vorbit cu tine, Ben.

- Intrați.

- Are voie în casă?

- Sigur. Salut, DaNang. Vrei niște apă? DaNang m-a împins la o parte din drum și și-a pus capul mare cât al unui crocodil în poala lui Alison.

- Ia uite la tine. Ce mare ești! S-a apucat să-1 mângâie energic și să-1 scarpine între urechi. Cîinele cel galben s-a prăbușit mîrîind de plăcere pe linoleum trăgînd-o după el și pe Alison care s-a încolăcit în așa fel încît să-și pună capul pe pieptul lui.

- Ben, poți să auzi cum îi bate inima.

Chiar dacă n-ai petrecut o zi călare pe un cal transpirat, poți totuși să miroși și tu la fel. I-am spus fetei că mă duc cu domnul Butler în birou și am rugat-o să pună pe jos cîteva ziare și peste ele un vas mare cu apă. Domnul Butler m-a urmat greoi. M-am așezat în spatele biroului și i-am spus să stea pe scaunul clientului. Aveam senzația stranie că vrea să-și vîndă casa.

Sărmanul, arăta mai rău decît la anchetă! încă nu se răsesese și bănuiam că nici nu mîncase, pentru că avea obrajii trași.:] Dar ceea ce m-a izbit cel mai tare cînd a ridicat capul în cele din urmă era golul din ochii lui - două găuri negre, omorîte de atîta durere.

- Nu arătați prea bine, i-am spus.

- Nici nu mă simt bine. Nu pot să dorm. Nu mănînc. Am încercat să beau. N-a mers.

- Durerîa o să vă treacă în timp, o știți și dumneavoastră.

- Am dat gata o sticlă de whisky în două zile. M-am ales doar cu o durere de cap.

M-am gîndit că a avut noroc că nu s-a ales cu un atac de cord.

_ Ați băut ceva, am spus. _ Ben, nu el a tăcut-o.

Mi-am reținut un oftat. Ce dracu' puteam să răspund la una ca asta?

- Mă auzi?

- Vă aud.

- Ți-am spus că nu el a tăcut-o.

- Știu ce mi-ați spus, dar...

— Mi-au furat dinamita din șopron. V-am auzit când ați declarat asta la anchetă. Am mai auzit că juriul a hotărât că ați mințit pentru a-1 acoperi pe Dicky.

- Polițiștii mi-au zis că voiau să pună mîna pe mine.
- Cum adică „să pună mîna” pe dumneavoastră?
- Stai puțin, Ben. Nici eu nu mai știu ce vreau să zic. Ascultă-mă cu atenție. A lăsat capul în piept cîteva secunde, apoi l-a dat pe spate și și-a dat părul la o parte. Ochii i s-au aprins de mînie. Mi-au furat dinamita din șopron.

Nimic nou pînă acum. L-am forțat să intre în detalii exact ca atunci, la anchetă: -Cînd?

- Cu o zi înainte ca Dicky să fie omdrit.
- Puteți să dovediți? -Nu.
- Aveți măcar o teorie despre cum s-a întîmplat ca Dicky să moară în explozie?
- Nu e vorba de teorie. E un fapt. A fost o înscenare.
- Cine a facut-o?
- Același care mi-a furat dinamita.
- Cine credeți că v-a furat dinamita?

»

-King.

M-am uitat pe fereastră la strada principală care moțăia sub soarele de august. Era aproape patru și traficul foarte redus înainte ca oamenii să se întoarcă acasă de la slujbă. Era din ce în ce mai rău. Măcar la anchetă nu dăduse vina pe King.

- Mă crezi țicnit.

-Domnule Butler, de ce mama dracului ți-ar fi furat King dinamita?

Ca să-i însceneze mizeria asta lui Dicky.

- Chiar cîtdeți că Henry King vă urăște într-atît încît să-i însceneze lui Dicky o capcană atît de elaborată?

- Nu cred. O știu.

- Îndeajuns încît să vă omoare fiul?

- Dicky o dată îndepărtat, e rîndul meu. Dacă eu mor, ferma mea e a lui.

Fălcile i se încleștaseră a încăpățîinare. Așa că am încercat să intru în detalii:

-Nu-1 văd pe un tip de la oraș în vîrstă de șaizeci de ani strecurîndu-se în șopron să vă fure dinamita.

- Are oameni. Ai văzut că blestematul ăla de agent CIA locuiește acolo.

- Nu-1 văd riscînd să se lase șantajat de oameni plătiți. Nu-1 văd în stare să-și distrugă lacul numai pentru a-i aranja o înscenare fiului dumneavoastră, în speranța că la moartea dumneavoastră va putea să vă cumpere ferma.

- N-o să aștepte. O să mă omoare.

Auzisem destul.

-Domnule Butler, trebuie să vă spun că nu-1 văd pe Henry King în stare să omoare cu sînge rece pentru o bucată de pămînt.

- Puțin îmi pasă dacă-l vezi sau nu, mi-a replicat ursuz. Așa a fost.

L Dacă nu vă pasă, de ce îmi spuneți toate astea?

- Polițiștii mă caută. -Ce?'

- M-a sunat un prieten de la Plainfield. Un veteran. Mi-a zis că au mandat.

- Mandat de arestare? -Aha.

- Pentru ce?

- Conspirație pentru a-i arunca în aer barajul lui King.

- E o tîmpenie. Vorbele mi-au ieșit automat. De fapt, părea că Marian și Arnîe au reușit să monteze o acuzare în ciuda rezultatului anchetei. Și-mi puneam întrebarea dacă nu cumva el aruncase în aer barajul.

- Și complicitate la crimă.

- Asta-i mult mai greu de dovedit.

<Ț

- Ei zic că eu l-am omorît pe Dicky.

- Eu zic să-1 sunăm pe Tim Hali.

- Ben, nu l-am omorît pe Dicky.

- Știu, l-am asigurat, deși nu știam sigur decît că n-a avut intenția să-1 omoare.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama ce-o să se întîmple. Polițiștii m-au acuzat în față, au zis că i-am dat dinamita lui Dicky.

- Ce vreți să spuneți?

- Spun că nu contează dacă a fost accident. Mi-au spus că sînt părtaș la crimă. Au spus că renunță la acuzația de complicitate la crimă dacă pledez vinovat pentru conspirație.

- Dar la anchetă n-a fost vorba despre așa ceva.

- Agenții federali nu-i susțin. Cei de la ATA insistă că Dicky a furat-o, de capul lui.

- Să mergem să-1 vedem pe Tim.

- Sigur, numai că am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. Sa-ți spun ceea ce s-a întîmplat cu adevărat...

- Atît! Nu-mi spuneți nimic. Nu pot să vă țin secretele

-Știu că n-ai să mă torni. Îți cunosc reputația.

-Ei bine, să fiu al dracului dacă am chef să intru la pușcărie pentru că am refuzat să depun mărturie. Spuneti-j lui Tim. El e avocatul dumneavoastră.

- Nu vreau decît să-ți spun motivul pentru care știu că nu Dicky a aruncat în aer barajul.

-Nu vreau s-aud.

-Dar ai fost prietenul lui Dicky, insistă el, exagerare care dovedea cît de singur devenise „fermierul ăla bătrîn și țicnit”.

- Spuneți-i lui Tim. Nu-mi spuneți mie. Vă rog! Nu vă pot proteja. Poliția o să aibă o zi bună de lucru dacă află că ați venit să vorbiți cu mine.

Brusc, a înțepenit și a rămas cu ochii la strada principală. M-am întors la timp să văd mașina lui Moody oprindu-se și dînd înapoi în scrișnet de frîne. S-a înscris pe aleea din fața casei mele, blocînd camioneta domnului Butler, și s-a dat rapid jos din mașină.

Butler se ridicase pe jumătate în picioare.

-Nu, i-am spus. E un copil în casă. Stați jos și să terminăm în liniște. Îl sun pe Tim.

-Ben, nu pot să merg la pușcărie.

-Nu vă faceți griji. E treaba lui Tim și a lui Ira Roth. Vă promit că n-o să ajungeți la pușcărie.

-Nu pot să trăiesc după gratii, Ben. Mi-am petrecut toată viața în aer liber. Mănînc afară. Uneori dorm afară.

I-am promis încă o dată că o să-1 scoatem cît se poate de>: repede. După care i-am deschis ușa polițistului Moody, care a făcut-o ca la carte: arestare, drepturi, cătușe, călătorie cu mașina la arestul local.

La audierea pentru fixarea cauțiunii, procurorul a afirmat că domnul Butler o să radă Newbury de pe lăța pământului dacă e lăsat în libertate pînă la proces.

A insistat pe problemele emoționale post-Vietnam ale fermierului, arătîndu-1 ca pe un om extrem de periculos, și i-a adus pe Josh Wiggins - prezentat ca șeful securității Institutului King cu această ocazie - care a «elatat pe un ton plin de mînie patriciană evenimentele din dimineața aceea în care Butler a descins în curte la King cu o armă în mașină. În sfîrșit, procurorul i-a amintit judecătorului că, chiar dacă riscul pentru siguranța publică n-ar fi atît de mare, acuzația de complicitate la crimă presupune o cauțiune foarte mare.

Tim Hali se mișcase rapid și obținuse o evaluare de la un psihiatru din Plainfield care certifica, pe de o parte, că domnul Butler e destul de sănătos ca să aibă voie să se ducă acasă, pe de altă parte, că este foarte posibil să cedeze sub stresul a ceea ce el numea „condiții de închisoare”. Tim a jucat pe cartea aceasta, insistînd că starea emoțională a domnului Butler, exacerbată de pierderea unicului copil, era tocmai motivul pentru care se cerea ca cel care trăise o viață în comunitatea din Newbury să nu fie închis înainte de proces ! A mers pînă acolo încît l-a tăcut pe judecător să-i ceară psihiatrului să se exprime în limbaj neprofesionist, adică: se țicnește într-o săptămînă.

Oricum, am pierdut.

Judecătorul a fixat cauțiunea la două milioane - cam de trei ori valoarea fermei lui. Nici o surpriză că nimeni nu s-a aventurat să pună la bătaie două milioane.

Domnul Butler era uluit.

- Ben, mi-ai promis.

N-am fost în stare să-1 privesc în ochi.

- O să iasă mai bine la apel, l-a consolat Tim.

- Și animalele mele? ne-a rugat el. Și cîinele meu?

L-am asigurat că am vorbit cu vecinii. Treceau deja zilnic

să hrănească și să mulgă vacile. Ați ghicit cine-1 ține pe

DaNang?

Alison era în culmea fericirii.

Eu nu. îmi plac cîinii. îmi plac mult. Dar îmi place casa ordonată și fără păr Și nici nu mă dau în vînt, la miezul nopții cînd mă duc să-mi torn ceva de băut, să aud un mîrîit sinistru la piciorul scării. Era ca și cum aș fi trăit cu una dintre gărzile alea de corp care*se transformă în asasini de cum te întorci cu spatele.

Nici lui DaNang nu-i plăcea noul aranjament. Urișul cîine galben nu-și găsea locul în casă și părea să aibă un dinte împotriva mea pentru cele cîteva băi dezodorizante. Se mai înveselea la vizitele lui Alison de dimineață și de după orele de călărie. Și, bineînțeles, la orele de masă. Cîinele avea un apetit de cal carnivor. Cărlîndu-i saci de mîncare pentru cîini ermarket, mi-a trecut prin cap că Butler își mai menaja

^ '3 ml limitat dîndu-i din cînd în cînd cîte o vacă.

r ^ înele a plîns practic atunci cînd m-am întors de la arestul 1 cal aducînd mirosul stăpînului, pe care-1 trecuseră toate dorile la audiere și o luase razna serios. Cînd am rugat-o e psihiatra de la Plainfield să se mai uite o dată la el, i-a convins pe gardieni să-i puna un om de pază ca să nu se

sinucidă.

M-a vrut să-1 transfere la un spital de închisoare, din moment ce arestul de la Plainfield era cît se poate de blînd pentru o închisoare, iar gardienii cît se poate de cumsecade pentru niște gardieni și putea să primească vizita veteranilor din Vietnam între două vîrste care intrau și se așezau tăcuți la vorbitor. Unul era un bancher prosper de pe Morris Mountain. Printre cei mai puțin norocoși era unul care părea să fi ajuns în oraș cu vagonul de marfă și care bîntuia sâlile judecătoriei vorbind singur. I-am dat bani, întrebîndu-mă dacă n-am să ajung ca el odată și-odată.

L-am încolțit pe Tim Hali la încheierea contractului pentru casa cea nouă a celor doi profesori, cînd băteam palma pe treptele băncii din Newbury. %

- Vreau să te întreb ceva. Domnul Butler mi-a jurat că știe sigur că Dicky n-a aruncat în aer barajul lui King. Ce * știe? De ce este atît de sigur?

- E prima oară cînd aud teoria asta, a recunoscut Tim, îngrijorat. Avocații detestă surprizele pe care nu le-au pus ei înșiși la cale. Și cum explică prezența cadavrului lui Dicky în explozie?

- L-am sfătuit să-ți spună ție. Eu nu puteam să-i ofer protecție.

-Mie nu mi-a spus nimic.

-Poate că n-are încă încredere în tine.

Tim avu brusc un aer foarte înțepat.

- Sau bănuiește că n-am să înghit toate câte-ți jură tie.

- N-am spus că am înghițit. Ți-am spus doar că a jurat că are motiv să știe că nu Dicky a tăcut-o. Nu vreau să-tj spun ce să faci, dar nu crezi că, în calitate de avocat al iuj trebuie să-1 determini să aibă încredere în line?

-Ți-a spus vreodată că King îl spionează? Că îl supraveghează cu binoclul? Sau cu luneta?

-Dicky mi-a spus că nu e adevărat.

- Bineînțeles că nu e adevărat, a replicat. De-aia nu sînt atît de impresionat că Butler s-ajurat că știe sigur că Dicky n-a aruncat în aer barajul care a căzut pe el.

N-am știut ce să-i spun. Doar că domnul Butler fusese mai convingător ca niciodată.

- Să fiți mulțumiți în casa cea nouă, le-am urat fericțiilor cumpărători. Tim a repetat și el urarea norocoasei vînzătoare. Am fost invitați cu toții la un ceai în casa cea nouă. Pete, bancherul, a acceptat, bucuros pentru cele două ipoteci, încheierea contractului avea cu adevărat ceva înălțător, dar am refuzat în numele meu și al lui Tim, scuzindu-ne că avem o întîlnire într-o altă chestiune, și l-am condus la birou.

Închiriasse același birou pe care-1 avusese și tatăl lui, fostul depozit de deasupra magazinului universal. Tim îl modernizase'^ agățînd reclame tuminoase și lăcuind dușumelele din lemn de pin. Dar încă se mai simțea mirosul de cereale, de p.trol lampant și de ceară.

Ca și mine, lucra la biroul tatălui său. Tim cel bătrîn fusese o adevărată forță în regiune, iar Tim moștenise o clientelă frumoasă - testamente, tutele și probleme imobiliare. Evita cazurile de divorț, mai puțin ca mediator pentru vechii clienți, și pleda din cînd în cînd în procese penale, cînd miza ra foarte mare sau cînd acuzatul nu-și putea permite un "vocat greu ca Ira Roth.

3V însă Tim, cu fața lui lată și deschisă și cu privirea lui ncori uimită, mai are mult pînă să calce pe urmele lui taică- - fs|c leagă

ceva, cum și eu am ajuns să semăn cu amintirile orașului nostru despre tata. Diferența este că eu nu mă aștept să-i calc pe urme bătrînului. A' fost un stîlp al comunității. Aveam treisprezece ani cînd mi-am dat seama că nu sînt lacut

din același aluat.

- Domnul Butler e într-un hal fără de hal. Cum a rămas cu cauțiunea?

- E falit. '

- Arată-mi un fermier care nu e.

- Vorbesc la propriu. Ferma e ipotecată pînă la ultima bucățică și e în urmă cu plata impozitelor.

- Săracu'. Ai de gînd să-1 aperi în condițiile astea?

- Ira mi-a ordonat practic să-1 apăr pro bono.

- Frumos din partea lui.

- Și a rămas consilier. Mă ajută cu strategia.

- Pro bono? am întrebat. Ira se bucura de un venit foarte serios și nu era vestit pentru actele de caritate. Spre deosebire de tatăl lui - că tot a fost vorba de călcat pe urme - care a murit falit și iubit de toți cei cărora le-a dat sau împrumutat toată viața.

- Pentru mine e mare lucru. Ca un curs de drept gratuit.

- Dacă ai nevoie de un anchetator, poți conta pe mine. Să nu uiți însă că nu sînt decît un agent imobiliar.

- Ira m-a sfătuit să-ți spun „Nu fi modest”.

Nici nu mă gîndeam să fiu modest. Dacă Tim și Ira Roth 'I apără pe Butler în proces, măcar atîta puteam să fac, să vin cu ceva activitate de teren.

- Vreau privilegiu client-avocat. Dacă poliția mă prinde că mă învîrt de colo-colo punînd întrebări, procurorul poate cita ca martor.

Tim extrase un contract de angajare de pe birou.

- Semnează aici.

Am semnat. A luat un teanc de bani și mi-a dat o hîrtje de un dolar zdrențuită.

- Acum ești angajat la Hali and Hali, cu toate privilegiile care decurg din asta.

- Asigurare de sănătate?

- Nu și în perioada de probă.

- Ce vrei să fac?

- Domnul Butler pretinde că tocmai elibera o vacă prinsă în gardul din partea de sus a pășunii în momentul în care a auzit explozia. Găsește un martor care l-a văzut eliberind vaca.

-Asta nu-i alibi pentru conspirație. Nici măcar pentru complicitate la crimă. Nu era nevoie să fie de față.

-Tocmai ai recunoscut că ești un agent imobiliar, nu anchetator. Dă-mi voie să-ți amintesc că nu ești nici avocat.

-Dar am dreptate.

-Ira și cu mine încercăm să dovedim că domnul Butler n-a avut absolut deloc a face cu explozia și absolut nici o cunoștință despre ceea ce urma să se întâmple. Ne place mult imaginea tatălui decedatului care își vedea liniștit de treburile zilnice în timp ce fiul manipula de unul singur explozibilul la baraj.

- II crezi?

-Bineînțeles că îmi cred clientul. Găsește-ne martori care l-au văzut departe de baraj imediat după explozie.

- Eu l-am văzut departe de baraj imediat după explozie-

-Distanța de la care te poți uita rînjind la rezultat nu e tocmai cea pe care vrem să o stabilim.

Jn locul tău mi-aș pune problema dacă nu cumva ar fi tut sa detoneze prin radio sau dacă i-a aplicat un cronometru.

_ Mu e cazul.

_ Poti să dovedești, măcar pentru cazul în care nu găsesc un martor la scena cu vaca de pe pășune?

_ Dinamita a fost probabil detonată printr-un fitil.

- Asta n-a reieșit din anchetă. N-am auzit ca vreunul dintre agenți să se hazardeze pînă într-atît.

- Sînt o groază de lucruri care n-au reieșit din anchetă, a spus Tim încet. Dacă vreodată Tim a semănat cu bătrînul lui tată, asta s-a petrecut acum, cum stătea la birou cu un zîrnbet șiret de avocat de provincie pe buze și cu o sclipire de lup în privire.

- Cine zice asta?

1

- Se spune, a răspuns el, că amicii lui King au subtilizat raportul secret al medicului legist.

-Ce amici?

- Unul e secretarul de stat. Bertram Wills din Mid- dlebury? Tata îl cunoștea.

- Și celălalt e Josh Wiggins. :
- Șeful securității lui King. De unde șty?
- A fost în CIA.

- Ce vorbești?! Oricum, l-au convins pe medicul legist că raportul e cel original și că nu trebuie să lase să transpire ceva. Așa că legistul a convins juriul să hotărască ceea ce era evident: Dicky Butler a murit în timp ce arunca în aer barajul, de unul singur.

- Ce să transpire?
- Chestii de securitate națională - metodele de mvestigație. Securitatea la Fox Trot. Adversarii lui King. Tehnici secrete de laborator pe care băieții de la FBI nu vor să le vadă în presă. Totul acoperit sub umbrela naționale.

- - E ridicol.

- De ce? E în natura guvernării să aibă secrete. Tu crezi 1 că Vicky îi spune tot lui Scooter? îi spune doar atât cit să aibă Clarion de partea ei.

N-aveam chef să discut cu Tim despre Vicky. înainte < venea la mine să-i dau sfaturi în ceea ce-o privea pe Vicky, j sfaturi de care era evident că nu mai avea nevoie. De fapt, prima oară a venit să-mi ceară binecuvântarea, pe care n-aveam nici un drept să i-o dau, și pe care totuși i-am dat-o, prostul de mine.

- Știu ce vrei să spui, am zis, dar mi se pare o conspirație : cam riscată pentru câteva secrete, acolo.

-Conspirație nu e cuvântul cel mai potrivit. A fost la ; nivel informai. Ce știi despre trecutul medicului legist?

Știam că înainte să se retragă, de tînăr, în plăcuta sinecură | de la Plainfield - reședința de vară a familiei lui de multă \ vreme - fusese un patologist strălucit la Boston. Tim mi-a explicat că asta însemna legături cu Harvard-ul și cu tot soiul 1 de instituții finanțate de la buget.

- Gîndște-te la el ca la un om de încredere. Foarte con- f servator, cum a fost mereu familia Wills și cum a devenit f Henry King. ,

- " - Și ce mama dracului caută în Plainfield la vîrsta lui?

- Dar tu ce cauți în Newbury la vîrsta ta?

I-am aruncat lui Tim o privire aprigă.

- Știi că n-am încotro. '

- Ira zice că nu-i adevărat. Nu vrei să pleci?

- Wall Street a devenit o societate de asistență mutuală. E un joc de copii.
- Fac foarte multe pentru economie. securității

— Ai dreptate. Iar noi nu tăceam altceva decît să trecem
Hi din mîină-n mîină. Acum, domnul Butler...

- De-aia mă mir că nu mai vrei să li te alături. Construiesc,
țîit-te cum finanțează noua tehnologie.

— Nu sînt mai buni decît am fost noi, Tim. Trăiesc din cîști(ruri
rapide. Așa că, dacă afacerea ta nu e înaltă tehnologie, trebuie să faci
ceva să le sară-n Ochi, să-i atragi, de exemplu să dai afară jumătate
din forța de muncă, să angajezi muncitori temporari, s-o lași mai
ușor cu asigurările medicale și să-ți muți fabricile peste hotare
pentru ca ei să poată pretinde că tu ai cincisprezece procente profit.

- Mi se pare că ai păstrat legătura.

E-adevărat că mă țineam la curent cu lumea finanțelor care, în
ciuda faptului că o cunoșteam suficient cît să nu mă orbească, încă
mă fascina. Tim nu-mi pusese nici o întrebare pe care să nu mi-o fi
pus eu singur înainte. Dar nu voiam să-mi manifest îndoielile în
public.

- Știi senzația aia cînd după înot te-ai uscat și nu mai ai chef
să te uzi? l-am întrebat.

- Ți-e frică să te întorci?

- Dinozaurii nu se tem. Ei migrează. Am fost al naibii de
norocos să am un loc unde să migrez. Vrei[^]ă ne întorcem acum la
domnul Butler și să ne întrebăm de ce băieții conservatori se
amestecă într-o ceartă locală care, întîmplător, s-a dovedit fatală?

Înainte ca Timp să apuce să vorbească, răspunsul mi-a venit
dintr-o dată.

- Stai puțin. Henry King mai lucrează încă pentru guvern?

13

Ar fi trebui să mă prind mai devreme.

Diplomații au fost întotdeauna spioni. Trăiesc în cortul
inamicului și se integrează pentru a permite comunicarea.
Încîntătoarea Fiona și soțul ei domiciliază în Washington, DC,
pentru a comunica intențiile britanicilor și în același timp observă și
raportează. Dacă cineva se îndoiește, să citească scrisorile trimise
acasă de M. Paleologuc, ambasadorul francez la curtea țarului în
timpul revoluției ruse (teza mea susținută cu succes, care a mai
îndulcit aproape fatalul eșec la fizică și care m-a trimis direct în

ghearele amiralului, pe atunci căpitan, de la direcția de contrainformații a armatei).

Henry King, a cărui cădere mult mediatizată și izgonire din guvern se presupune că l-a făcut să se mulțumească cu poziția de diplomat free-lance, consilier particular pe lângă corporații-titan și înalți funcționari de stat, ar fi un spion intern neplăcut de eficient.

Ce-ar fi dacă în tot acest timp cât clienții lui au avut încredere în el ca reprezentant diplomatic privat, Henry King? Ortat totul Consiliului Național de Securitate sau CIA? ^mai știu eu cărui organism de care n-a auzit nimeni? Așa

°nr eXplica răspunsul imediat al elicopterelor, al agenților s" ^jj emisarul din partea amiralului și cunoștințele în avans le Juliei Devlin despre rezultatul investigațiilor. Precum și frica lor de un atentat la adresa lui. Henry King își ieșise practic din minți- E posibil să se fi gândit la „trădare”.

- Și Ira și-a pus problema,, a răspuns Tim. Tu crezi că da?

— Stai puțin, stai puțin. Dacă e așa - dacă au vrut doar să se asigure că „spionul lor” nu e ținta unui atac din partea unei națiuni ostile sau a unui client călcat pe bătăture - de ce s-au apucat să tulbure apele arestându-1 pe domnul Butler? Erau liberi să plece acasă. Dicky e mort. Caz închis.

Tim și cu mine ne-am uitat o vreme pe fereastră la vîrfurile copacilor.

- Am uitat ceva. Trăim într-o democrație.

-Nu pricep.

- O democrație guvernată la nivel federal. Avem un guvern federal și unul de stat.

- Și poliție de stat.

- Și dacă FBI a dat-o-n bară? Dacă au omis să ia în barca lor și poliția statului Connecticut? Astfel, amica ta, termecătoarea detectiv-sergent a făcut ceea ce trebuie să facă un polițist bun. A căutat în continuare suspecti.

- Vrei să spui că trebuie să-i convingem pe agenții federali ' să-i determine pe polițiști să lase baltă investigația în plata Domnului?

-Ira și cu mine ne-am gândit la asta. Problema e că Polițiștii au dus lucrurile mult prea departe. Una e să bați Palma în pădure, în

week-end, alta e să duci tratative cu o organizație independentă, cum e poliția de stat la două săptămîni după incident. Asta e ceea ce se chea conspirație. Pentru prima pagină a ziarelor. Nu, singur^j^H în care ne putem pune cu poliția este să cîștigăm procesul 1

-Așteaptă. Ce-ar fi să-i cerem lui Henry King plătească apărarea domnului Butler?

-Să plătească pentru apărarea unui om acuzat că iJ| distrus lacul?

- Dacă teoria ta e bună, atunci King n-are decît de pierdut dacă-1 lasă pe Butler să ajungă în proces.

Tim s-a gîndit puțin, dar nu i-a plăcut.

- Nu, e prea complicat.

- Vrei să-1 rog eu? Pot să i-o strecor Juliei Devlin și s-o conving că e spre binele lui King.

- Să văd ce zice Ira. Deocamdată, apucă-te de treabă. Găsește un martor care l-a văzut pe domnul Butler după cc a mînat vacile lîngă casa lui King și înainte ca tu să-1 vezi pe creastă.

L-am găsit pe proprietarul balonului roșu pe care-1 angajase King ca să arate musafirilor peisajul, dar omul fusese ocupat pînă peste cap cu manevrarea arzătorului pentru aer cald și ca să-i țină pe bețivi să nu cadă din nacelă, așa că n-a observat nici o vită întepenită în gardul lui King.

Își amintea doar că era sus în momentul exploziei. Nefiind însă din Newbury, nu știa numele pasagerilor. Am insistat să - mi-i descrie! Doi bărbați cu cravată și două femei cu perle c tot ce-a fost în stare să spună.

La magazinul universal l-am găsit pe un băiat de liceu extrem de muncitor, pe nume Todd Gierasch, strîngînd ceștile de pe mese la intrarea din față. Mi-am turnat o cafea și i-a"1 spus:

- Vreau să te întreb ceva cînd ai puțin timp.
na*!

Imediat, domnule Abbott. Numai o secundă. Todd era băiatul unui văcar, unul dintre acei copii care bani pentru colegiu luîndu-și slujbe cu jumătate de Str'% în timpul școlii și cu normă întreagă în vacanțe. Așa facuscm și eu în liceu. Ca multor elevi, i se părea că anii trecuți de mine pe Wall Street sînt o dovadă că, o dată diploma în mînă, șansa o să le surîdă. _ Care-i treaba, domnule Abbott?

-Ai fost la petrecerea domnului King, la parcare

mașinilor.

1 s-a lungit fața.

- V-au zgâriat Fiat-ul?

-Nu, nu. Fiat-ul e bine, mulțumesc.

- Of! M-ați speriat. 1

- Unde erai când a explodat barajul? ,

- Ne-au dat tuturor Coca-Cola după ce toți s-au dus să se uite.

Stăteam sub un copac. S-a zguduit pământul. A fost ca un șut. Mamă, ce-a fost asta? - așa ceva. După aia toți oamenii mari au început să țipe.

-Unde era balonul? -Sus.

- Ești sigur? Nu era la sol? «

- Sigur. Eram întins pe iarbă, cu fata-n sus, mă uitam la el.

- Parcă ziceai că erai sub un copac.

-Când a explodat. După aia m-am mutat să mă uit la balon.

- Ii vedeai pe cei din balon? -Nu.

- Deloc?

- Erau în coș, alîrnau pe partea cealaltă. N-aveam cum să-i văd, domnule Abbott.

- Voiam să-i întreb cum s-a văzut explozia de sus
- Erau domnul și doamna MacKay.
- Ai zis că n-aveai cum să-i vezi.
- I-am văzut când s-au urcat în coș. Înainte să se ridice

Pune o întrebare ajutătoare și ai să primești răspunsul pe 1 care-1 meriți. E valabil și pentru presupuneri. Eu crezusem că 1 Scooter MacKay a făcut frumoasa fotografie de pe prima pagină a ziarului Clairon de săptămîna trecută urcîndu-se în 1 balon după explozie.

Bun, perfect! Poate că vecinii mei de vizavi l-au văzut pe domnul Butler eliberînd o vită dintr-un gard. Dar Scooter (și Eleanor tocmai plecaseră în croazieră pentru o a doua lună de miere la bordul lui QE2. Așa că am urcat în fugă treptele exterioare de lemn de la biroul lui Tim.

-Pot să dau un telefon?

- Da, dar scurt. Am întîlnire cu Vicky.

Am format zero și am încuviințat din cap spre Tim, în timp ce spuneam în receptor:

- O convorbire peste Ocean.

-Peste Ocean? l-am auzit pe Tim ca un ecou.

-Trebuie să vorbesc cu Scooter.

-Dar e pe vapor.

-De-aia am nevoie de centrală - o convorbire, vă rog, : cu domnul Scooter MacKay de pe QE2... Da, e pasager.

-Cît costă?

-Mă depășește.

-Nu e telefonul tău.

Fără glumă.

-Scooter... Nu, nu e nici o problemă. Nu ți-a luat casa foc. Ziarul e bine. Rupert Murdoch a trecut pe-aici.-I l-am vîndut. Ascultă, Tim și cu mine vrem să te întrebăm ceva : despre explozie... Poftim?... Bine, îi spun - Tim, erau în Scooter. Fii atent, cînd erai în balon. Cînd ai făcut jactu- am acoperit receptorul cu palma. Vrea heau șampanie și mîncă caviar. Sînt beti criță. șăștimca 9 v. :

„„ . . . *

— Trebuie s-o duc și eu pe Vicky în croaziera, spuse Tim-

-Scooter, ascultă. Înainte de explozie. Știi, înainte să -ară barajul în aer? L-ai văzut pe domnul Butler la fermă... La fermă, când erai în balon... Nu l-ai văzut?... Bine, bine. Aha combina roșie... Aha... Bine, mă bucur c-am stat de vorbă. Pup-o pe Eleanor.

Am închis.

— Au văzut tractorul lângă gard. Dar nu l-au văzut pe Butler.

- La dracu'.
- Măcar sugerează că era acolo, sus.
- Nu. Tractorul lui era acolo, sus.
- Sugerează că s-a dat jos din tractor să elibereze vaca, așa cum ne-a spus. Sînt copaci pe lângă gard. Eleanor și Scooter nu l-or ti văzut pentru că era sub un copac.

- Dacă bunica ar avea roate, ar fi un Cadillac. N-avem martori.

- Ghici cine l-a mai sunat pe Scooter astăzi.

- Pe vas?

- Detectivul Marian Boyce. De la Poliția statului Connecticut.

- De ce?

-Ca să-i distrugă alibiul domnului Butler. Am trecut pe la Fox Trot.

La poartă, un paznic cu buzele strînse și cu aspect foarte Prolesionist mi-a spus că din cîte știe el Albert și Dennis Chevalley și-au terminat ziua de lucru și s-au dus acasă.

-Mă numesc Ben Abbott. \ ă rog să telefonați șj <,-11 spuneți Juliei Devlin că sînt aici.

În timp ce Tim și Ira fac planul, să nu pierd vremea și S|J atrag atenția lui King asupra polițelor lui Butler.

-E plecată.

- Și domnul King?

- Au plecat împreună.

Am coborît muntele și am tăiat-o spre Frenchtown. I» lizieră se vedea un deal punctat din loc în loc cu rulote. Unele atît de vechi încît erau acoperite cu iederă. Altele erau mai noi și mai spațioase. Am bătut în ușa uneia de două ori mai lată decît era normal, care aparținea Laurei Chevalley, mama lui Albert și Dennis.

Băieții, așa cum le spunea Laura pe un ton îngrijorat, i-au spus că nu vin la masă pentru că lucrează tîrziu. Adică am să-i găsesc la White Birch, mi-am zis eu. Laura, rotundă, cu fața roșie și

răbdătoare, a insistat să-mi facă un nes. A vrut să știe când am văzut-o ultima oară pe mama. I-am spus că am trecut pe la fermă cu o săptămână în urmă și că mama era mai fericită ca niciodată că a plecat de pe Main Street. Exact ceea ce vară-mea Laura voia să audă, pentru că nici un Chevalley, fie el bărbat sau femeie, nu poate crede că o persoană poate fi fericită pe Main Street.

Livingul Laurei era aranjat cu mobilă tapițată cu catifea și lămpi de ceramică pe care mama ei le cumpăraseră cu bani obținuți pe cupoanele de țigări Raleigh, ca și din vânzarea a miliarde de mărunțișuri.

- N-aveai cum acum o săptămână, mi-a strigat din bucătărie. Am trecut pe la ea după liturghie și mi-a zis că nu te-a văzut de secole.

- Atunci am fost acum două săptămîni. -

-Trebuie să se simtă singură acolo, la fermă.

Zice că îi place să fie singură.

De fapt, retragerea mamei la fermă după moartea tatălui a făcut să-mi pun problema dacă nu cumva am fucLi n* .

tenit o tendință de lup singuratic care mă va aduce în

o că vorbesc singur, ca veteranul care venise să-1 vadă pe «tart domnulButler.

_ Băieții mă tot amenință că se mută într-o casă a lor. nju știu ce-am să mă fac fără ei.

Am aruncat o privire furișă la măsuțele ei, lăzi de lemn îmbrăcate în stotă, și am descifrat inscripția cu litere roșii, strălucitoare: Explozibili Dupont, Gelatină specială, Putere 60%.

- Mama ta nu întinerește, am auzit-o.

E adevărat. Dar pe măsură ce îmbătrânește descoperă din ce în ce mai multe legături între încarcerarea mea și moartea tatei. Prima oară când a atins subiectul - ca să mă încerce, în felul ei caracteristic - am înlemnit. Apoi am tot discutat subiectul. In repetate rînduri. Nimic n-a făcut-o însă să-și scoată ideea din cap.

Laura a intrat în living cu tava cu nes.

- Ar trebui să treci mai des pe la ea, Ben.

- Laura, mă crede vinovat de moartea tatei.

- Nu-i adevărat.

- Crede că l-am omorît atunci când am intrat la pușcărie.

- Dar se consideră vinovată pentru că ai făcut pușcărie.

-Ea?

- Da, pentru că ți-a dat sînge Chevalley. Laura a izbucnit într-un rîs care a răsunat mai mult înțelept decît amar. Ca și cînd nici unul dintre oamenii de vază ai familiei Abbott n-ar Putea să comită un delict.

Am plecat, cu promisiunea că am să trec pe la fermă cît decurînd.

în față la White Birch, parcat mîndru printre Harl^ hărtănite și mașini rablagite acoperite cu abțibildnr/ camioneta neagră și strălucitoare cu inscripția Fox TrotnJI uși. Înăuntru, Dennis și Albert se scăldau fericiți în ba^ j Dădeau derbăut oricui li se părea cît de cît cunoscut.

-Hei, Ben, strigă Albert, considerabil mai tare decît Butch Hancock din tonomat. Ia și bea.

- Ia te uită, știi cum mă cheamă.

- Ei, du-te-ncolo. Nu sîntem în timpul serviciului. Ștj^ cine ești. Așa-i, Dennis?

-Ce vrea să bea? urlă Dennis. El era și mai beat. Și avea figura în ultimul hal, zgîriată și plină de vîntăi bătînd în galben deschis.

- Ce-ai pățit?

-Nimic. Ce bei?

-Bere, am spus. Marele Greg mi-a aruncat o bere Bud, fără pahar.

- Am vești bune despre Dicky Butler, m-a anunțat Albert cu un rînjat agresiv.

Dennis chicoti, un zgomot care m-a dus cu gîndul la DaNang noaptea. Am auzit că pompierii i-au găsit capul în districtul Fairfield.

Mi-au pîndit reacțiile.

- Băieți! am spus eu.

S-au uitat la mine, zîmbind la unison.

-Ce?

Marele Greg s-a apropiat de prelungirea tejghelei unde ținea ascunsă o bită de base-ball. Ținea circuma White Birch cu mîna de fier - măsură înțeleaptă cînd îți oferi serviciile bandelor de motocicliști, iar tații de familie din orașul de provincie visează să-ți tragă un glonț în cap - și avea un instinct minunat de a detecta scandalul înainte să înceapă.

Băieți, a-m spus, vreau să vă întreb ceva.

„Bine, ce?

- Ceva despre bunul vostru prieten Dicky Butler.

, Am auzit că s-a făcut farîme, glumi Dennis.

Destul - Glumițele trăsneau mai degrabă a răzbunare decît a cruzime și n-aveau pic de haz.

_ Vorbesc de Dicky Butler,-ăla care v-a luat la șuturi pe amîndoi odată.

Frații au lăsat capetele-n jos, sperînd că n-a tras cu urechea nici unul dintre tovarășii lor care se ațineau prin preajmă în așteptarea a încă unui pahar gratis. Dennis, cu o expresie urîta întipărită pe față, era mai mult furios decît îngrijorat.

-Ai grijă, Ben!

- De ce să am grijă, Dennis?

- Oamenii nu trebuie să le știe pe toate, înțelegi ce vreau să spun.

- Omul e mort. Nu e de rîs.

- Omul a avut noroc că a murit. Dennis și cu mine pregătisem niște cozi de topor cu numele lui pe el.

- L-ați văzut? -Cînd?

- Cînd a explodat barajul.

- Vrei să spui dacă l-am văzut zburînd?

Albert pufni în rîs. Dar mă urmărea îndeaproape, cu ochii lui mici și întunecați. Adulmecînd. Sau chiar mai mult. Nu eram sigur, dar bănuiam că Dennis nu era chiar atît de beat Pe cît părea.

- Și tatăl lui?

- Ha? Le trecuse rîsul la amîndoi.

- Pe taică-său l-ați văzut? - - Cînd?

- Cînd a explodat barajul.

- Hei, Ben, n-avem voie să vorbim despre ce se-ntîmpk

- Cum adică, ce se întîmplă?

-Știi tu. Sus la Fox-Trot.

- Avem și noi niște slujbe, Ben.

- Nu v-am văzut cînd am fost la petrecerea domnului King.

Ați avut zi liberă?

-Nici vorbă. Munceam.

-Aha, erați serviciul de protecție?

- Păi da cum! întări Dennis.

- Sub acoperire?

- Aha! Chiar așa. Sub acoperire.
- M-am gândit eu când n-am dat cu ochii de voi.

Albert strălucea de plăcere ca Hubert Humphrey în partea despre Vietnam a biografiei lui King.

Dennis părea îngrijorat.

- Unde? am întrebat.
- Cum adică?
- Sub ce acoperire?

Au- tăcut schimb de priviri. Dennis s-a întunecat și mai tare. Albert s-a supărat.

- Nu putem să-ți zicem, Ben. Nu mai pune întrebări.
- De ce nu?

Încă un schimb de priviri. Îngrijorare? Ce mama dracului ascundeau? Dennis a fost cel care a răspuns:

- Am semnat o chestie.

Banderola unui articol din Economist se ocupase odată de obsesia lui King de a-i obliga pe angajați să semneze angajamente de confidențialitate. Lipsa de imaginație a reporterului îl împiedicase să le pună întrebări băieților care se ocupau cu dinamitarea rădăcinilor de copaci.

- Ați semnat o „chestie”?

, Mda. O hîrtie.

Cc scria în hîrtia pe care ați semnat-o? „Habar n-am. „Dennis?

— Ți-am spus că n-avem voie să vorbim. „ Despre munca voastră?

„ N-avem voie să vorbim.despre nimic din ceea ce se întîmplă la Fox Trot.

- Ce se-ntîmplă dacă sînteți prinși că ați vorbit? _ Ne dă atără, a spus Dennis.

- Cine v-a pus s-o semnați?
- Domn'șoara Devlin. Ea e șefii'.
- Păi nu e Josh Wiggens șeful securității?
- Ba da, da' ea e șefu-șef. -Omu' cu biciul, a întărit Dennis.
- Și domnul Wiggens e omu' cu biciul, a adăugat Albert, da'

cînd apare ea, se gudură ca un cîine bătrîn.

Deci așa stau lucrurile.

- Pariez că domnul King s-a supărat al dracului de tare pe voi pentru că l-ați lăsat pe Dicky să ajungă la baraj.

-Nu pe noi. A țipat la domnul Wiggins. Și la domn'șoara Devlin. Dar țipase la el și mai devreme, m-a lămurit Albert.

- La petrecere? %
- Înainte să vină oamenii. A strigat și a urlat.
- De ce?
- Că s-a stricat aerul condiționat.
- Aerul condiționat? Nu era o zi foarte caldă. Ușile erau

deschise.

Dennis a ridicat din umeri. Și Albert a adăugat cu tristețe:

- Au urlat la noi. Lanțul de comandă.
- Când efectuați serviciul de protecție sub acoperire, Patrulați cu mașina?

-Nu pot să-ți spun, Ben.

-Vreau să zic pe drumul din perimetrul cel nou înconjoară proprietatea chiar pe lângă gard. Mai puțin acolg I unde pădurea e mai deasă, între pământul lui Butler și aț iuj J

King.

-Nu pot să-ți spun.

- Păi nici n-ați avea cum să mergeți cu mașina în susui I apei prin pădure. Drumul e prea îngust. Și v-ar trebui un trac- f tor ca să urcați pe pășunea de sus.

Nathan Hale n-a fost mai loial Revoluției americane decât este un puști de douăzeci de ani din Frenchtown mașinii sale. I Dennis și Albert au sărit în apărarea Chevrolet-ului. Am replicat:

- Doar nu vreți să spuneți că urcați cu mașina pînă acolo ■ unde terenul lui King se întîlnește cu al lui Butler?

- Să Fiu al dracului dacă nu, a spus Dennis. Iar Albert s-a scăpat:

-Am fost tot timpul.acolo sus. Acolo am fost. Chestie care i-a atras din partea lui Dennis o cizmă drept I:

în fluierul piciorului.

Era timpul să mă prefac că știu cîte ceva:

- Domnul Butler v-a mulțumit?

- Pentru ce?

-Pentru că l-ați ajutat să elibereze vaca înțepenită .în ; gard.

Frații s-au uitat lung, lung unul la altul. Intr-un târziu a | vorbit Albert:

- Nu l-am ajutat.

- N-ați dat o mînă de ajutor unui fermier să-și elibereze | animalul?

De ce oare Butler nu-mi spusese că i-a văzut?

-Tocmai ne pregăteam, a explicat Albert. Dar n-am t apucat, că vaca a scăpat singură.

— La ce distanță erați?

Albert s-a gîndit. Și-a umezit buzele.

- Ca la un sfert de milă. Eram acolo sus. Acolo am stat tot timpul-

— De unde știi că era el, dacă era așa de departe?

- Ben, avem binocluri.

- Binocluri de o mie de dolari. Trebuie să le predăm cînd mergem acasă.

- înseamnă că n-ați vorbit cu el.

— N-avem voie să vorbim cu domnul Butler. Dar adevăratul motiv pentru care n-ați vorbit cu el este că nu erați destul de aproape.

- N-am ti vorbit oricum, nu-i așa, Dennis? Așa e, a întărit Dennis cu ochii la mine.

- Cît era ceasul?

- Trei douăzeci și șapte.

- Exact?

Barajul explodase pe la patru și zece. Avea Butler timp să coboare și să aprindă fitilul? La limită.

- De unde știți atît de exact cît era ceasul?

- Ținem o situație. Trebuie să scriem acolo tot ce vedem.

- Avem un ceas la mașină, s-a fălit Albert. Chevrolet-ul negru era probabil prima mașină pe care o condusesese vreodată care să n-aibă o gaură în bord în locul unde trebuia să fie ceasul.

- La ce oră ați ajuns acolo sus? Au răspuns sincopat.

-La

unsprezece, a spus Albert.

- La prinz, a spus Dennis.

- Cît era de fapt? • - Unsprezece.

- Doisprezece.

-Unsprezece, s-a războit Albert la Dennis. Eu am Sc -m Tu erai la volan. Știu că am scris unsprezece.

I-am întrebat dacă au arătat raportul celor de la polițiști Albert mi-a explicat că îl predau în fiecare seară, o dată la o săptămână cu binoclul. *

-Ce-au zis polițiștii când le-ai spus că l-ai văzut pe domnul Butler eliberînd vaca?

- Lu' aia nu i-am spus nimic.

-Aia?

- Sergenta aia îmbrăcată nasol, cu fundul mare. A venit ieri la noi, iarăși, să ne întrebe toate tîmpeniile astea.

-Ieri?

-Tot nu ne lasă-n pace. Albert zice că-i place de noi. I Sînt femeii care se-aprind după frați.

- Când îți zic că așteaptă să i-o punem! a spus Albert.' fi

- Nu uitați că poartă armă, Albert. De ce nu i-ai spus că l-ai văzut pe domnul Butler?

- Ți-am zis. Am primit ordin să ne ținem fleanca.

- Dar mie mi-ai spus.

- Tu ești vărul nostru. Nimeni nu ne spune nouă să nu stăm de vorbă cu vărul nostru. Am dreptate, Albert? , j

- Așa e.

Albert și-a pus laba lată pe umărul meu și m-a bătut cu căldură. Următoarea întrebare am pus-o vibrînd:

- Dicky era cu el?

- Nî, a zis Albert.

- Era jos, la baraj, a spus Dennis.

-L-ai văzut?

- L-am auzit.

- Ce-ai auzit?

- Buum! a hohotit Dennis.

pe atîta ris, Albert a căzut de pe scaunul de la bar și a • t cu un zgomot care a oprit tonometrul. Dennis îi ținea atC^u] zbierînd. Mi-au venit în minte piciorul și mîna lștionată a lui Dicky și am vrut să pun mîna pe un scaun. Chiar atunci însă, Gwen Jervis a împins ușa trăgînd-o după

eapefiică-sa, Josic.

Țoti bărbații din local s-au îndreptat de spinare. Josie venise acasă în permisie, plinuță și arătoasă în uniforma apretată de armată. Avea ochelari și un zîmbet speriat de adolescentă care nu vrea ca lumea să se uite la ea. De fapt, slabe șanse cu maică-sa în apropiere.

Gwen Jervis era o roșcată cu un chip colțuros. Picioarele ei lungi meritau din plin blugii mulați. Sîinii plini făceau minuni cu hanoracul lăliu de pe ea. Uneori arăta misterioasă, alteori întunecată sau dură ca granitul, dar astăzi arbora un zîmbet triumfător. La cum o știam pe Gwen, purta un maiou elastic strîns pe corp pe sub hanorac și o folosise pe fiica ei din armată drept acoperire ca să poată fura din magazine.

Tipii din local au salutat-o respectuos. Unul fnai gentil a dus chiar mîna la șapcă. Apoi un străin a ieșit de la toaletă, un derbedeu pe motocicletă din Bridgepoff'în vizită la tovarășii proaspăt ieșiți din pîrnaie. Ochii lui roșii a.u căzut pe Gwen și a strigat un „Ce faci, păpușă?” apreciativ, ducîndu-și amîndouă mîinile la șliț.

Bărbații Jervis, aplecați în jurul unei mese ca răpitorii de persoane ascunzînd saci cu bucăți ale trupului, au ridicat privirile. Prietenii străinului au sărit din toate părțile și l-au luat de-acolo, avertizîndu-l pe șoptite:

- Alde Jervis... E fata bătrînului Herman. Nu e de tine. Clanul Jervis din Newbury trăiește în rulote, adînc în Pădure. Dacă aplici clanului eticheta „criminali”, nu sînt mai fnult de cinci procente care să fie judecați pe nedrept. Fură mașini, jefuiesc tiruri, fac comerț angro cu droguri și arn^ furate cot la cot cu verii lor canadieni.

Tatăl lui Gwen, bătrînul Herman - un criminal feroC(extrem de inteligent, care dacă ar fi avut ceva relații ar f tăcut carieră în drept sau finanțe -, era liderul emerit a clanului. Fratele ei, Bill, un asasin cu mai multe victime, dar cu un avocat excelent, preluase conducerea operațiunilor zilnice și se dovedise destul de bun la asta.

Arareori, cite un copil scapă. Gwen era să reușească Era să termine liceul, în ciuda bigotismului micului oraș de provincie și a rezistenței familiei. Oamenii cumsecade din Newbury îi disprețuiau pe alde Jervis la fel de vehement cum urăște clasa mijlocie de la oraș pe cei de la periferie, iar clanul Jervis privea sistemul educațional ca pe un complot guvernamental de tîmpire a copiilor.

Fiului ei nu i s-a oferit nici o șansă: era deja implicat în transportul unor încărcături pe care poliția murea de poftă să le inspecteze. Dar Josie, tinăra de optsprezece ani, înflorea în armată.

M-am apropiat de Gwen și m-am aplecat s-o sărut pe obraz. A întors capul astfel încât m-a sărutat direct pe gură. Buzele îi ardeau, expresia ei era deopotrivă erotică și batjocoritoare. (Subtilitate care speram să fie apreciată de bărbații Jervij» care mă urmăreau acum pe mine, să vadă dacă merit să fiu sfirtecat în pauza de țigară.) Gwen știa să lîe ironică, mai ales la adresa pretențiilor de pe Main Street. *

- Benjamin Abbott al III-lea, m-a provocat ca cu o voce joasă și răgușită, anume tăcută pentru bar. La White Birch.

- Bună, Gwen. Salut, Josie. Cum se poartă cu tine în armată?
Josie a lăsat capul în jos. Arăta teribil de nefericită.

_ Fac cinste cu o bere.

- Cu mare plăcere, a spus Gwen. Scumpo, vrei o bere?
josie a murmurat ceva din care s-a înțeles că nu-i e sete.

Cvven a ridicat ochii în tavan și mi-am dat seama că am picat ste un soi de conflict mamă-fiică. La bar sau la masă?

- La masă, a spus Josie, uitîndu-se speriată la Albert și la Dennis, care se clătinau pe scaune întocmai ca fazele inițiale ale unei avalanșe. Tonomatul își revenise și din el se auzea tuiiînd Hooty. Erau cîteva mese libere. Josie a făcut semn spre una așezată în colțul cel mai îndepărtat de alde Jervis. Am urmat-o alături de Gwen.

- E-n regulă cu ca?

: - Nu.

- Ce s-a întîmplat?

- Habar n-am. Am dus-o la cumpărături. Credeam că o să se înveselească. Oftează tot timpul ca o afurisită de adolescentă.

„ - Este adolescentă.

- Este absolventă de liceu și caporal în armata Statelor Unite, a spus Gwen cu o mîndrie imensă.

- Cum a fost la cumpărături? Poate că Josie s-a necăjit că ai folosit-o drept acoperire.

- Miroase. Mi-a băgat dosul palmei sub nas.

- Opium?

- Otravă.

I - Ți se potrivește. H' - Taci din gură, Ben Abbott.

Am luat berile pentru Gwen și pentru mine și o cutie de Diet Pepsi pentru Josie, care mă privea pe furiș cum bat cîmpii cu mama ei. Dintr-o dată mi-am adus aminte unde am văzut-o ultima oară.

Am încercat să-i prind privirea. S-a uitat în altă parte.

Gwen a continuat să trîncănească. Bătrînul Herman, m informat ea, are un genunchi umflat de artrită, care s-a acutit stînd toată noaptea în pădure la braconaj. Frate-său Pete bea ca un pește. Frate-său Bill, noul șef al clanului, era plecat în Canada. Gwen a trecut destul de repede peste motivul călătoriei și nu puteam decît să simpatizez cu vecinii noștri din nord.

După cîteva încercări eșuate de a o atrage pe Josie în conversație, Gwen s-a ridicat să se ducă la toaletă, tăind-o drept printre băutorii de la bar, urmată de rîsete și de priviri admirative discrete.

Josie a rămas la fel de liniștită și tăcută ca un sfînx.

- Mi s-a părut că te văd la capela funerară, i-am spus.
- Poftim? Arăta speriată.
- Am spus că mi s-a părut că te văd la capela funerară. La

priveghiul lui Dicky.

O văzusem la marginea unei mici gloate de curioși, uitîndu-se la coșciugul sigilat pe care domnul Butler dăduse o grămadă de bani pe care nu și-i putea permite. Oamenii s-ar aduna și pe trotuarul sfărîmat din fața lui Empire State Building, să se holbeze la cadavrul lui King Kong.

- Nu-ți face griji, am asigurat-o. Nu spun nimănui.
- Dicky mi-a spus că ai fost bun cu el, mi-a șoptit.
- Poftim?

4.

Josie s-a uitat înspre bar. Maică-sa cu capul lăsat pe spate, rîdca cu Marele Greg.

- Dicky Butler. Mi-a spus că ai fost bun cu el.
- N-am știut că vă cunoșteți.
- A fost prietenul meu.
- N-am știut.
- A fost singura persoană din orașul ăsta împruțit care a vorbit

frumos cu mine.

Ce vrei să spui? Ca și cum n-aș fi știut. Clarion al lui
ter MacKay - arbitrul ordinii sociale din Newbury, care

nea pe ce* din ^ami'ia Jervis în rind cu pietrele și cu broaștele rîioase - nici măcar nu publicase anunțul armatei înd 'osie fusese avansată caporal.

Lacrimi țîșniră în spatele ochelarilor.

— A fost bun cu mine. Așa cum și tu ai fost bun cu el.

— Noi doi aveam ceva în comun.

Dar Josie nu se gîndise la închisoare.

- Mi-a povestit despre urs.
- O, Doamne, ursul. Doamne, era tare îngrijit.
- Dicky spunea că ar fi trebuit să se țină mai mult pe lîngă tine. Zicea că n-ar fi intrat în atîtea belele.

Am spus ceva banal.

Dicky îi aruncase praf în ochi. Unchii lui Josie Jervis făcuseră pușcărie pentru omoruri. Dicky pentru brutalitate în stare pură. Un Jervis e în stare să-ți crape țeasta numai ca să-ți fure mașina sau ca să-ți aducă aminte să-ți plătești datoriile. Dicky Butler era în stare să lovească un om numai pentru a-1 vedea căzînd. Faptul că această fată plinuță, copilăroasă, care fusese în stare să se smulgă din ghearele clanului Jervis, se împrietenise cu el era îngrozitor.

Ce dracu' puteam să-i mai spun acum? Să-și facă un test de sînge? Ce altceva puteam să fac? îi datoram fetei măcar atît. Și următorului bărbat de care se va îndrăgosti.

- Cît mai stai acasă?

- Trebuie să fiu mîinc la raport. Înainte nu veneam acasă. Mi-am tot amînat permisiile. Așa că, după ce l-am cunoscut Pe Dicky, am stat destul de mult pe-acasă.

- Cînd l-ai văzut ultima oară?

Obrajii i s-au înroșit ca para focului.

- În noaptea dinainte.

- Noaptea dinainte?

- Îhî. Dimineața. Adică l-am dus acasă cu dimineața ca să se culce - băuse toată noaptea. Așa că i-atlJ- spus, dormi puțin, vin să te iau mai tîrziu. Voia să mergem 1 un picnic. *

- În dimineața aia voia să mergeți la un picnic?

- Nu fusese niciodată la un picnic. Nici eu n-am fost înainte să mă înrolez. La școală, cînd copiii mergeau, nu puteam să ajung în oraș. Autobuzul școlii mă lua numai în zilele de școală și oricum bunicul nu m-ar fi lăsat să merg. I-aril povestit lui Dicky că am fost

la picnic cu niște prieteni de la unitate. A zis că vrea să vadă și el cum e.

Eram foarte curios cum de un tip își invită prietena la picnic în aceeași zi în care plănuiește să arunce în aer barajul lui Henry King.

Acoperire? Alibi? Foarte bun alibi, cu condiția să li pus un fitil foarte lent.

- Unde aveți de gând "să mergeți la picnic?

- Lângă podul acoperit. E o stîncă în mijlocului râului cînd apa este mică.

- Grozav loc de picnic.

Nu o dată fusesem acolo cu sergentul Marian. O stîncă mare și plată, la care ajungi din piatră-n piatră. De obicei nu e nimeni. Deși ultima oară, cînd clubul de trăsuri din Newbury a venit galopînd în caleștile lor antice și în costume de epocă, le-am speriat caii.

Podul acoperit era la mama dracului, astfel că, dacă Dicky plănuise să aibă un alibi, ar fi fost necesar un fitil neobișnuit de lent.

- Josie, trebuie să-ți spun ceva.

- Vine mama. Te rog să nu-i spui. Nu știe nimic despre asta.

| ^wen s-a strecurat lîngă noi cu o sticlă proaspătă de Rud căpătată de la cineva.

- Ce tot șușotiți acolo?

___ Vorbeam despre Fort Bragg. Am avut prieteni buni acolo-

___ Credeam c-ai fost m marina.

- Sînt soldați buni la Bragg, dar n-am întîlnit nici unul în stare să umble pe a'pă.

Josie și-a reținut un zîmbet și s-a dus la toaletă.

- îți mulțumesc că ai înveselit-o, a spus Gwen.

- E un copil bun.

- De ce nu vii niciodată pe la noi?

M-am uitat la ea ușor surprins și mai mult decît interesat.

-Am avut mereu impresia că Buddy n-ar fi de acord.

- Buddy e în împutîta aia de Indonezie.

- E o invitație?

. 1

Gwen a sorbit din sticlă și m-a studiat cu atenție.

- Poate.

- Mi se pare că vorbește berea din tine.

-Atunci adu bere.

Ar fi trebuit să fixez chiar atunci o întâlnire. Însă eram îngrijorat pentru că nu apucasem să-i spun lui Josie că Dicky avea SIDA. Și mă întrebam dacă nu vorbise vinul roșu din Dicky când o invitasese pe Josie la picnic în dimineața zilei în care a aruncat în aer barajul lui King.

Josie s-a întors, s-a sprijinit în pumni de masă și, cu o fermitate care pe mine m-a surprins, iar pe Gwen a uluit-o, a spus:

-Mamă, lasă-ne singuri. Vreau să vorbesc ceva cu Ben.

- Mai întâi, eu vreau să-ți spun ceva, i-am spus.
- Nu Dicky a făcut-o, a replicat ca.
- Ce să facă?
- Să dinamiteze barajul lui King.
- El a făcut-o. O să ajungem și acolo. E vorba de ceva mult

mai important.

- Ce poate fi mai important? N-ai înțeles ce ți-am spus?
- Dicky a murit. Tu ești în viață. E mult mai important ca tu să rămâi în viață.

Josie a clătinat din cap și mi-a zîmbit într-un fel misterios.

- Ce e? am întrebat-o.

-Să știi că n-am făcut-o. Crede-mă.

Zîmbetul misterios o făcea să arate neașteptat de feminină. Nu în genul sexy al maică-sii - deși era și sexualitate ci într-un fel ce deborda de înțelepciunea aceea cu care femeile se nasc, iar noi, bărbații, tot sperăm să ajungem la ea prin maturizare, în ciuda exemplelor prietenilor noștri mai vîrstnici-

- Te gîndești la HIV, m-a ajutat ea.

_ Ți-a spus?

___ Bineînțeles că mi-a spus. A- fost prietenul meu.

_ Țe-a protejat?

_ trebui să te îndoiești de el, Ben.

Ba bine că nu. în zilele lui bune, Dicky a fost un măgar e oist în cele rele, un sociopat. Și cu toate că eu însumi m-am lăsat subjugat nu o dată de puterea oarbă a dragostei romantice, nu puteam să accept imaginea lui Josie despre Dickv Butler pe care-1 cunoșteam din vremea cînd mama lui Josie era jumate adolescentă, jumate femeie voluptuoasă cu

părul roșu lung.

- N-am făcut-o cu adevărat, a repetat ea încet.

Am vorbit îndelung. Mama ei ne privea iritată de la bar. Din cînd în cînd Josie a roșit. Din cînd în cînd a plîns. Avea optsprezece ani, un copil buclat care s-a străduit toată ^viața să supraviețuiască haosului din tabăra de rulote a clanului Jervis. El avusese mult peste treizeci de ani, mergea pe o sută. Prietenul meu, îi spunea ea. Cît de mulți simțea lipsa. Dicky Butler îi ridicase ochelarii de pe nas, îi

masase urmele roșii și îi spusese că e frumoasă. Pentru că el mă numise [prietenul lui, iar ea nu mai avea alți prieteni în Newbuiy, mi-a povestit pe șleau și în detaliu cum o învățase să facă sex fără riscuri.

- Dicky avea un pamflet. Din pușcărie. Chicoti. Iar eu îl aveam pe al meu din armată.

Se distraseră făcând comparație.

- Să nu spui nimănui.

- Bineînțeles că nu.

- Mai ales ei.

- Asta e problema ta și a mamei tale.

Josie a aruncat o privire spre bar și m-a anunțat pe un ton neutru:

- E geloasă pentru că stau de vorbă cu tine. M-am uitat și eu.

- Ei bine, va trebui să se obișnuiască cu ideea că are fată sexy.

- Nu Sînt sexy. Sînt grasă.

- Am crezut că Dicky te vedea sexy.

Un picior în gură bine intenționat rămîne un picior în gură.

- Nu-mi vine să cred că n-am să-1 mai văd niciodată. I-am spus că îmi pare rău.

- Spuneai că Dicky n-a aruncat în aer barajul lui King

-N-avea cum. Era prea beat.

Mi-am reținut o remarcă de bun-simț: avînd în vedere rezultatele, fusese într-adevăr beat criță.

-Poate că a avut timp să tragă un pui de somn?

- Nu l-am dus acasă înainte de prinz. Era deja mai convingătoare.

-Cît era de beat? .Era în stare să meargă?

-Se clătina.

- Și cînd l-ai văzut ultima oară, atunci cînd l-ai pus în pat?

- Nu! Tatăl lui era acasă. Nu, l-am lăsat la poartă. Se opri ezitînd.

- Se ducea să se culce? am întrebat-o.

-Nu cred-

-S-a dus în casă?

- Nu, taică-său îl bătea mereu la cap din cauza băuturii. Dicky mi-a spus că se duce să se culce în pădure. Era o zi frumoasă. Ți-aduci aminte?

- Splendidă.

- E un loc în josul apei unde îi plăcea să stea. Am mers împreună de câteva ori, când tatăl lui era plecat. Era frumos- răcoare și umbră.

Tyju erau insecte? am întrebat-o eu cu gîndul la mentul de care aveau nevoie pentru a face sex tară

- Cam așa ceva. Nu ne-arn dus să-i spunem, dar a văzut mașina maică-mii și trebuie să fi știut ceva.

- Așadar, tu crezi că Dicky s-a dus să se culce în pădure.

- Ultima oară cînd l-am văzut, asta voia să facă.

- Dar, Josie... Ce crezi că a tăcut cînd s-a trezit?

- Se clătina. Cu greu ar fi putut să coboare dealul. N-a avut timp să se trezească și să facă ceea ce zic polițiștii că a tăcut.

Cînd beau prea mult, de obicei mă trezesc brusc după vreo două ore și am chef de ducă și de fapte mari. Bineînțeles că peste câteva ore implor moartea să vină mai repede. Dar la prima trezire sînt vioi și cu mintea limpede. Destul de limpede ca să strecor o încărcătură din dinamita tatei sub barajul vecinului?... Tot ce se poate, cu condiția să am un așa tată și un așa vecin. E posibil ca în asemenea circumstanțe ideea să mi se pară genială.

- La ce te gîndești? m-a întrebat Josia.

Poate că amenințarea morții îl mai îmbîlînzise pe Dicky. Poate că toate regretele lui în privința lui taică-său pregăteau mari schimbări. Poate.

- I-ai spus toate astea lui Moody?

- Glumești. Îl ura de moarte pe Dicky.

- Dar detectivilor?

Josie m-a privit cu duritate.

- Ei i-am spus să plimbe ursul. Să nu-mi spună ea mie cum e cu responsabilitățile unui caporal în armata Statelor

a la carte.
- Nu chiar. Erau libelule. Dicky zicea că libelulele
mănîncă insecte.
- Taică-său ştia de voi doi?

echipa1"1 riscuri, c
Unite.

- Am crezut că nu ştie nimeni despre tine şi Dicky

- Căţeaua m-a văzut în noaptea aia, la capela fune

Fată ocupată Marian!

- Ce te-a întrebat?

-Cîni l-am văzut pe Dicky ultima oară. Dacă mi-a ce are de gînd
să tacă. Chestii de genul ăsta.

- Ce i-ai spus?

- Nimic. Lăsînd la o parte diploma de liceu şi tresese <W
caporal, rămăsese o Jerv is. Tu ce crezi? m-a întrebat ea.

- îmi pare rău, dar cred că e foarte greu să nu accepţi faptul că
s-a sinucis accidental în timp ce arunca în aer barajul

- Nu înţelegi, mi-a spus. Am crezut că ai să înţelegi pentru că
i-ai fost prieten.

- Ce să înţeleg?

-Că n-aiost el.

înţelegeam doar că toate pisteze duceau la el. Şi era în stilul lui.

Sau nu?

Poate că mi se lăsaseră colţurile gurii. M-a întrebat:

- Ce e? La ce te gîndeşti?

Prietenă lui nu credea că el a tăcut-o.

Tatăl lui nu credea că el a făcut-o.

De fapt, într-un fel, nu era deloc în stilul lui Dicky. Nu era
genul care să lovească pe furiş. Te-ar fi lovit în faţă, nu pe la spate.

- Dacă nu el a tăcut-o, cum de a murit în explozie?

- Poate că adormise acolo, şi nu în pădure.

- Pe proprietatea lui King?

- Poate că a înotat în lac. După care a ieşit, a adormit şi l-a
surprins explozia.

Numai că purta cizme, mi-am amintit eu. Şi mănuşi. -

- Să zicem că aşa a fost. Cine a aruncat barajul în aer'.1

- Tatăl lui.

- Tatăl lui?

clică clientul meu, a cărui inocență trebuie s-o dovedesc.

„De ce crezi asta?

'cine altcineva? E la arest, nu-i așa? diferența dintre arest și închisoare e că oamenii care

arestați n-au fost condamnați încă. Era o distincție fină, fn. una pe care un copil din familia Jervis o poate aprecia. Și '-te acuzat pentru că l-ar fi ajutat pe Dicky. Conspirație, plus pentru complicitate la crimă, pentru că și-ar fi omorât fiul din greșeală.

_ Nu 1-a ajutat pe Dicky. A făcut-o cu mâna lui. Cine altcineva ar fi tăcut-o? îl ura pe domnul King.

-Domnul Butler spune că nu el a tăcut-o.

Și mai spunea ceva, că știe sigur că nici Dicky n-a tăcut-o.

Cineva a pus o monedă în tonomat. Josie s-a înlăcrimat din nou.

- Melodia preferată a lui Dicky.

A cântat și ea cu vocea ei puternică de contralto, moștenită de la maică-sa: „Sînt vinovat de ceva ce sper ca tu să nu faci niciodată/ pentru că nimic nu e mai trist decît să te pierzi în dragoste".

Cînd s-a terminat și din tonomat a început să urle o melodie tipică pentru White Birch am întrebat-o:

- Ți-a spus Dicky ceva care l-ar putea implica pe tatăl lui?

- Nu tocmai, a răspuns ea cu atenție. Dar mi-a spus într-adevăr că îl urăște de moarte pe Kirfg.

- Ce-ai de gînd să faci cu tot ceea ce știi?

-Nimic.

- Nimic?

-A fost un accident. Tatăl lui n-a vrut să-1 omoare. Și dac-a vrut, moartea lui Dicky e oricum o pedeapsă îngrozitoare.

- Chiar crezi ce spui, Josie? Sau vrei doar să crezi?

- - Hei, puțin îmi pasă dacă Dicky a aruncat în aer barajul unui barosan împutit. Și categoric nu pot să-1 învinovățesc săracu' de taică-său pentru accident. Dicky e mort oriClJ ^

Obraji bucălați, ochelari și uniformă militară călcata- toate acestea, Josie rămînea fiica lui Gwen Jervis. Rece £ pătimașă îq același timp. O mare prietenă sau un inamic terib ^'

■ De ce mi-ai spus toate astea?

-Nu te-am căutat special. Mi-ai pus întrebări. Ai fost prietenul lui. Cu cine altcineva aş fi putut să vorbesc?

- Ai fi putut să-i spui mamei tale.

- De ce?

- Ca să te linişteşti. N-o subestima. E unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut.

- E moartă după tine.

- Poftim?

- Am spus că mama e moartă după tine.

Auzisem bine.

-Mama ta şi cu mine ne cunoaştem de o viaţă, i-am răspuns ferm. Şi au fost momente când prietenia noastră a fost specială, când ne-am sprijinit unul pe altul.

- Pentru că te culcai cu ea?

- Poftim?

Josie mi-a zîmbit neutru.

- Ai auzit bine.

Deşi, mulţumită lui Dicky Butler, ajunseseam la intimităţi cu micul soldat, mi-a venit greu să-i răspund.

-Nu m-âm mai culcat cu mama ta de când aveam paisprezece ani.

- Serios?

- Serios, am spus, pierdut în amintirea unei nopţi fierbinţi de vară; o camionetă răcoroasă de şase locuri pe care Pink mi-o încredinţase zîmbind; o fată mai mare ca mine, sălbatică şi experimentată, m-a tras în întuneric, înfăşurîndu-şi coama roşcată în jurul gîtului meu, rîzînd de excitaţia mea şi bătîndu-şi Jpg spa'016^ me'e" Lucru Pentru care am să-i fiu în veci

rCCUn°Eram sigură că te-ai culcat cu ea.

" pe unde ţi-a venit o asemenea idee? " j^cdiat după ce m-am înrolat, parcă înnebunise. S-a cat iar să se fardeze, şi-a lăsat părul lung ca o adolescentă. Am crezut că se culcă cu tine..

_ N-am avut norocul ăsta, am replicat, străduindu-mă să zîmbesc.

- îmi spui adevărul? Eu ţi-am spus adevărul, să ştii. Ți-am spus lucruri pe care nu i le-am spus decît lui Dicky.

- Ştiu. Mă simt flatat. Şi eu ţi-am spus adevărul. Eu nu mint. Şi dacă stai să te gîndeşti, n-am nici un motiv să te mint.-

- Se culca cu cineva și nu era tata, pentru că el era plecat în Golf.

Buddy Jervis - el și Gwen erau veri destul de apropiați - era capabil să-și uite adresa când pleca să monteze sonde de petrol. Mai ales dacă era vorba să trimită bani. Simpatia și loialitatea mea se îndreptau spre Gwen. Cu toate astea, momentul mi s-a părut bun să fac pe unchiul.

- Părinții tăi sînt împreună de foarte mulți ani. De mare ajutor am fost. Josie s-a pornit din nou pe plîns.

- Speram să fie la fel cu Dicky. » Am murmurat ceva inteligent în genul:

- Te cred!

- Sînt oameni care trăiesc ani de zile cu HIV. Sînt mult mai puțini imuni la dinamită.

Gwen s-a întors la masă cu o sclipire periculoasă în ochi. Am anihilat-o spunîndu-i din privire că lucrurile stau mult niai bine cu Josie.

M-am dus acasă și am cules salată din grădina pe care Ploile din iulie mi-au umplut-o de buruieni.

DaNang n-a vrut salată. I-am turnat cîteva chi|e J mîncare uscată în chiuveta pe care o foloseam în loc de fatf. pentru cîini și i-am pus apă proaspătă. S-a uitat la min^S ochii umezi și a scos un mîrîit iritat.

- Ce.tot mîrîi acolo?

S-a uitat lung la mine. M-am uitat și eu lung. Brusc ' început să dea din coadă, simțind-o pe Alison în ușa.

-Plînge, numîrîie.

- Mie mi se pare că mîrîie. De ce plînge?

- îi place să-i pui pe biscuiți o conservă de lebărvurșt

- De cînd?

- De vreo două zile. Eu am încercat. I-a plăcut.

- Lebărvurștul nu se găsește la conserve.

S-a urcat pe masă și a deschis ușa de la dulapul de sus.

-Uite.

- Ăsta nu e lebărvurșt. E pâte de fois gras. Rămășițele unui pachet plin trimis de prietena mea Rita, a cărei generozitate era întrecută numai de mobilitate.

- Păi s-a cam terminat. Trebuie să mai cumperi. *

înainte să apuc să-i dau hrană câinelui, a sunat telefonul.

-Da!

- Ben, Julia Devlin la telefon. Cu vocea ei obișnuită să dea ordine.

- Bună. Ce mai faci?

- Henry a auzit că ai trecut pe aici. Suna de parcă aş fi dat tîrcoale casei cu un lansator de grenade.

-Eram în zonă. Am ceva de vorbit cu el.

- Vino-ncoace. O mică petrecere la iarbă verde. Ordinele răcnite de comandantii de vas păreau șoapte în comparație cu invitația ei la masă.

-Eu aduc salata.

Îmi închipuiam că „o mică pclrcce la iarbă verde” la familia King înseamnă de fapt un grătar pentru treizeci de oameni. Dar era vorba într-adevăr de una mică - în familie: numai Henry King și nevastă-sa, Josh Wiggins, pe jumătate treaz, și lângă el Bertram Wills chicotind: „Foarte amuzant, Henry, foarte amuzant”. Și bineînțeles Jenkins, repus în funcție, îmbrăcat în alb, cu condimentele lajndemîna pentru stăpînul casei, gătit cu șorț și cu bonetă de bucătar, prezidînd lucrările unui grătar complicat.

Arhitectul de la Fox Trot ar fi trebuit să întrebe un meteorolog încotro bate vîntul. Sau poate nu l-a ascultat. Cei mai mulți arhitecți nu ascultă. De aceea oamenii cu scaun

» 5

la cap care vor să construiască îi țin sechestrați în interior și angajează peisagiști pentru exterior. Nu era cazul lui King și venise vremea să plătească.

Fumul îi îneca audiența flămîndă și se năpustea apoi în Casă, în loc s-o ocolească. Flăcările îi amenințau fața. S-a văzut nevoit să se retragă de pe pavaj pe iarbă și să se apwl prin spatele grătarului pentru a bîjbîi orbește după friptă în mod curios, toate astea nu păreau să-i diminueze plăcer^

Pînă acum, nici un indiciu asupra rațiunii prezenței rriejl aici. Dar Ce spectacol cît timp am așteptat! O seară de var« perfectă. Două femei încîntătoare, blonda doamnă King " pregătită parcă pentru filmare -, soția-trofeu din creștel pînă-n tălpi, și Julia, însoțitoarea credincioasă a marelui om nepămîntesc de sexy îmbrăcată în bumbac negru.

Ex-spionul Wiggins destul de treaz pentru a ne servi cu ironii ascuțite; ex-secretarul de stat Wills doldora de istorii spumoase petrecute la vîrf pe care i le spunea doajnei King sub pretextul că vrea să distreze grupul. Un Pinot Noir excelent, un pic mai rece decît temperatura de afară. Un apus de soare de vis. Hors d'oeuvres reci în timp ce la grătar ardeau focurile iadului.

M-am aplecat spre doamna King și am întrebat-o discret dacă soțul ei are nevoie de ajutor. Unii au, alții refuză categoric.

-îi place să fie ajutat, mi-a șoptit ea aparent serioasă. Așa își explică femeile de ce bărbaților le place să gătească în aer liber. Așa că l-am lăsat pe majordom să-mi umple paharul, am cerut o sticlă

pentru stropit din acelea care se folosesc pentru flori și m-am prezentat la datorie, gata să-mi ajut gazda. M-a întâmpinat cu un zîmbet.

- Vîntul bate din direcția greșită.
- Așa e de cele mai multe ori.
- Dacă ar bate dintr-acolo - a arătat spre est - ar fi perfect.

Ar și ploua. Informație pe care am ținut-o pentru mine.

King își sacrifică părul de pe o mîină pentru a picta o bucată uriașă de carne de vițel cu un sos de culoare portocalie- Știam al dracului de bine că n-ar fi vrut să audă că e momentul - întoarce.

În loc de asta, s-a întors spre mine:

_ pentru ce m-ai căutat?

Cînd vorbeai cu el era ca în fața unui ecran de computer două documente deschise simultan: primul document era n tip simpatic care se ^ucura de vîrsta mijlocie așa cum numai cCj înstăriți se pricep să o facă; documentul doi, slujbașul perspicace care se trezește flămînd după ce a înfulecat toată noaptea.

Am apăsas pe „1”, pentru tipul simpatic:

- Domnul Butler e la închisoarea din Plainfield.

- Știu. Acuzat de conspirație pentru dinamitarea barajului meu și pentru complicitate la crimă.

- Mă gîndeam că poate vrei să-1 ajuți să iasă. ,

-Poftim?

- Nu e vorba de conspirație. Dicky a facut-o de unul singur. Și s-a sinucis accidental.

Nu m-a contrazis. A spus doar:

- Cum aș putea să-1 scot de-acolo, presupunînd că aș vrea, ceea ce nu e cazul?

- Ai putea să-i plătești apărarea. »

- Să-i plătesc apărarea? Eu? La ce bun?

-Cu- siguranță că vei atrage atenția Curții. Cel puțin judecătorul ar putea să micșoreze cauțiunea.

- Nu e societatea mai în siguranță cu el sub lacăt?

- E un amărît de fermier care stă la închisoare și-și face griji pentru animale.

- Vecinii lui au grijă de vaci.

- Și eu de cîine. Dar vecinii au și grija propriilor ferme. Dar nu asta e problema. Săracul n-ar fi trebuit să fie închis. L-am văzut astăzi. Starea lui s-a înrăutătit alarmant.

- Poate ar fi mai bine să fie transferat la un spital închisoare.

- Medicul psihiatru zice că e mai bine la arestul loc | unde poate să primească vizite. Au trecut pe la el ni 1

'ȘiC 7T|

veterani. Medicul mai zice însă că într-o săptămînă clachea^S dacătiu-1 scoatem de acolo.

- Uită-te acolo, vezi ce-au reușit să facă din lacul meu1) Am văzut o mulțime de mașini galbene uriașe, închiriate cu zece dolari pe minut fiecare.

- Nu „ei” au tăcut-o. Dicky e de vină. Și a murit pentru asta. Sărmanul bătrîn și-a pierdut unicul copil. A suferit destul Ajută-mă să-1 scot de-acolo.

-Ești nebun.

-Știu că sună nebunește. Dar gîndcște-te altfel: vei lî erou - omul bogat căruia îi pasă de soarta omului de rînd.

King mi-a aruncat o privire. Tipul simpatic de vîrsta mijlocie s-a risipit ca fumul.

- Nu sînt în campanie electorală, domnule Abbott. Mi doare-n cot de ceea ce crede despre mine omul de rînd.

- Vrei să fii citat ca martor într-un proces public? l-am întrebat pe diplomatul flămînd.

- Nu țin neapărat, dar îmi voi face datoria de cetățean.

- Chiar vrei să ajungi în boxa martorilor și să răspunzi la întrebările de detaliu ale lui Ira Roth despre cearta voastră asupra pămîntului?

-Mă ameninți? Pe față i se citea o expresie furioasă, urită.

Furios eram și eu. Nu era drept ceea ce se petrecea. ;

- Nu am nevoie să te ameninț. Îți spun doar ce-o să se întîmple.

- Și ce-o să se întîmple? se interesă el.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Julia Devlin cuprinsă

h 'niște *n 06 SC Pre^cea atenta ce sPunea

de !1L' ei și lui Bert Wills. Josh Wiggins i-a remarcat

doani'1^ ^ paharul și i-a urmărit privirea către mine, cu rhiiduri-

Abbott, te-am întrebat dacă mă ameninți. Un reporter mi-a spus odată că a fost învățat să înceapă cea mai grea întrebare. L-am întrebat pe King: __ oamenii cărora le dai raportul vor ca treburile tale să tic date pe față într-un proces public?

Henry King a reușit de minune să-și ascundă surpriza. Se vedea că pierduse o groază de timp la masa de pocher. Și, în fond, n-aveam de unde să știu cu siguranță că teoria mea era corectă. Până când a încercat să se apere:

- Clienții mei sînt și mai puțin impresionați de omul de rind decît mine.

-Toți?

-Nu face pe naivul. Ai lăcut și tu același lucru înainte să agi acasă cu coada-ntre picioare. Ai avut ochi pentru omul de pe stradă atunci cînd învîrteai pe degete piața financiară?

- Reprezentanții lui au avut ochi pentru mine, am replicat. Le-a trebuit ceva vreme, dar s-au prins. Și cînd au tăcut-o, n-au dovedit prea mult simț al umorului în ceea ce mă privește. Sau toleranță. Să ai în vedere lucrul ăsta.

- Da, dar tu ai comis păcatul capital, zîmbi King. i - Vrei să spui că m-am lăsat prins.

- Mult mai rău. Ți-ai pierdut încrederea în tine. Apărarea lui era impecabilă. Lovise drept la țintă și eram

de-a dreptul uluit de ceea ce știa despre mine. N-ai fi putut obține asemenea date din stenograma procesului meu. Și cu atît mai puțin din ziare.

- Dacă te lași prins, mă îndoiesc că clienții tăi îți vor °teri șansa unui proces. Te vor distinge lovindu-te pe la spate.

îți vor expune... Sfinte Sisoe, nu-mi pot găsi fuvintele

L" UUXUILV WUFCV „WUUUN1 * —

atît de melodramatic.

Singurul cuvînt care-mi vine-n minte este „trădare" -__ .....
suj«

Pentru o clipă a părut gata să se ia după mine cu furcuiJ în schimbB, trecu la contraatac.

WjH

- Am auzit că ai refuzat să depui mărturie. Era șansa tjj

De ce n-ai vrut?

-Am fost învățat să nu torn.

- în închisoare?

-Nu, în liceu.

- Ți-a ieșit vorba pe Wall Street că ai fost prea prost ca s-o înfunzi pe femeia care ți-a făcut înscenarea.

-întotdeauna pic de fraier când e vorba de un chip frumos.

- Ea conduce una dintre cele mai mari afaceri pe Wall Street și tu te-ai înțepenit în Newbury. -

- Iar tu ai pus-o pe Julia să-mi ia la puricat trecutul ca să vezi dacă găsește ceva ce ai putea să folosești împotriva mea, în caz că nu încetez să-1 ajut pe domnul Butler.

King s-a făcut că nu aude.

- Am mai auzit că acuzația a fost cam cârpită și că de fapt n-ai încălcat legea.

- Am violat spiritul legii. Am primit ce-am meritat. 1

-Mie mi se pare mai degrabă că te-ai înclinat în fața destinului.

Ira Roth a pus atitudinea mea pe seama educației mele, influențată în mare măsură de vorbăria puritană a mătușii Connie. Nu mă așteptam de la nimeni să înțeleagă ușurarea pe care am simțit-o când am recunoscut acuzația. în fața mea. Și pentru mine.

- Am plătit îndeajuns, Henry. N-am rămas dator. N-am nimic de-ascuns.

- Și ce vrea să-nsemne asta?

Adică n-ai să găsești nimic împotriva mea. Sînt curat.

" S] puritatea asta a ta îți dă dreptul să mă hărțuiești? N-am spus că am de gînd să te torn. N-am tăcut altceva - ti atrag atenția că, pentru binele clienților tăi, ar fi de ^ t să.j ajuți pe domnul Butler să n-ajungă la proces. prCtC- Asta nu e o amenințare?

_ Vrei o amenințare? Uite o amenințare, ticălos arogant e ești' găsește o altă modalitate de a-i fura ferma domnului

Butler.

- Henry! se auzi nevastă-sa. Se arde.

- La dracu'! Uite ce-am făcut din cauza ta.

Jenkins a venit în fugă. l-am luat sticla cu apă și am stins flăcările cu grijă să nu dau scrum pe carne.

Treaba asta m-a calmat. King părea și el dispus s-o lase mai moale, iar gentlemanul din el și-a manifestat încîntarea:

-Ești fantastic!

Bine-ai venit la țară.

Jenkins s-a apucat să frigă legumele - o treabă pe care și cel mai aprig bucătar amator în aer liber o lasă pe seama altora. M-am dus cu King la baie, unde s-a spălat pe mâini Brccîndu-și buricele degetelor cu o perie, iar eu mi-am tamponat fața cu un prosop umed de hîrtie»

- Și zici că sînt un ticălos arogant?

- Îmi cer scuze. Nu se vorbește așa cu o gazdă.

- Crezi probabil că sînt și vulgar. Și crud. Că în casa mea e un lux ostentativ.

- Casa ta chiar îmi place.

- Bineînțeles că tu nu-ți insulti niciodată gazda. Dar o gmdești. Știu asta. Toțiăștia de-alde tine sînt la fel. Toți care nu știți ce grozav e să nu acționezi după reguli. Țin minte că Președintele Nixon făcea focul toată vara în căminele de la Casa Albă, în vreme ce aparatele de aer condiționat abia

reuşeau să țină temperatura la treizeci și două de gradj Preşedintele își freca mâinile în fața focului și zicea: „Rîdîj. mine pentru că țin focul aprins vara. Ce ştiu ei ce senzație • cînd te trezești dimineața în mijlocul minunilor ăstora şjă zici, am reuşit, dom'le. Am reuşit. Am plecat din rahat și ujte1 unde-am ajuns." Asta da lecție, Ben. înainte mă simțeam prost f pentru că m-am ridicat din gunoi. Am luat lecții de dicțic ca■ să vorbesc ca tine sau ca un lord englez. Am angajat profesori I care să mă învețe bunele maniere la masă. Bani aruncați în | vînt. Nixon avea dreptate. îmi place să fiu vulgar.

Vorbise pe un ton amuzat.

Am mîncat sub cerul liber, privind cum Venus se ridică pe cer, cald și delicat ca friptura de vițel pe care Jenkins, în I înțelepciunea lui, o marinase așa de bine încît nici măcar doi f oameni ca noi n-am reuşit s-o uscăm.

-Julia, strigă King.

Ea îl asculta pe Josh și n-a auzit.

- Julia! Ascultă comanda la mine!

- Da, Henry?

-Ben mi-a făcut o propunere absolut stranie.

Acum eram iarăși Ben, nu Abbott, semn că eram încă în i armistițiu. Totuși, Julia. s-a uitat la mine îngrijorată. Ca și Josh Wiggins, care mă privea cu o expresie pe care din cînd în | cînd o vedeam cînd mă priveam în oglindă. Să fie oare I îndrăgostit de Julia - sau obsedat de ea - și curios dacă sînt | în competiție? M-am uitat la King. Dacă paturile muzicalc ar ^ fi atît de complicate, vai de cameristele de la Fox Trot.

- Vrea ca eu să plătcş; apărarea bătrînului fermier, îi spuse el Juliei. Tu ce zici?

- O posibilă cale de a rezolva în sfîrșit problema.

- Vorbești serios?

„Păi, da. Adică... King clătină din cap.

- Iisuse, Julia, sînt momente cînd nu ştiu ce să mai cred despre tine.

Se apără cu tărie, dacă e să nu punem la socoteală mica ezitare din voce:

— Nu e o idee așa de rea, Henry. Cu condiția ca Ben să-1 convingă să-și bage mințile în cap și să nu ne mai deranjeze.

- Mie-mi place ideea, Henry, întări Wills, iar doamna King încuviință viguros.

- Poți să faci asta, Ben? Să-1 convingi să mă lase-n pace?

- Aș fi încântat să încerc.

- În același timp, trebuie rezolvată și problema cu arenda.

- Cum adică, rezolvată?

- Anulată, trînti Josh Wiggins.

la Julia, căutînd încuviințare. Ea privi în farfurie, după care se uită la el încruntată:

- în schimbul banilor pentru avocații lui.

- Așa mai vii de-acasă, o felicită King. Tu ce părere ai, Ben? îi ofer cei mai buni avocați de pe lumea asta.

M-am uitat la doamna King și mi-am dat seama după expresia ei că are aceeași opinie despre oferta lui King ca și mine. Se uită la Bert Wills. Diplomatul lăasă să-i cadă o mîină de-a lungul corpului, dar nu catadicsi să ne ofere rîsul lui cu ialcile-nclăștate.

- N-o să meargă, i-am spus lui King.

- De ce nu? Are de ales: să putrezească în închisoare sau să-mi dea înapoi pămîntul.

- El nu vede lucrurile așa. O să vă treziți amîndoi acolo de unde ați plecat.

- E ultima ofertă, Ben, mi-a spus el cu o privire rece, 'mpărtășită și de Josh Wiggins.

I-am răspuns la fel de rece. Oferta lor nu era de ajutor pentru sănătatea mintală a domnului Butler.

- Va trebui să-ți revizuiești oferta.

- Eu nu trebuie să fac nimic, mi-a amintit King. Tu e!l cel care cere o favoare.

Doamna King a aruncat o privire neobișnuit <}«) poruncitoare spre Bert Wills, care și-a luat inima în dinți și J zis:

-E posibil, Henry, ca Ben să ne facă la rîndul lui o favoare. Ar fi minunat să terminăm cu toate astea.

- Nu te da bătut, Henry! interveni Josh Wiggins. Butler e o amenințare. Dacă-i plătești cauțiunea, îi dai apă la moară

- S-a născut pe pămîntul ăsta, am spus eu.

- Asta nu-i dă dreptul să-1 chinuic pe Henry King.

Și cu asta conversația s-a terminat. Am trecut la salată și la brânză. Am refuzat cafeaua și i-am mulțumit doamnei King pentru masa excelentă.

- Te conduc, mi-a spus Julia Devlin.

O dată rămași singuri, m-a întrebat:

- Nu te supăra, dar de ce ții atât de mult la domnul Butler?

- Voi doi m-ați implicat în afacerea asta în martie trecut. Știu că e un tip dificil, dar, în același timp, ați abuzat de el. Acum încerc să-mi țin promisiunea pe care am făcut-o prosteste că n-ajun să-1 las s-ajungă la închisoare.

- Cum te plătește?

- Ți-am spus că nu mă plătește. Ceea ce, pentru o vreme, nu mă deranjează. Dar dacă se ajunge la proces, e mai mult decât poate face Tim Hali pe gratis. Așa că avem nevoie de ajutor. Am spus adineaori: dacă Henry King îl ajută pe Butler, probabil că procurorul o să forțeze poliția să renunțe la acuzație.

— pare un aranjament ușor.

r Aranjament la nivel local, spre deosebire de ^,jientele la mvel național.

— Ce vrei sa spui?

— Vreau să spun că, așa cum oamenii voștri s-au bazat edicul legist să aranjeze treburile, noi ne străduim să-1 ^jjyngem pe procuror că poliția statului Connecticut își te cheltui banii și timpul mai bine decât hăituind un sărman eteran de război care nu vrea decât să tie lăsat în pace.

- Henry îi vrea ferma.

— L-am avertizat deja pe Henry că, dacă vrea să-i fure ferma, să găsească un alt mijloc de a o face.

Partea proastă e că nici măcar nu s-a obosit să nege acuzația. A spus doar atât:

- E sincer când afirmă că vrea să-i cumpere o altă fqrură domnului Butler. Am auzit că ar fi una pe Merry Mountain.

-Ea clubului Merry River Glen Sky. Vechi familii WASP care la început schiau pe schiuri de lemn și foloseau un lift cu aburi. N-or să vîndă în veci. Și nici Butler.

-îmi pare rău de domnul Butler, a spus Julia. Am să fac ce pot să-1 ajut.

Am rămas surprins. Și recunoscătqj-. Recunoscător pentru că într-adevăr King era cheia către eliberarea domnului Butler. Surprins, pentru că Julia a fost prima fisură în monolitul care era King Incorporated. (Opinia doamnei King nu conta, iar Bert Wills făcuse o tentativă de opoziție numai de dragul ei.)

- Ești curajoasă.

Julia ridică din umeri.

- Să-1 protejez pe Henry de el însuși e una dintre sarcinile mele. Să văd ce pot face. Mi-a întins mâna. Mi-a părut bine să le văd, Ben. îmi pare rău că n-a ieșit mai bine. Pot să te întreb ceva? -Ce?

- Poate sînt deplasat, dar de ce-i permiți să te traie. 1
așa?

- Ești'deplasat, mi-a spus cu răceală.

- Iartă-mă. Cred că meriți mai mult. Și-a încrucișat brațele pe sub sîni.

- Da? Și de ce crezi asta?

De data asta chiar că mă băgasem unde nu-mi fierbea oala.

- OK. Nimeni nu merită să fie ținut în șuturi de șeful lui Nu văd cum te-ai putea apăra.

- Mda. Ei bine, poate că mie nu mi se pare cine știe ce. E bine?

- OK... Mulțumesc pentru cină. Și pentru ajutor.

- Cu plăcere. A deschis ușa și a ieșit în întuneric. Hei, Ben!

- Ce c? M-am întors și am văzut-o cum se străduiește să zîmbească. Am așteptat. Se uita fix la întunericul din spatele meu.

- Ce e? am întrebat-o apropiindu-mă de ea.

- Pot să te invit la o bere la Drover?

- Ar fi grozav. Cu mare plăcere.

- Păi, e-rvregulă.

- Și camera de oaspeți te așteaptă.

- Sigur. Mulțumesc, oricum... dar știi și tu.

-Trebuie să te previn că DaNang s-ar putea să se cuibărească lângă tine.

- Cine c DaNang?

- Cîinele domnului Butler. -Nici o problemă. îmi plac cîinii. am dus mașină gîndindu-mă de unde să închiriez

„costum de cîine.

Mașina era 'n caPatu' Parc3ni Ș1 am văzut o umbră

• nindu-se spre ea. Josh Wiggins, agitînd cuburile de gheață din pahar.

-Hai să mergem în birou. Să bem ceva.

js[u voiam să beau ceva. Voiam în schimb să știu de ce e atît de pornit împotriva domnului King.

Am străbătut aleea luminată înspre casa lui Zarega și am intrat pe o ușă laterală într-un studio cu lambriuri pe care îl amenajase ca birou. Avea un telefon cu opt linii, un laptop și o mini imprimantă cu fax. Toate gata să fie împachetate și duse de acolo în vreo două minute.

Pînă și barul era portabil, o chestie mică și frumoasă din lemn de tek întărit cu alamă.

- Mi se pare că bei bourbon.

Nu era secret de stat, dar a spus-o așa, fiindcă voia să știu că știe.

El și-a turnat scotch. Cu generozitate.

- Slange.

- Slange-va. (Am avut odată un client care a încercat să cumpere IsleofSkye.)

Ne-am așezat în fotolii confortabile, în fața unui perete de sticlă deschis spre noaptea rece și zumzăind de cîntecul insectelor și am vorbit despre vreme, despre Newbury și despre perspectiva unei toamne frumoase. Mi-a spus că era fericit că s-a întors acasă în New England. Era din Exeter, mi-a explicat. Nu m-am mirat.

- înțeleg că ai fost în serviciul de contrainformații al Marinei.

I-am dat răspunsul meu standard:

- O contradicție în termeni*. Nu-1 auzea pentru prima oară și nu s-a străduitJH

zîmbească.

-L-ai cunoscut pe căpitan?

- Amcunoscut duzini. Era cala plină.

- Ăsta a ajuns amiral.

- Marina lui Reagan, cu cele șase sute de nave ale ei creat o grămadă de amirali. Cei mai mulți dintre ei stau acum cu burta la soare.

-Nu și cel de care îți vorbesc.

- L-ai cunoscut pe Aldrich Ames? l-am întrebat. Wiggins încuviință. Și mi-a dat răspunsul lui standard cînd l-am întrebat:

- A fost chiar atît de rău cum s-a spus?

-Mai rău.

- A făcut pagube chiar atît de mari?

- Mult mai mari.

- Ești la pensie?

- Am fost dat afară, a răspuns el cu amărăciune, dînd paharul pe gît și ridieîndu-se să-și mai toarne. Am văzut cum îi tremura mîna și m-am gîndit că cele mai ușoare măști sînt amărăciunea și beția.

-Dar ai căzut în picioare.

- Ca „șef” al serviciului de protecție pentru King Incorporated? mi-a întors-o el întunecat.

- Nu mi se pare că King e mai puțin puternic decît pe vremea cînd era în guvern.

-E puterea lui, nu a mea. Eu nu sînt decît un angajat. Da, numai că, după explozie, l-am văzut cu un pistol

înfîpt în cureaua și agenții FBI i se adresau cu „domnule”.

* Joc de cuvinte: în limba engleză, serviciul de contrainformațiune se numește Intelligence.

    nacâ Henry King faee ceea ce cred eu că face, atunci „”. ima
Unor evenimente importante.

? „Deexemplu?

Afacerea cu motoare ceramice nu mi se pare de colo. Wiggins a ridicat din umeri, tară să comenteze. O rafală înt rece a venit de pe deal. S-a dus în dormitor și a revenit tremurînd într-o haină de cașmir albastră aleasă ca să se

asorteze cu ochii

„Vrei un pulover? „Nu, mulțumesc.

„ Mi s-a subțiat sîngele. Prea mulți ani petrecuți la tropice.

- Pentru că „afacerile” lui King nu-s de colo, am spus, toată porcăria asta s-ar termina cît se poate de simplu ajutîndu-l pe domnul Butler. Știi că a fost rănit de trei ori în Vietnam?

    în timp ce Henry King dovedea o aroganță de, om puternic, Josh etala o insolență de mafiot - aroganța trufașă a unuia gata

oricînd de acte de violență. Ca acum, cînd îmi aruncă un zîmbet strălucitor ca un cuțit:

- Ben, nu e singurul om de pe lume care a făcut războiul. Nu e singurul care și-a servit patria.

îmi punea răbdarea la încercare. Făcea parte din clasa războinicilor, mult mai bună să înceapă ua război decît să-1 termine. Jucători de noroc voluntari care se bucură de privilegiile neîmpărtășite de infanterie.

- N-am vrut să-ți pun în discuție meritele personale, Josh. Nici curajul, nici patriotismul. Dacă ai suferit, ar trebui să știi prin ce-a trecut. Și dacă nu, știi destule ca să bănuiești.

- Am fost acolo, Ben. Ceea ce nu se poate spune despre tine.

- N-am de gînd să-mi cer iertare fiindcă generația mea s-a născut prea tîrziu pentru războiul din Vietnam.

- Și ce scuze ai pentru absența ta din Afghanistan?

- Nu-mi amintesc să fi primit vreo invitație pentru j\J| ghanistan. Și n-aș putea să spun vorbe de laudă pentru combatanți, uitîndu-mă la ce-a ieșit.

-în Afghanistan am distrus Uniunea Sovietică.

*

-Ați finanțat mafiele drogului și ați furnizat rachet Stinger pentru fiecare terorist de pe planetă.

- Ben, vreau să-ți dau un sfat.

Deodată, în fața mea se afla un om foarte treaz.

-Spune, Josh.

-Nu te amesteca.

Asta a fost tot. O amenințare glacială - dacă amenințare a fost.

în mod normal, răspund amenințărilor. Dar Josh Wiggins j nu mi-a oferit nici o posibilitate. Mi-a zîmbit. O știa la fel de bine ca și mine.

Eram impresionat mai ales de ceea ce nu spusese. Nu mi-a spus ce-o să mi se întîmple și cine o s-o facă. N-a pretins ' că are sub comandă ucigași de profesie sau agenți | guvernamentali. Nu mi-a adus aminte că bătrîna mea mătușă f locuiește singură într-o casă mare. Sau că Alison se întoarce acasă cu bicicleta de la lecțiile de călărie. A lăsat totul pe | seama imaginației mele.

încă mă mai gîndeam cum să fac să-1 impresionez și eu, f cînd și-a dat^singur pe față punctul slab pe care începusem r să-1 ghicesc ceva mai devreme.

-Și las-o-n pace pc Julia Devlin.

-Că dacă nu?

-Noapte bună, Ben. Mi-a zîmbit din nou, cu aceeași | răceală glacială, dar de data asta vulnerabil.

-Ești mort după ea, nu-i așa? l-am întrebat. Ochii i-au scăpărat și pentru o clipă l-am crezut gata să se ridice și & l mă pocnească. Știu ce simți, am adăugat.

Noapte bună, a repetat. își revenise pe deplin și era r,ce ca oțelul-

Făcusem treabă bună în seara aceea, așa gîndeam în timp coboram pe alee: aveam angajamentul Juliei că o să încerce C- i convingă pe King să-1 ajute pe domnul Butler, o erspectivă nouă asupra dinamicii relațiilor menajului de la Fox Trot și o senzație vagă că am supraestimat afacerile lui Kine Dar tot nu știam de ce Josh Wiggins era împotriva lui Butler. Și ce anume îl facea atît de vulnerabil încît să mă

amenințe.

Căsuța portarului era întunecată. Detectorii de mișcare au aprins luminile și poarta s-a deschis pentru a mă lăsa să trec. Am mai mers cam un sfert de milă, am parcat într-un sălaș pentru vite și mi-am dezumflat roata din stînga-spate. Apoi mi-am dat cu Offl pe șosete și pe manșete, am ltiat o șapcă din mașină și mi-am pus mănuși pentru a-rni putea face loc printre șirurile de sîrmă ale gardului electric de la Fox Trot.

Cînd ochii mi s-au obișnuit cu lumina stelelor, am ocolit casa portarului, am urcat pe pajiște și am intersectat șoseaua la intrarea în pădure. Cînd am văzut tricoanele de oțel strălucind palid pe drum, m-am pierdut iarăși în pădure și am ieșit mai sus de ele.

În clădirea principală mai erau încă aprinse cîteva lumini.

Mai ales la ferestrele de la etaj. Casa lui Zarega era în beznă.

Am mers pe ideea că detectoarele de mișcare nu erau conectate la fasciculele de lumină, altminteri curtea ar fi arătat ca Times Square ori de cîte ori ar fi trecui un raton, și m-am

aPropiat de ferestrele frantuzești prin care răzbătea o lumină Palidă.

Ferestrele dădeau în bibliotecă. Henry King era și la o masă, aplecat peste o carte ca un țăran peste strachir porridge.

Deasupra,' în aripa dinspre est, un șir de ferestre s-aJ stins brusc. Erau de la dormitorul stăpînului casei și doamnJ King tocmai stinsese lumina. Chiar deasupra mea, o singuri fereastră a intrat în beznă. Poate că a Juliei. Sau a lui Beri Wills, deși mă gîndeam că fosta eminentă merită o cameră de, oaspeți mai mare.,1 J

Eram în afara zonei de lumină care venea de la puținele ferestre rămase luate cînd am auzit soneria unui telefon King a sărit de la cartea lui și a răspuns. M-am strecurat mai aproape, traversînd o terasă, de-a lungul zidului. Accentul lui fals englezesc se auzea mai puternic și am bănuir că vorbește cu un englez. Nu se arăta mulțumit. Nu părea să controleze situația.

Am auzit un zgomot în spatele meu. La celălalt capăt al terasei se deschisese o ușă. M-am lipit de perete. O siluetă în alb vaporos a plutit parcă peste pietrele de pavaj, peste pajiște și s-a topit, tăcută și fantomatică, în grădina înecată în întuneric.

King trînti receptorul în furcă. Am auzit zgomot de sticle ciocnite și cînd am aruncat o privire l-am văzut turnîndu-și brandy într-un balon pe care-l avea lîngă carte. A luat o înghițitură lungă și s-a lăsat să cadă în fotoliu. M-am dat înapoi în umbră, am părăsit terasa înspre pajiște și am tăiat-o în unghi spre grădină.

Cînd am văzut silueta în voal alb, m-am lăsat în iarbă și m-am tîrît spre capătul grădinii ca să mă pot uita în jos. Mirosea a trandafiri și florile albe și elegante luminau aleea strălucitoare ca niște felinare. Pe o bancă ședea doamna King într-o cămașă de noapte lungă și albă. Din umbră ieși o siluetă f|L pasivă. Un cîine, m-am gîndit. Nu. Era o siluetă umană lO pia pitulîndu-se. Doamna King tresări! Silueta se

Ls^picioareleei-

11 „Doamna!

„jenkins, ridică-te. Capul siluetei rigide se aplecă.

Să mă ierte doamna pentru deranj. Iarba e udă. I-am adus doamnei ghețele. Să i le pun doamnei? Doamna repetă într-un tîrziu: „Ridică-te.

Jenkins sări în picioare, numai pentru a se înclina iarăși cu demnitatea elaborată a unuia sub hipnoză. Doamna King părea obișnuită cu asta.

- Mulțumesc, Jenkins. Du-te în casă.
- Doamna e în siguranță singură în întuneric? 1
- Desigur, Jenkins. Noapte bună.
- Să-i duc pantofii doamnei în casă?
- Da, poftim. Mulțumesc. -Doamnă!

Stringându-i pantofii la piept, majordomul s-a retras în întuneric, după care l-am văzut mărșăluind țeapăn spre casa din depărtare. %

Doamna King se așezase la loc cu un suspin de ușurare. Studie apoi cerul spuzit de stele. Își privi ceasul. După un timp am văzut o siluetă înaltă venind pe pajiște. Iarăși încălțăminte? Uitându-se peste umăr, a coborât treptele de piatră și s-a îndreptat direct spre noi, siluetă întunecată pe 'ondul florilor albe, strălucitoare care mărgineau aleea către banca doamnei King. S-au îmbrățișat. Am auzit șoapte, apoi vocea femeii, din ce în ce mai tare:

- Trebuie să-i ții piept. Trebuie - pentru mine. Și pentru tme. Pentru noi.

El a mormăit ceva, iar ea a replicat:

- Trebuie să fii curajos.

Tăcere. După care s-a auzit tot ea:

-Nu pot să aștept atât. Face mult prea multe Vreau să aranjăm înainte să se ruineze.

Un răspuns înfundat. Suna mai mult ca o rugămintă vi

Răspunsul doamnei King:

- Da. Și eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lume. Mj,,a' \ salvat viața.

Ridică-te și sărut-o, l-am îndemnat eu în gând. Lasă-mă să-ți văd fața. În schimb, ea s-a lăsat pe spate pe bancă și |.a tras peste ea.

Mă gîndeam să mă apropii. Nu-mi plăcea să fac pj voyeurul. Doamna King m-a salvat exclamînd un fericit:

- O, Bert!

Am plecat de acolo, m-am întors la mașină, mi-am reparat cauciucul și m-am dus acasă. Nu mă mira faptul că Bert îi pune coarne gazdei și patronului său. Deși nu prea vedeam în ce măsură

m-ar ajuta să-1 scot pe domnul Butler din închisoare, mă bucura faptul că doamna King își pierduse încrederea în cariera soțului ei.

16

' Mă așteptau două mesaje pe robot. Primul era de la domnul Butler:

- Ben? Tu ești? Ben? Iisuse! Trebuie să te văd. Înnebunesc aici.

Al doilea nu era unul obișnuit. Connie detesta robotul telefonic.

- Benjamin. La telefon e mătușa ta, «Connie. Te rog să mă cauți de cum primești acest mesaj.

M-am uitat să văd dacă e lumină la ea și am dat fuga pesle drum. Pe masa mare și rotundă de lemn din bucătărie se zăreau o ceașcă și o farfurioară. Nu folosește căni, nu are nici una în casă.

- Connie?

A apărut foșnind din hol, îmbrăcată pentru noapte, cu bonetă, în cămașă lungă de lianei și niște papuci pe care-i Primise gratis în avion.

- Ești bine?

- Bineînțeles că sînt bine.

M-am așezat greu pe scaun, încă speriat de ceea ce J băgase în cap Josh Wiggins.

- Unde ai fost?

- La*toaletă, unde să fiu?

Deși directă, uneori chiar brutală în chestiuni importante, manierele ei de început de secol se trădau aici. Folosește politicos cuvîntul „dificultăți” pentru amenințare cu falimentul sau „festivități” pentru expresia a face dragon. Un câine care fugărește un raton prin straturile ei de flori va atrage asupra lui un furios: „Cară-te!”.

-Mesajul de la tine părea important.

- Fermierul Butler a telefonat de la închisoare. E foarte supărat.

-De ce te-a sunat pe tine?

-Mi-a spus că nu i-ai răspuns la telefon.

- Am primit mesajul lui.

- Atunci de ce mai stai? Mi-a arătat cu degetul telefonul antic cu roată.

Gardianul de noapte de la închisoare mi-a spus că a sunat de mult stingerea. În comparație cu deținuții obișnuiți reținuți pînă la proces sau cu bețivii care așteptau să se trezească, fermierul trebuie să fi reprezentat o schimbare plăcută, căci gardianul a fost de acord să-i transmită mesajul că am să trec pe la el de dimineață.

-Mulțumesc. Numai, vă rog, nu-1 treziți.

-E treaz. Nu doarme aproape deloc.

- Atunci pot să vorbesc cu el acum?

-îmi pare rău. Nu se poate.

Am auzit brusc un zgomot de metal lovit. Apoi domnul Butler strigînd:

- E pentru mine? Pentru mine?

Stai acolo liniștit! s-a răstit gardianul. ~Lăsați-mă să vorbesc cu el, am spus.

„Nici gînd. _ Hei, e pentru mine / Nu închideți, am spus. Lăsați-mă să vorbesc cu el. Am

sS-l liniștesc -Așteptați-

A durat cîteva minute. Am auzit ușa celulei izbindu-se și pe gardian

avertizîndu-1:

-Stai liniștit!

- Nu-i nevoie să-mi pui cătușe. Nu vreau decît... _Potolește-te!... Gata. Ai două minute. -Ben?

- Sînt aici, domnule Butler.

- Ben. Trebuie să ies de-aici că înnebunesc.

Am încercat să-1 liniștesc, dar cele două minute s-au terminat curînd și l-am auzit iarăși luptîndu-se cu gardianul. Am strigat: „Vin mîine dimineață, vin mîine dimineață”, pînă cînd a venit tonul.

Connie m-a atins pe umăr.

- îți tremură mîinile. -Mai ai cacao? % A aprins focul la mașina de gătit cu gaz pe care o avea

din anul în care fusese pavată strada principală. * - De ce te-a căutat?

- în primul rînd pentru că n-are cine altcineva.

- Pe cine altcineva.

-Pe cine. A fost singur o groază de ani și deodată s-a trezit lîngă el cu un Dicky cum nu mai fusese niciodată, un Dicky care s-a apucat

să-1 ajute la fermă. Cred că tocmai se dezvățase de singurătate, iar acum e singur cu adevărat și a <kt de belea.

M-am așezat pe un scaun solid de bucătărie și am încejL să mă liniștesc uitindu-mă la pereți. Când, pînă la urmă lui Connie va deveni muzeul Societății de Istorie din Nevvkl tot ce trebuie să facă e să atîrne afară o placă pe care să „muzeu”? Fiecare încăpere din casă ar putea fi un magazin d antichități: porțelan chinezesc prădat de corsarii l»l Constantine Abbott, antichități europene cumpărate <} l descendenții lui - vînători de balene, sau magnați Financieri sau antichități americane: moștenite pe o linie cu sîngele dijj ce în ce mai subțiat, care s-a îngustat pînă la această ultimj doamnă, viguroasă, dar Iară copii.

Casa mea - adică a mamei mele - era de fapt mult mai veche, dar în conacul lui Connie evenimentele păreau să crească în importanță. Mai era și continuitatea: casa Abbott a ieșit de două ori din familie cînd panica financiară i-a atras pe strămoșii noștri comercianți spre munca cîmpului sau spre preoție. Dar sub acest acoperiș n-au dormit decît strămoșii Abbott ai mătușii Connie. La masa asta, nenumărații lor bucătari și fete în casă au pregătit o sută de mii de mese. Femeile din neamul Abbott, nepoatele și vecinele lor au pregătit pansamente în Războiul civil. Vinătorii din Newbury s-au adunat aici pentru un pahar la botul calului și plăcinte scoase atunci din cuptor.

- Nesuferitul de Ira nu mai c în stare să-și descurce treburile?

- Ira îl scotea pe Dicky din bucluc, chestie pe care n-am I înțeles-o niciodată. Nu e tocmai avocatul samaritean.

- Se simte vinovat, spuse Connie. După războiul din I Coreea, Ira Roth a trecut în rezervă. Când au vrut să-1 I mobilizeze pentru Vietnam - ca să nu-și sacrifice cariera - s-a I eschivat cumva. Acum face penitență ajutînd un rănit în I războiul din Vietnam.

c ocupat pînă peste cap. L-a lăsat pe mîna lui Tim

H*"" p!aii e bun, dar nici pe departe cum a fost tatăl lui.

Domnul Butler împărtășește aceeași prejudecată. Tîmpitul nu-i spune totul lu. Tim.

E bine că te-ai amestecat, aprecie Connie, studiindu-și "inile Erau zbîrcite, desigur, remarcabil de lungi și de elegante. Dacă aveți probleme cu stringerea banilor pentru

cauțiune, pot să vă ajut.

- Două milioane de dolari, Connie. Nimeni nu vrea să audă.
  - Două milioane?
  - Acuzația de complicitate este una foarte gravă. Mai mult, procurorul l-a convins pe magistrat că e un individ periculos. Ceea ce e fals.
  - A fost soldat în Forțele Speciale.
  - De la sfârșitul războiului n-a aruncat în aer nimic altceva în afară de niște rădăcini de copaci.
  - Dar știe cum s-o facă.
  - De partea cui ești?
  - Sînt de partea normalității, replică ea caustic. Și mi se pare că nu v-ar strica un avocat al diavolului.
  - Să-ți spun ceva, diavole. Rămîne între noi, tu, eu și becul ăsta.
  - Sînt mulți ani de cînd n-am mai auzit expresia asta.
  - Am auzit-o aseară la Drover.
  - De la domnișoara Devlin? -Poftim?
- Serviciul de investigații Pinkerton și Agenția Kroll laolaltă n-aveau atîtea surse ca mătușa atunci cînd era vorba să-mi ia urma.
- Așa, și becul ăsta...
  - Atunci cînd a explodat barajul, primul meu gînd a că e mîna domnului Butler.
  - Păi vezi?
  - M-am mai gîndit. De fapt... M-am uitat cu atenție11 podea. Linoleumul, pus la scurt timp după ce acest material fost inventat, se ținea binișor datorită cernitului săptămînal și pasului ușor al mătușii. Pînă și mașina de spălat vase era o antichitate. Institutul Smithsonian îi oferise lui Connie una nouă, dorind s-o expună pe a ei la Washington.
  - De fapt ce?
  - Nici măcar nu sînt sigur că Dicky a tăcut-o. M-am uitat la Connie, pîndindu-i reacția. Sceptică. Aplecase capul înainte ca o gaiță ce urmărește un pisoi adormit.
  - Ce vrei să spui?
  - Ceva mi s-a părut ciudat încă din secunda în care l-am găsit pe Dicky mort. Deocamdată îmi scapă. Lăsînd asta la o parte, dacă ținem cont de cît de beat zicea Josie...
  - Josie?

-Jervis.

- Doamne, Dumnezeu! se scutură Connie.

- Fata lui Gwen.

- Știu că e fata lui Gwen. Uitasem că ăștia încă se mai reproduc.

-Josie e o fată bună.

- Da, de acord cu tine. Face treabă bună în armată. Ce are ea a face cu Dicky Butler?

I-am explicat - sărind peste detalii - că Josie mi-a spus că era beat mort, că aveau în plan o ieșire la picnic pentru după-amiaza aceea și că avea în picioare cizmele lui favorite.

Dar, dacă era beat, cum a fost în stare să facă așa

ceva? Ți-1 imaginezi trăgînd de dinamită pe deal în jos și mat

*

înconjurînd lacul? Cutiile alea cîntăresc înjur de dePâzeci de kilograme fiecare. doUaConnie a căzut pe gînduri.

poate că a cărat dinamita în noaptea dinainte, pe eric înainte să se îmbete cu Josie. Asta ar explica cum

1 , fnst văzut. Cînd s-a întors acasă în stare de ebrietate, je n-a 1 avut altceva de făcut decît să meargă clătînîndu-se pînă la baraj și să aprindă explozibilul. Lucru care ar explica, de asemenea, greșeala care l-a ucis. Își încrucișă brațele, triumfătoare.

- Dar nu explică alte două lucruri.

-Care?

- Unul e acel ceva care-mi scapă. Ceva în legătură cu cadavrul.

-Și celălalt?

- Dinamita nu era stilul lui Dicky. Era un om violent, dar nu excela în strategie. Ar fi căutat scandal și ar fi dat cu pumnul.

- Destul de greu, dacă te gîndești cîți oameni de pază are King.

- Nu l-ar fi speriat oamenii de pază. Ar fi trecut peste ei cu mașina dacă murea să pună mîna pe Kiftg.

- Benjamin, întotdeauna te-au atras indivizii din speța cea mai rea.

- Și unde erau oamenii de pază cînd s-a dus clătînîn- du-se să aprindă fitilul?

Connie reflectă un moment.

- CunosC proprietatea. Cele două pilcuri de pădure se 'eagă. Mai bine zis, așa era înainte. Connie era un mare Proprietar de pămînt și o forță în Comitetul de Proprietate din Newbury care smulgea terenuri împădurite sau agricole din ghearele întreprinzătorilor de orice fel. Poate că tăiat pădurea ca să-și facă teren de polo.

A

-încă se leagă.

- Ei bine, pădurea acoperă partea de jos a lacului așa? E evident că Dicky Butler ar fi putut s-o facă. Se uj^ ^ ceas și își înghiți un căscat. Transmite-i domnului But| salutările mele mîine

dimineată. îi pregătise o sacoșă caltaboș, dulceață și fructe din grădina ei. *

- Poate ești la curent cu faptul că micuța Alison își dorește o pisica? V

- De ce nu i-o împrumuți pe a ta?

- N-ai haz, Benjamin.

Ultima ei pisică, Mehitabel, ocupa un loc de cinste în odaia ei de sus, mulțumită artei taxidermiei.

Trecuse ceva de când domnul Butler își spălase ultima oară părul și acum îi atârna în șuvițe soioase. În ciuda anilor petrecuți în vînt și soare, pielea îi căpătase un aspect cenușiu. În treningul lui de închisoare, arăta ca un sărman vagabond cules de Armata Salvării de prin șanțuri și m-a întîmpinat la vorbitor cu un zîmbet de recunoștință care mi-a sfîșiat inima.

I-am spus că Scooter și Eleanor i-au văzut tractorul de sus, din balon. Și că băieții Chevalley l-au văzut eliberînd vaca. M-a ascultat ca un om cu mintea aiurea.

- Sper să-nu vă supărați, dar l-am rugat pe Henry King să vă plătească apărarea. |

Mă așteptam să se supere sau să se înfurie. A spus doar:

-N-osăvrea.

- Părerea mea e că nici n-o să fie nevoie. Oferta singură e de ajuns să-1 facă pe procuror să-și reconsidere atitudinea

- L-am prevenit pe King, a spus domnul Butler.

- L-ați prevenit? Cu privire la ce?

■pi * că nu m-a ajutat atunci, nici acum n-are să o facă.

I* Cu privire la ce l-ați prevenit? ^ ^ Am încercat să-ți spun și nu m-ai lăsat.

_ Ce anume?

Cum de știți că nu e mîna lui Dicky. I-am spus că am să ia noliție dacă nu mă scoate de-aici. spun ia r ■ , '

-L-ați amenințat/ _ L-am șantajat.

- Nu înțeleg, am spus cu blîndețe. Să ne întoarcem la motivul pentru care știți că nu Dicky a aruncat în aer barajul lui King.

- Eu sînt cel care a pus dinamită sub barajul lui King.

Exact cum mi-a spus Josie Jervis.

Numai că încă nu eram în stare să-mi cred urechilor. Și

nici nu voiam să cred.

Mi-a explicat pe un ton neutru:

- Am instalat-o în așa fel încît s-o pot detona de la telefonul public din magazinul universal.

M-am uitat în ochii lui sălbatici și m-am gîndit ce-am mai putea să facem noi - Tim, eu și Ira Roth - ca să-1 salvăm pe bietul om de la a-și petrece tot restul zilelor după gratii. Trebuia să facem în așa fel încît să nu ajungă în boxa martorilor și să-1 convingem să nu debiteze toate astea în fața polițiștilor.

- Domnule Butler, nu erați la magazinul universal. Erați pe tractor.

- King a scos-o, spuse el. r -Ce?

- Oamenii lui King au găsit dinamita și au luat-o de acolo. v - Stați o clipă. Vreți să spuneți că ați pus dinamita și că ,nainte s-o detonați oamenii lui King au luat-o?

- Îhî.

-Nu vă supărați, dar ce vă tace să credeți că v-; explozibilul?

-Faptul că, în dimineața petrecerii, atunci cînd ,n întors de la magazinul universal, lacul era încă la locul ly^

Un fermier obișnuit să trăiască sub cerul liber, un .j independent care n-a stat niciodată la coadă și n-a așteptată mulțime trebuie să fie extraordinar de dezorientat \ J închisoare.

- Dezamorsarea explozibililor nu e o treabă specializată1) Nu era nevoie de o echipă de geniști?

Domnul Butler se strîmbă.

- Nu era o bombă capcană. Nu voiam săomor pe nimeni Să nu mai vorbim de faptul că ăia care-1 protejează nu sînt copoi obișnuîți. Sînt agenți guvernamentali. Ți mai buni.

Am luat în considerare argumentul lui cu privire la agenții de securitate. Cum King își permitea să aibă pe lîngă casă un fost ministru de stat și un fost agent CIA, cu siguranță că își putea permite mai mult decît verii mei descreierați. Dar pînă și cei mai buni agenți ar fi apelat la o echipă de geniști.

- Să vă întreb altceva: atunci de ce a explodat barajul la petrecere?

- Au pus-o la loc.

- Cum așa?

- Au reamorsat-o.

- De ce arr fi făcut una ca asta?
- Ca să acopere faptul că l-au omorît pe Dicky.

O, Doamne, mi-am zis. Măcar aveam argumente să invocăm faptul că nu era în toate mințile.

- Nu mă crezi?
- Nu.

De fapt, problema mea era că aş putea să cred jumătate din povestea lui. Prima jumătate. Poate că într-adevăr el a ita Dar cei de la ATA nu găsiseră fire sau dispozitive P " | tonal de la distanță, ceea ce mă tăcuse să cred că p6®1^ vreutl tip de fitil cu ardere înceată despre care învățase ^^rtele Spcciale. După care ceva n-a mers bine sau poate î® °ju'at apg și a fost întârziat. Oricum a fost, fiul lui a avut C^'nionul să treacă pe acolo când a explodat. Așa cum a zis josie Jervis.

— pe ce-aș fi tolosit un fitil? De ce mama dracului aş fi rjScat cu un nenorocit de fitil?

— De ce magazinul universal?

- Cel mai apropiat telefon public. Nu puteam să sun de la telefonul meu, ar fi ajuns la mine.

Ai fi zis că nu e țicnit. Urmărește-i logica, mi-am spus.

-Nu voiiați să priviți?

- N-aveam de ce să stau să mă uit, a replicat.supărat. Pînă să ajung acasă, lacul împutitului ăluia ar fi fost istorie. Și încă ceva, mă crezi în stare să arunc în aer barajul în timpul unei petreceri? Dacă cineva se nimerea să se plimbe pe el?

Sau să doarmă sub el.

Toate se legau. Cele mai multe amănunte, dacă nu toate, erau false, desigur. Dacă își omorîse fiul accidental, avea nevoie de o explicație cu care să poata trăi. Fusesse o coincidență îngrozitoare - voia Domnului, cum ar spune puritanii noștri părinți -, dar omul avea nevoie de o asemenea poveste. Nu ca să iasă din închisoare, ci pentru a se absolvi de moartea fiului său.

- Ce motiv avea King să-1 omoare pe Dicky?
- Ți-am mai spus.
- Mai spuneți-mi o dată.
- Ca să pună mîna pe ferma mea.
- | - Adică urmează să vă omoare pe dumneavoastră?

-Poate că nu va fi nevoie, răspunse Butler. Dacă bagă în pușcărie, pierde ferma pentru că nu-mi poți impozitele. Oricum, trebuie să rezolv problema asta o dată pentru totdeauna.

-Cilm?

- Cum ies de aici, arunc în aer casa lui King de pe Mord Mountain.

Nu puteam decât să mă rog ca gardienii să nu tragă cu urechea.

-Vă rog, nici măcar să nu vă gândiți la una ca asta i domnule Butler. Veți omorî pe cineva și puteți să muriți Lăsați-ne să vă ajutăm.

-Cel mai bun ajutor e să convingeți un judecător să coboare cautiunea. De restul mă ocup eu.

I-am dat pachetul de la Connie după ce paznicii l-au inspectat. Ieșind în lumină, respirînd liber din nou, am fost nevoit să recunosc că nu mai eram chiar așa de grăbit să-l ajut să iasă. Dacă teoria lui nu era fantezistă, cu atît mai puțîn era amenințarea.

Am ieșit de la corpul de arest la timp ca să-l văd pe Moody golindu-și mașina de un individ înalt și uscățiv, tatuat și împodobit cu lanțuri la picioare și pe piept. Gardienii l-au înconjurat pe prizonier, iar Ollie, foarte mîndru de sine, mi-a răspuns bucuros cînd l-am întrebat despre ce e vorba:

-J.J. Topkis, spuse el. Mai multe mandate de arestare pentru atac și jaf.

-Ce-a jefuit?

- Muzeul Gărzii Naționale. Poliția îl caută de șase luni.

- Cum l-ai găsit, a depășit viteza legală?

O veche și bună cale de a aresta pe cineva în baza unui mandat mai vechi.

Bân

nădrag11

■ ollie radios. M-am dus și l-am luat ca din oală

. -l 's Auzisem că are o gagică pe Scudder Mountain. «i eu că se-ncinge odată și-odată. L-am prins cu

aănuiani

ii-n vine.

Felicitări, i-am spus. Vorbeam serios. Fusesse o arestare ea și Ollie avea tot dreptul să fie mindru. Nu e tipul pe Cîțe Dicky Butler l-a aruncat prin geamurile de la White

Birch?

— Ba da. Păcat că Dicky s-a aruncat în aer.

- Cum așa? Ollie nu părea să regrete că Dicky e mort. Dimpotrivă, nu putea decît să se bucure.

- Aș fi putut să-l conving pe cretinul ăsta să facă plîngere împotriva lui.

- Așa-i viața: victorii, dar și înfrîngeri, am spus eu, iar Ollie era într-o dispoziție așa de bună că a chicotit și rîs-a acceptat invitația la o cafea. Ședeam amîndoi la masă, simțindu-ne vag incomfortabil unul cu altul, și moltăiam gogoși cu dulceață, și am hotărît să umplu tăcerea cu o întrebare:

- Cum ai aflat că Topkis are o fată pe Scudder Mountain?

- Am primit un pont.

- Trebuie să fi fost unul de încredere dacă ai riscat să stai toată noaptea pe Scudder Mountain.

- Iubitul înșelat.

Ne-am cimentat camaraderia căzînd de acord că nu există informatori mai buni decît cei de soiul ăsta. A intrat un aprod care și-a avertizat colegii că ședința e pe cale să înceapă. Ne-am achitat separat notele de plată și ne-am grăbit spre sala de judecată.

Am rămas surprins văzînd că Topkis era apărut de Greg Riggs, o stea în ascensiune, pe cale să devină un toarte tînăr Judecător. Avea relații în politică și era un supporter activ al celor cu viitor. În timpul bătăliei pentru renominalizarea Vicky, Riggs reușise să organizeze o campanie de strîngere de fonduri extrem de profitabilă. Bănuiam că aprecia la vîrș și altceva în afară de abilitatea ei în ale politicii. Oricum Riggs era un avocat foarte scump pentru un motociclist trențaros.

Și, precum s-a dovedit, o merita pînă la ultimul bănuț

L-a convins pe magistrat să fixeze o cauciune medie sprî mică - de patruzeci de mii de dolari, pe care mama lui Topkis o putea garanta cu casa. Ollie a plecat mormăind ceva despre un „judecător de rahat”, dar mie mi s-a părut că e vorba de o înțelegere a poliției cu avocatul strălucit al lui Topkis.

La Newbury, Tim Hali avea probleme să înțeleagă faptul că domnul Butler pretinde că a încercat să dinamiteze barajul lui King și că e posibil să-1 fi omorât din greșeală pe Dicky.

- Tu îl crezi?

Eu avusesem mai mult timp să mă obișnuiesc cu ideea.

- Nu știu. Pare ȋicnit. Dar mi-a dat multe detalii despre cum a pus dinamita și a montat dispozitivul pentru a-1 detona de la telefon.

- Cum poți să detonezi explozibili de la telefon?

- Tipii de la ATA mi-au explicat că suni la un celular sau la un beeper pentru a activa un emiȋător radio - ceva în genul dispozitivului de deschis automat garajul - care transmite semnal unui receptor montat pe bombă. Mica Alison poate să-ȋi construiască așa ceva cu ce are la școală.

-De ce n-a tăcut și Dicky asta? E mult mai sigur.

- Pentru că Dicky nu e imaginativ ca Alison. Cel puțin nu atunci cȋnd era beat.

- Dar cei de la ATA afirmă că n-au găsit nici urmă de dispozitiv de acȋionat de la distanȋă. Zău, Ben, e pură fantezie

y Domnul Butler mi-a spus-o atȋt de hotărȋt, atȋt de clar,

7 face să-mi pun problema. o**8 gȋne următoarea întrebare este cum l-au convins pe

w să stea lȋngă dinamită?

pentru numele lui Dumnezeu, habar n-am.

Hei. era doar o întrebare. Ai reacȋiona la fel ca mine

a aș veni cu o asemenea teorie smintită. '^aCa,, Nu e ideea mea, e a domnului Butler.

- Să presupunem că bomba lui Butler a explodat cu nȋrziere și l-a surprins pe Dicky. Cum de nu l-a observat nimeni bȋlȋbȋnindu-se pe-acolo?

- Oamenilor de la caterer sau musafirilor nu li s-ar fi pȋrut ciudat să-1 vadă în zare. Iar cei de la protecȋie erau ocupaȋi cu cei de la caterer și cu ajutorul.

- Cred că vreau să stau de vorbă cu Ira Roth.

- L-am rugat deja să ia prȋnzul cu noi.

Tim s-a arȋtat puțin jignit. Adică eu nu-1 cred la fel de deșept ca mentorul lui. I-am explicat:

- Am dat peste el la judecȋtorie. E îngrijorat de ceva.

- Un ex-pîrnăiaș tatuat și cu părul roșu să treacă neobservat printre musafiri în drumul lui spre baraj, unde avea de gînd să tragă un pui de somn?

Zîmbetul sarcastic al lui Ira Roth l-ar fi făcut pe Caligula să-i înghețe saliva.

- Și beat, am adăugat eu înainte s-o facă Tim.

Ira și-a dat mai în spate scaunul pe veranda magazinului universal și s-a apucat să supravegheze strada principală, parcă în căutare de obiecte de artă folk pe care să le cumpere pentru ,erma lui de cai scutită de taxe de pe Morris Mountain:

- Beat, repetă el ca un ecou.

- După spusele lui Josie Jervis, care l-a dus acasă în dimineața aceea.

- Ai mai spus asta.

Tim și cu mine ne-am uitat unul la altul. Sînt sigd simțea exact ca mine - exact așa cum Ira voia să ne simți băieți de cincisprezece ani la liceul din Newbury. Sci adulților serioși.

„Nesuferitul de Ira", așa i-a spus mereu mătușa hm Connie. îl cunosc de cînd eram copil. Activ în treburile publi^; preocupat de problemele cu pămîntul, era un obișnuit al celor două birouri ale tatei. Mă intimidă. Uitîndu-mă la acolitul luj pro bdrio, vedeam că și Tim era intimidat.

Ira părea mai tînăr decît cei șazeci și ceva de ani ai săi Solid, de înălțime medie, radiind satisfacție de sine, părea mai mare prin personalitate și îmbrăcăminte - costum albastru în trei piese, cămașă pepit și o cravată care ?r fi putut opri traficul dacă n-ar fi fost acoperită de vestă în cea mai mare parte. Avea un păr frumos, remarcabil de negru, deși sprincenele stufoase erau sure. Trabucul pe care îl va aprinde după ce va termina sandvișurile pe care ne-a permis să i le plătim ieșea din buzunarul de la piept ca un proiectil sol-aer.

-Ira, problema e dacă să credem istoria domnului Butler, am spus eu.

-Nu. Problema e cum să facem să nu intre nebunul la închisoare.

—Exact,spuse Tim. Și să-i facem rost de suma pentru cauțiune.

-E o problemă cu cauțiunea, am intervenit. Știu că se urcă pe pereți în arest, dar amenință că dacă iese îi aruncă în aer casa lui King.

T- Vorbe, aprecie Ira. Vorbe goale. își revine imediat cum ajunge acasă.

- Dar dacă e adevărat ce pretinde, că a încercat să arunce în aer barajul? Tot vorbe?

jsju e același lucru să arunci în aer o casă. Nu c un £ doar un fermier care se țicnește după gratii. aSas»npOSjbji să înnebunească pentru că și-a omorît fiul.

Accidental.

— Nu cred, se pronunța Ira. Vrei să spui că ești sigur că nu el a aruncat barajul în

aer17

- Dicky l-a aruncat în aer. Nu clientul meu.
- Dicky era și el clientul tău.
- Dicky e mort. Clientul nostru trăiește, în închisoare. Vrem să-l ducem acasă..

— Ira, am spus, m-am gândit la ceva. Mă îndoiesc deja că Dicky a tăcut-o. Ce l-a determinat să o invite pe Josie Jervis la picnic în după-amiaza aia?

- Nu mă interesează și e ultima oară când discut despre asta.
- Atunci am să te ascult cu mare atenție, Ira. Și sper că vei face și tu același lucru.

Nu i-a plăcut ce i-am spus. Relația noastră - lăsînd la o parte factorul intimidare - era încărcată de resentimente. Era - cel mai bun avocat specializat în procese penale din districtul Plainfield, un leu al Curții Superioare de Justiție, care va să zică un pește foarte mare într-o băltoacă. Era supărat pentru că n-am apelat la el ca să mă apere atunci cînd am dat de necazuri, la New York, și odată chiar m-a acuzat că n-am crezul că un „avocat de provincie” m-ar putea salva. Asemenea lui Henry King, n-ar pricepe în veci că principala mea grijă nu era să resping acuzațiile. Așadar, în opinia lui, l-am

am
oraș.

■Psit de o ocazie incredibilă de a se face remarcat în marele

- Ben, nu pui întrebările care trebuie.
- Și faci ce nu trebuie, adăugă Tim. S-a dus la Fox Trot

și i-a cerut lui King să plătească apărarea lui Butler

Spre mirarea lui Tim, Ira s-a întors spre mine pțjj admirație. q

- Așa? Acum mai vii de-acasă, Ben. O să scoatem J bani din razul ăsta pînă la urmă. Ce-a zis King, a mușca»!!!

- Să zicem că a luat propunerea în considerare.

Pe figura lui Ira apăruse o expresie de profesionist ^ lucru.

-Dacă Butler spune adevărul cînd pretinde că a p^ dinamita și King a găsit-o, King nu poate da înapoi. Nu poate să le zică polițiștilor: Hei, apropo, am găsit dinamita lui But. Ier, dar n-am spus nimănui.

- Asta-i partea cea mai proastă din povestea lui Butler, am zis eu. E absurd. De ce n-ar ti spus?

Ira nu asculta.

- Dacă asta e poziția în care se atla King, n-are încotro și trebuie să plătească pentru apărarea lui Butler. Ca să îndepărteze orice suspiciune. Iisuse, putem să-i punem un preț ca la Washington. Tim, facem precum haiducii. Putem să-1 plătim și pe investigatorul nostru, aici de față.

- Hm, atunci o să aibă probleme serioase să răspundă la întrebarea unde-i dinamita?

- A făcut bum, spuse Ira. După care oftă. Nu. Mă tem că nu. Ben are dreptate. Dacă clientul nostru - Doamne, ferește - a pus dinamita, oamenii lui King n-au găsit-o. A explodat însă cu întârziere.

- Nu știi dacă trebuie să credem ceva din ce spune Butler, spuse Tim.

- Atunci cine a pus-o?

- Dicky, răspunse Tim.

- Nu și dacă Dicky a fost omorît.

- Dicky omorît? Vrei să zici că cineva l-a legat de dinamită și a aprins fitilul?

Replica tăioasă a mentorului său îi stinse lui Tim rîsul pe buze:

- Ben zice că a fost omorît înainte de explozie.

M-am uitat la Ira care căzuse pe gînduri. Mă amestecasem unde nu-mi fierbea oala. Mi-a aruncat o privire lungă, rece, gen „n-

am nevoie de o asemenea complicație în viața mea". După care scrută iar strada principală cu ochii plini de satisfacție la vederea mașinii lui, o Riviere nou-nouță, care strălucea la umbra unui ulm. Am sperat că mașina îi va aminti că își poate permite o complicație dacă e vorba de o cauză bună; Că ar putea chiar să-i placă.

A așteptat cît să mă fac să mă simt prost. într-un târziu, Parcă în răspăr, a întrebat:

-Suspecți?

-Suspecți? se miră Tim, mutînd privirea de la m Ira și iar la mine, brusc îngrijorat ca un elev prins cu tc-j nef acută.

-Cine? întrebă Ira imperativ. Haide odată! Cine a J motive să-1 omoare pe Dicky?

I-am înșirat pe toate degetele de la o mînă:

- Albert și Dennis Chevalley, polițistul Moody y motociclist din Derby pe nume J. J. Topkis și Henry King sa| unul din oamenii lui.,

- Polițistul Moody? se revoltă Tim.

Am răspuns la întrebare adresîndu-mă lui Ir;

- Dicky urma să-1 dea în judecată pentru arestare abuzivă și avea șanse să câștige, caz în care i-ar fi distrus cariera și l-ar fi lăsat Iară pensie. Mai mult, îl ura de moarte:

- Verii tăi?

- S-au răzbunat pentru că Dicky i-a bătut de le-au mers fulgii.

-King?

- E evident. Vrea ferma.

- Motociclistul?

-Ca și Albert și Dennis. Dicky i-a distrus reputația. J. J. Topkis era cel mai mare și mai tare ticălos la est și la vest de Housatonic* înainte ca Dicky să-1 arunce prin fereastra de la barul lui Greg.

- îmi place meseria asta, spuse Ira. Cunoști atîția oameni minunați! Privirea pe care mi-a aruncat-o mă puneă și pe mine în categoria aceea. Mă așteptam să-mi facă praf argumentele, în loc de asta, întrebă: Tim, tu ce zici?

-Păi, nu prea știu ce să zic despre Ollie. E prea mult chiar și pentru unul ca el.

* Rîu ce curge din nord-vestul statului Massachusets prin sud-vestul statului Connecticut spre Long Island Sound.

jsj ai văzut ușurarea de pe fața lui cînd i-am spus că

• w e mort-

l Ușurare sau surpriză?

'jsju cred că era surpriză, pe Albert și Dennis Chevalley nu-i văd asasini. Ben, e
orba de verii tăi.

— Veri de departe, am speciticat eu cu gîndul la scena în are îl folosiseră pe Dicky drept sac de box: dacă Dicky n-ar fi reușit să scape din strînsoarea lui Albert și dacă n-aș fi intervenit, l-ar fi lăsat lat. Și dacă se dovedește că sînt asasini, o să-mi fie și mai departe.

- Nu-1 cunosc pe motociclist, știu doar că e pus sub urmărire pentru ceva.

- Atac premeditat. Cu grenadă de mîină. Plus jaf. Și nu mai e sub urmărire. Ollie a pus mîina pe el. Greg Riggs l-a scos pe cauciune.

- Cum și-a permis să-1 angajeze pe Greg? întrebă Tim.

- De unde avea grenada de mîină? întrepruse Ira.

- Și asta e o chestiune de litigiu. Provine de la Muzeul Gărzii Naționale din Hartford. Dar Riggs a făcut ca acuzația de jaf să se clatine.

- Să se clatine? Așa l-a scos pe cauciune?.

- Poate că J.J. a turnat pe cineva. %

- Ce altceva a mai fost furat?

- Arme, muniție, două mortiere și niște detonatoare.

Tim dădu din cap gînditor. Eu îmi tăcusem tema, iar el era încă scos la tablă de Ira.

- Henry King? Nu cred. Cum e vorba aia, unii te jefuiesc marinați cu o carabină, alții cu un stilou. Știm cu toții că, pînă 'a urmă, King o să-i ia ferma lui Butler înarmat cu un stilou.

- Dar nu știm cît este de răbdător, am replicat eu. Dacă domnul Butler intră la închisoare, King are șanse să-i cumpere terma acum, și nu peste zece ani.

Ira și-a aprins trabucul și a puiait dus pe gînduri - Ideea e absurdă pe de-a-ntregul. Iar suspect"-! șchioapătă jalnic.

—"ic, Ș,

Părea să aștepte un răspuns. M-am gîndit însă la to«1 generațiile de avocați cărora impozitele plătite de mineiă vremea cînd cochetam cu marea finanța le-au permis l meargă la școli particulare, să-și cumpere produsele industri' germane de automobile, să țină case de, vară și concubine mi-am ținut gura.

Ira a puiait mai intens.

- Cei care stau cît de cît în picioare sînt polițistul Moody și Henry King.

N-am zis nimic.

- Nu e imposibil să mi-1 imaginez pe Ollie omorînd pe cineva în bătaie. Întotdeauna am crezut că într-o zi se va întîmpla, însă accidental. Dar tu vii cu un motiv destul de puternic. Ce știi despre el, a crescut la o fermă?

Ira știa al dracului de bine că da. L-am lăsat pe Tim să răspundă. Vechea fermă Moody de pe Scuddy Mountain. o ține acum fratele lui.

-înseamnă că Ollie.ar fi putut să știe cîte ceva despre dinamită, ca să nu mai vorbim de mai-știu-eu ce cursuri despre bombe a făcut la școala de poliție.

- Sau în armată, i-am amintit eu. Putea să știe din armată.

Ira pufai din trabuc.

-Cît despre Henry King... se întrerupse cît să expire atîta fum cît să acopere un distrugător. Henry King este genul de ticălos arrogant care poate justifica orice.

Tim și cu mine ne-am uitat unul la altul - în materie de aroganță, King era mic copil pe lîngă Ira - și Tim s-a străduit să-și ascundă rîsul printr-o tuse nereușită.

Ce-ai pățit? întrebă Ira. "flmm, tocmai, hmm...

^După spusele lui Ben, are cel puțin un mare profesionist " :
rocă Ce ziceai că e, Ben, ex-CIA?

nC lînga casa **.JoshWiggins.

Ce vrei să spui? se răsti el cu instinctul anchetatorului
ncntru cele nefostite.

- Domnul Butler i-a spus lui Tim că a văzut pe cineva,
citez. ..spionîndu-l" din pădurea lui King. L 1 printr-o lunetă,
întări Tim. Ira clătină din cap.

- E nebun, săracu'. OK, să presupunem că King are cei mai
buni oameni de pază, continuă el cu voce tare, încălzin-
du-se la gîndul diverselor posibilități. Mai e ceva cu King. Nu știu dacă
vreunul dintre voi a văzut biografia lui, la televizor, dar r e vremea
cînd era student a lucrat în construcții în New York City. Slujbele de
genul ăsta includ lucrul cu explozibil. Poate a învățat cîte ceva
atunci. Merită verificat... e o cale cam complicată de a-i fura ferma
lui Butler. Dar, cum ai spus, e posibil să-și fi pierdut răbdarea... Pe
de altă parte, motopclistul era prea ocupat să se ascundă de poliție.
Iar verii tăi nn sînt în stare să golească o găleată dacă n-are
instrucțiuni de folosire pe fund.

Poate că nu. Dar măsutele din rulota mamei lor erau ^cute din
lăzi de lemn pe care încă se mai puteau citi etichete de un roșu-
aprins. Fața zgîriată și vînată a lui Dennis putea fi '-""marea unui
meci de revanșă cu Dicky. Albert îmi păruse mult prea preocupat să
mă convingă că stătuseră toată ziua ;n partea de sus a pășunii de la
Fox Trot. Și cu toată bîlbîiala lQr impulsivă nici un Chevalley
pursînge n-a avut vreodată lendința să întoarcă și celălalt obraz.

Nici Topkis nu era genul care să se lase oprit dc la Jm de cîteva
mandate dc arestare. Altminteri, Ira citise i-t aceeași ordine ca și
mine. Ollie Moody și Henry \c li oamenii lui erau în capul listei.

- Dar dușmanii lui King? protestă Tim. Să nu ținem de
posibilitatea că... Tim se uită înjur. Eram tot sino^ J terasă, iar
puștiul de la casă avea căști Sony pe urechi ȘtJi voi că lucrează
pentru guvern.

Ira oftă.

-Ben, poți să verifici? Dacă este oficialul-neoficialpț care-1
credem noi, atunci e posibil ca Dicky să fi avut pursj simplu ghinion

să treacă pe lângă locul exploziei detonate de niște nemți nemulțumiți.

Mă gîndeam că amiralul ar trebui să-mi fie recunoscător pentru că am fost politicos cu ticălosul pe care l-a trimis ca să mă tragă de limbă. Poate că și el vedea lucrurile în acest fel.

- Și cu asta ne oprim, spuse Ira întunecat.

- Atunci de ce-am mai început? replică Tim. Am crezut că planul nostru e să-l slăbim pe procuror înainte să ajungă în fața juriului.

- Pentru că, spuse Ira, procurorul mi-a dat azi-dimineață o veste rea - chiar foarte rea, din moment ce-mi sugerează să pledez vinovat.

- Să pledezi vinovat! izbucni Tim. Are tupeu.

- Mai are și probe împotriva clientului nostru.

- Ce s-a întîmplat?

- Se pare că Ben nu e singura persoană căreia domnul Butler i s-a confesat. Cu o săptămînă înainte de incident, el și King s-au luat la ceartă în atelierul lui Mike și i-a spus în lața lui King că o să-i arunce în aer barajul.

W^' AP mirare că Ira fusese atît de dornic să-mi asculte jsjueraoc

- ceașchioapa.

g doar cuvîntul lui King împotriva cuvîntului lui,

„test” Tim.

** Mike i-a auzit cînc^ ^cea ni'5te c'iei-

Și de ce dracu' nu ne-a spus mai devreme? _ întîmplarea face că Mike e veteran din Vietnam și e - la sută de partea domnului Butler. S _ Cine l-a lacut pe Mike să vorbească? am întrebat. _ Detctivul-sergent Marian Boyce. O cunoști, Ben.

- Da, am cunoscut-o.

- Bună bucațică, am auzit, spuse Ira. _Ai auzit bine.

Avocatul mi-a zîmbit scurt și neîndurător.

- Fiti atenți amîndoi. E în joc libertatea clientului nostru. Se știe că a fost dinamita lui. Se știe despre cearta cu King. Au cadavrul fiului său la locul faptei. Iar acum au o amenințare. Și pariez că, înainte să ajungem la proces, atrăgătoarea noastră detectiv-sergent o să mai facă rost și de alți martori la ieșirile emoționale ale clientului nostru.

- Te-ai gîndit să-l aperi ca iresponsabil de faptele lui?
- L-ați văzut stînd acolo ca un animal în cușcă. Internează un om atît de instabil ca el și nu va mai ieși niciodată. Ar fi mai rău decît la închisoare. Așadar: Tîm, te concentrezi în continuare asupra cautiunii și slăbirii acu/at < de conspirație. Găsește un precedent, o probă nouă, un procuror mai prietenos sau vreun judecător care să-l simpatizeze pe bătrîn. Indiferent ce. Dar repede. Nu-i face deloc bine că putrezește acolo. Intre timp, Ben o să-și verifice suspectii lui dubioși.

Long Island Sound se distingea albastru-deschis în ceață, Punctat cu vase și mărginit de țărmul aproape invizibil.

Ca majoritatea muncitorilor de la Fox Trot - ajkW Dennis Chevalley fiind excepția care confirmă re n probabil cei care au tăcut să se apeleze la această poțjrîa firma de c'aterer venise de departe. Din New York C î ^ toate acestea, cînd am dat de urma lor, organizau o petre în curtea din spate a unei case de pe plajă, ceva mai jt^j Larchmont Yacht Club.

Paznicul de la parcare a măsurat Olds-ul cu o nri, • I . .

P'ivirț
critica.

- Sînt cu cei de la caterer.

Mi s-a spus ca data viitoare să folosesc intrarea d serviciu și am fost îndrumat pe un ton de gheață la bucătărie Bucătarii pregăteau cafea ascultînd radioul și aranjau florile pe tăvile de servit. Am întrebat de șef.

- Afară la cort.

Tineri și tinere extrem de atrăgători în cămăși albe și pantaloni negri cărau niște cutii peste pajiște spre un cort mare, vărgat. In cort, aranjau mese pentru o cină de doua sute de persoane. Am dus și eu o ladă cu tacîmuri și am întrebat-o pe cea mai drăguță femeie pe care am găsit-o:

- Unde-i șeful?
- Eu sînt. Tu cine ești? Era scundă, nervoasă și englezoaică.
- Mă numesc Ben Abbott. Ai făcut o treabă minunată la petrecerea lui King, în Newbury.
- Un clfent de coșmar... Și de ce te ții de mine?
- Vreau să te întreb cîte ceva despre petrecere.
- Cauți de lucru?

- Nu, nu asta. Nu zic că nu-ți dau o mână de ajutor, dar...

- Cine ești?

-Ben. Abbott. Din Newbury. Pot să-ți pun o întrebare scurtă?

Ești de la poliție?

' noamne lerește!

" Am vorbit cu o grămadă de polițiști.

- Si eu-

„ia atras atentia și a început să depene amintiri care

■de care mai plăcute.

N-aș putea să-ți descriu, începu ea, plăcerea lantastică, cirea absolută pe care am simțit-o când i-a explodat lacul. Mi a părut rău pentru pești, desigur, și mai târziu pentru săracu' care a tăcut-o. Dar a fost extraordinar. Înțelege-mă, am avut eu clienți. Și am avut ceva clienți.

- Ce ți-a tăcut?

- Făcea pe stăpînul cu toată lumea, țița la noi. Fă asta, la aia. Să nu uiți. De ce ăla de colo nu poartă cravată - pentru că încă mai aranjează barul, tîmpitule, chestie pe care bineînțeles că n-am putut să i-o zic, în schimb am pierdut vremea să-i explic și să-i promit că petrecerea lui va fi mult mai reușită decît cea pe care am organizat-o pentru bunul lui prieten maharajahul. Și tot așa.

- înseamnă că a fost un miracol că ați reușit așa de bine.

- Slavă Domnului că n-a venit decît chiar înainte să începă.

- Poftim? Cum adică, înainte să începă?

- L-a adus afurisitul de elicopter. Ai fi zis că aterizează președintele Statelor Unite în persoană. Tot personalul casei a trebuit să se alinieze ca să-l întâmpine. Ca la teatru. Mi s-a Z1S Și mie să-mi alinez oamenii. Le-am spus, petrecerea începe 'n două ore. Puteți avea o aliniere aici sau puteți avea mîncare vi băutură pentru musafiri - alegeți.

- La ce oră a ajuns King?

- Tîrziu. Pe la unu. A fost la limită. A avut nu știu ce

Problemă

cu avionul.

Prafu s-a ales de teoria cu fostul muncitor în COns Henry King care s-a apucat să-și înfunde barajul eu di pentru a înmormînta un Dicky Butler deja mort.

- De unde venea? A-ridicat din umeri.

Nu știu. Parcă ziceau ceva de Londra. Arăta rle n J zburase
toată noaptea. Transpirat tot și dezgustător «
fi tiu

tocmai aranjat pentru petrecere. Se apucase să-i stri
asistentei ăleia a lui că clientul a luat avionul cel bun și cș c/a
fost înghesuit într-unui cu aerul condiționat defect și că dcCe dracu'
nu și-a cumpărat avion personal. Cătea, cătea, cătea!

- Cine ți-a spus să-ți aliniezi oamenii? Domnișoarj
Devlin?

- Asistenta „personală”? Nu, ea era cu el în elicopter Bețivul
ăla care vorbește în colțul gurii a fost. Mi-am imaginai că e de-al
casei. El a fost principala mea problemă înainte să apară Odiosul
Henry.

Am mai schimbat cu ea istorii despre Odiosul Henry vreme de
un minut sau două. După care i-am pus întrebarea pentru care
condusesem două ore:

- Ai pierdut ceva veselă în explozie?

- Asta a fost partea cea mai bună. Deșteptul a vrut sase dea
mare și a insistat să folosim frapierele lui de argint.

-Chiar și la baraj?

-Acolo am avut noroc cu adevărat, mulțumesc lui Dumnezeu.
Aveam de gînd să-mi pun cel mai bun barman la baraj, ca să umple
paharele cînd musafirii aveau să se plimbe în jurul lacului. N-au vrut
decît o frapieră elegantă. W exemplar vechi, de argint - două mii de
dolari s-au dus pe apa sîmbetei.

-Norocul barmanului.

inute i

■ oroCul iui. Știi cît de greu e să găsești un barman ca
luflea Așadar, nu s-a apropiat deloc de baraj?

" S a dus chiar pe el să umple frapiera la loc, cu două "t,, înainte
de explozie.

Am aruncat o privire spre barul de aici. Un individ în

◆sia lămîi Cămașa lui albă atîrna de o frînghie a cortului,
mCOu tai* w . _ ,

apropiere, protejata de o punga de plastic transparenta.
gl e?

- De ce?

- A fost arestat vecinul lui King, un fermier bătrîn. Tatăl bărbatului ucis. Spun că e și vina lui.

- Bătrînul de pe tractor?

- Domnul Butler. El și King erau certați. Nu se pot suferi.

- Da? Marshal! strigă ea la tipul care tăia lămîi. Marshal! Vino-ncoace și stai de vorbă cu omul ăsta.

Marshal arăta ca un model pentru costume Armîni, un bărbat atrăgător și foarte brunet - mi s-a părut sinistru înainte să zîmbească.

- Marshal, el e Ben, spuse șefa. Ben, Marshal. Am dat mîna și Marshal m-a întrebant: -Cee?

- Aș fi cel mai fericit om dac-ai putea să-mi spui că ai uzut pe cineva punînd dinamită sub barajul lui King și jprin/înd fitilul. Dar cum nu e cazul, vreau să te întreb dacă 'iu cumva ai văzut prin apropiere pe cineva care nu era invitat !a petrecere.

- Nu. Mi s-a mai pus întrebarea asta. N-am văzut decît mvitații și pe noi.

- Ai văzut barajul din față cînd te-ai dus cu sticle

Proaspete?

-Nu. Eram deasupra lui. Frapiera era pusă în încît să nu dea nimeni peste ea.

- Cît era căderea de apă?

- Adică ce înălțime avea barajul? Nu prea știu, vr J metri. •

-Nu te-ai aplecat să arunci o privire? Eu am ten-iim-J mă apropii, simt nevoia să mă uit în jos. Mai ales dal^j vorba de apă.

- A, sigur că am aruncat o privire. Cînd am fost pryj oară.

£

- Ce-ai văzut?

- Nimic. Apa era cam mlăștinoasă. Raiul șerpilor și al țînțarilor.

- Frapiera era lîngă deversor?

- Nu lîngă. Ceva mai în spate.

- Cît de departe?

- Departe. Pentru că prima oară am pus-o lîngă podul ăla frumos de peste deversor. Constructorul îl blocase la capete cu capre de lemn.

Ultima oară văzusem replica podului din Central Park dusă la vale de curent, în noroi.

- Dar au venit strigînd să plec de-acolo, nu știu să citesc?

- Ce să citești?
- Afișul: „Pericol de cădere”. Era pe capre.
- N-ai "văzut un individ roșcat cam de înălțimea mca° Cu părul scurt și țepos și tatuat pe brațe.

Marshal s-a întors spre șefa lui.

- Polițista m-a întrebat același lucru. Mai ții minte? :

Șefa îmi dădu explicații:

- A descins la un cocteil pe care l-am organizat la Fortune Society. A arestat niște invitați.
- Cred că vorbești despre sergentul Boyce.

L-a recunoscut pe unul, i-a pus cătușe și l-a

1 Mise Părea o coincidență curioasă.

Vrei să spui că l-a urmărit la cocteil?

„j”slu. Venise să ne pună întrebări despre cele întâmplate r ,

Trot Ala s-a nimerit să fie acolo.

„Ja” Fox hui.

—Ce i-ai spus?

—j—am spus că nu l-am văzut pe individul roșcat.

—Și l-ai văzut?

- Sigur că nu. N-aș minți-o pentru nimic în lume, chiar să am motiv s-o fac. Nu. N-am văzut nici un tip roșcat cu tatuaje. Îmi pare rău.

-Nici un musafir nepoftit?

-Nu, răspunse Marshal. King are securitate serioasă.

-Ne-au cerut lista definitivă a personalului'cu o săptămână înainte, adăugă englezoaica. Nu se permitea nici o schimbare. Lăsați-mă-n pace, le-am spus. Am băieți actori. Dacă vreunul primește un rol, îl înlocuiește altcineva. I-am asigurat că o să am destui oameni. Întotdeauna am. Să nu-ți vină să crezi ce mi-au spus, că cine nu e pe listă nu trece de poartă. Și lucrul cel mai amuzant - că securitate serioasă, ce să spun!? - cineva ne-a furat două lăzi de șampanie din dubă.

Tot timpul cît a vorbit cu mine, ochii i s-au mișcat pretutindeni, verificînd tot aranjamentul. Brusc, apărură o sclipire veselă:

- Pot să contribui cu ceva la fondul pentru apărarea fermierului acela?

M-am întors la Newbury cu un cec generos pentru contul a'lat în custodia lui Tim. I-am spus că am aflat că King a ajuns acasă chiar înainte să înceapă petrecerea. Am la Tim care atlase de la Ira că pe la tribunal umbla o - ■ care confirma impresia mea că J.J. Topkis s-a înțeles înir ' cu procurorul, dar nimeni nu știa încă în ce constă târgu
^

- Greg face pe secretosul.
- Cum dracu' își permite Topkis să-l plătească pe qJI Riggs?
- Nu se știe niciodată cu motocicliștii ăștia, spuse Tjm Ira a apărât anul trecut unul care are atelier de reparat mașinj Alții se ocupă cu trafic de droguri. Sau arme.

Am fost de acord că motocicliștii sînt uneori plini de bani. Dar rareori îi pun deoparte pentru zile negre.

- Poți să afli cum a ajuns Riggs să-l apere?
- Imposibil.
- Du-te-ncolo.
- Eu n-aș spune nimănui de ce apăr un client. De ce-ar spune el?
- Oricum, trebuie să-l verific pe Topkis. Poate-mi spune el.

- Mult succes.

Am condus în josul râului spre Derby, vechi oraș muncitoresc unde pe vremuri căderile de apă de pe Housatonic furnizau fabricilor energie electrică. Ici-colo se mai vedeau și acum urmele stăvilarelor care captau apa în lacuri.

J.J. Topkis nu era greu de găsit. Tunetul ascuțit și continuu al motorului de Harley-Davidson se auzea de parcă-i furase eșapamentul de la mașina de tuns iarba. Vecinii lui de pe strada cu case de două etaje și copaci bătrîni numărau probabil orele pînă la proces.

Cu alții de teapa lui, prinși ceva mai devreme, organizase o gașcă de motocicliști care se autointitulau Moartea din jyloartea din Derby avea și un club într-o fabrică B^J nală un loc pe care n-am nici cea mai mică dorință

■lb, vjzitez.

Am preferat să-1 întîlnesc acasă, singur. Și, nutrind vaga anță că locuiește cu surori de măritat și cu o mamă SPC .. rată de investiția pe care o făcuse în cauțiune, ghidat o imot mi-am croit drum printre găurile din asfalt și printre ^Lc Șutind adresa pe care o

aveam de la alt motociclist care mi-a permis să-i cumpăr în schimb o duzină de beri la

White Birch.

Casa de la numărul patruzeci și opt, pe care cineva o placase cu piatră după al doilea război mondial și o împodobise cu storuri de aluminiu cam pe timpul războiului din Vietnam, avea o alee îngustă care se strecura între ea și casa de alături. La capătul ei, în fața unui garaj aplecat într-o rină, l-am văzut pe Topkis, șezând turcește pe cimentul crăpat, atent la turația unei Harley prăpădite. Urechea lui capta subtilități la care nici cugîndul nu gîndeam, cum fiecare răsucire a ghidonului producea un zgomot care-ți amintea de războiul stelelor.

Doi indivizi în salopete și cămăși de lucru ședeau pe pubele și urmăreau operația cu priviri goale, care au devenit atente la trecerea mea pe stradă. Exact clubul pe care încercasem să-l evit. Ei bine, poate că mami se uită la ei de la fereastra bucătăriei. Am trecut de casă, am întors pe aleea unui vecin și am parcat Olds-oil în fața unei porți.

Motorul se opri.

Uneori, indivizii care au motive să se aștepte la o vizită din partea polițiștilor mă iau drept unul de-al lor. O fi aspectul meu, o fi atitudinea. Uneori nu-i dezamăgesc, dar niciodată nu afirm sus și tare că eu sînt Legea - o treabă care i-ar enerva teribil pe polițiștii adevărați.

•. ,

Privirile lor atente care m-au urmărit de cînd m-am dat jos din mașină pînă cînd m-am apropiat pe alee m-au tăcut să cred că asta ar fi o ocazie ideală să-i las să-și formeze o idee greșită despre cine mama dracului mai sînt și eu și ce m-a apucat să latrn:

-J.J. Topkis.

Cei doi de pe pubele au răsuflat ușurați. Topkis s-a ridicat de pe ciment, desfășurîndu-și picioarele cu o ușurință demna de o cobră.

-Mda? M-a măsurat de sus pînă jos, încercînd să mă plaseze undeva. Speram să-și aducă aminte că mă văzuse stînd de vorbă cu Ollie cînd fusese adus în arest.

— Aruncă șurubelnița.

A pus-o ușor pe șaua motocicletei.

pacă n-aveam voie să mă dau drept polițist, nu scrie

nu oot să mă port ca unul dintre ei. nicăien ca nu F

-La pamint!

* ridicat din umeri și i-a dat un bobîrnac. A căzut pe miner cu un zgomot înfundat-, M-am mișcat în așa fel încît să-i țin sub observație și pe ceilalți doi.

J.J. m-a privit de sus, crezînd că mă poate intimida:

- Ce vrei?

Dacă l-aș fi găsit singur, aș fi încercat o abordare de la bărbat la bărbat - ai auzit de Dicky Butler? A avut un sfîrșit 2[orios. Dinamita e plină de surprize. Dar raportul trei la unu iăcuse din mine un polițai cu gura mare.

- De ce te-ai luat de Dicky Butler la White Birch?

-Ha?

- Barul motocicliștilor din Newbury.

J.J. s-a uitat la mine fără să scoată o vorbă.

-în iunie. O noapte de neuitat. Te-a aruncat prin fereastră.

- A, da, răspunse el rar, făcînd un pas spre mine. Mi-a făcut praf mutra!

- El a început?

- Se poate spune și așa.

- Vorba e că tu ai dat primul.

- Mda, l-a lăsat pe unchiu-meu fără dinți.

Nu știam asta. Auzisem că s-au încăierat din nimic și că bătaia era cîștigată dinainte să înceapă.

-Acu' vreo doi ani, în Waterbury. Căuta harță. Unchiu' n-avea chef să se bată cu el. Om bătrîn, aproape de cincizeci de ani. Barmanul i-a zis să-l lase în pace pe bătrîn, să iasă afară. Dicky Butler se duce spre ușă. Trece pe lîngă masa de biliard, pune mîna pe bila cu numărul opt și, bum, o zvîrleriș poate drept în pieptul lui unchiu-meu, care înnebunește- rl mama dracului faci? Dicky-i trage un pumn în gură și-i ziji jil dinții peste bar. Îți dai seama? Incredibil, toți dinții i-au ^îZl peste bar>Știi ceva?

Dinți falși? I-a zburat unchiului proteza?

Uitasem că J.J. fusese cel care-1 surprinsese pe Dicky c un pumn. Evident că era bun la asta. Nici un indiciu, nu m-« avertizat bătîndu-mă pe umăr, nu mi-a zîmbit fals, o istorioară interesantă și bum, ca să folosesc vorba maestrului.

Era un bărbat înalt, cu brațe excepțional de lungi și pumnul pornise în sus de pe la nivelul genunchilor. Cînd mi-a întîlnit falca, avea o viteză de mașină care a întîrziat la aeroport. Adineauri stăteam liniștit și-i ascultam trîncăneala, o secundă mai tîrziu zăccam întins pe spate, întrebîndu-mă cum am ajuns acolo.

Polițiștii și motocicliștii au ceva în comun. Merg la grămadă. Dacă un polițist își vede un coleg dîndu-i pumni unui civil, nu se complică să pună întrebări, care-i treaba, de ce-1 bați? Poate că cetățeanul e în legitimă apărare, mai știi? Nu. Aplică politica de bandă. Frate în albastru, lasă-niă să-i dau și eu una. Așa e și cu vagabonzii ăștia.

Cel care stătea pe pubela cea mai apropiată mi-a țintit fața cu cizma, celălalt a pus mîna pe o cheie fixă Stillson.

Aproape că am evitat șutul. Tocul mi-a sfișiat obrazul cam la un centimetru mai jos de ochi. Cred că a durut al dracului, dar eram prea speriat de cheie ca să bag de seamă și am încercat să mă rostogolesc cît mai departe de ea, cum venea învîrtindu-se prin aer.

Cheia a izbit alea și fragmente de ciment mi-au zburat în față. M-am mișcat repede și aproape că mă ridicasem în picioare cînd J.J. m-a lovit din nou.

Lovitura asta pregătită m-a lac ut să mă gîndesc la primul ca ia o amintire plăcută. M-a lovit de am văzut stele

iumn

I

HH! țiwM Cerul, vîrfurile copacilor și garajul au început să se ' singurul lucru bun a fost că m-a aruncat în afara razei facțiune a șutului amicului său.

•îrtească. Dacă nu mă ridicam imediat în picioare, eram "'ort Trei la unu, cum am putut să fiu atît de tîmpit? Să-mi ăsesc picioarele. Să-l văd pe tipul cu cheia.

L-am auzit urlînd ca un viking - mare greșeală. Eram suficient de speriat deja, dar l-am văzut ținînd cheia cu mîinile amîndouă și priveliștea mi-a dat o ascuțime a minții remarcabilă. M-am azvîrlit cu umerii la genunchii lui, l-am aruncat peste spatel meu și m-am

ridicat dîndu-i amicului său încălțat cu cizme un pumn să-l țină minte toată viața.

Pentru o clipă m-am simțit ca Dicky Butler luptîndu-se cu verii mei - adică numai mișcare pură și forță mortală. Pînă cînd o lovitură în ceată mi-a adus aminte că el se bătuse cu doi, iar eu trebuia să mă descurc cu trei gealați din Moartea din Derby. M-am ținut pe picioare, m-am întors și m-am pus în gardă.

J.J. aștepta pregătit. I-am evitat stînga, dar m-a lovit cu dreapta și m-am pomenit iarăși zburînd, de (Jata asta izbindu-mă de Harley, chestie foarte dureroasă, după care am căzut pe pămînt cu încetinitorul, așa că cei trei au avut timp din belșug să închidă cercul.

Cizmă era cam cocîrjat, dar încă periculos. Omul cu cheia 'Și trecea afurisita de sculă dintr-o mînă-n alta ca un toboșar dement. J.J. preluase conducerea și coordona atacul.

M-am lăsat într-o poziție de box și m-am repezit la omul cu cheia cu o serie de stingi. Le-am ratat pe toate. Dar așa și 'Menționam și m-am trezit în mijlocul lor arzîndu-i un șut în boașe lui Topkis.

N-a mers. A căzut urlînd, dar nu era definitiv. Chpi zburat pe lîngă cap lovindu-mă în umăr cu o durere de 5 roșu și mi-a imobilizat brațul stîng. Cizmă m-a apucat 1 spate, mi-a prins mîinile și l-a pofțit pe amicul cu cheia să Ja încerce o-dată.

- Stai puțin! Topkis se străduia să se ridice în picioai*' înjurîndu-mă ca la ușa cortului. A luat șurubelnița de jos și apropiat încetișor, ținînd scula ca pe o floretă.

încetineala mă omora. Simțeam durere în locurile unde fusesem lovit, amorteală în mîini și picioare, fierbințeală care-mi înăbușea puterea și frica întuneecîndu-mi judecata. M-amgîndii încă o dată la Dicky și m-am pus în mișcare.

I-am aplicat una lui Cizmă în fluierul piciorului. Mi-a dat drumul urlînd și l-am scos din luptă cu o dreaptă. Am încercat să sprintez spre Olds. Dar blocaseră alea și m-au încolțit între garaj și casă.

Se lăsase liniștea, tulburată numai de zgomotul pe care-l facea aerul ce-mi străbătea plămîinii. Eram dincolo de frică acum, în stadiul în care știam că am pierdut și că nu mai puteam decît să sper că am să scap cu viață.

Am ridicat mâinile și am început să mă gîndesc la ce-o să mi se întîmple. O cheie în țeastă? Șurubelnița în burtă?

O meritam. Crezusem că eram făcut să fiu un supraviețuitor, dar la un moment dat n-am mai fost atent. Nu era prima oară cînd mă expuneam unu la trei. Prea singur, prea neatent eram peste tot. Alergam după trei femei în același timp: speram să ajung cumva ta Julia Devlin, speram ca Rita Long să vină la un moment dat de la Hoftg Kong și să-mi spună că eu sînt alesul inimii ei; între timp mă culcam cu Vicky. Doamne, ce trio minunat or să facă atunci cînd mă vor vizita la reanimare.

J.J. întoarse capul. Pe alee se auzea un zgomot măsurat de pași. Ajută-mă să ies din asta, Doamne, mi-am zis, și promit să fiu cuminte. Slabe speranțe. Părea să fie un singur om, Probabil aducea bere.

Cel cu cheia se întoarse și el să se uite.

Mulțumescu-ți ție, Doamne.

L-am doborât dîndu-i una după urechca stingă și a lovitura întîrziată cu șurubelnița lui J.J.

De după casă apăruse detectivul Arnie Bender OnJl cheia s-a ridicat rapid. J.J. rînji văzînd că Arnie nu e fr!9 înalt. Cizmă se trezea și el. îi și vedeam pe alde Moart Derby îcîndu-și socotelile cum o să arunce ambele cadU în riu.

Dar imediat în spatele lui Arnie apăru Marian BoyCe J pantofi sport, care nu (aceau zgomot, și cu o expresie a! cîine turbat pe care nu i-o văzusem niciodată. Nu era ma" puțin feminină - o groază de timp s-ar munci chirurgii transsexuali să schimbe asta -, dar părea gata, în stare și nerăbdătoare să împuște pe cineva, Iară să-i pese pe carc dintre ci.

Și-au scos armele ca la un semnal.

- Poliția.

Pentru doi oameni care nu se agreează, Marian și Arnie taceau un front foarte convingător. Nici un derbedeu nu le-a pus la îndoială solidaritatea, cu atît mai puțin jurisdicția în limitele orașului Derby. Cheia și șurubelnița au căzut pe ciment.

. - La pămînt, spuse Arnie, gesticulînd cu pistolul, un Magnum 357 care părea enorm în mîna lui mică.

Moartea din Derby s-au culcat pe ciment alături de tovarășul lor care tocmai se trezea. Învățați cu asemenea lucruri, și-au încrucișat toți mâinile la spate, așteptând cătușele.

- Doamne, ce bucuros sînt că vă văd.

- Și tu, băi pîrnaie. Fața la pămînt!

Dacă prizonierii speraseră la ceva avantaje din discordia pe seama jurisdicției, au fost dezamăgiți. Poliția din Derby a pus la dispoziție duba și părea să fie în termeni excelenți cu Marian s-a hlizit cu o uniformă din Derby în timp ce colegii polițiști locali urît îmbrăcați ne-au percheziționat

il Moartea Derby în dubă, unul cîte unul. f>aU £are dracului e acuzația? urlă J.J. cînd îi veni rîndul. " fost prinși în timp ce atacați un turist. Era a treia oară în trei luni cînd mi se puneau cătușe și cOI1vcnea și mai puțin ca în noaptea aceea cu Ollie. Mă "urea lăța, ceafa și coastele, ca să numai pomenesc de părțile care veniseră în contact cu motocicleta.

Politiștii urît îmbrăcați m-au ridicat în picioare ca pe un buluniac. Moartea din Derby privea cu interes cum sînt dus spre dubă.

- Pe-ăsta îl luăm noi, spuse Marian. Nu merită să strici hîrtilc pe el.

- Avem nevoie de el ca să depună plîngere.

Marian le tăcu semn să vină mai aproape. Au vorbiî între ci o vreme, au dat din cap.

- Ben, spuse Marian, vrem să depui plîngere împotriva indivizilor ăstora care te-au bătut.

- Care indivizi?

- Înțelege ce vreau să spun? îi spuse ea detectivului din Derby.

- Uite ce e, Abbott, te băgăm în aceeași oală cu zezecii ăștia, sub aceeași acuzație.

P - Ce acuzație?

- Perturbarea afurisitei de liniști publice, bătaie și scandal.

- Nu ne-am bătut.

- Nu v-ați bătut? Și de unde ai mutra asta?

- M-am împiedicat de o motocicletă.

- A absolvit etica la Leavenworth* explică Marian.

- Bine, atunci, dacă nu s-au bătut, poate că vrea în dubă cu prietenii lui. Poate că o să tragem pe dreapta pe 1 rîului pentru o oră. Ca să vă cunoașteți mai bine. °

Nimic în expresia lui Marian nu sugera că o să-mi m în ajutor și o să împiedice așa ceva.

Ăia urit îmbrăcați din Derby au pus mîna pe mine-

- Bine, durule. Hai să mergem.

Cînd ai mîinile prinse la spate în cătușe și te doare tot coipul și fața ta arată ca sacul de antrenament al lui Mju Tyson, tot ce ți-a mai rămas din privilegiile de cetățean care locuiește pe strada principală este glasul:

- Am. un avocat excelent pentru procese penale. O să aveți nevoie de numărul lui de telefon dacă un prizonier aliat în custodia voastră pățește ceva.

Arnie și Marian m-au înghesuit în spate în mașina lor nemarcată. Am spus:

- O să-mi ducă mașina la fiare vechi dacă o lăsați în stradă.

- Nici o problemă, spuse Arnie. O confiscă poliția din Derby.

-Pentru ce?

- Să caute droguri. O primești înapoi după ce o fac bucăți.

- Domnule detectiv Bender, am spus, știu că întotdeauna ai vrut să vezi ce viteză poate atinge. E o ocazie bună. Îți împrumut mașina.

Ochii lui Arnie s-au aprins. Cadillac-ul V-6 obosit și lovit al poliției, pe care un Chevalley binecuvîntat cu talent de mecanic îl ținea în viață, era o mașină rapidă, dar nu se compara cu a mea. Marian îi dădu girofarul.

- îmi rămîi dator, micuțule.

Bender îmi extrase cheile din buzunar și porni motorul, fața lui de nevăstuică radiind de extaz. A- pus girofarul pe mașina mea. A pornit în trombă și s-a înscris pe șosea ratînd ă singura mașină ultimul model din zonă, un Ford la ^Strălucitor care nu fusese parcat acolo la venirea mea. ^Marian îl urmă ca în transă, trecu pe lângă Taurus cu

ntă înaintea ei, de unde Josh Wiggins îmi aruncă un ochii ț'nia salut ironic-

pe pe bancheta din spate, cu cătușe la mîini, am spus:

_ Pot să te întreb ceva?

_încearcă.

- Cum de ați ajuns la J.J.?

- Avem un acord de asistență cu poliția din Derby, minți ca în schimb, ei țin evidența vizitatorilor lui J.J. Am auzit de un anume Olds verde-deschis și am trecut să aruncăm o privire.

-Uimitor, am spus eu. Tocmai la timp.

- Păi n-am dat buzna imediat. Ne-am gândit să vedem mai întâi ce se întâmplă.

- V-ați uitat cum indivizii ăia încearcă să mă omoare?

- Ce indivizi?

-Marian!

-Ne-ai dat peste cap acoperirea, ticălosule. Ne-am rugat â-i dovedești ca să nu ne dăm de gol.

- Erau trei.

- Am pariat pe tine și acum am să-i dau lui Arnîe un dolar, r'

- îmi pare rău.

- E vina mea. Am pariat cu inima, nu cu capul.

A condus în tăcere încă o bucată de drum. Apoi mi-a 'niîlnit privirea în oglindă și mi-a spus:

- Vreau să te întreb ceva. Cum ai reușit să nu torni la ^nnapolis? Nu au un cod al onoarei?

~ Am respectat codul.

-Apropo, frumoasă strategie să-i lași pe ăia sg * că ești terminat. Tîmpiții credeau că au cîștigat. Am s j și eu dala viitoare cînd am să mă bat unu contra trei

-Vă sînt recunoscător că mi-ați salvat pielea Vrei să-mi spui încă o dată cum de ați ajuns la mort/ potrivit?

- Ben, vreau să nu ne mai stai în drum.

-în drumul vostru? Oriunde mă duc, aflu că ai f înaîntea mea.

- De exemplu?

7 Josie Jervis, firma de caterer, transatlanticul, atelier^

lui Mike, iar acum ticălosul ăsta.

Să fi fost o strălucire de mîndrie în ochii ei? Epuizasem oare lista locurilor unde fusese sau mai erau și altele la care nici nu mă gîndisem?

- De-aia mă plătește poliția statului Connecticut.

- Am putea să fim parteneri, numai că eu încerc să-rm scot clientul basma curată, iar tu încerci să-l înfunzi.

- Am deja un partener.
- Dacă n-a intrat cu mașina mea într-un stîlp de telegraf.
- Ar fi bine să-ți scoți autorizație de detectiv particular, spuse

ea.

- De ce?
- Ca să ți-o putem ridica.
- Vorbesc serios, Marian. Vrei să facem un tîrg?

Mi-a dat un răspuns la care mă cam așteptam, pe un ton puțin prevenitor:

- Asupra noastră s-au tăcut presiuni de sus. Nu vreau să fim presați și de dedesubt.

- Da? Și cine te presează de sus?

Marian a oprit mașina poliției, a întors și s-a răsucit spre mine. Avea pomeți extraordinari, roșii acum de o furie cărc m-a surprins.

M am lăsat-o să vorbească.

■ asă-®&. să ghicesc cine vă poartă sîmbetele... ții [ui Henry King vor să fie lăsați să-și ducă viața jjtff?8o ' puțin le pasă dacă domnul Butler l-a ajutat pe 11131 să arunce în aer barajul. Le stați în drum, ancheta P'o^, „ amenintare la adresa persoanelor lor. Așa că cineva V runca1 o vorbă la FBI, iar ăștra au vorbit cu șefii voștri pe 3 3 ate Fără amenințări directe. Dar dacă poliția din Con- '3>cticui n-o lasă mai moale, vor apărea mici probleme cu Lanțarea, de exemplu pentru un laborator pentru analiza y[]N-ului sau pentru aparate de poziționare GPS* pentru băieții de la circulație. Nu ceva pe care să pui mîna, bineînțeles.

- Terenuri de baschet.

_ Vă iau sala de sport?

- Nu, pentru copii. FBI promisese bani pentru terenuri luminate de baschet în fiecare cartier. Ziceau că să dea tinerilor ceva mai bun de făcut decît să se împuște între ei, să ne crească acțiunile orașului.

- Aha, și, practic, nimeni nu-ți ordonă s-o lași moartă. Dar dac-o ții pe-a ta, toată lumea va ști că sergent Marian și sergent Arnie i-au lăsat pe copiii neprivilegiați să se îndrepte înspre o lume a crimei. »

- N-ai pic de haz.
- Și eu sînt vizat.
- O chestie ca asta te poate distruge.

Nici o femeie nu urcă așa de repede în poliție dacă nu e Ioane ambițioasă. Marian era. Ca și Vicky, avea o agendă care îngloba și politica. Își facea în același timp dreptul și plănuia să se retragă pe la patruzeci și cinci de ani și să intre ^politică. Avea însă prea multe scrupule.

* Global Positioning System.

-Te înțeleg perfect, am spus. Ești față-n față 1 oameni care știu să obțină ceea ce doresc. De-aia ai cîrdășie cu Josh Wiggins?

- Cu cine?

-.Tipul care ți-a vîndut pontul că sînt pe cale KM
ortul popii.

- N-am auzit de el.

- Tipul din Taurus-ul, de la colțul străzii.

- Vreun amic de-al tău? -Nu.

- Atunci de ce-ar informa poliția că ești pe cale să iei o bătaie
soră cu moartea?

- N-am nici o idee.

- N-are nici o logică, vezi?

- Ai dreptate, am aprobat eu.

- Ben, dacă nu poți să-mi spui de ce un asemenea lucru s-ar fi
putut întîmpla, atunci nu s-a întîmplat.

- Ce ofertă ți-a tăcut? Te ajută în vreun fel? -Cine?

- Josh Wiggins. Lucrează pentru Henry King. -A, da. Șeful
securității.

-În locul tău, aș fi foarte atentă. Marian s-a întors și a pornit
mașina.

- Arnie te presează să vă dați la o parte?

- Nu, el nu.. Pe el l-au călcat pe nervi.

- Așadar, o să faceți ceea ce trebuie.

- Mda, desigur.

- Numai că, am adăugat, nu e bine ce faceți.

- Cum adică?

-N-a fost nici o conspirație. Domnul Butler nu l-îndemnat pe
Dicky și nici nu l-a ajutat.

zice, un agent de afaceri imobiliare?

ndreptă spre nord, de-a lungul râului.

_. _ durea tot corpul. Fusesem învățat cum să încasez un

■ C Ma ^^ eram rănit serios. Dar simțeam nevoia de o baie

Hi -j să închid ochii într-o încăpere răcoroasă și fierb"1
necoasă.

!!IJ _ Nu vrei să-mi scoți cătușele?

Tăcere. Kilometri întregi. într-un târziu, la trecerea peste
garajul Stevenson, a vorbit:

- Care-i oferta ta?
- Tu prima.
- După tine.

Iarăși tăcere. Și mai mulți kilometri. Ne aflam undeva în
districtul Plainfield, pe drumuri lăturalnice pe care nici măcar cu nu
le cunoșteam. Era rîndul meu:

- Domnul Butler nu a conspirat cu Dicky ca să-i arunce-n aer
barajul lui King.

- Ești sigur?
- Absolut.
- De ce?
- Începe tu.
- După tine. - %

în față era o bifurcație pe care am recunoscut-o. Drumul din
dreapta mergea la Plainfield, drept spre sediul poliției și închisoare.
La stînga era Newbury. Am vorbit:

- E foarte important ce ți-a spus ție Josie Jervis. Îți spun ce
mi-a spus mie. Cu condiția să-mi spui ce-au scos polițiștii din Derby
de la J.J. Topkis.

- Îmi spui tot ce ți-a spus?

- Tot ce te poate interesa, am promis - să fiu al dracului dacă-
i spun teoria nebună a lui Josie despre cum Butler și-a ucis
accidental fiul.

- S-a făcut, spuse Marian și viră la stînga. După „B de la
Derby termină cu Topkis, mă hotărâsc dacă rne facem tîrgul. 1}

- Vrei să-mi scoți afurisitele astea de cătușe, te rooȚ A întins
cheia peste umăr.

- Data trecută nu te-au deranjat, îmi aminti ea.
- Data trecută a fost altceva.

Am găsit un bilețel sub ușa de la bucătărie. — Sînt la Drover,
dacă ai chef de o bere. Julia.

Aveam chef de mai multe beri. După un bourbon, o ba'ie și o pungă cu gheață. Foarte multe beri.

Peste aproape o oră am intrat schiopătînd în barul Yankee Drover, spălat și îmbrăcat cu cămașă și pantaloni curați, cu durerea care amortise după tratamentul cu Jack Daniels (s-ar fi putut și cu medicamente, dar aș fi ratat efectele secundare).

Julia fusese iarăși pe la tonomat.

O atmosferă dulce-amăruie se instalase în încăpere, nu chiar melancolică, dar o grămadă de oameni nu tocmai predispuși la reflecție păreau să-și cîntărească viața și faptele. Dumnezeu știe u ce începuse - poate că Deus Irae -, dar acum se auzeau Itimele acorduri ale cîntecului „In Your Time” al lui Bob Seeger promisiunea lui că pacea se va așterne asupra sufletelor nu Părea să-i fi înveselit pe cei care sperau că lucrurile se vor îndrepta ceva mai curînd.

| Am pus niște Smokey Robinson și m-am îndreptat spre tar pe acorduri din „Since I met you baby”.

Julia rezervase cu poșeta scaunul de lîngă ea. Purta ȚJ în seara asta, albaștri ca starea ei. Bluză mulată, feră rrf Părul lung și lăsat liber pe spate. M-a văzut și mi-a zîmbit otv3 și nesigură:

- Ge-ai pățit?
- Am alunecat la duș.
- Vorbesc serios, te simți bine?
- Mda. Mă simt bine. M-am așezat cu grijă și am faC(lt semn spre berea ei Rolling Rock. Ziceai ceva de o bere*>

Annemarie, unul dintre noii proprietari care făcuse din Drover un local mai prietenos decît predecesorii ei, s-a grăbit spre noi.

- Am alunecat la duș, i-am explicat, adăugînd că o bere m-ar face să mă simt mult mai bine.

Julia părea mult prea preocupată de ale ei ca să pună întrebări, ceea ce m-a bucurat, pentru că nu mă simțeam în stare să răspund. Așa că am ascultat muzică. Dar cînd am propus să mai luăm un rînd, a spus:

- Am o idee mai bună. Ai început să te umfli. Hai la tine să-ți punem niște gheață.

Era o idee mult mai bună. Ar fi fost o idee genială dacă n-am ti dat nas în nas cu Vicky la ieșire.

- Ben, ce-ai pățit la față?

- Am alunecat la duș. O mai ții minte pe Julia Devlin, de la Fox Trot?

- Mă bucur să te revăd, spuse Vicky. Figura ei frumoasă era încadrată de bucle ca un rubin în filigran.

Julia dădu din cap, un diamant pe catifea neagră.

- Ben, cum te simți?

- Bine, mă duc să-mi pun niște gheață. Poți să vii să te uiți dacă vrei. Ne-am gândit să stăm în curte și să bem o bere.

Ilvu o scurtă ezitare. După care lumina s-a stins de pe

"3ța 01 Nu, nu pot. Am o întâlnire.

"Julia» care stătuse deoparte, îmi spuse la ieșire: _ Ți-am tăcut probleme?

. Nu, mă pricep destul de bine să mi le fac singur.

- Ben, dacă vrei să-ți pună ea gheață, n-ai decît. -Nu-ți bate capul.

Arn dus-o în bucătărie și am desfăcut două sticle de Amstel [jght. Julia a umplut o pungă cu gheață din congelator, a înlășurat-o într-un prosop și am ieșit în grădină, unde ziua întârzia sase dea dusă.

M-am lăsat într-un scaun și mi-am presat cîrpa rece pe lată. Julia se plimba pe aleile înguste, scoțînd exclamații apreciative în fața culorilor din grădină. Îmi făcea plăcere să mă uit la ea. Era o podoabă în plus pentru grădina mea, un ornament frumos fasonat, în contradicție cu vegetația luxuriantă de sfîrșit de toamnă.

Nu mai era nostalgică. -Ce frumos e! continua să exclame. Am pus pe seama furtunurilor cu apă îngropate sub pătura de îngrășămînt faptul că florile numi s-au ofilit în căldura din august. Florile de lipscănoaică se aplecau grele, margaretele explodaseră și trandafirii dădeau al treilea rind de flori.

- La asta visează Captain Jack cînd se află în larg. Eroul romanelor multiubitului nostru Patrick O'Brien. Jack

Aubrey, un războinic cu sînge aprins și nenorocirea flotei lui Napoleon, avea la țarm un sălaș unde-și găseau adăpost toți dezertorii și neisprăviții din Insulele Britanice.

| - Cum reușești? m-a întrebat. Mirarea din vocea ei m-a lîmplat de o mîndrie nejustificată.

- Mătușa Connie m-a învățat. Să pun o plată de cînțJ de cenți într-o gaură de cinci dolari.

Julia părea să iubească florile, așa că am sărit de pe șJl am umplut o cană de cafea cu apă și i-am tăiat un buchet Wl urmat lp locul unde depozitez frunzele și ramurile în e ^B unde i-am ornat buchetul cu frunze de salvie.

-Trebuie să schimbi apa și să tai din codițe o dată J cîteva zile.

S-a uitat la ele floare cu floare, după care m-a surprins cu un sărut cald pe obraz.

- Of, iartă-mă. Sper că nu te-a durut. Sărmana ta față'

Ne-am așezat să bem bere.

- Mai vrei gheață?

- Nu. E mai bine acum. Spune-mi, cum merge treaba cu fondurile pentru apărarea domnului Butler?

-Nu știi deocamdată. S-ar putea să iasă. Nu promit nimic.

- Ți-a făcut mizerii din cauza asta?

-Nu.

King n-avea cum să stea liniștit. Dilema în fața căreia îl pusesem ar fi speriat un matador. În caz că e implicat în omorîrea lui Dicky Butler, atunci condamnarea domnului Butler ca părtaș la omor ar pune capăt oricărei anchete. Numai că procesul s-ar dovedi o catastrofa dacă Butler va pretinde în continuare că a pus dinamita pe care King a dezamorsat-o. În caz că el și oamenii lui nu l-au omorît pe Dicky Butler, dilema ar lua proporții de-a dreptul formidabile: un proces care ar face publice secretele lui King i-ar nemulțumi pe clienții trădați. Pe de altă parte, încarcerarea lui Butler i-ar permite să pună mîna pe fermă.

-Cel mai bun lucru pe care-l are de făcut e să se miște repede și să facă în așa fel încît să se renunțe la acuzare, ^m spus.

Iulia a schimbat subiectul: E Ati reușit să faceți ceva ca să reduceți cautiunea?

" Țim vinează precedente pînă, hăt, pe timpul -^istrației Winthrop. Și face apel la vechii amici ai lui

t3'C^ Nu e ușor să muncești atît pro bono.

- Ira Roth, mentorul din infern, îl încurajează. „Și tu ce faci?

_ Pun întrebări în stînga și-n dreapta.

- Așa te-ai ales cu ochiul vînat?

- Ar trebui să vezi cum arată ăilalți.

Julia zîmbi - o strălucire albă pe fondul tenului ei măsliniu și al părului întunecat ca noaptea. -Cîți au fost?

- Trei. Dar mi-a dat și poliția o mîna de ajutor.

- Poliția? Ce facea poliția acolo?

- Ani avut noroc. Un cetățean îngrijorat le-a vîndut pontul.

-Ăsta da noroc.

- Așa e, am spus eu întrebîndu-mă dacă i-am spus pînă acum ceva ce nu știa. Au apărut la țanc.

Am vorbit despre noroc pînă s-a lăsat noaptea. Patrick

O'Brien a scris despre noroc ca despre un bun de larg consum.

Henry King și-a învățat acoliții că au nevoie de trei lucruri pentru a reuși: talent, muncă grea și noroc.

. -Mi-a spus că n-ai cum să reușești numai cu două dintre ele.

- Ești norocoasă?

- Am perioade, a răspuns ea. Am avut noroc că l-am •Mîlnit pe Henry. M-a salvat de la o slujbă Iară perspective.

- Ce taceai?

- Viața mea era ca un tunel neslîrșit, o viață în « 1 public. Brusc, am zărit o lumină.

- Un tren.

- Poți să-i spui și așa. Henry a trecut în viteză, iar eu sărit din mers la bord. Fără să mă uit înapoi.

- Vorbești ca și cum ai fi lăsat pe cineva pe șine în Urtl ta. ' ^

- În gară. Încercă să rîdă, să sune ca o glumă. Nu chiar atît de rea, crede-mă.

- Josh Wiggins, am spus.

- Poftim?

- El a fost cetățeanul îngrijorat. Cel care a chemat poliția

—• Josh? Ce făcea Josh acolo?

- Mă depășește.

jH

- Faci pe misteriosul?

Făceam, dar am negat.

«

- Nu. Poate că poți tu să-mi spui ce făcea Josh acolo.

- De unde să știu?

- Lucrați împreună.

- Se poate, dar nu știu... unde era?

- în Derby. Un orașel de pe malul râului.

- Am fost la Derby. Când am cumpărat vitralii pentru casă.

- înseamnă că știi că e destul de departe de Fox Trot.

- Ben! A dat din cap cu o expresie perplexă. Nu știu ce să zic.

Mai iese și de capul lui...

- Ei bine, spune-i că-i mulțumesc când îl vezi. M-a scutit de o excursie la reanimare.

- N-am nici cea mai vagă idee ce căuta acolo.

- Poate că era în vizită la iubită sau la vreun camaraddm CIA.

E o fabrică de elicoptere în apropiere. Oricum, mi-a purt® noroc...

Nu te-a părăsit încă norocul?

|| Sper că nu. Dar pe tine?

i ^red că am lăsat cea mai mare parte din el în mâinile
,tenului tău, Josh, astăzi.

Pn j^enry zice că fiecare om își face norocul.

Oamenii norocoși spun asta. Ca să nu le mai fie teamă "

ăsească. Mi se pare mie sau nu

- Sînt ooosua, am muncit mult.

-Bine.

__ Poate o mică depresie.

- S-a întîmplat ceva?

-Numai... a venit supărat și după aia... nici eu nu mai
știu.

- A dat vina pe tine.

- Cred că da. De ce insiști atît pe problema asta?

- în New York, o femeie ca tine lucra pentru mine. Am mai
văzut și altele. Fie afaceri mărunte, fie de milioane, întotdeauna e
cineva în camera din spate care-și ține șeful pe linia de plutire. De
obicei o femeie. Fișa postului include la capitolul competențe
clarviziune, calm, cultivarea contactelor, acoperirea greșelilor

șefului, plus înghițirea abuzurilor. E o viață grea. Sînt fericite doar cele care se folosesc de o asemenea experiență ca de o pistă de lansare.

- Așa a făcut a ta?
- A zburat ca o rachetă. N-a lăsat în urmă decît cenușă.
- Ce-ai făcut?
- Am supraviețuit. Va supraviețui și Henry.
- Dar cum te-ai simțit? Ți-au rămas urme? Cît ți-a trebuit să-ți revii? Ți-ai revenit complet?

- Da. Aproape.

-O urăști?

că propriul lor noroc o sa-i pa
ești în apele tale în seara asta?

- În zilele mele bune îmi spun că peste cincizeci de ani să privesc înapoi și am să pot zice: Mai bine că a plecat d'ji să îmbătrînească alături de mine, cărîndu-mi bagajele.

Julia tresări.

-Henry ar face la fel. M-ar lăsa să plec. Ar... face orice i-ar sta în putință ca să mă ajute. Ben, de ce vrei să mă faci să mă îndoiesc de el?

-îmi pare rău. Uneori am gura mare. îmi place să-mj dau cu părerea. Și, sincer să fiu, îmi place. Mă fascienzi. Dacă te hotărăști să-l părăsești, am să-ți propun o întîlnire.

Julia m-a măsurat cu cea mai serioasă privire pe care mi-a fost dat s-o întîlnesc vreodată.

- Știi ce-mi place la tine? m-a întrebat în cele din urmă. îmi place că nu ți-e frică să mă superi.

- De ce mi-ar fi frică? Nu vreau nimic de la Henry King.

-Toată lumea vrea ceva de la Henry King. Toate ploșnițele pe care le hrănește.

- Adică Josh și Bert?
- Tu vrei să plătească avocatul domnului Butler.
- E o decizie pe care n-o pot influența. N-am făcut decît să propun...

- Nu asta am vrut să spun. în lumina care pălea am reușit să văd cum buzele i se string a dezaprobare.

-Ce-am spus? Te-am supărat.

-Nu vorbeam de Henry King, răspunse ea încet. Vorbeam despre mine. N-ai de unde să știi, dar cînd nu sînt lîngă el, sînt o persoană foarte puternică. În general bărbații se tem să vorbească urît despre șeful pentru care se întîmplă să lucrez.

-Despre șeful care întîmplător te tratează ca pe o persoană foarte slabă.

- Poate că și tu ești exact ca el.

„Eu?

poate că doar te prefaci că te îngrijorează faptul că se 'ăurit cu mine. r „ pe ce aș face una ca asta?

poate că vrei să mă faci să-1 trădez. Mai bine să-1 trădezi pe el decît pe tine, am răspuns, jînd dacă vorbeam despre domnul Butler, sau sex, sau ^goste. Cu puțin noroc, poate că era vorba despre toate trei.

Un țînțar fară noroc a ales momentul în care mă dădusem mai aproape pentru a se așeza pe genunchiul Juliei. L-am omorît și am spus:

- Să mergem în casă. Au început să ciupească.

Am început să ne sărutăm înainte să trecem pragul și când în sfârșit am ajuns înăuntru rămăseserăm amândoi tara răsufare. 9

Căderea noastră pe pat a fost o încununare a zvîrcolirii care începuse iarna trecută, cu acel prinz la Fox Trot. Nu așteptasem degeaba.

Dacă e să cazi într-o cascadă, ce se întâmplă? Te lași purtat de curent, te scufunzi, ajungi la fund, ieși la suprafață.

- Nu te opri!

Lăsasem lumina aprinsă. Am băut puțină bere. Noaptea târziu ni s-a tăcut foame, ne-am dus la bucătărie și eu am făcut omletă. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi i-a simți' gustul.

Urcînd treptele - vechi prietene de-acum -, la jumătatea scării am devenit nerăbdători și ne-am dedat la acrobații DaNang, care o plăcuse pe Julia de la prima vedere, dădea din coadă entuziasmat. I-am spus să iasă afară la vîânăloare • întorși în pat, i-am spus Juliei că este cea mai J1- * femeie pe care am cunoscut-o. Mușchii îi jucau pe pute. p6 picioare. M-a trîntit pe spate ca să-mi arate că am Saitete și mi" a z*s că ^ace exerc^iica Să-Și consume energia

risos. I-am SPUS că mă bucur mult că regimul n-a

^tionat. în timp ce se odihnea, am schimbat locurile. IlinL dormit împreună ca și cum ne-am fi cunoscut din oCa glaciara. M-am prăbușit ca un parașutist Iară parașută, bucuros de salt. M-am trezit brusc, gîndindu-mă ce frumoasă e v iața și am înțeles cu greu că ceva nu e-n regulă.

Julia era ghemuită la celălalt capăt al saltelei și plîngea cu sughituri.

M-am dus la ea. A înțepenit. Am încercat s-o iau în brațe. S-a tras la o parte.

-Nu.

-Ceai?

- Nu mă atinge, te rog.

M-am dat jos din pat, l-am ocolit și m-am așezat pe podea în așa fel încît să-i văd fața. Mi-am ținut mîinile acasă și i-am spus:

- Nu știi dacă asta te ajută cu ceva, dar să știi că ai făcut un om fericit. %

- Minunat. Deci tu ești fericit.

- Să știi că sînt.
- Și eu cum crezi că mă simt?
- Pînă mai adineauri, am crezut că te simți minunat.

-A fost minunat. Mulțumesc.

- Am auzit voci mai blînde la sergenții-pompieri.

-Fii bun și lasă-mă-n pace. O să-mi treacă imediat, te asigur.

M-am retras în bucătărie, imaginîndu-mi că se simte inovată pentru King, sau furioasă pe sine pentru că l-a înșelat, sau pe mine pentru că am sedus-o. Am făcut cafea și am dus cu ea sus, a ei într-o cană cu capac. Se încolăc' cearșaf, mică asemeni unui copil. Cînd mi-am făcut jJ pat, a acceptat să soarbă din cafea și și-a așezat cap coapsa nea, închizînd ochii. Fața îi era brăzdată de lacri care continuau să-i izvorască de sub pleoape.

Cred că dacă mi-ar fi cerut să omor pe cineva, aș fi pe loc. M-a lăsat să o mîngîi pe păr. După o vreme întreat-o:

- Poți să vorbești?
  - Nu vreau să vorbesc.
- Am mai așteptat cîteva secunde.
- Te superi dacă încerc să ghicesc?

-Da, mă supăr.

-Poate că te ajută.

- Faptul că m-am culcat cu tine nu-ți dă dreptul să-mi cunoști toată afurisita de viață.

- Nu vreau să-ți cunosc toată afurisita de viață. Vreau doar să fii fericită, aici și acum.

- N-are nici o legătură cu tine.
- Speram să aibă o legătură cu noi.
- Ei bine, nu, răspunse ea furioasă.
- Atunci e vorba despre el.

Cînd aveam să învăț oare să-mi țin gura? S-a ridicat încurcîndu-se în cearșaf și s-a uitat la mine.

- E vorba despre viața mea irosită, pricepi? Nu a lui. Mi-am irosit viața. Bine?

- Bine.
- Îți sîngerează fața.
- De la spălat.

- Stai, mă ocup eu. S-a dus în baie, a udat un prosop cu apă caldă și m-a șters pe obraz. După care a cotrobăit pînă s-a sîrnat cu

medicamente și a venit fuga cu un plasture pe I s ușor pe tăietură. îi dădusem o ocupație care-i c'lio* . rimile și cînd a terminat n -a sărutat în jurul

doare?

,Nu.

pe fap^ ' ~am exP'i°at ca noaPtea petrecută împreună minuni cu durerile și junghiurile mele. Mult mai Eficientă decît bourbonul sau orice medicament. Așa că, în C teresul științelor medicale, m-am întrebat dacă o supradoză jyy-ar face bine.

- Se poate în tăcere? m-a întrebat.

Am încuviințat.

Cînd s-a trezit, mi-a spus:

-Zîmbești.

-Îhî.

S-a ridicat în șezut și a inspectat bandajul.

- Sper că n-ai de gînd să te mai bați înainte ca toate astea să se vindece.

- Am de gînd să-mi petrec restul anului în patul ăsta, alături de tine.

- Să nu-mi spui că e trecut de nouă. %

- E opt jumate.

- Trebuie să plec.

- S-a blocat ușa.

- Aș vrea eu. Zări cana ei acoperită. E pentru mine? O, Doamne. Mulțumesc. Se uită în jur. Nu știi unde-mi sînt hainele?

- Le-am ars. I-am arătat unde-i dușul, i-am dat un prosop 51 o periută de dinți și pînă a fost gata am pregătit cafea Proaspătă. Era un musafir pe care-1 mai voiam la mine în casă.

Am fost surprins, avînd în vedere ora tîrzie, că a invitația mea la micul dejun. Cafea, pîine prăjită și de căpșuni din producția mătușii Connie.

- Așa, ce-ai de gînd să faci azi?

- Mă gîndesc la tine.

-Dragul de tine. Nu te mai bați?

-Cred că azi am să mă limitez la munca de bir telefoane și hîrtii.

Ollie era în capul listei. Trebuia să descopăr ce făcuse* I orele în care ar fi putut să-1 omoare pe Dicky și să dinamitez ' barajul. Nu

se punea problema să-i cer să arunc o privire în propria-i agendă din week-end-ul în care a avut loc petrecerea de la Fox Trot. Dar puteam să citesc raportul poliției publicat în Clarion ca să-i descopăr pe răufăcătorii pe care Ollie i-a înfundat pentru exces de viteză, pentru că nu s-au prezentat cu mașina la control - diagnosticele lui standard pentru cauzele accidentelor de pe autostradă - sau pentru că și-au bătut nevestele.

Și între timp să-1 întreb pe amiral despre statutul lui King în guvern, asta însemnând că trebuia să stau pe lângă telefon ca să mi se întoarcă apelurile.

Julia l-a mîngîiat pe DaNang pe capul pe care cîinele i-1 pusese în poală.

- Tranzacții imobiliare sau domnul Butler?

- Cam rare tranzacțiile imobiliare la sfîrșit de august Am timp suficient și pentru domnul Butler.

- Astăzi am să încerc să-1 conving pe Henry. Pot să-i spun ce-ai de gînd?

Toată noaptea mă gîndisem la asta.

- Sînt cîteva teorii conform cărora nu Dicky Butler a aruncat în aer barajul.

Nue teoria poliției?
ce singur în aer barajul și că un incredibil ghinion a
l'tia zice că domnul Butler l-a ajutat pe Dicky, ceea din el un
complice. Altă teorie spune că domnul But-
'^fsâ-și omoare fiul (&o jjsînd coincidența la o parte, teoria
pare logică. Mai e

vreU" pa. Nici unul dintre ei nu e vinovat.
poftim? Se opri din mîngîiat. DaNang oftă și aproape . răsturnă
masa încercînd să-și bage capul sub mîna ei. Atunci
,-ine e?

_ E posibil ca Dicky să fi fost mort deja și ucigașul a provocat
explozia ca să scape de cadavru.

- Vorbești serios?
- Ar fi putut conta pe reputația lui Dicky.
- E teoria ta sau a poliției?
- Am crezut că e a mea. Am dezbătut-o cu Tim Hali și cu Ira.

Dar oriunde mă duc ca să pun o întrebare, aflu că detectivul Boyce și
partenerul ei cu mutră de nevăstuică mi-au luat-o înainte.

Punînd răul în față, adică în caz că King l-a ucis pe Dicky, iar
Julia îi dă raportul, voiam să-i dau măcar de gîndit dacă crede cumva
că moartea subită a unui agent imobiliar îi poate rezolva toate
problemele.

- Nevăstuică e Bender?
- L-ai cunoscut?
- I-am văzut la Fox Trot. -Cînd?

~ Păi, în ziua exploziei, desigur. Și încă de vreo cîteva °ri de
atunci.

- Ce au întrebat?

Julia a ridicat din umeri.

anch,

sPun.

- Josh s-a ocupai de ei. Mi-a spus că ei conduc privire la
explozie.

- Că veni vorba de Josh, m-a avertizat să nu mă nl de tine. M-
am gîndit că e bine să știi.

- Nu l-ai ascultat.

-Tace asta adeseori?

- Ești primul, zîmbi ea... Mă cunoaște prea bine
- Ești în siguranță cu el aproape? Vreau să îndrăgostit de tine?
- Nu-ți face griji pentru mine, Ben. Dacă n-aș f, > siguranță,

Henry l-ar concedia.

Julia se uită la ceasul ei încrustat cu diamante. Cu o seară înainte îl ținuse în geantă. Era o podoabă mult prea ostentativă pentru Yankee Drover. Și ne-ar ti zgîriat în pat. Mi-am adus aminte de anii în care obișnuiam să ofer doamnelor Rolex-uri în loc de flori și n-am putut să nu observ că la încheietura cealaltă ar mai fi loc pentru un ceas-brățară Cartier. 91

-Gata, plec. A fost minunat, mulțumesc. M-a sărutai pe gură. A fost minunat de fiecare dată.

- Am să te sun, i-am spus.
  - Știi, îmi pare rău pentru scena de adineauri.
  - Nu trebuie. Sînt o grămadă care te... Iisuse, ce era să spun!
- Julia izbucni în rîs.
- Ai roșit.
  - Iartă-mă.

- Tu să mă ierți. Ești prea bun. Sînt supărată pe mine că te-am tăcut să suferi.

Și-a luat florile de pe masa din bucătărie și le-a strins la piept.

-Știi, uneori am impresia că în mine se luptă doi» persoane, una rațională și alta fără minte. Sînt prinsă între ele-?1 tu la fel.

| Un uii'O1 sărut' ^Po' a'tu' intreruPt Alison care a dat
Ac perete.

paNang? E ora de plimbare. O... Ben, ce-ai pățit la

Am alunecat la duș. Intră, intră. A intrat, plecîndu-și ochii
înspre flori și farfuriile murdare

Jc la micul dejun.

-Alison, ți-o prezint pe domnișoara Devlin. Julia, ea e
Alison Mealy, vecina mea.

Alison a întins mîna, așa cum am învățat-o, și a spus
cuminte:

- Mă bucur să vă cunosc. Juliai-a strîns-o:

-Am auzit atîtea despre tine! Cum merge cu lecțiile de călărie?

Alison și-a tîrșit picioarele și a mormăit ceva cum că azi începe
exercițiile de sărituri.

P - Succes. Mi-a tăcut plăcere să te întâlnesc. Pa, Ben.

Mai vorbim.

Alison a urmărit-o cu privirea pe alee.

1 - Vrea să cumpere o casă?

- Dacă am noroc.
- E cam slăbănoagă.
- Face mult sport.

Alison s-a uitat iar la cele două farfurii de pe masă. k: - Ai încredere în ea? W_ -Poftim? p - Nu m-a privit în ochi. H - Poate că nu se aștepta să intri tocmai acum.

P - Nu-mi place de ea.

- E foarte drăguță, i-am spus eu cu blîndețe.

Mi-a trebuit o groază de timp s-o fac să se înțeleagă cu Marian și am reușit numai pentru că s-a îndrăgostit de fiul j de cinci ani, Jason. Era politicoasă cu prietena mea, R ^ niciodată caldă, deși o plimbare în Jaguarul acesteia o 5J înmuiase oarecum.

- N-ai spus nimic despre părul meu, mi-a reproșat ea ■

-Bag de seamă că a mai crescut.

- Serios?

-Bineînțeles.

Mi-a arătat cu mîna undeva mai jos de umeri.

- Cînd ajunge pînă aici, Vicky o să-mi facă bucle.

- Foarte bine, am spus. Nimeni nu știe mai multe despre bucle decît Vicky.

Lui Vicky îi era loială. Vicky, care își tacea părul în fața ei. Vicky, care o lăsa să se uite cum se machiază. Vicky, despre care mătușa Connie zice că trebuie ca Ben s-o ia de nevastă dacă nu vrea să riște să piardă o partidă excelentă.

Se trăgea de păr ca și cum ar fi vrut să-1 facă să crească mai repede.

-Beri, pot să te întreb ceva?

-Sigur.

- De ce ai încredere în ea?

- În Julia? Pentru că semănăm mult. Gîndim la fel.

- Ce să spun, parcă ăsta-i un motiv.

-Și DaNang o place.

- Asta pentru că probabil i-a dat de mîncare tară s-o vezi. Hai, DaNang. Trădătorule!

- Hei, AHson! Unde-i numărul ăla din Clarion pe care-l păstram?

- Sub castronul lui DaNang.

Raportul poliției arăta că polițistul Moody fusese neobișnuit de ocupat în week-end, chiar înainte ca cel mai mare baraj din jurisdicția lui să zboare în aer. Adică o mulțime idente rutiere și câteva spurgeri. Colac peste pupăză, Jc 3 C îl mai înzestraseră cu un nou detector laser de viteză pe Iwtin de entuziasm, l-a pus la treabă. Scooter îi publicase car ' . ținând în mână afurisitul de dispozitiv îndreptat spre ° atul de fotografiat ca o rază ucigașă klingoniană. Se dovedise atât de bun, încât aveam nevoie de ajutor ca să orbesc cu toți cei pe care îi amendase.

Am sunat-o pe mătușă-mea Connie și i-am citit o listă . vjtezomani, începînd cu Mildred Gill și termiînd cu Al Bell.

- Am citit-o și eu în Clarion, mi-a spus. Ai remarcat că nici unul dintre cei de pe listă nu e mai tînăr de șaptezeci și cinci de ani?

- Ți i-am citit numai pe cei bătrîni.

- Oamenii de vîrsta noastră nu gonesc pe șosele.

- Laserul nu minte, i-am tăiat-o eu, lucru de care ar fi bine să ții cont data viitoare cînd îți scapi Lincoln-ul din lesă. (Avea un Lincoln Continental vechi de treizeci de ani, cu o comandă mecanică anterioară inventării celor nepoluante și cu un motor nesățios pe care compania Lincoln îl construise să rivalizeze cu rachetele trimise pe Lună.)

- Te rog să-i întrebî la ce ore au fost opriți, cît timp i-a luat lui Ollie să le scrie amenda și în ce stare de spirit era.

- Triumfătoare, bănuiesc.

- Te rog mult, vreau să știu părerea lor, nu a ta. Vreau să le culegi impresiile.

- Or să mă socotească cea mai băgăreață persoană de Pe Main Street.

Apoi i-am căutat la telefon pe cîțiva dintre cei mai tineri dintre amendați, cei pe care îi cunoșteam personal. I-am găsit toc de indignați și nu tocmai rușinați. Cuvintele lui Steve LaFrance, „Treizeci și două de mîle împuțite pe oră într-o sPirit.

zonă cu limita treizeci" redau foarte bine starea lor de s Cît despre starea lui Ollie, cuvintele îngîmfat și răutăciosă| fost cele mai frecvente. ^H

Toți au remarcat, de asemenea, graba lui Ollie. M' pierdut vremea cu notarea datelor de prisos pe chitanțele fc amenzi, cu atît mai puțin cu faimoasa lui predică încheiată de obicei cu un avertisment de rău-augur: „Nu vreau să mai aji ocazia să te opresc", cînd toată lumea știe foarte bine că abia așteaptă să te prindă iar.

Mi-am transmis urările de sănătate către doi pacienți în spitalul din Danbury care se retaceau după coliziune. Se pare că Ollie s-a dovedit solomonic încercînd să grăbească investigația prin amendarea ambelor părți pentru „viteză excesivă, avînd în vedere circumstanțele".

Un Jervis a primit amendă pentru că a condus în stare de ebrietate. Abe era o corcitură, născut din mamă Jervis și tată Chevalley.

Compania de telefoane n-a tras niciodată fire pînă la ei în pădure, știind prea bine că o să fie date jos pentru a se recupera cuprul. în fond, ca orice delincvenți moderni care se respectă, erau utilizați cu celulare și beeper, ale căror numere erau supravegheate îndeaproape. Așa că m-am dus pînă la barul River End - o văgăună la care ajungeai pe un drum murdar ce se înfunda în pădurile din nord tacînd ca, prin comparație, White Birch să arate ca o grădiniță de copii - sperînd să-1 găsesc pe Abe lipit de un scaun de la bar.

Nu era acolo. E la muncă, mi s-a spus. Am cumpărat o cutie cu șase beri de la Mathew Jervis, patronul bombei, unul dintre cei cîțiva membri ai clanului fără cazier. Apoi am continuat drumul, cam o oră și ceva, urmînd șleaurile făcute de roți și l-am găsit în sfîrșit pe Abe dînd în brîrtci în atelierul

r liber unde facea bucați jeep-ul Toyota al vreunui lui fa a ' ^

^^Era într-un luminiș cît o curte dintr-o localitate

urbană, pînă cu schelete de mașini ce rugineau la lumina

sU • înfestată cu o sumedenie de gînganii. Zgomotul

iX 6 nresorului lor mi-a mascat apariția și am ajuns în luminiș

co'flP , t •

înainte să tm observat.

Adolescenții descărnați au fugit să se ascundă printre copaci-

Abe a așteptat să mă apropie cu o expresie resemnată, transformată în ușurare când m-a recunoscut. Avea aproape cincizeci de ani, îndesat, cu părul strins în coadă de cal, cu cicatrice și dinți spărți care trădau omul curajos care mai mult a încasat decît a dat, cu ochii permanent în alertă. Puțin probabil să-și amintească faptul că îmi e dator o favoare*.

În timp ce oamenii lui s-au dat înapoi suspicioși,dezbătînd dacă merită încercat să-mi facă mașina bucați, l-am întrebat despre arestare.

- Cît era de tîrziu? am zis eu după ce am deschis cîte o bere și am stabilit luna și ziua despre care vorbim.

- Să mor dacă știu.

- Pe la miezul nopții? %

- Mda, cam așa ceva.

- Am citit în ziar că Ollie ți-a dat drumul pentru că ai recunoscut.

-Așa-i.

- Cum ai ajuns acasă? Ț - Cu ia-mă nene.

- Ai avut noroc că nu te-a închis.

- Așa zic și eu, mă și vedeam dormind la Plainfield. În '0c de asta, m-a lăsat să plec, pur și simplu.

- De ce?

- Habar n-am.

- Te-a bătut?

- Nî. Mi-a dat vreo două palme - fără convingere confiscat cheile și m-a lăsat să mă duc pe jos.

- Ce l-o fi apucat?

- Știi ce cred eu?

-Ce?

- Cred că Ollie a-nceput să-mbătrînească. În mod normal, dacă nu se lăsa cu pîrnaie, îmi dădea măcar o mamă de bătaie. Am dreptate? Pe vremuri se știa că dacă Ollie Moody te prinde singur, o încasezi. Acuma, nici vorbă.

- Unde s-a dus după ce te-a lăsat să pleci?

- Se duce lumea de ripă.

I-am mai dat o bere caldă.

- Încotro s-a dus Ollie?

- A luat-o pe Morrisville Road.

- Spre est?

-Spre est, adică înspre Morris Mountain, Fox Trot și ferma Butler.

- Și zici că era miezul nopții? l-am mai întrebat o dată și Abe Jervis mi-a răspuns că așa i se pare. Deși ar fi putut să fie și unu sau două noaptea. Sau poate trei.

Întors în sînul civilizației, am găsit-o pe Connie în grădina ei de trandafiri. Adormise citind Wall Street Journal. Umbra mea trecu pe deasupra ei pe cînd luam ziarul și se trezi cu un zîmbet stingherit.

- ...Ce vis minunat... Salut, Ben.

-Vrei niște ceai?

I-am adus ceainicul, apa caldă, ceștile de porțelan și biscuiții șprițați. Connie a lăsat ziarul cu un pufăit indignat.

1 pot înțelege de ce acest ziar, altminteri excelent, caricaturile pe pagina cu editorialul. mji ai aflat de la amicii tăi din lumea bună?

Mici o rușine. Ei sînt chiar mîndri! Moody lfc-a mai ■ at existența, spuse ea cu un alt pufăit. 2111 - Ce părere au despre Ollie?

- Ca de obicei, mai catolic decît Papa. Cam încuiat. A ai scurtat predica. Ce au raportat prietenii tăi?

_ Același lucru. Doar că ei nu sînt mîndri deloc. Sînt furioși ca naiba.

- Ce înseamnă toate astea, Ben?

- Tot încerc să-mi dau seama cum și-a petrecut timpul în week-end-ul acela.

- Am notat absolut totul.

Fusese foarte ocupat în orele dintre joia în care domnul Butler a proferat amenințări și sîmbăta după-amiază, cînd barajul a sărit în aer. Douăzeci și șapte de amenzi pentru exces de viteză în numai trei zile - cum de noua lu; jucărie cu laser m-a ratat pînă acum, n-o să știu niciodată -, șase accidente, controlul circulației la două incendii, scandaluri familiale, o bătaie între adolescenți în parcare Grand Union, investigații pentru cîteva cazuri de spargerii. %

Am reușit chiar să-i determin orele de trezire. Cu excepția unei perioade mai lungi, în care timp de trei ore, sîmbătă, între zece dimineața și unu, cînd a dat o amendă de viteză unui octogenar, pe șoseaua 349, la un sfert de oră de ferma iui Butler.

Orele de trezire. Dar în timp ce oamenii normali dorm, Ollie ar fi putut să ajungă la muntele Morris și să ducă dinamita lui Butler la barajul lui King. După care, sîmbătă, înainte de ²ra unu, l-a omorît pe Dicky Butler după ce acesta se despărțise de Josie, și i-a cărat corpul la baraj? Dar unde să-și fi ascuns mașina de patrulă? Ford-ul mare și gri stătea ca un leu la pîndă.

Nu ajungeam nicăieri.

Magazinul de fierărie a lui Mike era între curățători Jf Grand Union.

Dacă există un om mai fericit în Newbury, eu nu l-ani cunoscut. Mike s-a întors din războiul din Vietnam cu medaij-despre care nu discută niciodată și cu o diplomă de contabil în cadrul armatei. Ani de zile a făcut naveta la birourile de finanțe ale firmei

Pratt și Witney. Apoi, într-o bună zi, și-a văzut visul cu ochii și a închiriat vechiul magazin de fierărie Spre deosebire de marile centre comerciale cu unelte, el reușea să păstreze o relație personală cu clientul. La Mike găsești o piuliță fluture, un splint simplu sau o șaibă cu trei găuri. Dai mai mult ca la Ag-Way pe garduri de sîrmă eu șaptesprezece ochiuri pentru căprioare, ca la Piese Auto NAPA pe apărătoare de vînt pentru ștergătoare de parbriz, dar îți face reducere pentru sculele electrice Makita. Te costă mai scump decît în orice alt magazin căruciorul tău de transport, dar îl primești asamblat de către una din multele rude care lucrează pentru Mike, și dacă nu îți încapă în portbagaj, ți se aduce acasă cu mașina. În diminețile mai liniștite, după ce furnizorii au adus marfa, Mike poate fi văzut ghemuit pe un taburet, punînd în ordine, în sertare, un morman de șuruburi și piulițe, fericit peste poate.

Fericit cel puțin pînă l-am întrebat de întîlnirea lui cu sergentul Marian Boyce de la poliția de stat din Connecticut.

- Îți jur, Ben, că nu i-aș fi spus nimic, dar a mai găsit și o bunică ce auzise și ea și care i-a spus că am fost acolo și aur auzit totul. Ceea ce este adevărat. A jucat dur, știa că mă are la mîna.

Cine era bunica asta? ' gdnă Crampton. O, nu!

patruzeci de ani, Miss Crampton le bagă-n cap limba ă copiil^or de clasa a cincea. Capcanele de oțel pentru Kf sînt mai iente și mai blinde decît mintea ei. Și are urechea Un?1 tină decît s-ar putea aștepta un jurat de la o cîntăreață Scorul bisericii episcopale din Newbury.

- Chiar așa a zis domnul Butler, că o să arunce în aer barajul lui King? _ Printre altele.

- Ca de exemplu?

- Miss Crampton* n-a auzit decît chestia cu barajul și asta-i tot ce am de gînd să repet.

- Mă străduiesc să-l scot pe cauțiune, Mike. Nu vrei să ne ajuți?

- Crede-mă, omule. Asta nu te poate ajuta.

- Tu trebuie să ai încredere. Lasă-mă pe mine să decid ce poate să ajute și ce nu.

Mike duse mîna în sertarul cu piulițe hexagonale și extrase una normală pe care vreun barbar o pusese acolo din greșeală.

- Dacă sînt singurul care a auzit, e mai bine să știu numai

eu.

- Mike. Scutește-mă. Ne batem capul să obținem un amănunt cît de mic. Ce altceva a mai spus? King a auzit?

- Dacă n-a auzit, e fudul de urechi.

- Ce-a zis? Mike oftă.

- Ben, sper că știi ce faci.

- În caz că nu știu, mă acoperă Tim Hali și Ira Roth. Am Privilegiul client-avocat. Spune-mi ce-a zis și rămîne între noi. Ce i-ai spus sergentului?

- Atîta doar, că Richard a amenințat că aruncă b aer. ^

- Ce-a mai zis că face?

- I-a spus lui King să cumpere un sac de cîrlige

- Zicea că musafirii lui or să aibă mare nevoie de el ^

- A zis și de ce? ^fS

- Nu lui King.

- Ce-a zis King? :<|H

- Toată porcăria a fost numai din vina lui King. A fost sîrăciul rău. Păi, de cîte ori se întîmplă ca un fermier să intre în prăvălia mea? Are tot ce-i trebuie în lada lui de scule sau își face singur. Dar în ziua aia nenorocită s-a nimerit ca Richard să vină ca să cumpere un briceag elvețian. w

- Un briceag elvețian? La ce-i trebuia?

- Era ziua lui Dicky.

Vitrina cu bricege era lîngă mașina de făcut chei. Mă mai uitam la ele din cînd în cînd, sperînd să le găsesc la fel de atrăgătoare ca atunci cînd eram copil.

-Era prima oară în douăzeci de ani cînd cumpăra un cadou de aniversare, așa mi-a spus. Era fericit. În fine, King era la raionul de alături și-i spunea nu știu cui cum o să cumpere el ferma vecinului pentru că nu și-a plătit impozitele. Cît a putut să fie de tîmpit, îți dai seama?

-Probabil că nu și-a dat seama că domnul Butler e la raionul de alături.

-Chiar și dacă nu știa că Richard îl aude, trebuie să fii tîmpit să trimbițezi în tot orașul că ai de gînd să-i furi ferma vecinului. Ce, e nebun? Nu știe că ajunge pînă la urmă la urechile ăluia pe care-l vprbește de rău?

- Se pare că nu e cel mai diplomat dintre diplomați. |

- Cîrlige de rufe? Pentru ce?

Mda. oricum, Richard a început să urle de alături,

• ' d de furie: „Nu e de vînzare, nu e de vînzare”. Atunci
5CUtPcă o să-i arunce-n aer barajul. 3 /,S,, și King ce-a zis?

- Mi s-a părut puțin speriat, ca și cum l-ar fi crezut. A

• Asta-i o amenințare foarte serioasă, Butler. Am să anunț

^l'tia " Mike a pus mîna pe o șaibă rătăcită și a așezat-o la locul
ei. A ridicat privirea spre mine, dus pe gînduri. Richard • > mai
potolise. Crezusem că o să strige mai departe, dar a dat puțin înapoi.
A mormăit ceva ce n-am putut să aud. După care a zis: „O pisică se
poate jupui în mai multe feluri”. Atunci i-a zis să-și cumpere cîrlige
de rufe. S-a întors și s-a tot uitat la bricege pînă cînd a plecat King.
Clikea des. Știi, ca un copil care se chinuie să nu plîngă.

- Ce voia să spună cu cîrligele de rufe?

Mike s-a uitat înjur, s-a asigurat că sîntem singuri printre
șuruburi și piulițe și mi-a șoptit:

- Și eu l-am întrebat, de cum a ieșit King. Richard, zic eu, ce e
cu cîrligele alea? Mi-a spus că, dacă-1 aduce-n stare, o să comande o
cisternă cu rahat de porc lichefiat și o să-l împrăștie pe bucata aia de
pămînt pe care a arendat-o de la bătrînul Zarega. Știi pămîntul de
care vorbesc?

-Da.

- Nu sînt fermier, dar am auzit că pute al dracului.

' - Am mirosit o dată. Mult timp după aia n-am mai pus came
de porc în gură. Dar cine ține porci pe-aici, prin jur? Asta se face
acum în combinate.

- Tocmai în New York. Districtul Columbia.

La o oră de mers cu mașina.

- Crezi că a vorbit serios?

E. - Am impresia că vorbise deja cu ei. Mi-a zis că nu trebuie
decît să le dea un telefon și-i trimit cisterna direct pe cîmp.

Zicea că nu costă mai nimic. Că sînt bucuroși să sc <9 chestia
aia.

- Ce-a vrut să zică „dacă-1 aduce-n stare”?

- Nu știu.

-Cfed că nu l-a adus. Pentru că n-a facut-o a;

au^j,

de chestia cu tăunii?

- Mi-a povestit Al Bell. Cred c-a fost al dracului dj amuzant pînă să moară Dicky.

- Bălegarul de porci ar fi fost mult mai rău decît tăuni' Mă întreb de ce s-o fi răzgîndit?

Mă întorceam pe jos în centru cu gîndul să iau pe fugă un mic dejun la magazinul universal. Ollie m-a prins din urmă în mașina lui de poliție. Cînd m-a văzut pe trotuar, a întors mașina dintr-o singură mișcare în scrișnet de frîne și m-a poftit pe scaunul de lîngă el. Era uimitor cum izbutea să umple o mașină atît de mare.

- Urcă.

Curios la culme, m-am supus.

\

Politiștul purta ochelari de soare reflectorizanți, așa că numai Dumnezeu știe ce se petrecea în tărtăcuța lui. Noul detector laser zăcea pe scaunul dintre noi. Bastonul de cauciuc era la-ndemîna și într-un suport era fixată o carabină. Cît să-i asigure acoperirea pînă la principalul arsenal pe care-I avea în spate. Gîndul m-a dus atunci la Națiunile Unite, care se folosește de adevărate armate pentru a impune pacea.

-Am auzit că ai început să iei informații despre mine.
începuse bine.

- Ai fost foarte ocupat în week-end-ul în care a murit Dicky, am replicat.

- Cum așa?

- Știi foarte bine.

V - Tu mă verifici pe mine, mă, pui de cățea?

- încerc să aflu unde ai fost în sîmbătă aia, între zece 3 rn. și unu p.m.

Ochelarii de soare nu i-au putut ascunde strîmbătura Surii. Și-a revenit repede.

- Să nu te mai prind că-mi ieși în cale, Ben.

- Adică să nu mai pun întrebări?

- Te avertizez. Nu-mi sta în cale.

- în caz că asta vrei, spune-mi unde ai fost între ?pJ1

A

unu.

M-a uimit răspunzîndu-mi:

- Controlul traficului.

-Pot să-ți văd raportul?

- îți trebuie un afurisit de mandat ca să te uiți în raportul meu.

- De ce nu vrei să ne scutești pe amîndoi de oboseală"

- De ce întrebî? Ce vrei?

Instinctul îmi spunea că acum era momentul să mă dau jos din mașină. Am deschis portiera. A frînat, mașina s-a opnt brusc și s-a închis portiera.

Mi-am numărat degetele pe care era cît pe ce să le pierd și i-am spus repede:

-Ira Roth și Tim Hali sînt și ei curioși. Mi-au spus că risc prea mult dacă m-apuc să te urmăresc, dar le-am zis: „Nu, Ollie are cu siguranță vreo explicație perfect legală pentru orele alea misterioase”.

- Nu-ți sînt dator cu nici o explicație.

- „Mai mult”, le-am zis, „un ofițer de poliție n-o să atace un cetățean care respectă legea și care a predat deja notele lui meticuloase celor doi avocați care l-au angajat.”

-Te crezi tare deștept, nu-i așa?

- Nu, Ollie. Nici vorbă. Dar nu te cred atît de tîmpit. Poate că nu era, dar a pornit mașina în viteză. Ceea ce

mi-a amintit că poți s-o pățești odată dacă uiți că Ollie nu e altceva decît un sociopat în uniformă. Aveam sentimentul ca urma s-o pățesc.

J H-ul lui cel mare lua curbele ca un tren pe șine. Am I5*1 • prechtown ca o vijelie, prin fața atelierelor t^ garajul un[c]e Pink îmi aranja Oldsmobile-ul, și am JO spre nor£* unC^e er3U *erme ^ Păduri.

Cînd eram puști și înțelesesem că n-am să fiu niciodată âteanul onorabil și la locul lui care a fost tata, am luat-o /na de tot. Într-un orașel ca Newbury, a o lua razna însemna - j contești autoritatea caraliului local.

Ollie a încercat să mă potolească. Am opus rezistență. Me-affl provocat unul altuia multă durere și se poate spune c_j în mare rezultatul a fost la egalitate. Cea mai mare victorie , niea a fost cînd am izbutit să-i leg bara din spate a mașinii de un copac, acțiune atît de reușită încît am devenit de atunci dușmani pe viață.

-Mergi mai încet, Ollie. Nu sar din mers nici la treizeci pe oră.

- Ești sigur?

Parcă Vedeam titlul de pe prima pagină din ziarul lui Scooter: UN PROEMINENT ANTREPRENOR DE VALORI IMOBILIARE DIN LOCALITATE A FOST GĂSIT MORT PE ȘOSEAUA DIN FRENCHTOWN... „La început mi s-a părut că e un cerb”, a declarat polițistul de serviciu Oliver Moody. „Cînd am văzut ceea ce-i fusese figura, !iii-am dat seama că nu-i așa.”

Ollie a cotit pe un drum murdar. După vreo două mile, a JPăsat pe frînă. Ford-ul s-a oprit aproape imediat.

- Dă-te jos!

- Lasă-mă să-ți spun despre ce e vorba.

-Jos!

- Cred că Dicky Butler a fost omorât.

- Fugi de-aici. Și-a dat singur foc.

- Cred că cineva i-a aruncat cadavrul în aer.

-Aiurezi.

- Mă străduiesc să elimin dintre suspecti. Evident h J e să ne gîndim la motivație, ești în fruntea listei. ' ^

Am așteptat. N-a spus nimic. Nu puteam vedea n ■ dincolo de ochelarii de soare.

- Pe de altă parte, ești ofițer de poliție. Nu te văd omoruj oameni.

- Aici ai dreptate, Ben.

- Ceea ce vreau să spun e că, dacă mă ajuți, am sa te ajut și eu să lămurești chestia asta. Ești vulnerabil. Ajută-mă și am să te ajut.

- Jos! jfl

Am coborît din mașină, dorindu-mi să am atîta minte cîi

s-o iau la fugă, dar știind că mîndria o să mă împiedice. Ollie era mai greu ca mine cu vreo patruzeci de kilograme și n-aveam nici o șansă pe termen lung, chiar dacă își lăsa bastonul în mașină. O știa și el la fel de bine. A rămas nemișcat, facîndu-mă să aștept. Ar fi fost bine să treacă vreo mașină, dar era puțin probabil în pustietatea aia.

- Mai ai întrebări, Ben?

- Aceeași. Unde ai fost între orele zece și unu în sîmbăta în care Dicky a fost omorît?

- Am fScut control de trafic, repetă el. Altceva?

- Mai e ceva. Ce te face să crezi că n-am să aflui?

-Cînd ai să afli, ai să te simți de-a dreptul idiot. Ca pentru asta ai făcut o plimbare al dracului de lungă.

A apăsas pe accelerator. Într-un nor de praf și pietre, din Ford n-a mai rămas decît un tunet care se stinge cu repeziciune.

- Pui de cățea!

»r fi putut fi o plimbare plăcută dacă n-ar fi fost Ijjițtea, căldura, roiurile dețințari și tăunii. O pălărie ar fi gr1 umai bună. Și un spray împotriva insectelor. Am făcut • două ore pînă la Chevalley Enterprises - nu mă depășise VtC°o mașină cu hainele muiate de sudoare și cu brațele dosite de lupta cu țințarii.

pink a fost de părere că n-a mai auzit de săptămîni ceva tît de caraghios. Am primit pe gratis o Coca dietetică și o aogOașă în sala de așteptare a clienților, cît l-am așteptat ca 5â mă ducă cu mașina, și am stat de vorbă cu Betty Chevalley, \ âduva vărului Renny, care nu prea reușea să țină pe picioare ilaccreea, în ciuda ajutorului lui Pink. Am întrebat-o dacă și-a găsit pe cineva. Mi-a spus că n-a avut timp.

- Și cine crezi tu că se uită la o femeie cu copii c^re muncește din greu?

- Ești o mămică tare drăguță.

Era roșcată, Butler după numele de fată - rudă de departe cu clientul meu. Am asigurat-o că avem șanse mari și i-am spus că tocmai mă duceam la Plainfield să-l văd. Mi-a dat o pungă cu gogoși pentru el.

»

Un zîmbet șiret a luminat vorbitorul închisorii cînd l-am întrebat pe domnul Butler despre planul lui cu bălegarul de

porc. Dar s-a stins imediat ca o luminare suflată de vînt. ■ i - Nenorocita aia de cisternă n-a apărut | -De-aia te-ai gîndit să dai drumul la vaci? I - Era ultimul meu argument.

Mesteca mecanic gogoasă după gogoasă și le-a dat gata ^pâ ce l-am asigurat că mîncasem pe drum înapoi.

fci - Ar fi fost mult mai bun rahatul dq porc. Sau chestia ailaltă.

- Care chestie?
- Știi tu. Aia de care ți-am povestit. Ce mi-ai spus J| repet. Sperasem să fi uitat.
- \$ acum? se interesă el.

- Tim lucrează de zor. Iar eu mă duc peste tot și j întrebări. Nici prin cap nu-mi trecea să-i împărtășesc te^ mea cum că Dicky a fost omorât. Teorii din astea avea și ei destule. Chiar acum am o întâlnire cu detectivul Marian Boyce Poate scot ceva de la ea.

- Mda, foarte bine faci. Și-a lăsat bărbia în piept. Părul i acoperea fața pe care se întipărise o expresie de deznădejde
Am trecut în fugă strada spre sediul poliției.

Detectivul-sergent Marian Boyce arăta înecătoare prin sticla incasabilă, îmbrăcată frumos pentru ședința de judecată. cuvo fustă care îi mîngîia genunchii și cu-un sacou care îi ascundea pistolul. ■

- Hei, îți dau voie să mă inviți la masă.
- Ce zici de Hopkins Inn?
- Room service? Nu cred că o să ai dispoziția necesară.

Am găsit un separeu în restaurantul judecătorei. Polițiștii care mînceau de prînz ne priveau plini de curiozitate. După ce am comandat, i-am spus:

- Mă mir că ți-e foame. Arăți ca o pisică după o vînătoare bună.

- Asta a fost la micul dejun.
- Povestește-mi.

- Altfel ne-am înțeles: tu îmi spui ce-ai aflat de la Josie Jervis. Dacă merită, eu îți spun ce știi de la J.J. Topkis.

- Josie mi-a spus că sîmbătă dimineață Dicky era prea beat fie și ca să meargă, darmite să dinamiteze un baraj. Băus<- toată noaptea.

Pochii cenușii ai lui Marian se asortau acum cu aerul ei

■ ;t ci cinic dc ofițer de poliție. „lictis11?1 .

r - încearcă sa-1 apere.

, _ 5^ -1 apere de cine? E mort. „Continuă. „ Mai vrei?

„ Te cred că mai vreau.

- Josie și Dicky aveau de gînd să facă un picnic după- aniază. El trebuia să doarmă vreo cîteva ore, după care voiau să meargă la stîncă. Știi tu, lîngă podul acoperit.

_Mi-aduc aminte. -Cu plăcere?

- E pe-aclași loc cu prima comuniune. Asta-i tot ce ai?

- E mult.

- Ce vrea să-nsemne asta?

- Aruncă îndoieli mari asupra ideii că Dicky a aruncat barajul în aer. Și mai mari asupra acuzației de conspirație.

- Ce vorbești?

-Dacă ar fi plănuit totul împreună, domnul Butler nu l-ar fi lăsat pe Dicky să pună mîna pe dinamită.

- Se poate.

f -E rîndul tău.

«

- Știam deja că Dicky era beat.

- De la cine?

: - De la tovarășul lui de beție. ; -Cine? §• - J.J. Topkis.

, - Fugi de-aici! J.J. îl ura pe Dicky.

- S-au împăcat și au băut împreună.

- II crezi pe Topkis?

- Ii cred pe martorii care mi-au confirmat că J.J. și Dicky s-au purtat foarte prietenește.

secrete^

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

-J.J. zice că și-au spus unul altuia toate continuă Marian.

- Ce i-a spus Dicky lui J.J.?

- Dicky era croit pe confesiuni.

- Ce-a spus?

- O, ce curioși sîntem! Nu ne mai ținem de imobiliar

-Marian!

Marian se linse pe buze.

- Dicky Butler i-a spus lui J.J. Topkis că tatăl lui- clientul tău - l-a învățat să construiască un cronometru pentru detonator dintr-un ceas de mîna.

-Ce?

- Și clientul tău l-a mai învățat pe fiul lui să facă în așa fel încît poliția să nu găsească nici urmă de ceas.

25

Am aruncat banii pe masă.

- Trebuie să fug.

- Dă-o-ncolo, Ben. Rămîi la masă. Ce, nu știi să pierzi? -Nu ne jucăm. Săracu' om crapă în închisoare. Mărturia lui J.J. Topkis îl tăcea vinovat pe domnul Butler

de sperjur, pentru că declarase sub jurămînt că Dicky nu știa nimic despre explozibili. Mai mult, îl indica drept participant și complice.

- Stai puțin, am spus. J.J. aruncă toată vina pe Dicky, care-e mort - ca să nu mai vorbim de domnul Butler - folosindu-se de o minciună neverificabilă care, într-un mod foarte convenabil, îl elimină pe el ca suspect.

- Ți-am spus eu că J.J. e suspect?

- Are dovezi? Marian zîmbi.

- Am spus eu că e neverificabilă? -Este?

Tăcere.

-Haide, Marian. Mă-nvîrtesc în cerc. Ce mare lyj dacă-mi spui că l-ai eliminat sau nu pe J.J. ca suspect") jl

- Te-nvîrtești în cerc? Vai! Și dacă cercul ăsta în 1 învîrtești te ține la o parte din calea mea?

- Mulțam mult. Și cum ziceai că e posibil ca cronorriehJ să dispară?

- E un ceas mic de mîină. II acoperi cu pastă de nitrogg» astfel că, atunci cînd sare în aer, numai rămîne nimic dînei Interesant, nu?

- Prostii. întotdeauna se găsește cîte ceva. Si

- Nu întotdeauna. Mai ales nu atunci cînd un lac întreg spală terenul de probe... Ben, unde te duci? Nu ți-e foameo

- Ești sigură?

#1

- Crede-mă, amice.

- J.J. putea să citească toate astea la bibliotecă. Așa și Dicky.
fl

- Mă dezamăgești, Ben, spuse Marian rîzînd.

Mă dezamăgisem pe mine însumi. Trebuia s-o iau de la capăt. Trebuia să fac ceva ca să cîștig teren...

• - Faci ceva pentru mine?

- Poate.

-Fă-mi rost de o copie a jurnalului lui Moody din dimineața de sîmbătă, înainte de explozie. -

Marian nu mai zîmbea. Și ca să-mi aduc aminte cu cine stau de vorbă, s-a uitat la mine cu privirea ei de caraliu, întunecată ca o noapte de ianuarie.

1

- Cu toate că am o memorie al dracului de bună, am să consider că n-am auzit ce-ai spus.

- Îmi cer scuze, am spus.

- Dar știi că ai tupeu.

■ jsj-ar fi trebuit să-ți cer așa ceva. 1 Sandvișurile noastre cu ton au ajuns la timp. Am mușcat * j meu ca să-mi ascund un zîmbet pe care un observator |§ . teIloS l-ar fi putut cataloga drept rinjet.

Bineînțeles că nu mă așteptam să-mi dea pe mîna

mnente ale poliției de stat. Dar cum o știam pe Marian, se 3 repezi în rapoartele lui Moody în secunda în care va ajunge ■ sediu. Eram pregătit să aștept două zile de frustrare înainte 4 vină și să mă ia la întrebări.

O victorie minoră, ce-i drept, în comparație cu catastrofa pe care o va provoca J.J. Topkis. În caz că Tim nu găsește o cale să împiedice ajungerea mărturiei la proces, domnul Butler va strîși regretînd vremurile bune din Vietnam.

Nu credeam o iotă. Un derbedeu care se mîndrea, cu atacul lui prin surprindere era exact genul care dă mîna și stă la masă cu un dușman pe care se pregătește să-1 trimită în împărăția cerurilor. Dar cu domnul Butler ce mai are?

Am gonit ca nebunul înapoi spre Newbury și am năvălit în primărie. Ușa președintelui Comitetului municipal era deschisă, iar secretara nu era nicăieri. Am bătut în tocul ușii.

Vicky a ridicat ochii și și-a îndepărtat buclele de pe față.

-Ce vrei?

- Să stăm de vorbă.

- Biroul de impozite e mai jos, în hol.

- Vicky, peste tot dau cu nasul de tine mîna-n mîna cu Tim.

- Nu m-ai văzut niciodată de mîna cu Tim.

- Poate că nu, dar l-am văzut pe el ținîndu-te pe după umeri.

- De ce nu discuți cu el?

- Uite ce e, am ceva important de discutat.

-Scuză-mă, replică ea, am crezut că discutăm I despre ceva important.

-Vicky, iartă-mă.

- De ce, nu-mi datorezi scuze!

- Dar așa te porți.

-Nu, mă port ca o femeie rănită. Ceea ce și sînt. Pînj

Vicky cea veselă poate fi rănită. De exemplu, cînd te văd altă femeie. IM

în clipa aceea, văzîndu-i durerea de-pe față, mi-am dorit să-i pot spune că Julia nu înseamnă nimic pentru mine.

- Ce vrei?

- Pot să-nchid ușa? E o problemă privată.

- A, și asta nu era?

- Pot să-nchid ușa?

încuviință. Am închis-o și m-am așezat pe un scaun lîngă ea, la birou. ii

Vicky a atacat:

- Te-ai gîndit vreodată că, dacă eu aș face ceea ce faci tu, m-ai considera tîrfă?

- Nu. Pentru că, așa cum foarte bine ar trebui să știi. cînd iubesc o femeie, o iubesc cu adevărat.

M-am simțit foarte mîndru de claritatea și adîncimea spuselor mele pîna cînd a venit replica ei tăioasă:

- E mai rău. Inventezi povești romantice și te faci atît do credibil încît sfîrșești prin a răni toate femeile care se îndrăgostesc de tine.

- Vicky, și eu sufăr.

- Extraordinar. Mă simt deja mai bine. k

După cîteva minute de tăcere mai puțin plăcută decît sa asîști la o amputare, am încercat din nou:

Vreau să-ți spun că toate astea nu sînt lucruri noi pentru M-am gîndit și eu. Am să mă mai gîndesc la ce mi-ai O1,0 Deocamdată, am nevoie de o favoare. Să văd dacă pot.

— poți să-1 tragi de limbă pe Greg Riggs?

| De ce?

„îl apără pe un derbedeu p'e nume J.J. Topkis. Vreau să știu cine îl plătește.

- Păi, domnul Topkis, care l-a angajat.
- Mă îndoiesc că își poate permite. Sînt destui avocați specializați în găști de motocicliști.

- Vrei să-1 întreb eu?

- E pentru domnul Butler.

- O... Ce te face să crezi că o să-mi spună mie?

Era o chestiune delicată, ca să nu-i spun dezagreabilă.

- Mai ții minte petrecerea pe care ți-a organizat-o în campania electorală?

- Îi sînt recunoscătoare. Greg Riggs a fost foarte bun cu mine. l-am rămas datoare.

- Ei bine, știu că erau considerente politice la mijloc. Dar am avut impresia că nu s-ar fi străduit chiar atît pentru o candidată urîță. %

Vicky s-a uitat lung la mine.

- Greg Riggs e logodit și urmează să se însoare. Iar dacă încerci să mă fletezi prefaeîndu-te că ești gelos, ți-ar fi reușit mai bine dacă ți-ai fi cîștigat dreptul de a fi'gelos.

M-am dus acasă și m-am pus pe dat telefoane.

A treia încercare de a-1 găsi pe amiral s-a soldat cu încă o promisiune că i se va transmite mesajul și că mă va suna.

Un telefon la Fox Trot mi-a adus informația că ^ninișoara Devlin și domnul King nu sînt la „birou”.

La Fort Bragg, toți mi s-au adresat cu „să trăiți” urmă mi s-a făcut legătura cu o unitate de unde se J risete de femei.

- Jervis! strică femeia care a răspuns, apoi se au?;.

voc

lui Josie, clară și mîndră.

- Caporal Jervis.

- Josie, la telefon Ben Abbott.

I s-a tăiat răsuflarea.

- Mama a pățit...

- Mama e bine. E foarte bine. Am ceva de discutat cu iine

- Nu pot. Intru de gardă într-un minut.

- J.J. Topkis le-a spus polițiștilor că taică-său l-a învățat cum să facă bombe cu ceas.

-Așa?

- L-ai auzit pe Dicky spunînd una ca asta?

-Nu.

- Dar ai băut cu ei.

- Nu chiar.

- Minte?

- Păi, nu. Adică nu știu, cînd am ajuns, l-am luat pe Dicky și-am plecat. Numai noi doi.

- Vrei să spui că i-ai găsit bînd împreună? Ei doi și-atît?

- N-am ajuns înainte de miezul nopții. Mașina era la mama. între timp, se îmbătaseră criță. Ben, trebuie să plec.

- Sînt curios de ce nu mi-ai spus nimic despre J.J. cînd am stat de vorbă.

- Am plecat numai noi doi. Dicky mă aștepta și a încercat să-și omoare timpul.

- Ți-a povestit cum de a ajuns să fie prieten cu Topkis

- Nu prea.

- M-a mirat cînd am auzit.

I Dicky nu era ranchiunos. Și era fericit, într-un fel...

Și am așteptat și am auzit-o cum începe să plîngă.

Ce9 am întrebat-o și, după ce mi-a spus, m-am gîndit

. re oierdere - exact cînd începuse să-și pună ordine în din n°u

l3ta lui nenorocita.

' _jvli-a spus... mi-a spus că înainte nu se gîndea niciodată

e-o să fie. Dar că acum se trezește dimineața și-și spune: c'e bine, astăzi o s-o văd pe Josie...

Eram nevoit acum să mai merg o dată la Derby. Mă jUari|ora însă starea în care îl lăsasem pe domnul Butler de dimineață, așa că am trecut pe la arestul din Plainfield. A venit la vorbitor tîrîndu-și picioarele, cu un aer confuz și distrat.

De data asta se răsese și avea fața plină de mici tăieturi și de smocuri de barbă pe care le evitase. I-am dat o Coca-Cola și un cheeseburger și s-a apucat să mestece încet.

I-am spus ce a declarat J.J. Topkis despre detonator.

A terminat burgerul, după care a ridicat ochii.

- Ți-am spus deja, nu l-am învățat nimic pe Dicky despre explozibili. %

Țin minte. Dar trebuia să vă întreb. Pentru că știu că pe mine nu m-ați minți.

A dat capul pe spate ca să înghită băutura și a rămas în aceeași poziție, cu privirea în tavan.

- Totuși te-am mințit o dată.

-Cu privire la ce?

- N-a fost nici o vacă. j' - Cum adică?

- N-a fost nici o vacă înțepenită-n gard.

- Cum? De ce?

- M-am gândit să spun așa ca să se potrivească

- Unde erați?-

- Acolo sus eram, dar n-a fost nici o vacă.

-Dar Albert și Dennis Chevalley mi-au spus văzut cu vaca.

- Mint.

- De ce-ar minți?

- Poate că ei sînt cei care au nevoie de un alibi.

Cîte o minciună, pe rînd. Acum Derby. Dar nu m-au dus singur. I-am telefonat lui Betty Chevalley și am rugat-o să mi-1 împrumute pe vărul Pinkerton.

- După mine, n-ai decît să-l iei de tot.

- Ce-a mai tăcut?

-De cînd ai trecut tu, azi-dimineață? L-a amenințat pe cel mai bun mecanic pe care-1 am că-i rupe mîinile, i-a spus reverendului Owen știi tu ce să-și facă singur și a montat o bară de remorcare pe mașina lui Mildred Gill. la !

Mildred avea optzeci și patru de ani și nici Dodge-ul ei nu era cu mult mai tînăr.

I-am promis să-l țin pînă pe-nserat, am încărcat mașina cu bere și cu gheață și m-am repezit peste deal în Frenchtown. Inscripția de pe tricoul negru îi descria foarte bine dispoziția, cu

litere mari pe pieptul lui enorm: DACĂ CEVA TREBUIE DISTRUS
PESTE NOAPTE- CHEMAȚI MARINA AMERICANĂ.

SUCCES GARANTAT!

Nimeni nu știa dacă Pink a fost vreodată în marină - dispăruse
cîțiva ani pe cînd era un puști dar nu văd pe cineva în stare să-i
conteste autoritatea de a purta tricoul ăla pink îți *ac cinste cu o
^ere- deschis răcitorul de

L" cheta din spate, burdușită cu cutii de Bud. lins pe buze.

__ Sînt cam ocupat.

_ aranjat cu Betty. Urcă.

Hei, Pe niine nu mă conduce o muiere. Femeile - cu ceptia
mamei lui, cu care locuia la vîrsta de patruzeci și va de ani - făceau
parte în opinia lui dintr-o subspecie prost . ,cjalizată să ofere
mîncare și sex, în ordinea asta. 5 - Unde mergem?

- La Derby.

_ Conduc eu.

N-avea rost să-l contrazic. Și-a aranjat scaunul cît mai jos și
mai pe spate pentru a-i oferi un minimum de confort siluetei lui
gigantice și a apăsat pe accelerator.

Nimeni nu poate conduce ca Pinkerton Chevalley. Ani de zile a
dominat cursele pe drumurile desfundate din New England,
conducînd de fiecare dată mașinile lui Renny spre victorie din Rhode
Island pînă-n Măine. Degetele lui, groase ca brațele unei fete, dansau
cu grație pe volan și pe schimbătorul de viteze. Pantofii lui uriași
alunecau ca pantofii de balet între frîne și accelerație. •>

- Ai auzit că Ollie are o chestie laser, nouă?

- De ce mergem la Derby?

- Să căutăm Moartea din Derby. Ai auzit de ei?

- Descreierați. De-acolo ai ochiul vînat?

- J.J. Topkis.

- Cretinul ăla pe care Dicky Butler l-a trecut prin 'ereastră lui
Greg cel mare? Rahat, puteai să-l bați.

'-Mai era cu doi amici.

- Aha, deci mergem să-i facem măr.

- Nu. Vreau să vorbesc ceva cu el.

- Un descreierat.

O bucată de drum Pink a condus și a băut în tăcere ta fiecare
dată cînd lăsa jos geamul ca să arunce o cutie jj luam dimmîna

explicându-i că îmi trebuie acasă. Pe Șosea³⁴, traficul s-a aglomerat pînă cînd, spre ușurarea mea devenit imposibil să menții o viteză supersonică. j

- Vreau să te întreb ceva, Pink. Ce crezi despre Alben și Dennis?

- Sînt proști ca noaptea.
- Ți-i închipui omorînd pe cineva?
- Nu, dacă ar fi nevoiți să se gîndească cum.
- Să zicem că au facut-o accidental.
- Așa? S-a uitat la mine, cu o curiozitate moderată.
- Îi crezi în stare s-o facă și să scape?
- Nu și dacă trebuie să se gîndească cum.
- Ce zici de Dennis?
- Ce-i cu el?
- E posibil să fie mai deștept decît pare?

Pink a luat în considerare ipoteza.

- Se poate. Ce naiba, nici n-ar fi greu.

În Derby era la fel de cald ca data trecută. Dar în cartier era liniște și, acasă se afla numai mama lui J.J.

- J.J. e la club, m-a informat.

Indicațiile ei ne-au purtat spre un depozit abandonat de pe malul fostului braț al riului care alimentase pe vremuri moara.

Șase motocicliști pierdeau vremea în umbra acoperișului Pink a parcat mașina cu spatele spre ei.

- Sfinte Sisoe, uite ce minunăție de motocicletă.

j j stătea pe o Harley nou-nouță, din alea cu îmbunătățiri te în fabrică, cu rezervorul vopsit cu email roșu, șa roșie iele șitot restul, în afară de jante din crom. ^ ^ ___ pe unde dracu' are ăsta bani pentru așa ceva?

- ___ E șansa ta să afli direct de la el.

j j. a lăsat motocicleta lui cea nouă și a întins mîna într-o manieră amicală.

- Omule, da' știi că i-ai călcat pe nervi pe caralii. N-ai turnat și n-au avut ce să facă.

Ne-am strins mîinile și i-am răspuns:

- Asta era și ideea. El e vărul meu, Pinkerton.

Pink i-a învăluit solemn mîna într-a lui și a așteptat să-i fac semn ca să-i dea drumul.

- Frumoasă mașinărie.

J.J. a dat din cap în semn că apreciază complimentul și a răspuns la câteva întrebări tehnice puse de Pink.

Motociclistul cu cizme pe care-1 lăsasem rece data trecută mă privea ursuz. Prietenul lui cu cheia aproape că nu ne băgase în seamă, cufundat cum era în conversație cu alți trei cu care împărțea o sticlă de Jack, trecînd-o de la unul la altul.

Undeva în apropiere, printre garaje și fabrici dezafectate, era posibil ca poliția să aibă un echipaj de supraveghere. Sau poate că nu.

- I-ai dus cu preșul pe caralii cînd le-ai spus că tu și Dicky Butler ați băut ca frații?

- Nt. Da' m-am gîndit că adevărul nu mai poate răni pe nimeni, nu? Pe nenorocitul ăla l-au și mîncat viermii - n-am vrut să-ți jignesc prietenul.

- Unde ați băut? La River End? v - La White Birch. De unde știi?

- Eu credeam că sînteți dușmani.

- Eu la fel. În loc de asta, mă pomenesc că-mi „Hei, nu vrei o bere?”. La început nu l-am crezut rw-ICE: am văzut ca are mânușile alea, știi ca purta mănuși? Cs « ținea în buzunar. Ultima oară și le pusese înainte să n3 lovească.'Să mori de ris. Tipii din bar l-au ridicat de jos și-a pus mânușile de parcă era un dansator din filme. Atît timp cît nu-și punea mânușile alea, eram liniștit că n-o săiJj luăm la bătaie. Fiecare cu păsărică lui, așa-i? Tu ce-ai ai^jp

Avea o mănușă și una nu.

Cînd a explodat dinamita, nu purta decît o mănușă.

Pentru că atunci cînd a fost omorît ~ am înțeles în stîrșiu tocmai își punea mânușile. Își pusese una și se pregătea s-o pună și pe cealaltă.

N-a mai apucat.

Luat pe nepregătite pentru că încerca să nu-i dea SIDA prin buza despicată sau nasul însîngerat celui pe care se pregătea să-l bată. Luat pe nepregătite pentru că a ținut să facă ce se cuvine, pentru prima oară în viața lui mizerabilă. Cu garda lăsată timp suficient pentru ca victima sa să răstoarne situația.

J.J îmi urla în ureche.

- Poftim?

- Te-am întrebat de unde știi că am băut amândoi?
- De la iubita lui Dicky.
- A, da. Grasa aia mică.

Pink se dăduse puțin înapoi și aștepta lîngă Olds ca Munții Atlas. Am văzut în ochii lui J.J. căutătura aceea de data trecută, credința că e mai tare decît mine.

-J.J., ai avut o săptămînă a dracului. Mai întîi ai fost arestat în urma unei informații anonime. Ai fost scos din pîraaie de un avocat tare pe care nu ți—1 poți permite. Dar eu

HLj că nu-i chiar așa de tare, că ai ieșit pentru că ai fost de
^Jșă-1 dai pe tatăl lui Dicky pe mâna poliției. 3C° ^ Cine zice asta?

— Le-ai spus că ți-a spus Dicky că tatăl lui l-a învățat «a
detoneze o bombă cu un cronometru care nu mai

Cltfll !><•

poate fi găsit-

— Rahat. N-am spus așa ceva. -Adică polițiștii au inventat-o? _
Ai vorbit cu ei?

- Cred că ai făcut ceea ce trebuie, în ideea că trebuia să scapi
de ei. Cum spui tu, Dicky e mort, ce mai contează? \lumi că e o
poveste mult prea elaborată ca să cred că ai inventat-o doar ca să
scapi de ei.

-Da'a mers.

- Da, dar l-ai înfundat pe taică-său. Cu ce te alegi dată-i faci
rău unui bătrîn fermier?... Sigur, ți-ai cumpărat o motocicletă nou-
nouță Harley Davidson cu îmbunătățiri de douăzeci și cinci de mii de
dolari. Mă întreb de unde ai avut atîția bani.

- N-ai decît să te întrebi ce vrei.

- Sau l-ai atacat pe Dicky în noaptea gîa, mai tîrziu?

- Glumești? Individul avea SIDA.

- De unde știi?

| - De la el. Gata cu bățăile, așa mi-a spus. Mie-mi convine, i-
am zis eu. Nu voiam să iau boala. • - De ce nu mi-ai spus mai
înainte? Pumnul prin surprindere al lui J.J. Topkis a venit ca o
rachetă, de nicăieri. Atît de rapid, încît Pink a recunoscut mai tîrziu
că l-a luat și pe el prin surprindere. Dar eu mă așteptam?

Moartea din Derby n-a pierdut mai mult de o miliSe J ca să se
zgîiască la eroul lor căzut. încă una ca să pună st' jos. Timp în care eu
îl depășisem deja pe Pink, într-o » 2 nebuna. S

- Tu conduci.

24

Cu cinci motociclete zumzăind după noi ca un escadron de
Messerschmitt* tot ce-mi amintesc ejncercarea lui Pink de a forța
mașina să traverseze barajul Stevenson.

Lacul Zoar se vedea în zare. Șoseauna tăcea o curbă strinsă pe
malul lui, la stînga, spre baraj. Gardul anemic ce ar fi trebuit să
oprească mașinile care ratau curba de la căderea în lac fusese dat jos

pentru a se construi altul mai solid, ceea ce deocamdată nu se întâmplase. »

Lacul pe care-l vedeam crescînd cu rapiditate în fața noastră devenise brusc vizibil în oglinda retrovizoare. Prin parbriz se vedea numai verdele murdar al șoselei. Motocicletele care pînă acum se vedeau numai în oglinda retrovizoare au apărut în dreptul geamului șoferului, învăluite într-un nor de fum. Pink a încetinit puțin, a deschis radioul și a întins mîna în spate după o bere.

* Tipuri de avioane de vîntoare folosite de aviația germană în cel de-al doilea război mondial, numite astfel după Willy Messerschmitt, constructor de avioane.

Cu cincisprezece centimetri înainte de curbă a « piciorul de pe frînă și a accelerat puternic. Mașina a tîsnit S stînga, pe baraj. Trei motociclete Harley Davidson au atins 3 în lac.

Se întunecase de mult cînd am ajuns în Frenchtown

Pink și-a deschis a paisprezecea bere.

- Zici că J.J. l-a omorît pe Dicky Butler?

-Nu. Dar sînt sigur că a dat o declarație care o să rînfunde pe taică-său.

- Pentru ce?

- Ai văzut ce motocicletă are. Cineva a plătit pentru ea

-Cine?

-Mă depășește. De un lucru sînt însă sigur, cine l-a omorît pe Dicky a făcut-o într-o luptă.

- Ai face bine să-mi aduci mașina ca să-i repar direcția.

A doua zi de dimineață am așteptat degeaba telefonul amiralului.

Am telefonat la Fox Trot și Jenkins mi-a spus că Henry j King și Julia Devlin sînt într-o ședință.

Era prea devreme cu o zi ca să aștept întrebări din partea sergentului Marian cu privire la curiozitatea mea pentru i raportul polițistului Moody.

Am sunat la închisoare. Gardianul care a răspuns mi-a spus că domnul Butler e, citez, într-o stare de mizerie, și s-a oferit să-l cheme la telefon. Dar fermierul n-a venit.

Tim m-a informat că n-a ajuns nicăieri cu încercările de a-1 scoate pe cauțiune.

Apoi a sunat Vicky:

- Am ieșit aseară la un pahar cu Greg Riggs.

- Te-ai mișcat repede.

- Ai zis că e important.

„Ce-ai aflat? __ Ceva straniu.

__ Vrei să ne întâlnim la o cafea? __ Nu vreau să te văd.

A spus-o pe un ton atît de amărît încît nu mi-a rămas

„Itceva decît să accept.

__ Bine... Așadar, care-i treaba cu Greg? Ți-a spus cine

l-a angajat ca să-l apere pe Topkis? -Chiar s-a lăudat. __ Drace, mă întreb de ce?

__ Și eu m-am întrebat. A fost cam vorbăreț pentru un avocat.

- Cine l-a angajat?

- Era foarte mîndru de sine. Spunea tot timpul: „Am dat lovitura”.

-Cine?

- M-a pus să jur că nu spun nimănui.

- Asta nu-i folosește la nimic domnului Butler. -Am jurat.

- Foarte bine. Cîrîe e?

- N-o să-ți vină să crezi.

- Cine e, pentru numele lui Dumnezeu? -Bertram Wills.

j -Glumești.

i - Ben, ce interes ar avea un fost ministru să-l plătească pe Greg Riggs ca să apere un derbedeu?

- Habar n-am.

Telefonul a tăcut. După o vreme s-a auzit o chemare slabă:

-Ben? -Ce e?

ioanw 1

°atHuj| - Cînd lucrezi la New York te întâlneai cu femei ca H King?

- Doamna King? Nu prea înțeleg ce vrei să spui

- Haine elegante și bijuterii și părul ăla nemaipomen^

- Let;onduceam la Elizabeth Arden* și primeam bo dacă le și așteptam.

- A trecut să mă vadă, ieri.

După o lungă tăcere, am întrebat-o:

- Vrei să spui că doamna King ți-a lacut o vizită în ah scop decît cel de a te face să te simți prost?

-Mă simt prost. Mie nu-mi pasă de chestiile astea Serios. Și deodată, ea mă privește în față, iar eu mă gîndesc că are cincisprezece ani mai mult ca mine și eu sînt cea carc arată ca dracu'. Tim nu înțelege. Se uită la mine și zice: Ești atît de frumoasă!

- Poate că l-ai prins într-o zi proastă. Ce-a vrut doamna King?

- I-a plătit impozitele domnului Butler.

-Ce?

-Mi-a cerut o audiență. M-a întrebat cît datorează domnul Butler și a completat un cec.

"- Ți-a spus de ce?

- Zicea că a suferit prea mult. Nu voia ca el să-și facă griji în privința fermei.

- Ai acceptat?

- Bineînțeles. Orașul are nevoie de bani ăia.

- A pus vreo condiție?

- Nici una. I-am spus de la început. L-am adus și Pe Don Darbee ca să-i explice că Newbury nu intenționează deocamdată să-i confiște ferma - în caz că s-a gîndit că va fi scoasă la vînzare din cauza impozitelor.

* Cosmeticiană americană de origine canadiană (1891-1966).

pon era avocatul oraşului.

, A fost de acord?

pără discuţie. Cred că nici nu i-a trecut prin cap să

- reva în schimb. Doar că m-a pus să promit că n-am să ceara

c -

,pUnnimănu.

K -Mi-ai spus mie.

_ tine e altceva. M-am gîndit că poate e important ntru domnul Butler. în plus, am încredere în tine. P - Aşa mai zic şi eu.

_ Sper să ții pentru tine. în fine, m-am gîndit că e bine să știi... înseamnă ceva?

- Deocamdată nu știu. Cum a plătit?

- Cu cec personal.

- Cont comun?

-Nu, al ei.

- Interesant... îmi făcea impresia că nu-i convine fâptul că King încearcă să-și distrugă vecinul. Se pare că luase decizia de a îndrepta lucrurile.

- Știi ce a mai făcut? I -Nu.

- M-a invitat la prînz. Numai noi două. Știi, ca între doamne.

- Acceptă. S-ar putea dovedi o prietena bună. Ai nevoie de așa ceva dacă ai de gînd să devii guvernator.

- Așa m-am gîndit și eu și m-am urît pentru asta. Pare o ființă cam singuratică. Oricum, mi-a zis că acum trebuie să împacheteze nu știu ce și cînd termină ne întîlnim să luăm masa. Nu-i așa că e drăguță?

- E o doamnă drăguță.

Cît de drăguță? Domnul Butler avusese o gaură de aProximativ douăzeci și cinci de mii de dolari. O grămadă de bani chiar și pentru o femeie în stare să-i acopere cu un cec personal. Ceea ce văzusem cu cinci seri în urmă în gră^ la Fox Trot tăcea posibile tot felul de scenarii.

Nu era nimeni la ferma Butler, mulsul vacilor se termin Ji demult și Vecinii plecaseră. Cineva tunsese iarba din jurul casSl Straturile unde poate că pe vremuri mama lui Dicky puses^ I flori erau acum pline cu flori de toamnă. încă mar era cald 1 Dar unghiul

razelor de soare anunța toamna și o anume ceață care tulbura cerul amenința că o să plouă.

Cînd m-am dat jos din mașină, mi-am dat seama că erai aproape același moment al zilei cînd Josie l-a lăsat pe Dicky acasă ca să se trezească pentru picnic. M-am oprit ca să niă orientez și am încercat să privesc cu ochii tulburi ai lui Dicky; s-a dat jos din camioneta lui Josie, s-a clătinat, a văzut mașina lui taică-său. Tractorul este în apropiere, asta înseamnă că bătrînul mănîncă

Pîrîul curge printr-un făgaș mărginit de tufe și copaci și se scurge într-un pîlc de pădure mult prea abrupt ca să fi fost vreodată defrișat și arat. Soarele arde cu putere. Tatăl lui e în casă. Caută umbra copacilor.

I-am găsit poteca. Vacile bătuseră o cărare surprinzător de îngustă, care se ținea de malul apei și cobora pe panta cea mai lină - ca și cum ar fi fost calculată matematic de ingineri - spre o adăpătoare. Sute de copite se vedeau în noroi. Mai jos. poteca se*bifurca. O fișie de pămînt bătătorit se desprindea din zona udă și continua pînă înapoi la cîmpie. O a doua potecă, mai îngustă, mergea însă paralel cu pîrîul și se alunda în parcela de pădure ce separa proprietatea lui Butler de a lui King.

Dicky curățase obstacolele. Se puteau vedea cioturi tăiate cu ferăstrăul și frunze moarte ce atîrnau încă de crăcile pe care le dusesese în pădure. Ici și colo, unde poteca intersecta

pUSese pietre ca să ușureze traversarea. O rază de soare trăbătea frunzișul pădurii făcea să strălucească un pachet CCS de Malboro pe care îl mototolise. r^o^UjAtrT1 Următ poteca aproape un sfert de milă, pămîntul oborînd o dată cu pîrîul care se învoldura în mici cascade je era mai abrupt și forma bazine mai liniștite unde terenul *ra mai drept. Pîrîul și poteca intrau apoi într-o poiană unde un imens mestecăn argintiu căzut constituia o bancă foarte confortabilă. Locul gol de sub umbrar alcătuiă un cerc de soare și cer.

Construise un baraj de pietre de-a curmezișul albiei pinului, acoperit cu plastic negru, amenajînd astfel un loc de scăldat de vreo cinci metri lățime. Două elemente stricau decorul, altfel de o frumusețe magică: un maldăr de sticle de vin sparte și un gard înalt pentru căprioare, țesut din șapte fire de sîrmă,- plin de banderole

galbene ce indicau că era electrificat și de semne cu TRECEREA OPRITĂ!, marcînd limita proprietății King Inc.

Acoperea pajiștea din inima pădurii cu un soi de meschinărie industrială. Gardul de sîrmă groasă era prins de fiecare copac cu cîrlige izolate cu plastic. Sîrma cea mai de jos a gardului era la mai puțin de treizeci de centimetri, pentru a împiedica orice căprioară mai întreprinzătoare să se culci și să se rostogolească pe sub el. Pămîntul fusese curățat de curînd pentru ca iarba și tufișurile să nu absoarbă curent electric din gard. Numai la traversarea pîrîului, cei care construiseră gardul, avuseseră o scăpare. O căprioară dornică să se ude putea să se strecoare pe sub gard, unde albia rîului devenea mai adîncă.

M-am așezai la umbră, pe un covor de ace de pin, am Privit cerul, am ascultat apa repezindu-se peste pietre.

Libelulele vînau. Dicky avusese dreptate. Nu erau țîntari.

Nu era nici un pin în apropiere și am realizat că aduJ âcele moi ca să își facă acest cuib pentru îndrăgostiți, Cu vJ/j la locul de scăldat. Prin gard puteam să văd jumătatea^! pădure ce aparținea lui King, coborînd o dată cu pînu] g i prea deasă și mă aflam prea departe ca să pot vedea pajfygj și conacul Fox Trot, dar puteam să simt, dacă nu chiar sj văd, o deschidere luminată de soare în partea dreaptă - buc^ de pășune arendată ce intra pe proprietatea lui King.

Cu toate astea, dacă mă culcam pe spate, sau dacă mj uitam la bazinul de apă, sau dacă îmi lăsam urechile să soarbă zgomotul făcut de apa revărsîndu-se peste barajul de plastic construit de Dicky, îmi puteam ușor imagina că mă găseam la sute de mile distanță de cel mai apropiat vecin. Cu o Josie Jervis amețită și dulce lîngă mine pe acele de pin și cu închisoarea de stat o amintire îndepărtată, cu HIV pasiv, aș fi într-adevăr un om tare fericit.

M-a trecut un fior, ca ceva rece alunecînd pe spinare. Năucit și puțin îngrijorat, m-am ridicat într-un cot ca să mă uit înjur. Bazinul, sticlele de vin sparte, gardul, semnele de avertisment, iarba însorită din depărtare, pădurea deasă din vale. Ceva lucea în soare și am realizat că nu sînt singur.

25

Fiecarc celulă din corpul meu voia să se ascundă. Fiecare celulă din creier mă avertiza că dacă mă mișc am să fiu împușcat de pușca cu lunetă despre care crezusem că e invenția domnului Butler.

Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac în starea aceea de paralizie - am rămas nemișcat. Dar mă treceau fiori pe șira spinării și mi se încrețise pielea și simțeam nevoia să mă pun la adăpost așa cum un păcătos simte nevoia să i se ierte păcatele.»

Adăpost mi se oferea lângă firul apei - la jumătatea distanței dintre bazinul amenajat de Dicky și gardul lui Henry Kins; o lespede de înălțimea unui om, adusă acolo de un ghețar cumsecade în urmă cu șapte mii de ani. Prin spatele stîncii aș fi putut să mă strecur pe mal și să mă ascund în albia curentului.

Încetișor, mi-am încordat brațele și m-am rostogolit, în speranța să pun cîțiva copaci între mine și el. Mi-am dorit să fi avut o armă. Fiindcă niciodată nu mi-a plăcut să port un pistol, puteam acum s-o sfîrșesc rău.

Am văzut iarăși lucirea aceea. Se mișca, își M-am ridicat și mi-am deschis fermoarul.

Î[^]Qf

M-am apropiat de stîncă. M-am oprit. Am inst[^]l pămîntul ca un pudel care încearcă să se decidă unde să rid^{*} piciorul. M-am dus în spatele stîncii, am dat de mușchiul umS mi-am închis fermoarul și am încercat să mă fac nevăzm * susul apei, în pădurea lui Butler, punînd cîteva suteJl trunchiuri de copaci între mine și următor.

Cît ar fi putut să rămînă cu ochii pe stîncă? m I Nu atît de mult cît mi-aș fi dorit. Am coborît malul și am început să mă tîrăsc în curent în patru labe. Apa era adîncă. Dacă rămînea adîncă, eu tăcut iar el acolo unde se afla, între copaci, aș fi putut să scap. m Am început să mă tîrăsc în sus. Simțeam adrenalina pompînd în inimă, secătuiindu-mi puterea din membre. Mi-am tîrît mîinile și picioarele de plumb prin apa puțin adîncă de lângă mal, printre pietre ascuțite, prundiș și crengi rupte.

Brusc, m-am oprit.

A

În panica paralizantă care-mi muiase picioarele, uitasem de stăvilarul lui Dicky. Înalt de un metru și jumătate, bloca în totalitate curentul. Dacă-1 ocoleam sau dacă-1 săream era totuna, m-aș fi expus în bătaia puștii.

M-am întors și m-am tîrît în direcția cealaltă, pe sub gardul electrificat al lui Henry King și indicatoarele lui cu trecerea oprită. Mi-a trecut prin cap să mă ridic cu mîinile în aer, în semn de

capitulare. Numai că un asemenea gest de încredere ar putea fi considerat o invitație la tragere la țintă. M-am gândit că e mai bine să mă tirăsc spre un loc deschis și după aceea s-o rup la fugă spre casa lui King. M

Treizeci de metri mai jos, am ridicat precaut capul ca să-mi dau seama unde sînt și am văzut o mînușă.

I ygcea pe malul drept, la cîtiva centimetri de fața mea. O - de varză pe jumătate putredă o acoperea parțial și :rliil/ că fi stat o vreme în ploaie.

• Am dat frunza la o parte. Apoi, cu un băț, am ridicat-o r și m-am uitat dedesubt. Pielea se întărise. Buruieni ' «mice se chirciseră sub ea, lipsite de soare. Vreo două care ^ăpaseră se bucurau de lumină și înverziseră.

Era din piele de căprioară. Una din mînușile lui Dicky, lănușa care lipsea de pe mîna găsită de Ollie. Lăsase garda joS ca să și-o pună.

Deodată, un punct roșu strălucitor începu să alerge pe ca ca un gîndăcel trandafiriu. M-am uitat prosteste la el. Părea transparent. Mi-am retras mîna la timp. O săgeată de vreo douăzeci de centimetri a trecut prin mînușă și a pironit-o de oămînt.

Era o săgeată de arbaletă, ghidată de punctul roșu al unui vizor laser. Tehnologie de secol douăzeci altoită pe cea medievală. Tăcută ca moartea. Și precisă ca moartea. E mult de cînd n-am mai fost pus într-o asemenea alertă.

Am țîșnit de la pămînt, am îndesat mînușa lui Dicky în buzunar și am luat-o la fugă în jos, pe firul apei. M-am oprit brusc. Am auzit în spate zgomot de frunze și crengi strivite. Am sărit riul și am dat să mă pierd în pădure. Am aruncat o

• • V

7 J *

pnvire înapoi și am văzut o siluetă care se mișca ager, neagră din cap pînă în picioare.

Am încetinit pasul, mișcîndu-mă cu mai mare atenție, și m-am oprit iarăși, acoperit de trunchiul unui stejar roșu uriaș. L-am auzit din nou, printre copaci, la vreo cincizeci dQ metri m spatele meu. M-am gândit să-1 atac, destul de sigur acum La nu e înarmat cu pistol, singura armă de care mă temeam în Pădure. Arbaleta îi era aproape inutilă în desiș, pînă să se

aPropie de mine.

Zece metri la stînga mea era un mestecăn alb l -L trăsnet, un copac bătrîn, aproape la fel de gros ca st Am îngenuncheat să desprind o piatră dintre rîdăc^ă stejarului. Între timp, mă străduiam să-mi reglez respirJS să mă calmez puțin. În fond, eram în elementul meu.

În ciuda înclinației lor spre rău, bărbații din fam ij Chevalley deveneau la bătrînețe unchi minunați. Tata a un om foarte ocupat, așa că mama m-a lăsat pe mîna frații și verilor ei zurbagii, care considerau că e de responsabilități lor să-i învețe pe băieții mici cum să-și facă adăpost, să vîne^ și să se ascundă în pădure. Am jupuit prima mea căprioară la vîrsta la care am fost în stare să țin în mîna un cuțit, cu cîteva luni înainte de începerea sezonului de vînătoare, dacă țin bine minte. La zece ani eram în stare să fac focul în ploaie, să dorm în zăpadă și să mănînc aproape orice vietate care se întîmpla să-mi apară-n față. În urmă cu cîtiva ani mi-am pierdut apetitul pentru vînătoare, dar am fost antrenat de maștri.

Am aruncat piatra cu putere și la înălțime mică. A trecut prin tufiș ca un agent de valori imobiliare peste frunzele de pe Main Street, iar eu m-am tîrît pe burtă la stînga, spre mestecănul alb, în stilul Chevalley. Așa cum mă așteptam, jumătate din trunchi era găurit, dar se revigorase și scorbura era întărită cu un scut de scoarță nouă.

Cavitatea era ca un coș. M-am strecurat înăuntru și am urcat aproape trei metri sprijinindu-mă în mîini și picioare pe lemnul aspru.

Să fi avut timp, m-aș fi uitat să nu fie șerpi, nevăstuici, ratoni turbați sau albine, animale care ar fi putut să pretindă că m-am ascuns în casa lor. Dar foșnetul pe care-l auzisem m apropiere mă făcuse să nu mai stau pe gînduri. Ar fi fost buna o gaură în scoarță ca să văd ce face. Dar nu exista așa ceva și n-aveam altceva mai bun de tăcut decît să aștept, orb ifl întuneric.

^ intrat în scorbura atît de tăcut că m-am trezit că

hează lumina și se zgîiește la mine prin niște ochelari

j înainte să-mi dau seama că era acolo. Mi-am dat ciudaî1 111

nuli și am căzut ca un bolovan.

A sărit înapoi. L-am lovit tare cu piciorul.

O clipă am fost tentat să cred că i-am zburat capul. Nu cra capul, ci un fel de coif care, căzînd, mi-a permis să văd o tunsoare militărească și un gît extrem de gros. Mi-am adunat picioarele sub mine și, înainte să apuc să ies din scorbură, s-a tăcut nevăzut, rămînînd doar un foșnet de frunze. M-am luat după el.

Voiam să-l întreb de ce mă urmărește. Mă ochise pe mine sau mînușa lui Dicky? De ordinele cui asculta? Și, încă ceva, unde era în după-amiaza cînd a explodat barajul lui King?

O săgeată se înfipse într-un hikorî din apropiere. M-am uitat cu atenție la țepușa din fibră de carbon care tremura la nici treizeci de centimetri de fața mea și mi-am reconsiderat opțiunile. Eram deja prea încărcat pentru o alergare prin pădure: mînușa lui Dicky Butler, adevărată comoară, cu toate că acum avea podul palmei găurit, două săgeți pentru arbaletă de înaltă tehnologie și un coif Care s-a dovedit a fi un capișon din neopren prevăzut cu binoclu pentru vedere în noapte și cu căști atît de sensibile că puteai auzi răsufllarea unui animal speriat.

Nu fusese cumpărat de la un magazin cu articole de sport. Nu avea nici o etichetă de marcă. Arăta ca o piesă dintr-un echipament militar foarte scump. Am luat-o în sus pe firul apei, m-am strecurat pe sub gardul lui King cu intenția de a retuma obiectul posesorului de drept. Via ușa din față.

Am telefonat la Fox Trot din bucătăria domnului Butler. King și Julia erau iar într-o ședință.

- In jumătate de oră sînt acolo, am spus.

- Trebuie să vă fixați o audiență, s-a auzit vocea îni,*^» a recepționerei.

- Spune-i domnului King că unul dintre oamenii țiuj ■ pierdut niște obiecte de valoare în pădure. Vreau să le înan

Am închis înainte să apuce să mai spună ceva.

Prinsă cu un magnet de ușa frigiderului pătat cu rugjfl al domnului Butler, era o carte de vizită de la Combinatul de • porci A&D din Gallatinville, pe Route 7, statul New Am luat-o și am plecat spre Fox Trot.-

Albert și Dennis erau la poartă.

-Numele.

- Sun Tzu. Am ridicat coiful. Fețe căzute. Sînt așteptat am adăugat.

- De unde ai aia?
- Deschideți poarta.

Au deschis poarta.

Tricoanele din asfalt erau în funcțiune, strălucind ca dinții de șarpe în lumina palidă.

- Ben Abbott.

-Continuați.

Tricoanele au dispărut.

Elicopterul parcat pe pajiște lângă casă bîzîia și, pînă să parchez, elicea a prins viteză. Am urcat treptele în fugă și am bătut în ușă. A deschis Jenkins.

- Cine pleacă, King? am urlat eu.

- Nu, domnule Abbott. Sînt la birou. Sînteți așteptat.

Am străbătut poteca pînă la casa bătrînului Zarega ținînd coiful ca pe capul unei gorgone. Julia m-a întîmpinat cu o strîngere de mîină. La început am crezut că din cauza recepționerei. Însă n-a avut nici un zîmbet special pentru mine

Era frumoasă în fusta de un verde pal și bluza de un verde și mai pal. Părul strîns lăsa să se vadă gîtul splendid 'j tremura ușor. Și a mea. La unison cu gura uscată și

tâile;

j2le accelerate ale inimii.

<;_a uitat în tavan, avertisment clar că sîntem ascultați.

_pe unde ai asta? m-a întrebat cu voce tare.

_Am să-i explic șefului.

Biroul lui King era o încăpere primitoare, mobilată luxos -chea sufragerie, dacă țin bine minte, lambrisată și decorată de un specialist în design interior învățat să cheltuie banii pe tușe gen brîu de marmură în jurul căminului.

King vorbea la telefon. A dat din cap destul de prietenos, a salut și mi-a tăcut semn să iau loc, în timp ce ridica întrebător o sprinceană spre prada de război care se bălăbănea în mîna mea. M-am așezat cu coiful pe genunchi pe canapeaua pe care mi-a indicat-o Julia. Ea și-a pus un scaun în fața mea și am așteptat amîndoi în tăcere ca King să termine de vorbit la telefon. Nimeni, nici măcar majordomul, nu a făcut vreun comentariu cu privire la hainele mele ude și pline de noroi.

Vocea lui King împărtășea înțelepciune neprețuită într-un registru scăzut - ceva destul de general despre noul climat din Londra, vorbele pârînd ceva mai puțin importante decît tonul.

După ce a închis, a făcut niște notițe pe un dosar, le-a citit, apoi a ridicat privirea întrebător.

- Ce-i aia?
- Vizor de noapte și căști. I-a căzut unuia dintre angajații tăi.
- Mulțumesc, zise el, întinzînd mîna peste birou.

Am ținut-o bine.

- Nu-i numai atît.
- Ce s-a întîmplat?
- Ticălosul a tras în mine.
- N-am auzit nici o împușcătură. ■

Am scos săgețile de arbaletă .din buzunarul de la spjJ

- Nici eu.
- Sînt sigur că n-a avut nici un gînd rău, doar că ai ;
- * * intrat

în terenul lui de țintă.

-Eu am fost ținta.

-Erai pe proprietatea mea?

- Traversarea unei proprietăți nu e un delict capitJ Oamenii tăi n-au dreptul să încerce să mă omoare dacă depășesc hotarul proprietății tale.

- îmi dau seama că ai motiv să fii supărat, domnule Abbott.

Nu eram supărat cînd am venit. Eram doar nerăbdător să-1 strîng puțin cu ușa. Dar atîta aroganță începea să mă scoată din sărite - aroganța politicoasă a celui care știe că are dreptate.

- Nu atît de supărat pe cît ai să fii tu cînd am să raporteze totul la poliție.

- Ușurel, ușurel. Nu trebuie să judeci pripit.

-Am venit aici după ce a fost cît pe ce să fiu omorît. Am procedat deja pripit.

- O să am o vorbă cu persoana în chestiune.

-Și eu.

King ridică din umeri.

- Bine, dacă te mulțumește cu ceva. A apăsă pe un buton de interfon: Josh, te aștept la birou. Josh e șeful securității, îmi explică el mie.

-Știu. A depus mărturie la anchetă.

Am așteptat în tăcere. Josh Wiggins a intrat grăbit, îmbrăcat într-un elegant costum gri.

-Da, Henry.

Josh arată din cap spre coif. Uite, Ben e supărat. Pretinde că un angajat de-al nostru

înd chestia aia a tras în el cu alea. Pătruns în perimetru? mă întrebă Wiggins.

Josh, am spus, ți-am rămas dator de când cu Derby. par te sfătuiesc să lași prostiile.

Josh mi-a transmis mulțumirile tale. N-ai pentru ce. Noroc că am fost pe-aproape.

- Noroc? Sau m-ai urmărit?

Josh m-a privit cu o expresie de milă.

- Un fost coleg de-al meu și-a deschis un anticariat în Derby. Ai avut un noroc chior că am fost acolo.

- Atunci vă mulțumesc amîndurora. Dar să lăsăm Derby. Aici sîntem în Newbury. Tipul a tras în mine. Vreau să stau de vorbă cu ei.

«
-Nu se poate.

- Șeful tău a zis că se poate. Nu-i așa, Henry?

King dădu din mîină binevoitor.

- Dacă asta-1 liniștește.

- Mă tem că angajatul în chestiune tocmai a plecat.

- Cînd se întoarce?

- Săptămîină viitoare, la început.

- Nu-mi convine. A tras în mine de două ori. Am pus o săgeată pe biroul lui King, cea murdară de noroi care se 'nfipsese în mînușa lui Dicky. King făcu o grimasă, ca și cum moroiul care se scuturase pe lemnul imaculat de trandafir l-ar 'deranjat mai mult decît arsenalul în sine. Adu-1 aici, am cerut, ^-aplecă nicăieri.

- Mă tem că a plecat, spuse Wiggins arătînd spre fereastră a elicopterul care tocmai își lua zborul.

M-am îndreptat spre ușă.

- Unde te duci? strigă King.

- La poliție.

Josh Wiggins dădu să protesteze. King îi tăcu sp»,
taca.

- Nu te duci la poliție, Abbott. Dacă ai fi avut de pînă mergi la poliție, te-ai fi dus direct. Dar tu ai venit aici. £ 3 vrei ceva. Spune-mi ce vrei și o să vedem dacă putem să** satisfacem dorința. Stai. Jos. Stai jos. Julia, dragă, sună (W- Jenkins să ne aducă niște răcoritoare. Ben, ce vrei? Ceai la gheață? Limonadă? Vrei ceva tare?

- Cafea cu gheață, am spus, numai ca să mă arăt pervers

-Cafea cu gheață să fie. Și eu la fel. Julia, Josh, ca de obicei?

Julia ridică receptorul. King se apucă să reflecteze asupra săgeții cu o voce adîncă, profesorală:

-Arbaleta a modificat legile războiului, făcîndu-1 pe soldatul pedestru egalul călărețului. Primul misii cu rază lungă de acțiune. Putea fi folosită cu succes de un țaran analfabet pentru a străpunge armura celui mai nobil cavaler. Comparabilă cu Kalasnikovul în mîna unui mujic. O armă atît de atroce încît pașii au interzis-o.

- Mai puțin folosirea ei împotriva păgînilor, i-am amintit eu..

King încuviință.

- Știu. Dar lungul arc englezesc? Îți zici în sinea ta.

Ce vreau de la el? Îmi ziceam în sinea mea. În afară de amantă. Ce vreau pentru domnul Butler? Și mă întrebam dacă Henry King e capabil să-și distrugă lacul pentru a-și proteja un angajat mult prea zelos. Dacă ținem cont de avertismente¹, de pe gard și de aspectul lui Dicky, nu era greu să faci să p³ moarte accidentală.

— jnSă yemenii englezi nu erau țărani în sensul european de roStjine. Nici nu puteau să tragă cu arcurile lor lungi din scunziȘ-Arbaletele au devastat forțele lui Saladin la Arsuf. wȘ săgeata în mînă și o studiu în lumina ferestrei din spatele său Din ce e făcută această quarrel*.

Ticălosul știa pînă și numele corect.

- Pare să fie fibră de carbon.

— Nu se fac vase din așa ceva?

- Ba da. Și avioane de spionaj.

- încă o armă care a schimbat lumea. Imaginează-ți un inamic...

- în Newbury nu sîntem în război, Henry. De ce a tras în mine omul tău?

- Ben, poate că tu nu ești în război. Dar Fox Trot a fost atacat.

,

-Fugi de-aici!

- Și am de gând să-mi apăr proprietatea.

- Dicky Butler e mort. Tatăl lui e în închisoare. De cine dracu' vrei să te aperi?

- Ce căutai pe proprietatea mea?

-Am tăiat-o pe „proprietatea ta” după ce angajatul tău a început să mă urmărească pe proprietatea domnului Butler.

-Ce te face să crezi că o să înghițim așa o gogoasă? se amestecă Wiggins.

King făcu semn că vrea tăcere.

-Ben, e posibil să fi intrat în panică? Ce te face să crezi că te-a urmărit?

- L-am simțit cum mă urmărea printre copaci.

-Mie mi se pare că e o neînțelegere îngrozitoare la mijloc. Cum poți să fii sigur?

* în limba engleză, săgeată de arbaletă; arrow înseamnă săgeată obișnuită.

- Poate al șaselea simț? propuse Josh. Am aruncat o privire la Julia. Se uită în altă parte.

- Am văzut cum i se reflectă soarele în lentile.

- Poate că nu făcea decât să se uite la tine.

- Henry, ție ți-ar plăcea să mă uit la tine printr-un telescop? Noaptea, când ești gata de culcare și rămâi puțin la fereastră ca să privești stelele?

- Ai o imaginație foarte specială, Ben.

- Cheamă înapoi elicopterul.

King s-a uitat la Wiggins.

Josh a dat din cap înspre fereastră.

-Pilotul a zis că se apropie un front. Cerul prinsese o culoare de oțel și dinspre vest se vedea venind un imens nor de ploaie. Dacă-l chem acum înapoi, o să fie blocat cel puțin o zi.

- Puțin îmi pasă dacă rămîne blocat și o săptămână.

- Julia, interveni King, adu-mi carnetul de cecuri al institutului. Și trimite-o aici pe - nu știu cum o cheamă, dactilografa.

Uram felul în care sărea să-i îndeplinească ordinele. A ieșit în grabă și s-a întors cu un registru legat în piele. Când i l-a deschis, mi-a aruncat o privire sfidătoare care părea să-mi spună: Dacănu-ți place viața pe care o duc, ghinion!

King scoase un Mont Blanc de aur din buzunarul de la cămașă și începu să scrie ceva cu înflorituri. Rupse fila din carnet, suflă să se usuce cerneala și-o împinse spre mine, peste birou.

- Ce-i asta, vrei să mă mituiești?
- Citește.

M-am ridicat, ținând încă în mână coiful, și am luat cecul. Institutul King pentm Geopolitică contribuia cu douăzeci și cinci de mii de dolari la fondul pentru apărarea lui Henry Butler.

Recepționera a intrat cu un laptop și a scris ceea ce-i dicta King: „în opinia mea, vecinul meu, Richard Butler, a suferit mult mUlt din cauza morții fiului său. Nu văd rostul acționării lui -n)Ustii pe temeiul șubred de conspirație, și de aceea m-am decis să contribui cu suma de douăzeci și cinci de mii de dolari tru apărarea lui, în eventualitatea că procurorul statului refuză să renunțe la acuzație”.

- Scoate la imprimantă și adu-mi imediat hîrtia.

Există șperțuri pe care nici o persoană cumsecade nu le poate accepta. Și există mite pe care nici o persoană cumsecade nu le poate refuza.

- Lasă casca, spuse Kihg. Am pus-o pe birou și i-am văzut iar grimasa, de data asta la vederea rumegușului care provenea din scorbura mestecănelui. Aveam o bănuială asupra a ceea ce avea să urmeze. Așa că m-am întors cu fața la fereastră și am privit concentrat primele picături de ploaie care se spărgeau de geam pentru a reuși să mă adun. 1

Cînd eram mic, Connie îmi spunea că minciuna e cel mai urît păcat de pe lumea asta. În rarele ocazii cînd mint, trebuie să fiu foarte atent să nu mă dau de gol.

- Și mînușă? întrebă Josh Wiggins.
- Mi-a căzut cînd am alergat.
- Unde? întrebă King.
- În pîrîul tău.

I-am oferit cecul lui King unui Tim Hali încântat la culme. Dar cînd l-a sunat pe Ira, acesta ne-a spulberat speranțele cu privire la cauțiune și cu atît mai mult la retragerea acuzațiilor. Mărturia lui J.J. Topkis despre cronometru îl convinsese pe procuror să-l acuze pe domnul Butler. Detectivii Marian și Arnie își pregăteau deja cazul pentru a-l aduce în fața juraților.

M-am dus acasă și am înfulecat pe apucate un prînz întîrziat compus din friptură cu pîine portugheză, gîndindu-mă ce mama dracului mai puteam să fac. Alison Mealy a dat buzna în bucătărie, împrăștiind apa de pe impermeabilul ei galben.

- Mătușă Connie zice să te duci imediat pe la ea.

- Așa s-a exprimat?

- Mi-a spus să te rog, dacă ai timp, să treci pe la ea pe-acasa.

DaNang și-a tăcut apariția călcînd înfundat, proaspăt trezi din somn.

— Vrei să vii cu noi? l-am întrebat, și am pornit-o toți ■ în formație peste strada principală, ca ariergarda unui circ nlodest.

Connie se uita la televizor, un aparat antic cu diagonala nouăsprezece inci, pe care îl ținea în holul dinspre oficiu, jși pusese caseta cu biografia pentru televiziune a lui Henry King Pe videoul VCR reparat de Alison. Arăta uluită.

- Ben, ia uită-te aici.

- Connie, ne-a întrerupt Alison. DaNang e pe verandă.

Are voie în casă?

Uluirea lui Connie se accentuă.

- A avut loc cumva vreun fenomen meteorologic de care eu nu știu?

- Ha? Adică, poftim?

- O schimbare în starea vremii? Grindină, de exemplu.

- Plouă.

- Bate vîntul? -Nu.

- Atunci DaNang o să se simtă foarte bine și uscat pe verandă.

Și în nici în caz pe șezlong. Ben, privește... Spune-mi ce vezi.

Același lucru pe care-l văzusem și la prtmă vizionare, un cadru cu King, împreună cu alți patru-foști barosani din Departamentul de Stat, coborînd din elicopter în stațiunea de lux Aspen din Colorado, în fața unei ferme ce adăpostea un ie' de institut de inteligență nonprofit ce se ținea din banii

contribuabililor.

- Altceva nu observi?

-Cinci indivizi între două vîrste bucurîndu-se de beneficiile de a fi în serviciul public. Printr-o remarcabilă v°tncidență, fiecare era însoțit de cîte o asistentă abia trecută

A .9

e treizeci de ani. Julia era de departe cea mai atrăgătoare, dar nici una dintre celelalte nu trebuia să se teamă c- 9 putut fi dată jos din pat.

- Altceva?

Am studiat cadrul, l-am derulat cînd s-a oprit și j. J pus încă o dată. - ^^H

- Nu înțeleg de ce, spuse Connie, dar cred că am observ ceva straniu. Derulează mai departe, Ben. Oprește la fiecare cadru în care se găsește și frumoasa ta prietenă.

Am derulat pînă la scena în care grupul se urca înapoi în elicopter. Am oprit banda cînd anturajul lui King a intrat în Heathrow și mai apoi cînd a fost primit de arabi cu aspect de prinți călare. După aceea la Beijing, unde King se înclina în fața unor chinezi în vîrstă.

- Henry King își duce singur bagajele, se minună Connie. Ceilalți își încarcă tinerele asistente ca pe niște animale de povară. Dar el și le cară singur. Nu ți se pare ciudat?

-De ce?

- Un individ lipsit de maniere, un bădăran lipsit de principii care face pe globe-trotter-ul pe banul public, să-și care singur bagajele? O tratează pe Julia ta ca pe o doamnă!

-Julia mea?

Ochii albaștri ai lui Connie erau tăioși ca sticla.

- Ce frumoasă e, cum se ține pe lîngă el.

- Frumoasă, am încuviințat eu, cu lunga noastră noapte de dragoste încă arzîndu-mi ochii memoriei, în pofida primirii glaciale din biroul lui King.

- Uită-te la cealaltă fată, cum se luptă cu bagajele ca un portar - ți se face milă. De ce crezi că și le cară singur? ^

Am reluat de la început. Filmul începea cu o imagmc antică de pe un film de amator care înfățișa un King voinic de optsprezece ani împingînd o roabă la o antrepriză ue construcții din Manhattan. Prietenii lui îl tachinau, cum t3L ... ^gcă se știu filmați, iar King îl bătea prietenește peste șeful zurbagiilor. Următoarea secvență veche îl arăta C King singur în curtea de la Harvard, mergînd grăbit cu un ^ cărți în mînă. Abia l-a învrednicit pe acela din familie te ț| filma cu un semn din cap și era clar că zilele lui de | orvoadă se apropie de sfîrșit.

Într-adevăr, de pe la mijlocul războiului din Vietnam pînă re sfîrșitul anilor optzeci putea fi văzut coborînd din avioane _u ijmuzine, însoțit de acoliți încărcăți de bagaje ce se țineau î jc coada lui ca ucenicii trăgători la mitralieră încărcăți cu banduliere. Pînă cînd, cum bine observase Connie, Julia intra jjj scenă. O dată cu ea,

King începea să-și care singur bagajele. | Mumai după ce s-a;retras" din viața publică.

- Probabil că își cară bagajele pentru că e îndrăgostit de ea, se aventură Connie nu tocmai convinsă. Deși numai gândind la un King îndrăgostit te apucă tremuratul. Zîmbi de propriile-i spuse, după care se întoarse spre mine pe un ton serios: Ai grijă, Ben. Henry King poate fi un dușman foarte serios.

-Poftim?

- Alison, acoperă-ți urechile. Alison se execută. Din gelozie, șopti Connie, pe un ton deosebit de grav.

-Nu cumva...

«

-Nu, Alison nu te-a turnat. Te uiți la ea ca un urangutan Pe cale să saliveze.

Alison, care nu-și acoperise urechile tocmai cum se 〰uvine, se lăsă pe spate chicotind. Și deodată am fost în stare

explic lui Connie de ce King o tratează pe Julia ca pe o doamnă când călătoresc.

- E bodyguard.

- Bodyguard?

~ O profesionistă. Trebuie să aibă mâinile libere.

- Fata asta mititică?

- Nu e chiar atît de mică. Și e într-o formă grozav- ■

M-am așezat și am continuat să reflectez:

-Mi-a spus că a fost în serviciul public. Dar cred că I agent în Serviciul Secret. Fie a fost detașată oficial în servi • jj lui, fie și-a dat demisia ca să lucreze pentru el. De aceea cară niciodată nimic. E acolo pentru a-1 proteja.

- Cum trebuie să te simți, Benjamin!

Connie se exprimase cu blîndețe.

Mă culcasem cu o femeie care m-ar fi putut omorî cu mâinile goale. Gărzile de corp aveau o lungă și onorabilă tradiție de a-și cîștiga stima celor pe care-i protejează. Patty Hearst se măritase cu al ei. Julia e inteligentă. De ce n-ar ajunge, încetul cu încetul, unul din confidenții lui King? Omul din umbră, în cele din urmă.

O femeie capabilă care te însoțește pretutindeni. Confidentă, tovarăș de călătorie, manager, protector și apărător loial.

O ucigașă? o voce slabă m-a răscolit. O voce slabă care mă întreba de ce, în timp ce orice om cu capul pe umeri arfi mulțumit cu o femeie atît de încîntătoare ca Vicky McLachlan, eu mă țin după una deja încurcată și care mai e și asasin cu simbrie.

-Alison, draga mea, spuse Connie. Du-te, te rog, la bucătărie, pune de ceai și adu o farfurie de prăjituri. Mulțumesc, dragă.

A urmărit-o pe Alison cum se tîrăște împotriva voinței sale prin hol și, cînd a fost sigură că nu ne aude, m-a întrebat

- Permite-mi să te întreb, foarte serios, ești îndrăgostit de ea?
- O să-ți placă. E o femeie cu personalitate. Are adîncimi și, din cîte ți-ai dat seama, cu un trecut interesant.

- Este „încurcată” și cu King?

- Așa se pare.

— Fii atent.

— Mă descurc cu el.

- Nu cu el, cu ea.

- Simt ceva pentru ea. E ceva special.

- Sarcina ei e să-1 protejeze pe King.

- S-ar putea.

— Vreau să spun, peste obligațiile de serviciu. Benjamin, te rog să mă ierți, dar aruncă o privire în urmă. Ești atît de neajutorat cînd e vorba de femei! Mai ales cînd au păr lung și negru, ca mama ta.

- Zău, Connie. Nu-mi veni cu clișee.

- Te porți ca după un clișeu. Ben, tu reușești să-i înțelegi pe bărbați foarte bine - de cele mai multe ori. Încearcă s-o înțelegi pe femeia asta. În caz că s-a oferit cu totul unui bărbat însurat, ca servitoare și asistentă care se lasă călcată în picioare, va face orice pentru a-și dovedi că n-a greșit.

- Cred că vrea să schimbe lucrurile.

- Sper să ai dreptate. Dar nu înțelegi că probabil se urăște pentru tot ceea ce ți-a oferit ție?

- Poate, pentru că mi-a cedat mie, îi va fi mai ușor să fugă.

- Singura persoană pe care n-o va urî niciodată este Henry King.

Am trecut la ceai și prăjituri.

întors la mine în birou, am contemplat mînușa lui Dicky. După o vreme, am căutat cartea de vizită a Combinatului de Porci A&D și

am sunat. Mi-a răspuns un robot. Mi-am lăsat numele și numărul de telefon și am spus că vreau să discut despre un transport de bălegar.

Am pus mănusa sub lampa de birou și am făcut câteva fotografii cu aparatul Polaroid. Apoi m-am dus la masa mea de lucru din pivniță și am tăiat cu un cuțit câteva bucățele d' pielea de căprioară din interior.

M-am întors la etaj și l-am sunat iarăși pe amiral. Mi , promis din nou că fostul meu șef o să mă caute. Douăzeci d secunde mai târziu, telefonul a sunat.

Cu o voce mătăsoasă, a intrat direct în subiect:

-Ben, cu ce te pot ajuta?

Era o întrebare retorică. Era prevenitor. Să nu p^ întrebări care nu se pun. Întrebări de genul: care este parola computerului care controlează sateliții de spionaj, numele agentei noastre de la Cairo sau ce nu poate să-mi spună despre Henry King.

Știam toate acestea, iar el știa că știu.

- Spune-mi de unde venea King în ziua petrecerii.

-Londra.

-Pe ce rută?

- Heathrow, apoi Bradley International, cu un avion al lui General Motors. De la Bradley la Newbury a venit cu elicopterul personal. A ajuns la ora 13,00.

Exact cum știam de la doamna de la caterer.

- Spune-mi cine e clientul lui din Londra.

-Nu.

-Spune-mi ce-a făcut la Londra.

-A dat-o-*n bară.

La asta nu mă așteptam. Am rămas tăcut o secundă.

- Cum adică a dat-o-n bară?

Tăcere.

- Pentru noi? am întrebat, înțelegînd prin „noi” Statele Unite și avînd îndoieli că am să primesc un răspuns.

A răspuns, totuși:

- Nu. Pentru prietenii noștri de peste Ocean. Amîndoi-jvlarea Britanie și Japonia. GM îi asigurase transportul ^facerea cu motoare ceramice! A dus de rîpă tîrgul cu englezii și japonezii?

- Exact. Chestia cu motoarele era numai începutul. Ar [î trebuit să-i atragă într-un contract de tehnologie industrială pe termen lung

- La petrecere i-am auzit discutînd despre asta.

- Plănuia să-și facă o reclamă de toată frumusețea - Acordul Fox Trot. Individul are un ego de mărimea planetei Marte.

- Și un mare interes pentru venitul intern. Să anulezi un asemenea contract și să renunți la comisionul pentru încheierea lui!

- Asta nu mă privește, spuse amiralul afectînd un dispreț patrician pentru comerț. Treci la subiect.

Nu mai aveam ce să-1 întreb. Pierdusem de atîta vreme orice contact cu lumea lor, încît la petrecere luasem isprava lui King de a rupe un contract drept unul pe cale să se încheie.

- Oricum, adăugă amiralul, în loc să semneze acorduri, King se străduia să-și facă jocul și unul dintre amicii tăi cu mintea plecată i-a aruncat în aer barajul. Alte întrebări?

- King ține pe lîngă casă un ex-spion bețivan. Josh Wiggins. Ce-i cu el?

- Josh Wiggins și-a servit patria, veni răspunsul glacial. A fost un foarte bun ofițer la vremea lui. Altceva?

- Da. Cum adică a fost un foarte bun ofițer?

» -y

- A fost un luptător al dracului de bun.

- Sub acoperire?

-

- Avea foarte multă imaginație.

Am așteptat în tăcere ca amiralul să reflecteze mai mult asupra fostului spion.

-Foarte loial, adăugă după un timp. Dacă e să ale ^ atribut care să-l descrie cel mai bine pe Josh Wiggins 1 ^ cuvîntul potrivit. O adevărată comoară, loialitatea, și foa c rară, mai ales acum cînd fiecare își vede de propriile interes»! Și fiecare Se servește de o altă morală pentru a le justifiCa '!

Josh Wiggins depusese mărturie la anchetă împotriviJ domnului Butler. Și încercase să mă sperie pentru că î] a"Uj pe Butler. După care se întorsese cu o sută optzeci de grad»'] și-mi salvase pielea în Derby. Loial față de cine? King? Juila9 Guvernul Statelor Unite?

- Altceva?

- Josh Wiggins mai e încă în rețea? Adică în rețeaua CIA.

Amiralul suspină.

- Altceva?

- De ce lucrează pentru Henry King?

-Căuta de lucru.

- Dar Bert Wills? Și el căuta de lucru?

- Toată lumea trebuie să muncească, Ben. Altceva?

- Julia Devlin e plătită de Serviciul Secret?

- Altceva?

- Julia Devlin a fost încurcată cu Josh Wiggins înainte ca amândoi să lucreze pentru King?

- Asta nu privește pe nimeni.

- Lucrez pentru un fermier bătrîn, veteran din Vietnam, care putrezește pe nedrept în închisoare, domnule!

- Altceva?

- Nu, domnule. Mulțumesc.

-N-aș vrea să-ți faci un obicei cu telefoanele astea, veni răspunsul lui în loc de la revedere și închise.

Tot nu știam dacă Henry King lucrează pentru guvernul Statelor Unite. Dar se adevăra că fusese plecat departe în teia de dinainte de explozie. Se așteptase la triumf și se

întorse acasă învins. Mă minunam de atitudinea lui. Arăta înșelător și tras la față, dar numai femeia de la catering avusese o parte din ieșirile lui. În fața oaspeților, rămăsese seniorul mîndru jje la F°x Trot,-o gazdă fericită și generoasă, cel puțin pînă la mcul cu tăuni din partea domnului Butler.

Al dracului joc. Ce altceva mai ascundea? Totuși, oamenii jstat din noua ordine mondială nu ucid fermieri pentru a le lua fermele.

Încă nu promisem vreun serrat de la combinatul de porci. Am mai sunat o dată. Mi-a răspuns robotul.

M-am mai uitat la mînușa lui Dicky.

M-am dus afară să salvez florile și roșiile de ploaie. Mi-am adus aminte de roșiile domnului Butler care putrezeau în vrej. Am sunat iarăși. Mi-a răspuns o persoană. Nu și-a cerut scuza pentru că nu mi-a întors mesajul. N-a spus decît:

-Nu asigurăm comenzi pentru Newbury, domnule Abbott. Și a închis.

-Poftim?

Am format iarăși.

- De ce mi-ați închis telefonul?

- V-am spus, nu onorăm comenzi din Newbury. A închis.

Iar am format.

- Dacă-mi mai închideți telefonul, mă urc în mașină și vin pînă la voi, la mama dracului, și vă arunc o cărămidă prin geam. S-a-nțeles?

- Încearcă, amice. A închis.

M -am urcat în mașină și am luat-o spre vest. Am condus •ncet prin ploaie, în sus prin Sharon și prin Millerton, New York, aPoi pe Șoseaua 22 și mai apoi pe o scurtătură pe care o știam cînd mă îndrăgostisem de o patroană de magazin din

Millerton care se afla între două căsătorii. Avea o fermă zugrăvită proaspăt, cu o grădină plină cu flori și - asta era extraordinar - o sanie nou-nouță, plus un leagăn în curte.

La vest de Ancram au apărut panouri care anunțai.* Gallatinville, care se autointitula: UN ORĂȘEL NEMĂȚ POMENIT.

Aveam dubii. Chiar și cu geamul ridicat, puteam deja să simt mirosul de la combinat. Un miros care a devenit atât de puternic în momentul în care am văzut cociunile și depozitele încât m-am temut să nu-mi dizolve vopseaua de pe Olds. Pe o parte a drumului erau cociunile, în care erau înghesuite animale roz, rotunde care grohăiau și priveau cu ochi atenți. Ca o turmă de alde Dennis Chevalley. O casă îngrijită se vedea pe cealaltă parte, cu o arhitectură neunitară: un corp de clădire la care se adăugaseră cu timpul alte încăperi. Avea o mică verandă în față, pe care stătea în balansoar un tip cu părul cărunt. Supraveghea porcii și ținea pe genunchi, de-a curmezișul, o carabină.

Am tras pe aleea din fața casei, mărginită cu plante perene spectaculoase - cea mai bună reclamă pentru o fermă de porci. Vântul - amănunt de care se ținuse cont la construcție, bănuiesc - ducea mirosul de coacăză departe de casă. Mă rog, cât se putea.

- Tu ești ăla cu cărămida?

-Am lăsat-o acasă.

- Din fericire pentru rabla ta.

- Vreau să te întreb ceva. De ce nu i-ai trimis cisterna pe care i-ai promis-o lui Richard Butler?

- Ai bătut atîta drum din Newbury, Connecticut, ca să-nu aduci aminte de un oraș de care nu vreau să mai aud vreodată?

- Nu se pronunță așa. Se zice „New-brie”, ca brînză aia franțuzească. De ce n-ai trimis transportul?

- Îl cunoști pe un polițai pe nume Oliver Moody?

Aha.

— Moody și cu mine sintem dușmani de moarte de vreo jumătate de secol.

gătnul zimbi.

- Vrei să rămii la cină?

- Sînt presat. Ce ți-a făcut?

Cînd am ajuns acasă, un echipaj al poliției fără însemne era parcat pe aleea din față. Înăuntru, Marian Boyce bătea darabana pe volan cu degetele ei mari și bea cafea dintr-un pahar de hîrtie.

- Ai cîștigat. Mă dau bătută. De ce vrei să știi ce-a făcut Moody între orele zece și treisprezece în ziua exploziei?

- Am aflat deja. Hai să mergem în casă. Îți dau cafea adevărată și negociem faptele lui Moody pentru cele ale lui J.J. Topkis.

-Nici să nu te gîndești, spuse ea, dar mă urmă în bucătărie. -N-am să accept, i-am spus, nici o „faptă” a lui Moody pe care n-o poți întări cu martori care purtau cîrlige de rufe prinse de nas.

Gura frumoasă a lui Marian se deschise.

- Ticălosule.

- Ce e, nu știi să pierzi?

-Uit mereu cît timp ai tu la dispoziție. Spune-mi, ai vîndut vreodată o casă?

- Chiar una foarte drăguță, săptămîină trecută. Și o să am de \nzare una și mai și, pe-aici, pe-aproape, în caz că te gîndești Sa renunți la apartamentul ăla. La un preț pe care ți—1 permiți.

- Mulțam. Asta ar fi a doua vînzare pe anul ăsta?

- Am vîndut Yankee Drover în mai.

- Ce vorbești?

- Polițistul Moody, am spus, a petrecut alea trei ore fa - control de trafic. A oprit un camion cu îngrășămintă de la \ ^ D pe motiv că avea un far spart la spate, l-a amendat pe^ supraîncărcAcătura și l-a pus pe șofer să-l urmeze la PlainfieU apoi l-a făcut să piardă o oră cu calibrarea mașinii. Încărcat^ nu era cu mult mai mare decît normal, dar a făcut ce-a făcut și j j scris o chitanță și l-a amenințat pe șofer că i-o impută în nume personal dacă nu se întoarce imediat la New York. Unde, cite2 - „se poate să nu-i pese nimănui de vehiculele supraîncărcate care amenință viețile conducătorilor auto care respectă legea” Bun, ai ceva interesant de Adăugat?

- De ce acorzi atîta credit unui crescător de porci ranchiunos?

-Nu e vorba de niște crescători de porci obișnuiți. Spre sfârșitul anilor optzeci li s-a năzărit să vîndă A and D Communications și au devenit domnul și doamna fermier, cumpărîndu-și doi porci.

Restul este istorie. Acuma fii drăguță și plătește-ți datoria. Vreau ceva în schimb.

- De ce, Ben? De ce ai vrut să știi ce-a făcut Moody?

- - Îți dau un indiciu. Camionul cu bălegar trebuia să ajungă la ferma lui Butler.

-Așa, și?

- N-a ajuns niciodată acolo.

- Nu pricep ce legătură au toate astea cu Moody.

- Ei bine, toate astea îmi spun că probabil domnul Kingu asculta telefonul domnului Butler.

- Despre ce vorbești?

- Dar mai ales îmi spui că Moody s-a lăsat mităit.

Marian deveni brusc neprietenosă.

- De cine?

_ De Henry King. _ Ca să facă ce?

___ Ca să oprească cisterna cu bălegar care urma să fie împrăștiat lângă casa lui King, la petrecere. _ Puiul de cățea. Cred că s-a referit la amândoi.

- Domnul Butler a amenințat că va face ceva anume la etrecerea lui King. Motivul pentru care cred că King i-a

ascultat telefonul lui Butler este faptul că Ollie a așteptat camionul pe Morrisville Road. Șoferul de pe camion crede ca Ollie i-a spart farul când l-a tras pe dreapta. Știi foarte bine că King nu l-a mituit cu un cec. Dar, una peste alta, e clar că l-a plătit pe Ollie ca să împiedice camionul să ajungă la fermă.

- La dracu'!

- Presupun că Ollie și-a spus în gîndul lui că mita pentru respectarea legilor nu e mită - spre deosebire de modul tradițional de a privi lucrurile.

- Și tu vezi vreo diferență? se răsti ea. Tatăl ei fusese polițist în Bridgeport, împușcat și scos la pensie pentru incapacitate de muncă. Dumnezeu știe cum s-a descurcat după aceea într-un oraș atins de moartea industriei și de abandonarea corăbiei" de către clasa mijlocie. Marian era"

însă inflexibilă ca o săgeată din tolba lui Robin Hood.

- Nu atît de grav pe cît credeam.

- Ce credeai?

- Că l-a omorît pe Dicky.

- Dicky l-a omorât pe Dicky, replică ea, cam prea repede.

- Ești sigură?

- Absolut. Cu ajutorul tatălui său.

t ~ Hai, Marian, las-o mai ușor. Sînt sigur că te-ai gîndit a Ollie. Procesul intentat de Dicky ar fi putut face să-și piardă slujba.

Mi-a aruncat o privire sumbră de agent de circulație jyj nu mă prinsese depășind viteza legală.

-E rîndul tău. Tîrgu-i tîrg, ca să nu mai vorbesc
ca

trebui să-mi fii recunoscătoare pentru că i-am confirmat alib
lui Ollie.

-Ce vrei?

- Cum stau ceilalți suspecti ai tăi?

-Nu există.

- Ești sigură că n-a fost altcineva?

- Cine altcineva? mă întrebă cu o răbdare studiată. Henry
King era la trei mii de mile depărtare...

- Oho, te-ai gîndit și tu la Henry King?

- Bineînțeles, ticălosule. Ne-am gîndit la toți suspectii pe care
avocații lui Butler o să ni-i plimbe pe sub nas. Doamne, urăsc
amatorii.

- Înseamnă că l-ai verificat și pe Josh Wiggins, care nu era la
trei mii de mile distanță.

- Nu e treaba ta.

-Și Bertram Wills?

-Ce-i cu el?

- Dacă e ceva între el și doamna King?

-Urăsc amatorii.

- Tocmai ți-am spus o grămadă de amănunte interesante.
Spune-mi, te-ai gîndit la Albert și Dennis Chevalley?

- M-ai scutit de o plimbare în statul New York. Mare lucru!

-Ai putea măcar...

- Sînt verii tăi, domnule Afaceri Imobiliare.

- Cînd e vorba de asasinat, nu sînt unul din ăia care pretind
că sîngele apă nu se face.

- Ben, tu ai o problemă de autorespect. O mare problem

- Dar tu ai probleme mult mai mari.

- Ca de exemplu?

- în timp ce tu îmi onorezi bucătăria cu frumoasa ta făptură, Tjm Hali, avocatul domnului Butler, tocmai depune în fondul de apărare Butler un cec de douăzeci și cinci de mii de dolari.

- Douăzeci și cinci de m/7/Cine-și poate permite - nu, îți bațijoe demine. A7«gîl susține pe Butler?

- Dorește ca un om nevinovat să fie lăsat în libertate.

- Vrea să lăsăm cazul baltă, eu și Arnîe.

- Și de la mine vrea același lucru.

- Și de la tine? Acest „și” îmi aduce aminte de o tîrfa de cinci dolari care-și pune fundul pe un Cadillac pentru a-și îmbunătăți imaginea. Oricum, spuse ea confirmînd supoziția lui Ira, e prea tîrziu. Nu renunțăm la caz.

Am turnat cafeaua, întrebîndu-mă ce aș putea să scot de la ea cu privire la Josh Wiggins.

- încă nu sîntem chît.

Marian își mușcă buza.

- Poftim datoria: J.J. Topkis nu e suspect.

- Mulțumesc, Marian. Poate știi totuși de unde a avut bani pentru motocicletă lui cea nouă?

- Presupun că din droguri sau din arniele furate. Așa cred. Dar are un alibi-beton pentru chestia cu barajul. De la miezul nopții dinainte, cînd el și Dicky s-au despărțit la White Birch, pînă a doua zi după explozie, J.J. a fost la gagică aia înstărită de la a cărei reședință l-a săltat Moody.

- Nu crezi că încearcă să-și protejeze iubitul?

- Am lăsat-o să creadă că e vorba de altceva. E supărată Pe el pentru că e urîcios cu ea. Că veni vorba, cum mai merg ierurile cu domnișoara Devlin?

-Ha?

Marian își arată dinții într-o caricatură de zîmbet.

- Să fii un detectiv amator are și o parte bună, anume că ■ permite să lași la o parte suspectii și martori. Dacă eu aș scăpai din vedere anumiți martori și suspecti, șefii mei ar înnebuni Ștjji cît pot fi de jîeîncrezători polițiștii aștia bătrîni. S-ar gînd, că dacă m-aș culca cu martorii sau cu suspectii aș putea fi suspectași de derută.

-Ești cinică.

- Desigur, pentru un bărbat e probabil altceva. Bărbații nu intră în derută. N-am de unde să știu. Nu sînt bărbat. Și n-aj cum să

intri în derută dacă n-ai sentimente... Hei, sînt ofițer de poliție. Ce taci?

- Te pipăi, doamnă ofițer.
- E bună la pat?
- Foarte.
- Mai bună ca mine?
- Nimeni nu e mai bună ca tine.
- O spui și tu, așa.
- Nu, vorbesc serios. Ești atît de minunat înzestrată, ca să nu

mai punem la socoteală pistolul, cătușele - Au!

Uitasem complet de dinți și mi-am pierdut capul o vreme considerabilă înainte de a-mi aduce aminte de promisiunea pe care mi-o făcusem mie însumi de a termina cu joaca și de a-mi pune ordine în viață. Indiferent ce speranțe aveam să încep o relație cu Julia Devlin, era bine să-mi păstrez capul și privirea limpede.

- Alo? spuse Marian. Unde-ai plecat?
- Iartă-mă. Iartă-mă, tocmai am intrat în derută.
- In ce problemă?
- Oh, în legătură cu prietenul tău.

Marian m-a cîntărit bănuitoare, mirată că am încălca regula jocului.

— știi al dracului de bine că n-am venit să mă prostesc aici tine ca să aud despre prietenul meu. O, nu, nu cumva te-ai jfăgostit de-a binelea de tîrfa aia?

Înainte să îndrug vreo replică irevocabilă, a adăugat:

— Ți-ai lacut rost de o altă Rita?

- Ce vrei să spui?
- Știi foarte bine ce vreau să spun. Inaccessibilă, dar convenabilă.

-Hei, n-am...

- Cînd ai de gînd să pui mîna pe o femeie care chiar asta vrea?

Mi-a luat prea mult să formulez un răspuns. Marian și-a privit ceasul:

- Oricum, n-am timp de așa ceva. Rămîne pe altă dată?
- Rămîne pe altă dată.

Mi-a oferit o grimasă prietenească în semn de rămas-bun. Ne-am despărțit. O sclipire din ochii ei îmi spunea că iubitul ei, pe care ea îl descria ca pe un tip ușor de mulțumit - un fost jucător

profesionist de tenis simpatic, devenit apoi agent de vânzări de motoare de avioane la Pratt & Whitney -, o să aibă parte în seara asta de un tratament pe cinste.%

Simțeam nevoia să fac un duș rece.

Se închidea cercul. Obținusem eliminarea ca suspect a lui J-J. Topkis pentru cea a lui Moody. Doi la unu, nu era rău. Mai ales dacă, în Frenchtown, cu Dennis și Albert tăceam trei.

- Nu te speria, mă avertiză o voce.

27

Cu toate acestea, m-am speriat - am tresărit ca mușcat de șarpe - când Julia Devlin a dat la o parte perdeaua de la duș.

-De unde ai apărut?

-Am fost la o bere și m-am gândit să trag un pui de somn în camera ta de oaspeți - Doamne, uită-te la tine. Ți place să faci duș rece?

- Numai când sînt singur.

S-a tras înapoi să-și răsucească părul în coc. Halatul meu de baie îi căzu de pe umeri și, ei bine, da, avea musculatura de panteră a unui bodyguard.

Fiorul de frică s-a dovedit un remarcabil afrodisiac.

Mai târziu, când o țineam în brațe, mi-a șoptit:

-Trebuie să-ți mărturisesc că v-am auzit vorbind.

-Eu...

- Sînt un pic geloasă. Știu că n-am nici un drept să fiu - Vă invidiez, pe tine și pe Marian - păreți așa de buni prieteni [vii s-a părut foarte tristă și i-am replicat că și ea e prietenă Henry King. Dar mi-a pus un deget pe buze și mi-a spus:

_ Nu. Nu spune asta. Să lăsăm lucrurile așa cum sînt.

_ Ți-am spus vreodată că te iubesc?

_ N-ai voie să faci asta, Ben.

Aveam în sfîrșit un răspuns la întrebarea lui Marian: femeile care nu-ți răspund cu aceeași monedă nu-și calcă niciodată promisiunile, pentru că nu-și permit să le facă. Inteligent și direct din inimă, răspunsul suna totuși ca o sentință.

Dacă Dicky a reușit să iubească viața, poate că pot să învăț din nou să-mi asum riscuri. Am simțit deodată că e ultima mea șansă:

- Părăsește-1 pe Henry, am rugat-o. Meriți ceva mai bun.

- Nu merit.

■>

-Ba da.

- Ben, n-ai de unde să știi.

- Știu că ești mult prea tânără pentm el. Ești inteligentă și specială și ceva îmi spune că te apropii de criză.

- Ben, îl iubesc.

Să-mi pun întrebarea era una. Dar s-o aud spunînd acest lucru era ca și cum aş fi intrat cu Olds-ul kitr-un copac. Am tresărit, probabil, pentru că s-a grăbit să mă calmeze:

- Mi-a salvat viața.

Cuvinte pe care le mai auzisem și altă dată, murmurate dragăstos de doamna King unui Bert Wills ingenuncheat în fața ei.

- Ți-a salvat viața?

- Da. Mi-a dat un țel. O șansă să realizez ceva. Sînt alături de el orice-ar fi.

- Chiar vrei să faci pe fata în casă pentm un ticălos arogant, neprincipal și... E un profitor, Julia. Nimic mai mult.

Iar tu nu ești așa. Nimeni nu eîștigă în preajma lui, nici tu Ești doar un obiect, ești un bun pe care îl posedă. Te ține pe lîngă el pentru că crede că i se cuvine o femeie tânără și încîntătoare. Nu e dragoste, e putere.

- îmi place puterea.

- La ce-ți trebuie?

- O vreau. Nu-mi place să fiu neajutorată. Nu-mi place să-mi fie frică. Nu-mi place să fiu dependentă.

- Dar ești dependentă.

- Nu în felul în care a fost mama.

- Fugi de-aici. E mai grav decît în cazul mamei tale. -Nu-mi spune mie „fugi de-aici”. Am încercat și altfel.

Mi-am irosit ani sprijinind un bărbat care avea mult prea multe nevoi. E rîndul meu. Henry King e un om mare.

- Bine că n-ai spus că e un om bun.

- Tu ești mai bun?

M-am întrebat dacă sînt mai bun decît Henry King. Voiam să o iau de lîngă el. Dar m-aș purta oare cu ea mai bine decît se poartă el? Mai bine, de exemplu, decît m-am purtat vreodată cu Vicky?

- Nu la asta te refereai cînd mi-ai spus că te irosești? De data asta a tresărit. Și mai bine-mi tăiam limba decît

să-i pricinuiesc o asemenea durere. M-am grăbit să o liniștesc, așa cum încercase și ea cu mine.

- Taci, te rog, ceru ea. Nu sînt în stare să gîndesc acum. Ia-mă în brațe. Și taci.

Am luat-o în brațe și am făcut dragoste, o dată și încă o dată. N-a deschis ochii nici măcar o dată.

Ne-am trezit devreme. Julia a plecat fără un cuvînt.

M-am grăbit spre Frenchtown ca să văd dacă ridicolii mei veri sînt asasini sau nu.

Ieșiseră deja. Ca și mama lor. Gîndindu-mă că mătușa Laura a plecat la cumpărături și că n-o să i să pară deplasat să mă ^ească în rulotă dacă-i spun că am găsit ușa deschisă, am forțat încuietoarea cu lama briceagului. Nu era o încuietoare cine știe ce căci cu Albert și Dennis în casă n-avea a se teme de hoți mai mult decît proprietarul unei perechi de bull-terrieri.

Am făcut semn cu mîna spre dealul din spatele mlotei, ca și cum mi-aș fi salutat mătușa, pentm cazul în care alte rubedenii ar fi pîndit din rulotele vecine, și am pășit pe podeaua acoperită integral cu covoare. Ploaia răpăia pe acoperiș. în bucătăria și în camera de zi a Laurei Chevalley era curățenie-lună. în schimb, să fi intrat cu plugul în micile dormitoare ale verilor mei, n-ar fi observat nimeni.

Paturile erau nefăcute, hainele îngrămădite strategic pentm a treia sau a patra purtare. Lecturile lor zăceau deschise pe jos - reviste pe hîrtie cretată dedicate trupului feminin, motocicletelor și arsenalelor de tip oriental, cele mai multe cuprinzînd simultan toate aceste subiecte. Scaune înghesuite în colțuri. De clanțele de la uși atîneau prosoape. Corespondența - reminiscențe ale unor curse de motociclete pierdute și note de plată din partea unor „oferte gratuite de CD-uri” - era împrăștiată ca mîna perdantă a unui jucător de pocher.

■ Nu mirosea așa de rău cum m-aș fi putut aștepta. Grație eforturilor mamei lor de a ține cît de cît curat, lipseau ambalajele de pizza, cutiile goale de bere și cele mai urîte specimene de Șosete murdare.

Nimic din ce am găsit dosit sub saltele nu-mi spunea ceva. Colecția de arme de foc de sub paturile lor merita un sertar în Muzeul de istorie. Ascunse în spatele dulapurilor, am găsit arme a'be

ilegale și câteva pistoale pentru care probabil neglijaseră aspectul că le trebuie un permis.

Pe noptiera lui Dennis, Sfinta Biblie părea nelalocul ei Ascunsă între Epistola Sobornicească a Sfintului Apostol IuțJ și Apocalipsă, era o broșură zdrențăroasă a lui E.I. du Pont* intitulată „Cum să folosim dinamita la săpături”.

Fotografia de pe copertă înfățișând o linie lungă de p[^]f țîșnind din pămînt ca o pieptănătură de mohican nu semăna nici pe departe cu explozia de la barajul lui King. Dar instrucțiunile erau complete, totul, de la amorsă și cartușul exploziv la mînuirea așa-zisului focos de siguranță.

„Important: Imediat ce focosul este aprins, manipulantul trebuie să se grăbească să se pună la adăpost”. (Nu se mai scriu manuale ca pe vremuri. Instrucțiunile mele pentru lamele de ras îmi cereau: A nu se folosi niciodată în condiții de trafic. A se ține cont de regulile de circulație.) Hasten. Copyright 1944. Curios la culme să aflu de ce Dennis a ascuns manualul de explozibili al bunicului Chevalley în Biblie, am continuat căutările.

Peretele de lîngă pat era lambrizat cu o imitație de lemn de nuc. Am observat un șanțuleț orizontal care n-avea ce căuta acolo și am descoperit o ușă mică. Mi-am strecurat cuțitul în crăpătură. Lambriurile, împreună cu peretele, s-au dat la o parte. M-am uitat, crezînd că am să găsesc mai știu eu ce ascunzătoare, și am găsit în schimb un loc de trecere spre camera lui Albert.

Terminînd cu dormitoarele, am verificat ușa de la intrare. Eram încă singur, Olds-ul strălucea în ploaie. M-am dus în camera de zi. Aici trebuia să fiu mult mai prevăzător. Era locuită de o ființă normală, o cameră mare, cu lățimea dublă față de cea normală, care gemea pur și simplu de vechituri și nimicun, toate casante.

* Eleuthdre Irenee du Pont (1771-1834), industriaș american născut în Franța.

jvlă îndoiesc că mătușa Laura a auzit de Laura lui Tennes- , Williams, dar menajeria ei de sticlă și-ar fi putut găsi locul ^{,■.o rezervație. Pisici de porțelan umpleau măsuta de cafea, farfuri cu ciini pictați atîneau pe pereți. Pe rafturi erau înghesuite tot felul de figurine.

Am căutat în cufărul plin-ochi cu veselă Fiesta care putea sa valoreze ceva mai mult - dacă e să mă iau după o cunoștință care face colecție apoi în toată rulota. Nimic care să indice că fiii ei l-ar fi omorît pe Dicky Butler. La fel, cînd am deschis ușa de sticlă de la bibliotecă. Gata cu manualele de întrebuintare pentm explozibili, am găsit numai o colecție antică de enciclopedii pe care le cumpăraser înainte să ajungă să-și cunoască bine copiii.

Am închis ușa bibliotecii descurajat.

După ce am cotrobăit cu nerușinare prin lucrurile ei personale, m-am întrebat de ce oare mătușa Laura le-a dat voie lui Albert și lui Dennis să pună lăzile de lemn pe post de măsuțe în camera ei de zi. Era evident că băieții nu erau doriți în acest loc cu care se mîndrea. Aveau televizoare în camerele lor și dacă țineau să se uite la televizorul color imens al mamei lor, o făceau din holul dinspre bucătărie. E drept că gusturile ei nu corespundeau alor mele, dar simțeam^ă încăperea are un aer anume pe care lăzile de dinamită păreau să-l violeze.

Erau de fapt perechi de lăzi, așezate una peste alta la fiecare capăt al canapelei îmbrăcate în catifea. M-am apucat să dau o veioză la o parte ca s-o pot deschide pe cea de deasupra. După care am observat că lada are bandă adezivă m partea de jos. Era de fapt un fel de balama care lăsa partea înspre mine să se deschidă ca o ușă. Am băgat degetele la Jncheietură și am încercat să trag, dar am simțit cum podeaua mcepe să se cutremure sub genunchi.

Ploaia se opri. Un bărbat masiv intrase în rulotă a«I auzit un sunet metalic, exact ca zgomotul pe care-1 face un pj^ toi de calibru marc cînd este armat.

- Ce mama dracului faci aici?

Dennis. Albert era în spatele lui, pe trepte, cu pistolul personal îndreptat spre cer. Al lui Dennis, o armă semiautomată, era îndreptat destul de precis înspre mine.

- Hei, Dennis, nu îndrepta pistolul spre mine. ' -j

- Ce cauți aici, Ben?
- Voiam să văd ce e în cutie.
- Ben, să nu faci asta, spuse el și pistolul lui se apropie de mine.

Era cam devreme ca să fie beți. Albert a rîgîit și mi-am dat seama că pentru ei e încă seară, tîrziu. Mai rău, păreau speriați. N-aveam nici un chef să mă gîndesc ce putea să iasă din asta, amîndoi înarmați și speriați ca niște pisoi.

- Fii atent, mă ridic în picioare, am spus.
- Nu te mișca.
- Nu mă mișc.
- Verifică dacă a luat ceva, spuse Dennis.

Albert s-a strecurat prin spatele lui, cu arma îndreptată acum spre tavan, și s-a auzit tropăind prin holul ce ducea în dormitoare. S-a întors aproape imediat.

-Nt, nici măcar n-a fost acolo.

- Atunci, ce cauți aici?

-Habar n-am.

- Hai să-1 întrebăm.

- Ce faci aici, mă, Ben?

Îmi era greu să apreciez comicul situației cînd îi vedeam înarmați cu sculele alea.

- Băieți, părerea mea e că ar trebui să lăsați la o parte pistoalele alea, că o să răniți pe cineva.

- Pe tine, mă puse la punct Dennis. Nu pe cineva.

— Nu poți să mă împuști în sufrageria maică-tii. O să faci mizerie.

Dennis s-a dovedit un strateg:

- Da, da' dacă am crezut că e un spărgător?

- Mama tot o să fie supărată. Și caralii la fel. Nu e voie să-i împuști pe spărgători. Haideți, băieți, indiferent ce aveți în cutiile alea, nu merită să mă împușcați pentru asta.

- Nu vreau să fiu prins, spuse Albert.

- Oricum o să fiți prinși, le-am spus. Țineți minte ce vă spun. S-au uitat unul la altul, apoi la cutiile de dinamită.

- O să fim concediați.

- De ce să fiți concediați?

- O să ne ia camioneta, se plînsese Albert.

,

- De ce să vă ia camioneta?
- Ticălosule, se rățoi Dennis, e numai din vina ta. A apăsătorios pe trăgaci și cartușul pe care-l armase mai devreme zbură prin aer drept într-o figurină Hummel de pe raft.

- Iisuse Hristoase! Ne omoară mama.
- Ben m-a făcut să trag.
- Nu s-a spart, i-am liniștit eu. Uite!%A căzut pe covor. E-n regulă.

-Unde?

- S-a rostogolit în spatele canapelei, le-am spus. S-au repezit amîndoi, s-au lăsat în patru labe ca doi hipopotami în nămol și au început să pipăie pe după canapea.
- O, nu! Dennis ținea în mîna capul unui pescar care zîmbea sfios. S-a spart.

- V-am păcălit, am spus, bucuros că pun mîna pe pistolul Pe care-l lăsase lîngă el, pe covor. Albert s-a repezit proteste sPre armă. N-avea nici un rost să-i iau cu vorba bună, așa că l-am lovit cu patul în frunte și i-am dat un șut ușor și ju- Dennis.

Apoi m-am retras spre celălalt capăt al sufrageriei unde m-am așezat pe fotoliul mătușii Laura, cu ambele pistoale^ nearmate - îndreptate spre ei și i-am așteptat să se împace cu situația.

Le-a trebuit ceva timp. Dar timpul era de partea mea. îi apucase durerea de cap. Dennis se freca la umflătura din dreapta Albert avea un cucui cît o monedă în frunte. Mai rău - eram sigur - era faptul că erau amenințați de mahnureală.

- Haide, mă, Ben.

- Eu nu sînt „mă, Ben", pentru tine.

- Glumeam și noi.

- Așa ați glumit și cînd l-ați omorît pe Dicky?

- Ha?

- Ce?

- Dicky? Dicky Butler? Nu l-am omorît noi pe Dicky Butler? Ești nebun, Ben?

- Unde ați fost în ziua aceea între prînz și ora două?

- La treabă.

- Rahat.

- Zău. Am fost la treabă. Ți-am mai spus.

- Știu ce mi-ați spus. Dar știu și că m-ați mințit.

-Ben, să nu ne dai de gol.

- Recunoașteți că voi ați facut-o?
- Ce să facem?
- L-ați omorât pe Dicky.
- Nu, vorbi corul.
- Atunci de ce m-ați mințit cînd mi-ați spus că l-ați văzut pe domnul Butler cu vaca?
- N-am mințit.
- N-a fost nici o vacă. A inventat totul.

-Așa?

- Iar voi v-ați prins în joc pentru că aveți nevoie de un * jibi - Dennis, ești numai vînătăi pe față. Parcă cineva te-a folosit iar de sac de box acum vreo două săptămîni. Te-a bătut Dicky?

- Nimeni nu m-a bătut pe mine, replică el neguros.
- Ce s-a întîmplat? Cine te-a lovit?

• -Nimeni.

- Atunci ce-ai pățit?

Albert se pomi pe chicotit.

- Ține-ți gura, mîrîi Dennis.
- A vrut să facă rost de niște camere de mașină.
- Cum adică să facă rost? Vrei să spui să fure camere de anvelope? De la mașini?
- Alde Jervis le ia cu o sută de dolari bucata. Dar nu-i ușor, e cu chichirez.
- Ți-a explodat o cameră din față?
- Mda, cam așa ceva - tocmai începusem să mă pricep...

Albert chicoti din nou.

-1 s-a înfipt o cheie drept în cap. A trebuit să o trag cu cleștele.

- Dennis, vino mai aproape - nu așa de gproape!... M-am uitat peste pistol. Drace! OK, dă-te înapoi. Cheia Allen îi lăsase o cicatrice albastră în unghi drept, foarte vizibilă.
- Dacă ziceți că nu 1-ati omorât pe Dicky, unde ati fost?

Ce e în cutie?

S-au uitat iarăși lung unul la altul și au ridicat resemnați din umeri. Albert a vorbit:

- Da' să nu spui la nimeni, bine?

- Asta depinde de ce e în cutie.

Dennis își încleștă mâinile.

- Nu l-am omorât noi pe Dicky.

- Arată-mi ce e în cutie.

Albert s-a lăsat pe genunchi și a deschis cutia de dinamită. Mă rugam să nu conțină cozi de topor însingurate sau ceva de genul ăsta; verii mei erau suficient de tâmpiți să le ascundă în loc să le pună pe foc.

Nu mă așteptam la șampanie Veuve Clicquot.

- Să nu-i zici domnului King, că ne concediază, se rugă Albert.

- De-aia te-am mințit că l-am văzut pe domnul Butler cu vaca, îmi explică Dennis. Ne-a fost frică să nu afle cineva că am luat sticlele acasă. Așa că, atunci când ne-ai întrebat de domnul Butler, ne-am gândit că în felul ăsta sîntem acoperiți.

- De ce-a ți furat-o? Tâmpiților! Aveți niște slujbe bune, o camionetă frumoasă. Vă plătește regulat. De ce i-ați furat șampania?

- Fîncă nu ne-a lăsat să stăm la poartă atunci, la petrecere, explică Albert morocănos.

- Și marfa era la-ndemîna, în spatele unei dubițe, relansă Dennis explicația. A stat acolo o oră. Și ne-am zis că au atît de multă că nici n-o să-i simtă lipsa.

—Cîtă mai aveți?

- O avem pe toată. Nu ne-am atins de ea.

-Ce-ar fi s-o duceți înapoi, în cazul ăsta. Spuneți c-ați găsit-o în pădure. Că cineva o pusese acolo ca s-o fure mai tîrziu, dar n-a mai putut cu atîta securitate care a fost după explozie.

- Ne-am dus la Liquor Locker. Steve zice că face șaiszeci de dolari sticla.

- Atîta dă Steve...

- Ne gîndeam că poate...

-S-o duceți înapoi.

-Sigur, Ben. Dacă zici tu.

Făceau pe pocăiții. Dar cînd chiar au început să-și ceară
•ertare. ani devenit suspicios.

1 _ Băieți, stați un pic.

- Ben, am întîrziat la lucru.

_ Nu durează mai mult de-un minut. _ Ce să dureze un minut?
Treb'e să mergem. Ce faci
acolo? Ai grijă.

Am deschis iarăși cutia și am ridicat o sticlă de șampanie, ^poi
o alta. Și o a treia. Pe fund era un maldăr cu aspect neplăcut de
batoane de dinamită.

- Măi să fie, ce-avem noi aici?
- Dinamită.
- Dinamită ascunsă, am corectat. Aveați de gînd să o dați și
pe-asta înapoi?

- Mda.

Slavă Domnului că mi-a dat prin cap să umblu acolo.

- Hai să ieșim afară, după care o să-mi spuneți de unde o
aveți.

Am cărat-o cu mîinile mele după ce am descărcat sticlele de
Veuve Clicquot. S-au tîrît după mine ca o haită artritică după farfuria
cu mîncare. Am tăcut cîteva drumuri prin iarba udă și am observat
ceva ciudat. Erau cîteva ticuri de dinamită. Era dinamită pentru
construcții, cu putere 50 la sută, alta cu eticheta Gelatină specială, cu
60 la sută. Pe alte batoane scria Hxtra, 40 la sută. Nu știam mare
lucru despre dinamită, dar •mi era clar că batoanele, care variau
între doisprezece și Șaisprezece centimetri, nu proveneau din același
stoc.

- Așa, băieți. De unde aveți marfa?
- - Nu știu. O aveam prin casă, se hazardă Albert, după care
încercă și Dennis:

- O avem de la bunicu'.

- Bunicu' vostru a murit acum douăzeci de ani. îl chem. pe
polițistul Moody dacă nu-mi spuneți imediat de unde provine. Iar ați
jefuit la drumul mare?

- Nu.

- De unde o aveți?

- Am gasit-o acasă la King.

- La King? Cum a ajuns o asemenea colecție la Fo\ Trot?

Dennis pretindea că au găsit-o într-un pavilion de la lucrările
de construcții.

- Și ce v-ați zis, ce mama dracului, e bună niște dinamită la
casa omului. Așa-i?

Muncitorii de import ai lui King nu erau tocmai genul care lasă explozibil în urma lor.

-Îl sun pe Moody.

-Nu!

-De ce?

-Ne minți.

-Spune-i, îl îndemnă Albert pe fratele lui.

-Taci din gură.

-Spune-mi.

-OK, OK, și începu explicația cu ceva ce semăna cu o gogoasă și mai umflată.

-Domnul King ne-a trimis la alde Butler să-i furăm dinamita și noi...

-Ce? .

-Zipea că Butler are de gând să arunce în aer Fox Trot dacă noi nu ne ducem să i-o furăm.

-Ce vorbești? Și după aia ce-ați făcut?

-Am pus-o unde ne-a arătat domnul King, în pavilionul de care ți-am zis.

-Și ați păstrat o parte pentru voi.

-Nu! N-am luat din aia bună. Numai de-asta de era în plus.

-Era pe-acolo, într-o lădiță, se băgă și Albert. Și noi n-aveam. jsju trebuia la nimeni.

-Băieți, stați așa, că încerc să recapitulez... Ați furat dinamita de la domnul Butler pentru că v-a pus King, și ați pus deoparte ceva pentru voi? E bine? Am niște întrebări. Cum ați reușit să treceți de DaNang?

-Cîinele nu era acolo.

-Și domnul Butler?

-Era și el plecat.

-Ce chestie, când te gîndești cît de rar pleca de acasă.

-Domnul King ne-a zis că nu e nimeni, că e în Newbury.

La magazinul universal, telefonînd pentm a acționa detonatorul.

-Și Dicky?

-Nu l-am văzut.

Dormea în pădure.

Ce dracu', totul se lega.

- Băieți, pot să vă mai întreb ceva? V-ați pus vreodată problema că poate există o legătură între dinamita pe care ați furat-o de la domnul Butler și explozia de la barajul domnului King?

v - Normal, spuse Dennis. Nu sîntem p*oști. S-a întîmplat că eu și cu Albert am ajuns prea tîrziu. Butler și-a plasat încărcătura înainte să-i furăm noi dinamita. N-a fost vina noastră, adăugă el cu ochii porcini scînteind de onestitate, și mi-am dat seama că Henry King încercase prea tîrziu să-și ia precauții.

Cu toate că verii mei tocmai își găsiseră locul în panteonul celor întrucîtva nevinovați, alături de Oliver Moody și J.J. Topkis, încă nu-mi venea să cred că un diplomat care face douăzeci de milioane pe an e în stare să omoare un om ca să-i ia ferma.

Am alergat înapoi la Newbury.

Poate că a fost Josh Wiggins, gîndindu-se că-i face o favoare lui Henry. Poate că Josh i-a înscenat o chestie urîta lui King, sperînd s-o recîștige astfel pe Julia.

Să fi fost Bert Wills, drept răzbunare pentru jigniri mai vechi și cu speranța s-o ia pe doamna King, pe lîngă ceea ce i-ar fi revenit prin divorț? Superbă motivație, numai că Bert nu era destul de curajos pentru asta.

Am găsit-o pe Alison sughițînd de plîns în biroul meu.

- Scumpa mea, ce-ai pățit?

- Domnul Butler l-a luat pe DaNang.

-A fugit?

- DaNang a sărit în camionetă. Fără la revedere, fără să se uite înapoi. Domnul Butler l-a fluierat și s-a dus. Parcă nici n-ar fi fost vreodată.

- O să mergem în vizită.

- Vreau o pisică.

L-am sunat pe Tim.

-Felicitări.

- Pentru ce?

- Pentru că l-ai scos pe domnul Butler.

- Nu l-am scos pe domnul Butler.

- Tocmai a fost aici. Și-a luat cîinele.

- Glumești. Ira trebuie să fi... Te sun mai încolo. m

Tipic pentru Ira, m-am gîndit, să-i obțină micșorarea

cauțiunii, după care să neglijeze să-1 informeze pe Tim ^are făcuse toată treaba.

- Dacă nu mă lași să-mi iau un pisoai, vreau un inel în -buric.
jfl

- Nu, n-ai voie inel în buric. Nu ești destul de mare nici ca să ai un buric. Trebuia să gădesc o modalitate să-1 previn pe Henry King.

<• - Vreau pisică, vreau foarte, foarte tare.

A sunat telefonul. Era Tim, mult prea isteric pentru cum îrrxi plac mie avocații. : - Butler a evadat!

^ - Cum?

-A aruncat în aer ușa de la celulă. | - Cu ce?

- Se crede că amicul lui, veteranul, i-a strecurat niște C-4. Nu-mi vine să cred! Sînt avocatul unui prizonier evadat destul de bătrîn să-mi fie tată care i-a orbit pe gardieni cu o explozie, a pornit camioneta f ară chei în contact și s-a cărat.

- Nici mie nu-mi vine să cred. De unde a luat amicul lui explozibil de plastic?

- Nu-ți trebuie prea mult, putea să i-1 pună într-o plăcintă.

- Cine e amicul ăsta?

f T • M

KBE I ■

- II știi pe vagabondul ăla bătrîn care tot venea pe la el? Gardienii ziceau că reușea totdeauna să-l calmeze. Tot nu înțeleg cum a trecut nebunul de barajul poliției. Știi că drumul spre Plainfield e blocat. Și uite c-a scăpat.

Tim nu înțelegea că clientul lui luptase în război.

- A luat și armele gardienilor.

- Gardienii din arest nu poartă arme.

- A aruncat în aer ușa de la dulap. Am fugit la ușă.

Poliția are reguli stricte după care pornește la vînătoare, lucru știut, desigur, de sufletul generos care i-a procurat explozibil domnului King. Alison a venit după mine.

- Ce e? Ce e?

- Unde-i mama ta?

- Face curățenie.

- Du-te repede la Connie. Spune-i c-am spus eu să rămîi kea.

- De ce?

-Domnul Butler a evadat din închisoare. Poliția o să vină-
ncoace într-un minut.

- Zău? .
- Du-te. Acum. -OK. OK.
- Stai puțin. Ai vorbit cu el?

-Nu. Doar a fluierat. Dacă nu deschideam ușa, DaNang ar fi
sărit prin geam. Ben, poliția o să-i tacă ceva lui DaNang?

- Ce mașină avea? -Camioneta lui.
- Era sigur a lui?
- Aia veche, albastră. Ford 1500.
- Sigur? Chiar ai văzut mașina?
- Era plină ochi cu lemne.
- Lemne? Lemne de foc?
- Scînduri. Era plină de-a binelea. DaNang a trebuit să se
urce în față.

Ultima dată cînd am văzut-o era parcată goală, în șopron.

- Bun. Spune-i lui Connie că domnul Butler a evadat de la
arest și că nu vreau să fii în casă cînd vine poliția să-1 caute.

- Unde te duci?
- Trebuie să-1 găsesc înaintea lor.

Josh Wiggins se pregătea probabil să sărbătorească
evenimentul cu un scotch.

Poate că Tim nu-i înțelegea pe luptători, dar tipul de la CIA da,
și puneam pariu că el e cel care aranjase chestia cu amicul veteran.
Obișnuit cu armele, bătrînul avea să lupte pînă cînd poliția îl va
omorî și cu asta se va termina ancheta care l-ar fi putut expune pe
criminalul lui Dicky Butler.

Dar Josh avea să aibă o mare surpriza.

Nu știa de promisiunea domnului Butler că o să arunce în aer
Fox Trot.

Și bătrînul fermier știa cum s-o facă sau avea să moară
încercînd. Trecuseră treizeci de ani de cînd fusese în Forțele
Speciale, dar n-avea nici o importanță. Mult mai periculoasă decît
îndemînarea era atitudinea lui.

Obstacolele vor fi pentru el oportunități.

A cîștiga înseamnă a supraviețui.

Victorie prin orice mijloc.

Slavă Domnului că mie mi-a spus. îmi dădea un avans față de poliție. Ceea ce făcea din mine singura persoană din Newbury cu șanse să-l salveze pe bietul nebun.

Mi-am aruncat niște mănuși și un patent de tăiat sîrmă în mașină. Mașina cenușie a lui Ollie Moody opri scrișnind pe alee, tăindu-mi drumul.

- L-ai văzut pe Butler?
- De-abia am ajuns acasă.

O camionetă ruginită îl urma hodorogind, lăsînd un miros greu de lemn vechi, cu Frank LaFrance la volan - tatăl lui Steve, candidatul învins de Vicky avîndu-1 pe bancheta de alături pe Ike, un ogar care putea să țină urma lui DaNang drept ca pe autostradă.

- Putem să aruncăm o privire în casă, da? spuse Ollie, cu intenția clară de a intra oricum și de a-1 pune pe Ike să miroasă ceva de la DaNang.

- Ia mașinile din drum deocamdată. Am treabă.
- Nu te duci nicăieri.

Ollie s-a repezit pe ușa de la bucătărie, urmat de hăitaș și de cîinele lui. Tata îi spunea lui Frank „Puști și Cîini” cînd îi dădea cuvîntul la adunările de la primărie. Frank spunea mereu: „Țara noastră are nevoie de mai multe puști și de mai mulți cîini”. Frank era astăzi în plină glorie, cu Ike ținînd urma și cu pușca încărcată cu muniție de urs.

Am luat-o cu mașina peste pajiște și prin gardul viu.

Degeaba am folosit scurtătura spre Morris Mountain. Polițiștii ajunseseră înaintea mea la ferma lui Butler. O Crown Victoria albastră cu galben bloca aleea. Agentul de circulație în uniformă care se adăpostise în spatele ei cu pușca în mînă era tînăr și nervos. Nici măcar n-am încetinit destul ca să aibă timp să-mi facă semn și am mers mai departe, în sus pe munte, observînd în trecere un alt agent postat în fața casei. Dar dacă credeau că l-au încercuit, se înșelau.

Un polițist ca Ollie n-ar fi făcut niciodată o asemenea greșeală. Poliția din Plainfield însă, cu efectivele subțiate, ceruse întăriri și primise agenți de circulație din zona suburbană care n-aveau de unde să știe că fermierii vîrstnici sînt cei care au lucrat la drumuri. De trei generații, familia Butler ajungea la întinsa ei proprietate pe poteci făcute de tractor, ascunse vara de hățișuri de buruieni și flori sălbatice.

La întoarcere, i-am găsit pregătiți. Polițistul își pusese mașina de-a curmezișul șoselei, iar el și partenerul său erau în spatele ei, cu armele în poziție de tragere.

-Jos din mașină! Mîinile pe capotă. Unul a rămas acoperit, iar celălalt m-a percheziționat după ce s-a uitat în mașină.

- Deschideți portbagajul!

- Puteți să-mi spuneți și mie ce s-a întâmplat?

- A evadat un deținut, domnule. E înarmat. Și-au îndreptat armele spre portbagaj, acordîndu-mi onoarea de a mă pune în bătaia focului ca să deschid.

Cum nici DaNang, nici domnul Butler n-au sărit din portbagaj, m-au lăsat să plec. Am luat-o pe»drumul spre Fox Trot. Poarta grea și ornamentată de fier era încuiată.

Albert Chevalley a ieșit din casa portarului, rînjind:

- Salut, Ben. Ai văzut ce de poliție?

Am întors mașina și m-am îndreptat spre munte.

Domnul Butler avusese multe nopți la dispoziție ca să-și pună planul la punct. Era imposibil să spargă poarta de la Fox Trot. Chiar dacă ar reuși, printr-o minune, să arunce în aer poarta principală, tot n-ar avea cum să scape de tricoanele c*re i-ar face cauciucurile fișii. Atunci singura cale naturală de atac spre casa lui King rămînea pilcul lor comun de pădure.

Dacă are cîtuși de puțină minte, va aștepta pînă la lăsarea întunericului.

După ce am apucat pe cîteva cărări care se înfundau, am luat-o pe un răzor marcat cu urme de roți printre două terenuri ale lui Butler și care se ondula apoi pentm a merge paralel cu gardul electrificat al lui King.

Am dat de o barieră pentru vaci ascunsă de tufe de coacăze și am ascuns mașina între niște măceși. Mi-am pus mănușile, m-am strecurat afară din mașină și m-am străduit s-o camuflez cu crengi. Am urcat zidul de piatră pe care era întinsă sîrma electrificată și am tăiat rindurile de jos. Tensiunea din fire le-a tăcut să plesnească în stînga și în dreapta, descărcîndu-se în iarbă. Am trecut pe dedesubt, am traversat perimetrul de pămînt paralel cu gardul și am luat-o la fugă peste pășune.

Ieșisem mult deasupra casei lui King. Pilcurile de pădure nu lăsau să se vadă nimic altceva în afară de o bucată din lacul pe care

ploile recente îl reumpluseră parțial cu o apă noroioasă. Am trecut peste încă un zid de piatră, apoi peste o altă pășune. După ploaie, praful și polenul se așezaseră, iar eu le ridicam în goana mea și-mi dădeau dureri de cap.

Trecînd peste a treia pășune, mai largă decît prima, și peste un ultim zid de piatră, am intrat în pădurea lui King. M-am oprit să mă orientez. Eram încă deasupra, lîngă hotarul lui Butler. Pîrîul nu putea să fie mai aproape de jumătate de kilometru. M-am îndreptat spre el, ghidat de razele de soare care treceau prin perdeaua de copaci și prin denivelările terenului.

Mi s-a părut că aud voci.

M-am oprit și am ascultat cu atenție. Vîntul foșnea prin crengi. O pasăre-cardinal fluiera. Se auzeau ciocăniton- Veverițele făceau și ele gălăgie. O armată de gaițe a trecut ffl zbor, țipînd.

Am pornit din nou înainte, de data asta încet și fără zgomot, cu ochii în alertă, căutînd să prind o eventuală mișcare printre copaci-

Am simțit că mă apropii de apă.

Am auzit iarăși voci.

Am cotit-o în sus, ca să-i prind între mine și rîu. Am ajuns mai întîi la gard, am ridicat un rînd de sîrmă cu mîna înmănușată și m-am strecurat fără să iau decît un mic șoc pe spinare. Aflat acum pe pămîntul lui Butler, am urcat o vreme paralel cu gardul, după care am luat-o iar către apă, sigur de locul unde auzisem vocile. Brusc, mi-am auzit propria-mi voce - un strigăt tare, de ajutor - cînd am simțit că-mi pleacă pămîntul de sub picioare și am căzut cu fața în jos într-o gaură destul de adîncă pentru a îngropa un coșciug.

În cădere, m-am gîndit la King și la Butler și la arsenalul lor de război în junglă compus din tricoane ascuțite de bambus. M-am prăbușit însă pe un strat de placaj, lovindu-mă la genunchi și jupuindu-mi pielea din podul palmelor. Pereții gropii erau și ei căptușiți cu placaj, formînd o cutie de unu pe unu pe doi metri, complet goală dacă nu mă puneam la socoteală. Mi-am adus aminte că am strigat în momentul căderii și am ridicat capul să văd cine m-a auzit. În trei părți crescuseră tufișuri dese - mai dese decît vegetația din jur, pe care copacii o lipseau de lumină. Cel ce săpase ascunzișul plantase aici laur sălbatic adus de pe munte - un proiect de design destul de anevoios dacă te gîndești că dafinul nu se lasă chiar așa de ușor smuls dintre stînci, cu rădăcinile lui încolăcite.

Cîte minciuni mi-a turnat domnul Butler numai ca să-Și protejeze depozitul lui secret de dinamită? A patra latură, cu fața la povîrniș, departe de proprietatea lui King, se deschidea re un drum forestier care nu mai fusese de mult folosit. Adică pînă acum cîteva ore, cînd a venit cu camioneta pînă la buza gropii. Urmele de roți erau proaspete în noroi și nu

ucaseră să se umple cu apă. Fuseseră făcute după oprirea ploii-

Uitîndu-mă în direcția opusă, printre tufele de dafin, puteam să văd gardul electrificat la mai puțin de zece metri de rîu. Dincolo de gard, pe proprietatea lui King, am simțit mișcare între copaci.

M-am urcat pe drumul forestier și m-am aruncat la pămînt.

Undeva, la stînga, era prietenul meu, pîriul curgea pe pămîntul lui King și se vărsa în lacul Vixen. M-am tîrit într-acolo printre copaci.

L-am auzit curgînd înainte să-1 văd. Ploile umpluseră albia curentului. Acolo unde data trecută mă tîrîsem din băltoacă în băltoacă, acum înjur de un metru de apă spumega peste fundul pietros. Minunat. Dacă Butler era acolo jos, n-avea să mă audă înainte să ajung lîngă el. Dacă era agentul lui King, șuvoiul amplificat de căștile lui se auzea ca traficul din New York la oră de vîrf.

Apa era atît de rece că aproape mi-a înghețat inima. Mă așteptam să-mi ajungă pe undeva pe la piept, dar era mai adîncă și

mult mai iute decît estimasem. Mă purta din piatră-n piatră ca pe un buştean şi-mi doream să fi avut o vestă de salvare şi o cască de motociclist.

În cîteva secunde m-a vărsat în bazinul lui Dicky. Era plin pînă la buză şi apa îi curgea peste maluri. Oricine s-ar fi uitat spre mine, mi-ar fi văzut capul pe deasupra malului. Am l'ecut peste stăvilarul lui. Dicky cît am putut de repede, prăbuşindu-mă în cascadă ca o vidră decrepită şi m-am lovit de stîncile care mă aşteptau mai jos.

Vedeam cum se apropie gardul lui King, de la care aşteptam la şocuri electrice. Dus de curent, vedeam în sfi logica lui: iama tîrziu, cînd foamea le face pe căprioarei agresive, nivelul apei creşte; firul de sîmîă de deasupra curentului nu era foarte jos. Distanţa pînă la pîrîul umflat de la ploile din ultimul timp era cel mult egală cu distanţa dintre nasul şi gîtU| meu. Mi-am băgat capul în apă, dar nu destul de repede şi nici destul de adînc. Părul meu ud a şters sîrma şi am simtit o zvîcnitură puternică în ceată şi o durere pătrunzătoare care m-a tăcut să deschid gura care mi s-a umplut cu apă rece. Tuşind şi pe jumătate înecat, am fost purtat din stîncă-n stîncă de curentul care cobora accelerat pe panta abruptă. M-am agăţat de o rădăcină, dar mi s-a mpt în mînă.

Am văzut alta şi m-am agăţat de ea cu ultimele puteri.

- Ce mama dracului cauţi pe proprietatea mea?

Era Henry King, care apăruse dintr-un tufiş, ca un ţap în călduri nervos că altul i-a violat teritoriul.

Stăpînul de la Fox Trot purta pantaloni de grădinărit marca Eddie Bauer, o cămaşă englezească de flanel Ralph Lauren şi o şapcă pe care scria cu litere aurii USSIowa.

- Eşti pe pămîntul meu.

- Sînt în pîrîul tău. Ajută-mă să ies de-aici.

- Eşti pe pămîntul meu.

Am reuşit să mă caţăr de unul singur, respirînd anevoie şi tremurînd.

- Dispari din faţa mea! Nu eşti în Polonia secolului optsprezece.

Pantalonii lui King erau uzi şi murdari de noroi pînă la genunchi.

Am aruncat o întrebare cu bătaie mai lungă:

-Ai găsit mînuşa?

-Poftim?

Pin ziua în care i-am spus că o pierdusem, plouase încontinuu-. Pînă azi după-amiază nu avusese cum să o caute serios.

- Mănușa despre care ți-am spus că am pierdut-o. Mănușa în care gealatul tău a tras cu arbaleta.

- L-am concediat. Și ți-am cerut deja scuze pentru incident.

- Mănușa pe care mi-ai cerut-o cînd ți-am înapoiat casca. Mănușa lui Dicky Butler. Ce cauți în pădure?

P- - E pădurea mea.

- Cauți mănușa. înseamnă că mănușa asta incriminează pe cineva.

- Ba nu. înseamnă că Dicky Butler a pierdut-o cîad a traversat pe proprietatea mea.

- Cît de tare îți dorești mănușa aia?

-Ce?

- Să zicem că te-am mințit data trecută. Să zicem că e la mine. Că am ascuns-o undeva. Ce valoare are pentru tine?

Un jucător de pocher dat naibii. Nici o tresărire, nici o încruntare a sprîncenelor stufoase, nici măcar o schimbare de expresie în privire. Și de data asta nici măcar nu se complica să se ascundă.

f - Termină cu șantajul, Abbott. Mă surprinzi. Mi-am schimbat părerea despre tine. Nu te credeam așa de ticălos.

- Nici eu n-am știut să te-nțeleg, am replicat. Poate că de aceea încă nu-mi dau seama de ce l-ai omorît.

King izbucni într-un rîs nervos, ca atunci cînd, la o petrecere, vrei să scapi de un nebun care a pus ochii pe tine.

- Te întreb numai de curiozitate, cum adică nu m-ai înțeles?

- Ai o motivație foarte puternică - vrei ferma domnului Butler - dar nu te văd în stare să omori pentru asta.

- Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

- Și nici nu te văd în stare să-ți distrugi lacul tău cel nou ca să scapi de cadavru.

-încă o piatră.

- Numai că toți ceilalți care ar fi putut să-l ucidă n-au făcut-o. Henry King rîse din nou.

- Ce bine că nu ești polițist. M-ar fi costat o avere să te dau în judecată pentru arestare abuzivă.

- Moody nu l-a omorît. Descreierații de veri ai mei nu l-au omorît. J.J. Topkis nu l-a omorît.

- Cine dracu' e J.J. Topkis?

- J.J. e un derbedeu cu un avocat de clasă plătit de omul tău, domnul ministru Bertram Wills.

- Bert Wills face parte dintr-o familie de aristocrați din Connecticut recunoscută prin faptul că-i ajută pe cei dezavantajați.

- J.J. a devenit avantajat de când Josh Wiggins i-a cumpărat o motocicletă Harley-Davidson nou-nouță cu îmbunătățiri...

- Ce face Josh cu banii lui nu e treaba mea. Știu că a moștenit câte ceva la moartea mamei sale. Cît despre „compania” în care se complăce Josh - făcu gestul care-i indica pe homosexuali - tinerii lui prieteni nu mă interesează. E binevenit în casa mea.

- Musafirii tăi permanenți s-au străduit din toate puterile să-l bage la apă pe domnul Butler cu ajutorul lui J.J. Josh i-a spus lui Moody unde poate să-l găsească pe J.J. când l-a arestat. Bert i-a angajat un avocat de clasă care a reușit să-l scoată cu condiția să depună mărturie împotriva lui Butler

L-a mituit cu o Harley nouă ca să-și țină gura. A mers pînă acolo încît l-a oprit pe J.J. și banda lui să mă omoare în bătaie „împotriva dorinței lui, sînt sigur - numai ca să-1 oprească să intre la închisoare sub acuzația de crimă. Bănuiesc că, dacă j.j. sare o singură dată peste cal, o să moară.

- Dacă ai fi putut să demonstrezi aberația asta, Josh ar fi acum la poliție.

- Da, dar tu ești cel care cauți mînușa lui Dicky.

- Nu caut nici o mînușă.

- Ești murdar de noroi pe genunchi. Ai umblat în patru labe ca să găsești mînușa.

-M-am împiedicat și am căzut. M-am bucurat de o plimbare în pădurea mea. E foarte liniștit, aici. Vin deseori să mă reculeg. Sînt băiat de la oraș. Pentru mine natura e ceva nou. Mi se pare foarte relaxantă. Ție nu?

- Nu și cînd pot să dau peste vecini violenți.

- Asta pentru că tu te plimbi în pădurile altora. Încearcă în alta. Ai să vezi că e mult mai sigur.

- Vreau să-ți fac o ofertă, i-am spus.

- Nu mă interesează.

- Nu-ți cer nimic în schimb.

- N-o vreau. %

Noroiul de pe genunchii lui îmi spunea că o vrea.

- Toată afacerea asta m-a scos din minți. Mă-nvîrt în cerc, ca un porc cu belciug în nas. Îți dau mînușa dacă-mi răspunzi la o întrebare simplă.

King părea plictisit.

L-am întrebat totuși:

-Vrei să fii vedeta celui de-al doilea proces al secolului în care proba principală este o mînușă? De-aia ai pornit singur în căutarea ei? m - Sînt două întrebări.

Groapa întărită cu placaj, urmele camionetei domnului But Ier care duceau pînă-n buza ei și colecția eclectică de dinamic pe care cei doi Chevalley o furaseră de la Fox Trot duceau la a treia:

- E adevărat că oamenii tăi de securitate au găsit dinamită în baraj în noaptea dinainte de explozie?

Zîmbetul lui King devenise reflexiv, expresia opacă. \ rămas un timp pe gînduri. După care a ridicat din umeri zîmbind:

- Ben, îmi dai voie să te percheziționez?

- Nu sînt înarmat.

-E vorba de reportofon.

M-a pipăit cu stîngăcie, dar pe îndelete.

-Mănușa e la mine în mașină. Nu departe de aici.

- îmi dai cuvîntul tău?

-Îți -dau mînușa lui Dicky, i-am promis, încercînd în același timp sentimentul neplăcut că Henry King joacă mai multe jocuri decît jucam eu cu el.

Și-a frecat bărbia. Și-a scos șapca, și-a trecut degetele prin părul argintiu și s-a acoperit iarăși.

- Răspunsul la întrebarea ta este da.

-Oamenii tăi au găsit dinamită în noaptea dinaintea petrecerii?

- Da. Acum du-te și ia mînușa și adu-mi-o în casă.

-Dar n-au anunțat poliția.

- Eram la Londra. Petrecerea era fixată pentru a doua zi. Oamenii mei au luat decizia s-o lase acolo, dar au dezamorsat-o.

- De-aia ai împînzit zona cu securitate?

-Normal. Dar ai văzut și tu ce-a ieșit. Afurisita de dinamită a explodat.

- Cu Dicky Butler sub ea.
- Era beat și adormit. Mă înțelegi, Julia a luat o decizie bazată pe variabile pe care nu e cazul să le discutăm aici. N-a fost vina ei.
- Te referi la afacerea cu motoare ceramice.
- Ai fost foarte ocupat, domnule Abbott, a spus King. păcat că n-ai depus atîta efort ca să rezolvi problema cu care te-am însărcinat. Ei bine, da. Nenorocita aia de afacere. Bineînțeles, Julia și cu mine am comunicat permanent și, cînd au găsit explozibilul, încă mai era probabil să reușesc să închei un contract pe care urma să-l anunț mîndru la petrecere. Julia s-a gîndit că nu e bine să avem în curte o brigadă a poliției care să mișune printre invitați. O decizie pe care o aprob lăra discuție, cu toate că a ieșit ce a ieșit.
- De unde știi că Dicky era beat?
- Mi se pare normal...
- Vorbești ca și cum l-ai fi văzut.
- Mi se pare...
- Ai spus-o ca și cum ai fi știut-o cu siguranță. L-ai văzut beat...

King a aruncat o privire spre pădure. Apoi la pîrîu. I-am dat o mîna de ajutor:

- Te-ai întors tîrziu de la Londra. Opt ore într-un avion fără aer condiționat. Julia te-a luat de la aeroport cu elicopterul. Erai supărat. Ratasei negocierea...
- Ai perfectă dreptate. Avusesem o săptămîină de coșmar în Londra. Și drumul spre casă asemenea. N-am închis un ochi. Și urma să primesc două sute de oameni la o petrecere la care trebuia să mă prefac că Henry King e un învingător. Așa că am venit aici și m-am așezat sub un copac. Ala de colo.

Mi-a arătat cu degetul un arțar, frumos de lîngă apă.

- Am un baston care se deschide într-un fel de scaun pliant. Destul de confortabil. Descoperisem deja că pămîntul e rece și umed în Connecticut, chiar și vara.

Vocea lui se înmuiase.

- Erai cu spatele la gard? Te uitai spre vale?
- Tot ce vedeam era al meu. Mă uitam în jos spre pădurea mea și ascultam gîlgiitul apei. Și păsările. Animale miei pe care la început

nu știam să le văd. Dar am învățat că dacă stai liniștit o vreme, ies la vedere.

Brusc, am auzit un zgomot de sticlă spartă. M-am întors și l-am văzut pe Dicky Butler dincolo de gard, beat. Încerca să spargă gîtul unei sticle noi.

M-a văzut și m-a strigat: „Hei, King, ai un tirbușon?”

Mirosul de transpirație și de răsuflare grea i se simțea de la cinci-șase metri. Am încercat să-1 ignor. Dar a continuat să se ia de mine. „Hei, barosane, am auzit că dai o petrecere astăzi. Și tata se pregătește de petrecere, pe pășunea lui Zarega”.

-Bălegarul de porci!

-Să țin minte să te angajez data viitoare cînd am nevoie de un copoi. Ochii lui inteligenți s-au uitat într-ai mei. Vorbesc serios, treci pe la mine pe la birou. Te am în vedere. Am proiecte în toată lumea și tu mă poți ajuta. Ai niște haine mai de Doamne-ajută?

-Am, da' miros a naftalină.

-- îl pun pe Bert să meargă cu tine la cumpărături. Sigur că știam de amenințarea lui Butler și nu-mi tăceam griji. Rezolasem deja problema.

-Mituindu-1 pe polițist.

-îmi place să discut cu moraliști, spuse Henry King. Sînt pe atît de inflexibili, pe cît de previzibili.

Puțin îmi păsa dacă se referea la Ollie sau la mine.

-Ce s-a întîmplat după aceea?

- 376

— Mi-am strîns scaunul și am dat să plec. „Hei, barosane”, niî striga el întruna. Barosane, așa-mi zicea. „Te avertizez. Gata cuelicopterul. Bătrînul suferă din cauza asta. Lasă-1 în pace”.

Știu că m-ai avertizat să nu mă bag în asta, dar nu m-am putut abține și m-am dus la gard. I-am zis: „Spune-i lui taică-tu că-i cumpăr orice fermă din Newbury vrea. Spune-i că-i dau și bani. Puteți s-o luați de la capăt, cu datoriile plătite, cu echipament nou, cu vaci de rasă”.

N-a făcut altceva decît să rînjească. Cu dinții lui galbeni și stricați. M-am simțit neajutorat, ca atunci cînd eram în școală. Știi și tu, cînd unul dintre colegi își bate joc de tine pentru că singurul lui scop în viață e să te facă să suferi. Și n-ai ce să faci. Și nu uita,

Abbott, tocmai fusesem informat că tatăl lui a încercat să-mi arunce-n aer barajul.

M-am calmat, însă. I-am întors spatele. M-am întors acasă, am tăcut un duș și m-am îmbrăcat pentru petrecere. Și tocmai când începusem să uit de toate, Dicky Butler mi-a dinamitat barajul, mi-a distrus lacul și, prin faptul că a murit, a transformat un act de vandalism într-un prilej de neplăcere continuă pentru mine.

- Nu. Nu te-ai întors la petrecere decît după ce l-ai omorît.

%

-Nu l-am omorît. Chiar tu ai spus, nu aveam nici motivația și nici mijloacele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum aș fi putut să omor un bărbat mai solid, mai tînăr și mai puternic decît mine?

Ce l-a făcut să se enerveze atît de tare, încît să uite de toate acestea?

Ochii adînci și umbriți ai lui King coborîră încă o dată asupra pîrîului. Aveam în fața ochilor un om care a urlat că o Ceașcă de cafea cu o mică pată era murdară. La picnic l-am v'azut frecîndu-și unghiile cu o insistență demnă de un chirurg.

Am înțeles, în sfîrșit.

Lupul își marcase teritoriul.

- Dicky s-a ușurat în pîrîul tău. Și-a deschis s fermoarul și s ușurat în pîrîu.

King a rămas cu ochii la copaci un minut întreg. După care s-a uitat lung la mine, apoi s-a uitat înjur, să se asigure că sîntem singuri în pădure. A început detașat, ca un om care povestește un film, dar curînd s-a lăsat cuprins de pasiune

- Nivelul apei era scăzut. Doar un firicel. Nu plouase de mult... Am văzut pata aia galbenă și urîță cum se întinde de pe proprietatea lui pe a mea. Nenorociții ăștia de pădureni voiau să distrugă tot ceea ce eu construisem cu atîta muncă. M-am repezit și am sărit gardul. M-a înțepat ca un roi de albine, lucru care mi-a mărit furia, și i-am dat un pumn. A căzut pe spate, rîzînd de mine.

După care s-a ridicat și m-am gîndit că monstrul are să mă omoare. Eram îngrozit. Am șazeci de ani. Nu mă mai bătusem de la șaisprezece. Aveam să mor în pădure, lîngă o grămadă de sticle sparte. Apoi s-a întîmplat un miracol: s-a oprit să-și pună mînușile.

Era singura mea șansă.

Am pus mîna pe sticla lui de vin și l-am lovit în cap. N-am vrut să-l omor. M-am gîndit că sticla o să se spargă, că o să amețească și eu am să pot să fug. Dar nu s-a spart. L-am lovit deasupra urechii și i-am spart capul, ca pe un pepene sau ceva de genul ăsta. N-am vmt decît să-l împiedic să mă omoare. Ben, ești în stare să înțelegi așa ceva?

îmi puteam imagina frica lui în momentul în care un bătaș de calibrul lui Dicky s-a ridicat clătîindu-se amenințător pe picioare. Dacă aș fi pus mîna pe cheia motociclistului, aș fi putut cu ușurință să-l omor accidental pe unul dintre ei, atunci la Derby.

- Ai fi putut să pledezi că ai fost în legitimă apărare.
- Nu pledez nicicum. S-a terminat. E mort și îngropat și e timpul ca noi ceilalți să ne continuăm viața.

Mi-a venit în minte un vers dintr-o melodie de Mary- Chapin Carpenter pe care Julia a ales-o la tonomat: „Viața e mai bună pentm cel care nu privește înapoi”.

Asta depinde de ceea ce nu vor să vadă cînd se uită înapoi.

- Așa că te-ai trezit cu un cadavru de care trebuia să scapi, am spus.

- Așa cum ai bănuît. I - Cu capul spart.
- M-ar fi omorît el pe mine.
- Și un baraj împănat cu dinamită la îndemîină.
- Am fost al dracului de norocos.
- Norocul de pomină al Vulpiei de Argint?
- N-a fost prima oară cînd m-a salvat, spuse el zîbind recunoscător Puterii Divine care știa să-i aranjeze astfel treburile.

- Numai Că de data asta ți-ai forțat norocul. Nu te-ai mulțumit cu șansa. Te-ai lăcomit.

30

Henry King s-a uitat la mine de parcă i-aș fi vărsat un pahar în ochi. Se ușurase de povară. Nu va recunoaște niciodată spusele unui agent de vînzări imobiliare cu un trecut ca al meu. Va fi numai cuvîntul meu împotriva lui, nici o

dovadă.

- Lacom? Ce-ai fi vrut să fac, să-mi distrug viața recunoscînd totul la poliție? Fii serios.
- Știi foarte bine ce vreau să spun, am replicat. Te-ai lăcomit.

-Abbott, ăi promis că-mi dai mănășa înapoi.

-Butler vă pregătise o bombă-capcană. Oamenii tăi au luat dinamita imediat. Julia n-ar fi riscat să o lase acolo. Dar atunci cînd a trebuit să scapi de cadavru, ai avut geniala idee să pui dinamita la loc și să arunci barajul în aer.

Dar cineva a băgat de seamă că erau mai multe tipuri de dinamită. Tot felul. Și s-au prins ce voia să facă Butler.

-Ce voia să facă?

- Nu voia să fie prins mai mult decît vrei tu acum. A folosit dinamită care n-ar fi dus la el. Cantități mici rămase de la treburile pe care le avusese pe ici, pe colo - nu e greu pentru un pirotehnician autorizat. Așa se întîmplă cînd te lăcomești. Te-ai gîndit că, dacă tot o să-ți pierzi lacul drept aCOperire, măcar să obții un profit.

- Nu te înțeleg.

- Două muște dintr-o lovitură. I-ai trimis pe verii mei cei idioți la ferma lui Butler ca să-i fure dinamita - cea pe care o avea cu acte de la Pendleton Powder - și ai folosit-o ca să arunci în aer barajul peste cadavru lui Dicky.

- Abbott, ești nebun.

- De-aia a știut domnul Butler imediat ce agenții federali au găsit eticheta de la Pendleton Powder că ai schimbat încărcăturile și că i-ai omorît fiul. Ai lucrat repede și sub presiune și a ieșit un plan nemaipomenit. Butler a 'fost interogat, hărțuit și a ajuns în închisoare. În cel mai bun caz, bietul om se alege cu pîrnaie pe viață, în cel mai rău caz, se țicnește. Oricum ar fi, ferma lui încape pe mîinile tale.

- Și-atunci de ce i-am plătit apărarea?

- A fost ideea mea și ți-a plăcut teribil. Cu douăzeci și cinci de mii de dolari ți-ai cumpărat o imagine de inocent. Mai ieftin decît jumătate de milion, cît te-ar fi costat să-i cumperi altă fermă. Bani de semințe, pentru tine, și, în timp ce tu te pre făceai că încerci să-1 convingi pe procuror să renunțe la acuzare, Josh Wiggins lăsa momele în drumul detectivului Boyce.

M-am întors cu spatele.

-Unde te duci?

- Mă duc să-ți aduc mănășa. Nu mai îmi trebuie.

- Ce vrei să spui?

- Am fotografiat-o deja și am păstrat mostre din ea cu sudoarea lui Dicky Butler. Detectivul Boyce poate să obțină o analiză AND prin deshumare.

-Și ce dacă?

- Mănușa nu e destul pentru a te băga la apă, dar e suficient pentru a-i speria de moarte pe toți acoliții care te acoperă și fac să vorbească, chiar dacă-mi ia un an.

King suspină.

- Nu pot decât să sper că o să te plictisești și o să mă lași în pace după jumătate de an.

- Am să încep cu Josh Wiggins.

- Dacă vrei să-l prinzi coerent, ia-l înainte de masă.

- Și Bert Wills?

Henry King și-a scos șapca, și-a trecut mâna prin păr și a îndesat-o la loc pe cap. Apoi m-a privit drept în ochi:

- Pe Bert îl găsești în dormitorul nevestei-mii. Sau, în nopțile calde, în grădină.

M-am străduit să mă arăt surprins. Șocat.

- Știi?

- Bineînțeles că știu, idiotule. Rolul lui e să mă scape de ea până când reușesc să aranjez un divorț acceptabil.

Asta însemna că în curând Julia se va îmbrăca de la Tiftany's.

-Dacă așa stau lucrurile, am zis, Bert are multe de pierdut. Și mai mult de câștigat dacă te toarnă. Chiar dacă nu el te-a ajutat să cari cadavrul, știe probabil cine a făcut-o. Prietena mea detectivul-sergent Marian Boyce e o femeie deșteaptă cu ambiții politice. Și un confesor pe cinste. Știi cum îi face pe oameni să vorbească? O dată ce știe ce trebuie să întrebe, îți zice: „Bert, Josh, sau mai știu eu cine, calea către imunitate pentru complice la crimă îți este deschisă. Primul care vorbește, e liber să plece”. Înainte ca tu să-ți dai seama, Bert o să se scape cu ceva, Josh cu altceva, iar prietena ^ea nu mai are decât de trimis numele tău prin E-mail

procurorului.

Henry King a băgat mâna în buzunar și a scos un telefon mobil:

- La mine, fuga marș!

Josh? M-am mîgat să fie el cel care avea să apară alergînd dintre copaci. Bert Wills? Sau Jenkins, prins în timp ce-i îmbrățișa

pantofii doamnei King? N-am avut eu așa noroc. Am văzut-o pe Julia Devlin apropiindu-se printre copaci.

A trecut pe lângă mine, cu ochii în jos. Mă așteptam la o privire plină de furie față de mine, sau de dragoste față de King, dar ea continua să se uite la pământul acoperit cu frunze moarte. Și totuși, ceva în atitudinea ei dovedea mândrie și hotărâre. Era aiuritor.

- Julia, a spus King, Ben are mănuașă în mașină și pretinde că a făcut fotografii și a păstrat mostre. Va trebui să le găsim acasă la el.

- N-ai găsit-o la mine acasă noaptea trecută, am vorbit, pentru că am pus-o în compartimentul pentm mănuiși din mașină. Și îmi place să cred că n-ai venit la mine numai pentm asta.

- Nu poate dovedi nimic, i-a spus lui King.

- O să insiste pînă cînd ceva o să transpire. Nu pot permite așa ceva.

Julia s-a recules fără să fie în stare să ridice privirea din pământ.

- îmi pare rău, Ben.

Cînd m-am uitat iarăși la King, avea pe buze zîmbetul îngrijorat al învingătorului grăbit să treacă la alte treburi.

Și cînd m-am întors spre Julia, era deja în aer, sărise la nune ca o panteră.

31

Mătușa Connie era la mulți kilometri distanță, luîndu-și ceaiul de după-amiază, dar ea mi-a salvat viața. Mulțumită ochilor ei mai ageri decît ai mei, am știut de ce Julia Devlin nu i-a cărat niciodată bagajele lui King. Și mi-am amintit-o în timp util, astfel că am primit șutul ei în bărbie și nu în gît.

M-am adunat de pe jos, încrezător în greutatea mea care o depășea cu mult pe a ei. Bineînțeles că și ea știa asta și mă aștepta liniștită, cu o armă micuță încmcișată pe piept: -Nu mișca.

Nici nu-mi trecuse prin cap. Iat-o pe femeia războinică pe care mi-o imaginasem aici la Fox Trot, în martie trecut - fiica grandelui de Spania în luptă cu maurii. Nu-mi aducea nici o consolare, dar o judecasem destul de corect, cu toate că avusesem dificultăți în interpretarea imaginii.

- îmi pare rău, Ben, repetă ea. Părea să fie sinceră și i-am răspuns și eu din toată inima: -Nici pe jumătate cît mie. King se uită la noi cu asprime.

- Ce mama dracului se petrece aici? Julia, e ceva ce nu știi?
- Nu, i-am spus. E o persoană foarte loială.

De obicei nu sînt atît de modest și nici pe departe atît de | gentleman - mi-ar fi trebuit caracterul unei cîrpe după tot ce-mi tăcuse Julia dar cum ei erau doi și eu doar unul, m-am gîndit că cel mai bine e să-1 derutez puțin pe el, iar pe ea ceva mai mult.

- Ți-am spus că Josh Wiggins l-a ajutat pe domnul Butler să evadeze din arest?

- Am auzit de la poliție că a evadat. N-o să aj ungă departe cu toată poliția statului Connecticut pe urmele lui.

- Bănuiesc că agentul Josh și-a tăcut socoteala că poliția o să-1 împuște și astfel scăpați de el.

King ridică din umeri.

- Josh, spuse el, arc un marc talent pentru detalii.

- Josh și-a greșit socotelile.

- Ce vrei să spui?

- Domnul Butler nu fuge... Cine păzește poarta?

King se uită la Julia.

-Băieții Chevalley.

- Iisuse Hristoase, Julia! Trimite pe cineva cu o fărîmă de creier.

- Poarta e încuiată, spuse ea cu răceală. Tricoanele or să-1 oprească chiar dacă trece de poartă. Ceea ce e imposibil.

- Fir-ar a dracului de treabă! Trebuie să le fac eu pe toate? Dă-mi emițătorul. Îi smulse aparatul din mîină și se porni pe strigat: Chevalley, Chevalley! Sînteți acolo? Idioții dracului.

- Da, domnule! Aici sîntem, domnule! Era Dennis și părea rezonabil de treaz, ținînd cont că băuse toată noaptea și că-1 pocniscam în cap azi-dimineață.

H| - L-ați văzut pe Butler?

- Tocmai a ajuns.

- Poftim?

-Da, domnule. Tocmai a ajuns la poartă. Drace ,7 atiră ceva ciudat în botul mașinii. Albert, du-te să vezi ce vrea ticălosul ăla... Rahat!

-Cee? '

Am auzit un bubuit ascuțit în depărtare. King a strîgat și-a luat radioul de la ureche și l-am auzit cu toții pe Dennis urlînd:

- Fugi, Albert. Fugi!
- Nu fugi! răcni King.

-Chestia aia din față a zburat poarta din țîțîni! Oho, ăsta dă cu bombe!

Păcăniturile din radio aveau ca ecou exploziile din vale. După care s-a lăsat o tăcere adîncă.

-Chevalley, Chevalley! Răspundeți!

- A intrat, domnule. N-am putut să-l oprim.

- Pune-ți mîna pe el.

-Ne-a bombardat mașina. Ne-a bombardat mașina, ticălosul!

- N-o să treacă de tricoane, spuse King.

Acum știam de ce domnul Butler și-a încărcat camioneta cu scînduri. Julia și-a scos celularul, a format un număr tară să-și miște arma suficient încît să fiu tentat să încerc vreo mișcare și a vorbit pe un ton tăios cu cineva din casă.

- Închideți ușile. Nu lăsați pe nimeni înăuntru.

- Spune-le să iasă afară din casă, am sfătuit-o.

- Sînt mai în siguranță înăuntru. >

-Nu, nu sînt. Scoate-i afară, Julia. Ascultă-mă. Scoate-i afară din casă.

- N-o să treacă de tricoane, spuse King.

- Ba da, am replicat. Casa e ținta lui. Spune-le să fugă.

- Casa? strigă King. Spune-le să rămînă și să se apere.

- Julia, sînt fete-n casă și grădinari. Spune-le să fugă. Julia vorbi iarăși:

- Trageți storurile și scoateți afară pe toată lumea. Toată lumea. Acum! Nu sînt un ucigaș, spuse ea uitîndu-se la mine.

Am preferat să ignor șutul care aproape că m-a omorît și n-am vrut să aud răspunsul la o întrebare stupidă ca, te-ai culcat cu mine ca să știi cum avansează cu ancheta, și m-am mulțumit cu o replică furioasă:

- Dar șeful tău este. Și tu o știi.

-Henry! Stai!

Henry King era deja la treizeci de metri, fugind ca vîntul.

Julia era rapidă și agilă. Pe mine mă încetineau hainele ude și nici nu eram atît de sprinten. Zbura printre copaci cu ușurința ei de panteră, strigînd după Henry să se oprească. La un moment dat a

căzut, rostogolindu-se. Am câștigat zece metri, după care m-am împiedicat de o rădăcină și m-am prăbușit.

M-am ridicat și am continuat să alerg, ferindu-mă de copaci și de crengi și de lespezile de granit. Vedeam soarele coborînd în spatele dealului și copacii începură să se rărească. M-am împiedicat iarăși, dar mi-am recăpătat echilibrul fără să mă opresc din alergare.

Au ieșit din pădure cu King, uimitor, încă înaintea Juliei, înnebunit de vederea vechii camionete albastre a domnului Butler care tocmai trăgea în curtea pavată.

Servitorii de la Fox Trot - un bucătar și ajutorul lui în alb, cameriste în negru, un instalator în salopetă - se scurgeau prin ușile de la terasă. Jenkins era ultimul și-i număra pe cei care o luaseră înaintea lui spre pădure.

Fermierul s-a dat jos și a început să descarce seînduri. Părea să se miște cu încetinitorul, atît era de concentrat. Lucrînd într-un ritm constant, a construit o rampă de seînduri peste treptele din față. Așa cum ceva mai devreme construise o rampă peste tricoanele din asfalt.

Josh Wiggins venea în goană dinspre casa cea veche agitînd un pistol. I-a depășit pe doamna King și de Ben Wills care apăruseră din grădină și a tras un foc la întîrhlare. DaNang s-a năpustit din cabină ca un fulger galben. Wiggins a țintit cu ambele mîini și a tras. Cîinele nu s-a oprit. Agentul CIA ratase.

S-a auzit un bubuit. Wiggins s-a lăsat la pămînt. încă unul, răsunînd cu ecou. Josh se ridică și se alătură servitorilor care fugeau spre pădure. Domnul Butler își sprijini carabina de mașină și continuă să descarce scînduri.

Henry King cobora ca vîntul pe pajiște, dar Julia începuse să câștige teren. Mi-am dat sufletul într-o încercare de a o prinde. Am prins-o în brațe și am trinit-o la pămînt.

- Lasă-rrtă, striga ea. Dă-mi drumul. Trebuie să-l opresc.

-E prea tîrziu.

M-a împins cu genunchiul și a pornit iar după el.

Acela a fost momentul în care am văzut exact ce avea să se întîmple, ca și cum aș fi citit un mesaj scris pe cer cu litere albe de un pilot. Și singurul lucru care mi s-a părut important a fost să încerc să salvez un suflet ceva mai puțin vinovat decît celelalte.

Butler s-a urcat la volan. A fluierat. Cînele a sărit în spate, rămînînd țeapăn în picioare. Fermierul a escaladat rampa și a prins viteză, apropiindu-se de ușă.

Fordul lui avea un gabarit de trei sute de kilograme și amortizoare bune. A trecut prin ușile duble de stejar ca un berbec și a dispărut în întunericul din foaietul principal. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost DaNang, lătrind ca un dalmățian în remorcă.

- Henry! strigă Julia. Henry!

Mi-am adunat ultimele puteri, m-am aruncat înainte și am lovit-o peste picioare. S-a clătînat. A căzut pe iarba din parcare în timp ce King ajunsese la trepte. Julia s-a răsucit spre mine cu pistolul:

-Nu!

- Lasă-1. E prea tîrziu. Trăiește-ți viața.

- El e viața mea, ți-am mai spus. Îl iubesc.

-Și de ce te-ai încurcat...

- Am sperat că o să mă salvezi.

N-aveam ce face altceva decît să-i întind mîna și să-i spun:

-Te rog.

S-a oprit pentru un moment. Dar s-a întors spre casă și a dat să se ridice în picioare exact cînd camioneta-bombă a lui Butler a explodat cu o putere care a zburat storiurile de la geamuri și ne-a aruncat pe amîndoi la pămînt. Prin ferestre curgea foc și praf. Casa se zguduia din temelii.

Portalul impresionant a căzut primul, prăbușindu-se de pe pilonii care se cutremurau. Apoi s-a prăbușit centrul, acoperișul coborînd într-o singură bucată uriașă, bucățile de țiglă spărgîndu-se muzical de caldarîm, pînă cînd n-a mai rămas decît un spațiu gol, încadrat de cele două aripi.

Prin vidul acela se vedeau pădurea și finețele de la Fox Trot și ale vecinilor din spate. Despărțite de hotare din pietre, puse una peste alta de familiile care au muncit și au locuit de generații pe aceste dealuri. Și le-au iubit și au sperat, ca femeia care plîngea cu amărăciune alături de mine. K - L-aș fi ajuns dacă m-ai fi lăsat.

-Dacă nu te opream, erai și tu sub dărîmături.

Se auzeau sirenele. Julia și-a întors fața brăzdată de lacrimi către casa în ruină.

- Pentru el e mai bine așa decît la închisoare.

Mă îndoiesc că Dicky Butler i-ar fi dat dreptate.
Gîndul acesta o va ajuta însă să trăiască. Avea inima
frîntă și poliția se apropia.

32

La o săptămînă după ce domnul Butler a aruncat în aer Fox
Trot, pe Henry King, pe sine însuși și pe DaNang, stăteam în ușa
bucătăriei cînd Alison a apărut necăjită pe alee.

-Salut. Cum a fost la școală?

-Bine.

-Nu te bucuri c-ai venit acasă?

-Nu,

-Vrei să-ți arăt ceva?

-Ce?

-Un nou prieten.

S-a uitat la mine, precaută.

-Ce vrei să spui?

-Cineva cu care să te joci. Vrei să vezi?

-Unde? izbucni ea, încercînd să vadă dincolo de mine, în
bucătărie, cu ochii strălucind de speranță. S-a arătat surprinsă la
vederea lui Vicky și i-a pus întrebarea pe care i-o pun eu de obicei
cînd o întîlnesc în fața primăriei: „Cine-i șet în Newbury?”

- Am trecut să beau o cafea.

- E alături, i-am spus. La Scooter.

S-a uitat neîncrezătoare la gardul viu des care separă cele două
curți.

- Naomi n-a avut pisoi.

- Hai să vedem. Am condus-o prin gard acolo unde este mai
rar din cauza umbrei de la cele două șoproane - cel roșu, al meu, cel
mai mare și alb, al lui Scooter. Ochii i s-au mărit cînd a văzut ușa cea
nouă de la șopron. "

I-am înmînat un morcov. S-a zgîit la el, de frică să nu ridice
ochii și să fie dezamăgită. Cînd i-a ridicat, i-a scăpat cel mai
satisfăcut oftat pe care mi-a fost dat să-l vreodată aud de la o ființă
umană.

- îl cheamă Reșcovanul, i-am spus. E ceva cam mare pentm
tine, dar o să crești alături de el.

-Mamă!

- Vrei să te ajut să te urci pe el?

-Pot și singură. îi întinse morcovul printre uluci. Roșcovanul îl devoră cu dinții lui ca clapele de pian și îi linse palma în semn că mai vrea. L-a mîngîiat pe nas și l-a lăsat s-o miroasă. Când s-a urcat pe gardul țarcului, armăsarul a așteptat răbdător ca un pursînge între două vîrste ce era, deși s-a scuturat puțin cînd Alison a ajuns în șa, tăcînd-o pe Vicky să se încordeze lîngă mine.

Cu agilitatea nemaipomenită cu care fusese înzestrată, Alison s-a aplecat să-și aranjeze scările.

- Connie! Uite ce cal am.

Connie se apropia cu precauție la brațul lui Scooter. Agită bastonul cu cap de argint.

- Foarte frumos cal!

Și către mine, pe o voce șoptită, dar severă:

- Benjamin! Ai idee cît pot să mănînce aceste animale?

- Merită.

Scooter remarcă și el că, dacă pui la socoteală boxa pe care o construisem în secret în staulul lui, în timp ce Alison era la școală, plus țarcul și finul pe care-l stivuisem în căpiță, ajungi la concluzia că nimeni din Newbury nu făcuse vreodată atîtea eforturi numai ca să nu se aleagă cu o pisică în casă.

- Merită.

Urechile Roșcovanului se îndreptară brusc în direcția străzii principale. De după casa lui Scooter apăruse Ira Roth, din al cărui grajd îl achiziționasem pe Roșcovan în schimbul promisiunii că am să-i pretez multe ore de investigator voluntar. Sub un braț ținea o cutie de carton cu băuturi și eu mîna cealaltă își ridică pălăria în fața lui Connie.

- Bună ziua, Miss Abbott.

Connie a rostit un „Bună ziua, Ira” pe un ton care l-ar fi făcut pe un eschimos să se încheie la haina lui din piele de focă.

- Bună, Vicky. Bună, Scooter. Bună, Roșcovane, cum te simți aici? Fetițo, trebuie să te antrenezi serios. Țsta e un armăsar dat naibii.

-Ira, îl întrerupse Connie. Calul ăsta pare foarte puternic. E în siguranță pe el?

- Absolut, atîta vreme cît Roșcovanul nu se desparte de animalul lui favorit.*

- Animal? am tresărit. Cum vine asta, animal favorit?

-Armăsarii de rasă au de obicei o maimuță sau un iepure care trăiește împreună cu ei.

-Vrei să spui că armăsarul ăsta nu se dă decît cu o maimuță?

- Nu, rîse Ira. Ce glumeț ești, Ben. Nici o maimuță. E numai Tom.

-Tom?

- Uite. Valetul meu a uitat de el cînd ai venit să-l iei. Mi-a pus cutia de carton în brațe și s-a dat înapoi.

- Ben, ce e în cutie? întrebă Alison de pe calul care, brusc, numai avea stare.

- I-a simțit mirosul, se bucură Ira. Acuma poți să-l lași pe Tom să iasă. Nu-ți fie frică. N-o Să fugă.

-Nu de asta mi-e frică. Am pus cutia jos. Scooter a deschis capacul. Din cutie s-a uitat afară ceva sinistru. Roșcovanul a nechezat ca nebunul. Ocupantul cutici de carton a ieșit afară, a intrat în țarc și i-a permis calului să-l frece pe spinare cu botul lui enorm.

-Mamă! strigă Alison.

- Parc-ar fi o pisică, ricană Scooter.

Era un motan, tară doar și poate, cu un trup lung și costeliv și cu un cap de animal de pradă tăcut să supraviețuiască în orice împrejurare, ca o călugăriță ucig'așă.

- Bine măcar că o să stea în șopron.

- Cea mai mare parte a timpului, da, spuse Ira, mai făcînd un pas înapoi.

- Dacă e animalul calului, mi se pare logic să locuiască împreună. %

i -Mai puțin atunci cînd se supără.

- Se supără? se interesează Vicky. Cum așa?

- Sînt ca un cuplu de burlaci bătrîni. Prieteni buni pînă cînd li se năzare să se ia la harță pe nu știu ce prostie și atunci Tom se refugiază în casă pentru vreo două săptămîni.

I - în casa cui?

-A mea, în nici un caz, spuse-Scooter. Nouă ne ajunge Naomi.

- Mama e alergică, strigă Alison de sus, de pe cal.

-A mea e prea departe, declară și Vicky. În plus, sînt convinsă că Tom preferă compania cuiva care stă toată ziua pe lîngă casă, așteptînd să sune telefonul.

Casa lui Connie era chiar peste drum. Cu puțin noroc, Tom s-ar putea, întâlni la traversare cu un camion în trecere, care l-ar lua la plimbare pînă în Massachusetts, după care "Roșcovanul ar putea lega o relație cu o verităță.

- îmi pare atît de rău, spuse Connie. Dar, așa cum nu te-ai putut abține aseară să-mi amintești, eu am deja o pisică.

S/îrșit

IMPORTANT!

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. III, ap. 7 sector 4, Tel: 33730.67; Fax: 337.48.22 cod 761061

Din rindul membrilor acestui club poate face parte orice persoană care solicită cel puțin trei cărți din listele de apariții ale celor două edituri. Membrii CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI-LIDER beneficiază de următoarele facilități:

1. Editurile suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. în termen de o săptămînă de la data comenzii solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minimum trei exemplare) cu plata ramburs.

2. Reducerea prețului de vînzare cu 10% pentru fiecare comandă de mininum trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.

3. Livrarea cărților cu prioritate.

4. Rezervarea cărților în curs de apariție. %

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.

Notă: Pentru cititorii din București, livrarea cărților nu seface prin poștă, ci direct, de la punctele de vînzare ale editurii: depozitul din B-dul Dinicu Golescu43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 și depozitul AMIT str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 înt. 179.

La sfîrșitul fiecărui an, CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER acordă importante premii de fidelitate cititorilor care au comandat cele mai multe cărți publicate de Editurile ORIZONTURI ȘI LIDER în anul respectiv.

Oferta de cărți a Editurilor ORIZONTURI și LIDER SERIA CULTURĂ GENERALĂ

A.N. Kun LEGENDELE ȘI MITURILE GRECIEI ANTICE (544pag. / 19500 lei) Philippe Gaudin MARILE RELIGII <464pag. / 19500 lei) Pepin <6 Braunstein GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 29500 lei) Tudor Vianu "ESTETICA (464 pag. / 9950 lei)

ARTA PROZATORILOR ROMÂNI (480pag. / 9900 lei) TURNUL NEBUNILOR-Viața lui Freud - voi. I (480 pag. / 17000 lei) PARIA - voi. II (448 pag. /16000 lei) GOYA (544 pag./19000 lei) INTRODUCERE ÎN ARTĂ (336 pag./18500 lei) INTRODUCERE ÎN SOCIOLOGIE (496 pag./29800 lei) ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE (592 pag./34800 lei)

ISTORIA EUROPEI MODERNE (560 pag /29800 lei) INTRODUCERE ÎN FILOZOFIE (304 pag /18900 lei) CONCEPTELE UMANITĂȚII - O istorie a ideilor

(368 pag./19900 lei)

CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag./34500 lei)

Irving Stone

Lion Feuchtwanger Arlhur F. Jones Norman Goodman Alex Hellemans

John R. Barber Peter K. McInerney Colectiv

Larousse

II. LUCRĂRI DE ȘTIINȚA

Ștefania Popescu GRAMATICA PRACTICĂ A LIMBII ROMÂNE (654 pag. / 25000 lei)

III. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu DICȚIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN (630 pag. /25000 lei) Georgeta Nichifor DICȚIONAR ENGLEZ-ROMÂN; ROMÂN-ENGLEZ (472 pag. / 12000 lei) Voichița Ionescu DICȚIONAR LATIN-ROMÂN (224 pag. / 10000 lei)

IV. SERIA BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

A.J. Cronin DOAMNA CU GAROAFE (272 pag. / 12000 lei) Amanda Quick AFACEREA (400 pag. / 19500 lei) AMĂGIRE (448 pag. /21500 lei) AMANTA (400 pag. /23000 lei) Barbara T. Bradford PREȚUL SUCCESULUI (voi. 1-11/ 19500 lei) PĂSTREAZĂ VISUL (voi. 1-11/ 18500 lei) IUBIRI VINOVATE (368 pag / 12500 lei) CHEIA TRECUTULUI (368 pag./ 15900 lei) PUTEREA UNEI FEMEII (368 pag./ 19500 lei) Barbara Vine CASA CU TREPTE (416 pag. /7700 lei) Colleen Mc.Cullough TIM (352 pag. / 12000 lei)

PASĂREA SPIN (608 pag. / 16000 lei) Danielle Steel CINCI
ZILE LA PARIS (304pag. / 12500 lei) FERMA (416pag. / 19000 lei)
SUB SEMNUL ON'OAREI (368pag. / 17900 lei) Delia Fiallo
KASSANDRA (528 pag. /17000 lei)

Erin Pizzey ffarold Robbins

fjoward Fast Irving Wallace

jacqueline Susann jacqueline Briskin

Jean Marsh James Patterson Judilh Krant:

Justin Scolt

Kenneth Royce Lawrence Sanders

Lucinda Edmonds Madeleine Brent Michael Bar-Zohar
Michael Hartland Odile și Philippe Verdier Paullina Simons Philippe
Van Rjndt Phyllis A. Whitney

Robert Ludlum Sidney Sheldon

Susan Howatch

Sandra Brawn Winston Graham

DESTINE (496 pag. /21500 lei)

RIVALII (464 pag. /12000 lei)

MIRAJUL PUTERII (432 pag. /19500 lei)

TĂRÎMUL SPERANȚEI (448 pag. / 16000 lei)

FĂRĂ SCRUPULE (464 pag. / 23500 lei)

JOSEPHINE (256 pag. / 8000 lei)

SEDUCĂTORUL (576 pag. / 12000 lei)

CEALALTĂ FAȚĂ A IUBIRII (624pag. / 10800 lei)

TOTUL DE LA VIAȚĂ (496 pag. /14000 lei)

NU-I DE-AJUNS SĂ VISEZI (512 pag. /11000 lei)

FRUCTUL PĂCATULUI (496 pag. /19500 lei)

ÎNTRE IUBIRE ȘI RAȚIUNE (512pag. / 22500 lei)

CASA ELIOTT (432 pag. / 10000 lei)

JACK ȘI JILL (416 pag. / 23500 lei)

PÎNĂ NE VOM REVEDEA (880 pag. / 15600 lei)

TOP MODEL (400 pag. / 18500 lei)

DINCOLO DE APARENȚE (400 pag. / 11300 lei)

SUSPICIUNI (608 pag. /16500 lei)

PETRECEREA (400 pag. /18500 lei)

PE URMELE LUI IUDA (336 pag. / 18500 lei)

DOSARELE TIMOTHY (448 pag. / 12000 lei)

JOCURI PERICULOASE (480 pag. /10000 lei)

FĂRĂ TINE (432 pag. / 22500 lei)
PIATRA CAPRICORNULUI (448 pag. /23500 lei) ,
FRĂȚII (432 pag. /23500 lei)
ANUL SCORPIONULUI (432 pag. /23500 lei)
MONICA ȘI PREȘEDINTELE - (208 pag. /15500 lei)
DINCOLO DE PASIUNE (496 pag. /21500lei) SAMARITEAN
(416 pag. / 10000 lei) LEBĂDA DE ABANOS (336 pag. /9000 lei)
CHIH LIMBARUL NEGRU (352 pag. /9000 lei) PRINTRE STELE
(368 pag. /14000 lei) Numărătoarea inversă MATARESe (544
pag. /22500lei) FURIA ÎNGERILOR (464 pag. /12000 lei)
PRINȚESA DE GHEAȚĂ (352 pag. /18500 lei) DOMENIUL
PENMARRIC (688 pag. / 14000 lei) INTRIGI DE FAMILIE (416
pag. / 14000 lei) MOȘTENIRE BLESTEMATĂ (496 pag. / 16000 lei)
FEMEIA CAPTIVĂ (432 pag. /18900 lei) MARNIE (368 pag. /
15900 lei) FOCUL GRECESC (384 pag. / 17500 lei) POVESTE
UITATĂ (320 pag. / 16500 lei)

V. CĂRȚI PENTRU COPII

James Clavell THRUMP-O-MOTO-Ucenicul Vrăjitor
(96 pag. / 11000 lei) * Petre Ispirescu CELE MAI FRUMOASE
BASME (304 pag
14500 lei)

VI. CARTE DIVERSA

Julia Grice SECRETELE ATRACȚIEI FEMININE (320p;
Sanda Marin CARTE DE BUCATE (352 pag. /25000 lei)
/90001ei)

VII COLECȚIA ROMANTICA

Mary Jo Putney ROSALIND (432 pag. / 20500 lei)
DRAGOSTE ȘI FUM (448 pag. / 21000 lei) PREȚUL
NESOCOTINȚEI (416 pag. / 22500 lei) EVADARE DIN INFERN
(448 pag. / 22500 lei) COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 22500
lei)

Jennifer Blake Mary Balogh Madeleine Brent

SERIA CARTEA DE VACANȚA

Anais Nin HENRY ȘI JUNE (496 pag. / 8900 lei)

UN SPION ÎN CASA DRAGOSTEI

(416 pag. 7 8900 lei)

Henry Miller ZILE FERICITE LA CLICHY (207 pag. / 8300 lei)

IX. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

Dmitri Volkogonov LENIN - O nouă biografie (576 pag. / 18000 lei) Anton yoc/i/w^aterSFÎRȘITUL LUI HITLER (400 pag./19500 lei) Valentin Berejkov ÎN UMBRA LUI STALIN (496 pag./22500 lei)

TROȚKI - Eternul radical (528 pag./29.500 lei)

X. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

William Faulkner CĂTUNUL (448 pag. / 22500 lei)

ORAȘUL (464 pag. / 24500 lei) ' CONACUL (496 pag. / 24900 lei)

XI. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Michel de Saint PierreMILIARDARUL (368 pag. / 29800 lei)

XII. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Liddell Hart ISTORIA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

vol. I (544 pag. / 26000 lei)

ISTORIA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL vol.II (464 pag. / 24000. lei) Eric Hobsbawm SECOLUL EXTREMELOR (704 pag. /39500 lei)

XIII. MEDICINA DE FAMILIE

Colectiv PRIMUL AJUTOR ÎN URGENȚELE MEDICALE (416 pag. / 29500 lei)

XIV. MEDICINĂ

Colectiv HARRISON - PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ (912 pag. /85.000 lei) an Ataman PATOLOGIA CERVICOFACIALĂ A NERVIILOR

CRANIENI (240 pag. /55000 lei)

CĂRTI ÎN CV/RS DE APARIȚIE

Colectiv DICȚIONAR MEDICAL ILUSTRAT-HARPERCOLLINS